

Giới thiệu Vương Gia Đây, Ta Muốn

Bạn đang theo dõi truyện Vương Gia Đây, Ta Muốn của tác giả Mạt Chi Ly, truyện huyền huyễn hay kể về Phụng thiên thừa vận, lão cha chiêu viết, xuống núi tìm phu, sang năm mới được về nhà.

Nguyệt Tiểu Vũ vừa tỉnh lại còn chưa biết chuyện gì xảy ra, phải chăng đã xuyên không rồi sao, một gia gia nàng xem như cha hình như một cước đá nàng đi rồi

....

Mẹ nó ! Không phải chỉ là nam nhân thôi sao! Nàng nghênh ngang đi vào tiểu quan quán nổi tiếng nhất kinh thành .Phóng mắt nhìn lên lập tức tìm được mục tiêu !

Một cước dẫm nát chiếc ghế, một tay chống nạnh , tay còn lại chỉ vào nam tử đang cầm quạt lông cười tà mị ,bàn tay nhỏ bé vỗ thật mạnh xuống bàn.

Nam nhân này , ta muốn !

Truyện mang đến nhiều tình khúc ngọt ngào của ngôn tình, hãy theo dõi tiếp để thưởng thức nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Gia Gia Cái Gì? Ta Là Cha Người

Quyển 1 :Kế hoạch tìm phu của yêu nữ luân hồi

Khi Tiểu Vũ tỉnh lại ,là đang ở một vùng thôn quê hoang dã .Cái ốt truyền đến một trận đau đớn ,nàng đưa tay ra sờ,hình như là sưng lên,nhưng cũng may là không có rách da chảy máu hay gì đó .

Cả người đau đớn như là bị xe tải đè lên,nàng ngo ngoáy đứng lên , mới phát hiện hình như bản thân đang đứng trên một ngọn núi ? Đầu óc mờ mịt nên nó cứ quay vòng vòng, nhìn lại cái cái trên người .Nàng đây là....Xuyên qua ?Hay là mất trí nhớ ?

Cần thận suy nghĩ hồi tưởng, trong đầu có đủ loại cảnh tượng hỗn tạp đan xen nhau.Đều là những mảnh ngắt đoạn , không có cái nào hoàn chỉnh .Có ở hiện đại , có ở cổ đại ? Ai ? Còn giống như có Dương Quá, Hứa Tiên ? Bạch Tố Trinh? Nàng trải qua những cái gì nha ?

Không nhớ rõ bản thân là ai và ở đâu, không nhớ rõ bản thân làm sao lại ở chỗ này ,Tiểu Vũ nhũn mày, ở lẫn quần sau núi, hiểu được một cái sự thật đau buồn .

Nàng !Mất trí nhớ !Hơn nữa..... Còn giống như xuyên qua....

Tiểu Vũ ,người này không có có nhiều ưu điểm lắm .Nhưng cũng mai trời sinh bản tính lạc quan, cho nên dù là đang mất trí nhớ hơn nữa còn xuyên qua ,như vậy quá nhiều chuyện phát sinh ở trên người nàng .nàng cũng chẳng cảm thấy sao cả.

Dù sao xuyên thì xuyên chứ !Đầu năm này, không xuyên qua cũng không dậy nổi ! Chính cái gọi là xuyên qua thay đổi khỏe mạnh thôi !Mà mất trí nhớ thì có gì đâu, cũng không đáng gì .Nếu đã xuyên qua,ký ức của trước kia cũng không cần tới.Dù sao xuyên qua đây thì phần lớn đều không thể trở về, cho dù có trở về , thì cũng phải lừa gạt nữ nam nào đó cùng nhau trở về.

A! Mĩ nam!

Ánh mắt Tiểu Vũ sáng lên ,quan trọng sau khi xuyên qua, xác xuất phần trăm gặp được một nữ nam ôn nhu có tới 200% a !Hơn nữa một nữ nam vẫn còn ít, một đám nữ nam mới là trọng điểm !(Melody : mất trí nhưng tính tình nguyên thủy không thay đổi)))

Nghĩ đến đây, Tiểu Vũ bắt đầu phoi phoi. Đến đây đi !Mĩ nam ở nơi nào ?Không phải thường thường một nữ chủ xuyên qua đến đây , hoặc là trong lúc gặp nạn , nữ nam phải xuất hiện sao ?Như thế nào nàng ở đây lâu rồi,vẫn không thấy bóng dáng nữ nam thon dài cao ngất ?

Lúc này, trên núi cách đó không xa một vị lão nhân tóc bạc mặc hi bào đỏ sẫm rất quái dị đi tới .Nhìn hướng kia đi, không phải là đang hướng đến Tiểu Vũ sao !

Người nào đó không khỏi cổ co rút lại, như thế nào ?Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho vị này hẳn chính là trong truyền thuyết đích thực "Mĩ nam" a!Nàng nhất định sẽ đắm vào đầu hũ tự xác !

Lão đầu với cách ăn mặt quái dị đi đến trước Tiểu Vũ thì dừng lại, về mặt bình tĩnh hướng nàng: "Ngươi không phải bị thần kinh chứ?" Biểu tình quái dị, đưa tay lên vai nàng, sau đó lại nói: "Nguyên lai ngươi là biến thái!" mặt lão run rẩy: "Tiểu hài tử, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi!"

Tiểu Vũ vốn nắm chặt tay chuẩn bị đánh người, lúc nghe thấy lời lão nhân nói, lập tức dừng động tác.

Hài, Hài tử? Lão đầu này biết nàng?

"Ách... Vị lão gia gia này, ngươi là?"

Lão đầu nghe thấy biến sắc, "Lão gia gia cái gì! Ta là cha ngươi!"

Phốc! Tiểu Vũ hoa lệ lệ bị sấm đánh sụp đổ

Cùng lão nhân nào đó tự xưng là cha của nàng, ước chừng nhìn nhau một phút sau, Tiểu Vũ khoát tay áo.

"Cái gì! Cha à! Nói cho ngươi một thông tin không tốt, ta nữ nhân ngươi mất trí nhớ!"

.....

Thực ra nam tử quái dị mặc hi bào đỏ thẫm này, là nguyệt lão phụ trách quản lý tơ hồng nhân duyên của thiên giới. Vốn tuổi đã cao, ngay tại từ đường đồ đất tuổi giống hoả đê duy trừu tuổi thọ. Ai ngờ một đôi tiểu oan gia, hai vợ chồng ở địa phủ kia, thế nhưng ăn no rãnh rồi nhảy vào dòng chảy của luân hồi. Ngọc Hoàng kinh hãi, lúc đó lại tìm không thấy người đến giúp, cuối cùng tiểu lão đầu như hấn lại phải xuống trần gian một chuyến.

Diêm vương đại nhân bản thân có pháp lực thâm hậu, sớm đã không phải chịu nỗi khổ sinh tử luân hồi. Nhảy vào vòng chảy luân hồi cũng giống như trôi trên một chuyến tàu. Từ địa phủ đi đến địa phương của con người mà thôi. Mà diêm hậu đại nhân vừa mới nhậm chức này lại không giống như thế! Tuy là dựa vào chồng cao quý, bỗng chốc được lên hàng ngũ tiên ban. Nhưng bản thân tu luyện chưa đủ, dòng chảy luân hồi này nàng cũng không thể tùy tiện nhảy vào.

Có rất nhiều thuyết lý cùng cảnh cáo, nhưng trong lỗ tai của vị diêm hậu này, toàn là lời rầm thối! Nếu không, trước mắt cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt bao la mờ mịt, nói chính mình vừa mất trí nhớ lại xuyên qua, lại còn nói hấn là gia gia của nữ tử! Mà hấn thật bị ai không biết tại sao lại có thêm một nữ nhi...

Mới vừa biết được tin đôi vợ chồng trẻ này nhảy vào dòng chảy luân hồi. Ngọc Hoàng liền nhìn vào tám gương hạ giới, tìm được chỗ này nơi tiểu oan gia ở. Tuy ở cùng một triều đại, nhưng hai người lại cách nhau khá xa. Kết quả là, Ngọc Hoàng cũng không giúp đỡ hợp lại, muốn ngồi đó xem kịch vui, khiến cho hấn tiểu lão đầu này phải xuống trần, âm thầm đi quấy rối... Khụ khụ! Âm thầm tác hợp một chút.

Như dự tính từ trước, diêm hậu đại nhân này bởi vì bình thường lời biếng, tu luyện không đủ. Nên sinh ra di chứng rất nghiêm trọng! Cũng may người không có gốc, chỉ là mất trí nhớ mà thôi, coi như không tồn tại.

"Khụ khụ! Ta..... Ta họ Nguyệt! Sống ở bên trong cái núi này. Ngươi là nữ nhi của ta! Ách.... Ngày hôm qua trốn đi ra ngoài chơi, một ngày không về nhà, ta lo lắng cho ngươi, đã xảy ra chuyện! Như thế nào! Ngươi ngay cả người cha này cũng không nhận ra?"

Nói thật Nguyệt lão không giỏi nói dối. Chính xác mà nói, thần tiên không giỏi nói dối! Bởi vì người ta tốt xấu cũng là thần tiên! Có nghe nói thần tiên nói hư nói vượn không? Nếu làm ảnh hưởng tới hình tượng thì thật là không tốt! Thần tiên muốn đều có thể nói hư nói vượn, đó chính là đáng mặt thần linh!

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, đầu óc ra sức chuyển động, lại sợ chết không nghĩ ra ấn tượng đối với tiểu lão đầu này. Bất quá nếu mọi người đều nói là cha của nàng, thì chắc sẽ không phải là kẻ lừa đảo đi?

"Ách.... Cha à! Ta cái gì cũng không nhớ rõ! Ta giống như đầu óc bị vỡ hứ! Không tin ngươi sờ! Còn đang sung phu!"

Nói xong nàng đưa đầu qua, mặt nguyệt lão nhíu lại, đưa tay sờ cái ót của nàng. Lúc Tiểu Vũ còn đang chịu đau hút không không khí, ngón tay hấn nhẹ nhàng, một chút cười ồm lên nói: "Ha hã! Không có chuyện gì! Phụ thân kiểm tra thì tốt rồi!"

Nói xong, hấn duỗi tay lại. Tiểu Vũ kinh ngạc thu hồi đầu của mình nhìn hấn, kinh ngạc nói: "Hình như là không còn đau nữa!"

"Đó là!" Nguyệt lão ngẩng đầu mình lên tự hào nói: "Cái này chỉ là vết thương nhỏ, tay vẩy vẩy tay liền giải quyết được!"

Tiểu Vũ nghe vậy sùng bái nhìn hấn: "Cha à! Ngươi lẽ nào ở trong núi này tu hành thành yêu tinh! Chẳng lẽ ta là tiểu yêu nữ?"

Nguyệt lão trán nổi ba đường hắc tuyến, không muốn cùng nàng nói chuyện linh tinh nữa, giống như ảo thuật từ phía sau lấy một cái vỏ bọc đưa cho nàng.

"Ừ! Ở đây có chút ngân lượng và quần áo, ngươi mang xuống núi đi!"

A? Còn đang ở giữa hưng phấn Tiểu Vũ ngây ngẩn cả người chưa kịp lấy lại tinh thần. "Xuống núi?"

"Àn! Xuống núi!" Nguyệt lão quả quyết trả lời nàng, "Ngươi đã đến tuổi, cũng nên mang con rể tốt trở về cho ta xem! Bây giờ nên đi xuống núi tìm phu thôi! Tranh thủ vào lúc lễ mừng năm mới đem thành quả trở về! Cha sẽ ở nơi này chờ tin tức tốt của ngươi!"

Nói xong lời này, cũng không đợi Tiểu Vũ đồng ý. Trục tiếp đem cái bọc nhét vào trong lòng của nàng.

Tiểu Vũ giống như đang mơ. Đây là cái tình huống gì? Nàng vừa tới nơi này còn chưa quen cuộc sống ở đây, đầu tiên không biết tại sao gặp một gia gia nuôi nàng lớn lên giống như cha này, lại để cho nàng trực tiếp đi tìm phụ?

Này quá trình này..... Có phải hay không phát triển hơi nhanh?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Xuống Núi Tìm Phụ

Vớ vẩn! Không phải chỉ là nam nhân sao! Tục ngữ nói có ba chân khó tìm, nam nhân hai chân ở đâu mà chẳng có!

Hỏi: Hiện đại mỹ nam tập hợp đông đúc nhất ở chỗ nào?

Đáp: Ngưu Lang điểm! (Meody: Cái này chắc k cần giải thích???)

Không sai! Bất kể là lãnh khốc hào hùng đại nhân tổng tiến công, hay là tiểu cường tiểu thụ hay yêu nghiệt ngoài thuần khiết trong phúc hắc, Ngưu Lang điểm đều có hết!

Khụ Khụ! Đừng hiểu lầm! Tiểu Vũ cũng không đi tới loại địa phương này, chỉ là trong ấn tượng hình như thấy loại áp phích này. Trong trí nhớ, nàng hình như đang lúc thân mật, bỗng nhiên liền bị người cướp đi? Ai? Người kia là ai nhỉ?

Suy nghĩ tìm tòi cả buổi trời, cũng chưa nghĩ ra người nọ là ai, Tiểu Vũ vầy vầy đầu, lựa chọn buông tha.

Lại hỏi: Cổ đại mỹ nam tập hợp đông đúc nhất ở chỗ nào?

Đáp: Tiểu quan quán!

Không sai! Các kiểu loại mỹ nam sẽ không thay đổi, nhiều nhất chính là hoán đổi trang phục, từ âu phục trở thành trường bào! Như vậy liền... Đại nhân tổng công kích lực lượng lớn! Tiểu cường tiểu thụ lại càng cường! Phúc hắc yêu nghiệt càng...

Phốc! Tiểu Vũ vỗ vỗ mặt mình, bình tĩnh! Phải bình tĩnh! Miệng như thể thuyết phục chính mình, thực ra đã muốn vác gói bọc nhỏ trên lưng đi xuống dưới chân núi...

... ..

Chôn u mình tới tám hình như có cái gì lời nàng đi, Tiểu Vũ xuống núi gần như không cần hỏi đường, trong đầu chính là biết nên đi thế nào.

Thấy sắc trời đã tối, nàng cũng không lo lắng gấp rút lên đường, ngay tại cái trấn nhỏ dưới chân núi có một nhà trọ. Nàng thấy rằng dọc theo đường đi này, người khác đối với nàng đều là ánh mắt hiếu kỳ. Sau khi trở về phòng, nàng mở cái bọc Nguyệt lão đưa cho nàng, chọn chiếc xiêm y đơn giản màu hồng nhạt.

Được rồi! Nàng thừa nhận trên chiếc thắt lưng váy màu hồng nhạt này có một số hạt lấp lánh thu hút mọi người. Cái này gọi là nhập cảnh tùy tục thôi! Nàng tiện thể âm điệu thấp một chút, thay quần áo của thời đại này thôi!

"Ai.... Cũng may đầu óc không rời vỡ hồng, vẫn còn hiểu phải thay quần áo...."

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Vũ đã thay được xiêm y. Một mặc nói thầm mặc thành như vậy có thể hay không nóng chết, vừa đi tới ngồi xuống trước bàn. Vô cùng nhàm chán, nàng liền bắt đầu lục lọi cái bọc bỏ nhỏ cha ruột cho nàng, đều là những trang phục.

Ngô... Đầu tiên là vài món quần áo! Lại nói tiếp, tiểu lão đầu không hổ danh là cha ruột của nàng, mấy bộ y phục đều là màu sắc nàng thích!

Phía trên nóc nhà, nguyệt lão lại tưới, rót đổ một ngụm rượu.

"Có thể hiểu rõ thôi! Mỗi lần Thiên Đình tổ chức yến hội, hai người các ngươi theo tiền lệ đi lên tham gia người cái nhà đầu mỗi lần đến đều mặc vài loại màu sắc kia! Không biết còn tưởng rằng Địa phủ thiếu bóng lọc mua không nổi quần áo nữa, thực raso với ai khác đều rất giàu có!"

Ai? Nhiều tiền như vậy, a?

Tiểu Vũ vốn tưởng rằng, cha ruột của nàng đoán chừng có vẻ nghèo, cho nên trong cái bọc chỉ để một ít bạc vụn. Nhưng nàng vừa mới từ trong quần áo

lục ra một cái túi nhỏ ,mở ra nhìn, vậy mà toàn bộ đều là ánh vàng rực rỡ Tiểu Diệp Tử!

Phía trên nóc nhà, mỗ Lão Thán bực bội tiếp tục uống rượu.

Không phải coi nhiều !Muốn quy ra thành RMB trong lời nói,còn không có nhà người phòng trọ kia chén kim cương đèn theo đáng giá !Ồ ô ô.....Lại nói tiếp,này tiền đó đều là tiền riêng của ta !Chờ về sau nhìn thấy lão công nhà người,nhất định phải kêu hắn chi trả !

A??Cuối cùng, Tiểu Vũ từ trong cái bọc lấy ra một cái gương đồng nhỏ.

Khụ khụ!Thì racha ruột nàngrất biết suy nghĩ nha !Cũng biết làm cho con gái mình vui vẻ?Ấn!Trước tiên soi một cái!

... ..

Trăm mặt năm phút! Mỗ lão ngồi trên nóc nhà có chút không bình tĩnh!

Làm sao đây?Hắn đưa đúng là gương đồng bình thường a!Cũng không phải kính chiếu yêu! Như thế nào lại không một tiếng nói?

Nguyệt lão vụng trộm dò xét xuống thân thể nhìn theo cửa sổ vào trong nhà, chỉ thấy mỗ nha đầu ngồi ở cái bàn bên cạnh một tay cầm gương đồng một tay vuốt mặt ngẩn người.Sau một lúc lâu,mới nghe thấy nàng tự nói thì thào.

"Thì ra ta là lớn như vậy a..."

Oanh!"Mỗ cha ruột" vinh dự theo nóc nhà rơi xuống,đi theo đại địa mẫu thân tới một cái ôm nhiệt tình.

Ồ ô ô....Hắn sai lầm rồi!Hắn thật sự sai lầm rồi!Hắn nên sớm hiểu được Tiểu tức phụ Diêm Vương gia này suy nghĩ không giống với người khác!Ngoại trừ gây rối không có cái ưa thích khác !

Được rồi được rồi! Chờ trời sáng đem nàng nhanh đưa tới kinh thành , giao cho Diêm Vương đại nhân sau đó hắn cũng có thể trở về báo cáo kết quả công tác !Ai....Đáng thương trong vườn hoa hắn còn có thật nhiều hoa cỏ chưa tưới nước nữa.Hôm nay hoàng đế cũng thật sẽ cho hắn tìm việc !

... ..

Cách một ngày,Tiểu Vũ sớm rời giường ra ngoài.Mới vừa đi ra nhà trọ, chỉ thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đứng ở cửa khách sạn.Kia đánh xengười mang mũ, xem thân hình hắn là cái tuổi còn lớn hơn lão nhân.

"Vị cô nương này,có muốn thuê xe ngựa?"

Tiểu Vũ đôi lông mày nhíu lại,đối với xe con ngựa kiên nhẫn hai mắt."Như thế nào?Xe ngựa này còn có thể cho thuê?"

Người đánh xe ngựa kia cười cười,vỗ ngực tự hào nói:"Đương nhiên có thể!Tiểu lão đầu ta phải dựa vào chiếc xe ngựa này sống đấy.An toàn,thoải mái,phương tiện,loại hình !Là người ở nhà du lịch tới chuẩn bị phương tiện giao thông a!"

Tiểu Vũ nghe thấy đứng lên sờ cằm suy nghĩ .Đúng vậy a!Nhắc tới nữ nam tập hợp,nổi tiếng nhất tiêu quan quán, kia tất nhiên ở một địa phương phồn hoa nhất triều đại.

Suy nghĩ một lúc,Tiểu Vũ nhìn về phía người đánh xe kia:"Đến kinh thành được không?Muốn bao nhiêu bạc?"

"Đi!Chỉ cần khách quan yêu cầu,ở đâu cũng đi!Về phần bạc đi,cũng không nhiều,lần bánh mười hai giá tiền!"

Nhớ tới hôm qua ở trong baolục đến tiền.Tiểu Vũ gật đầu,một bước lên xe ngựa.Chợt nàng nhíu mi dừng động tác .

"Ta nói đại thúc,người không phải là lừa bán thiếu nữ chứ?"

Phốc !Hóa thành người đánh xe nguyệt lão nghe thấy những lời này,thiếu chút nữa khôngngồi vừa trên xe ngựa té xuống.Sau khi thật vất vả trấn định tâm thần,mới ngoài cười nhưng trong không cười nói:"A,ha ha!Cô nương người cũng thật hài hước!Người xem ta lớn lên rất hòa ái dễ gần, làm sao có thể làm chuyện xấu hại người !Hon nữa, ta vừa nhìn thấy cô nương bẻ ngà người,chỉ biết người nhất định khôngphải người dễ khi dễ!Người cho dù cho ta lừa bán người, ta cũng không có cái lá gan đấy!"

Hắc hắc !Mỗ Vũ nhếch miệng cười:"Coi như người thức thời!"

Nói xong,mang bọc nhỏ thành thoi chui vào xe ngựa.

Nguyệt lão đen nghiêm mặt ,cực kỳ bất đắc dĩ lắc đầu,kéo xe ngựa chạy đi về hướng kinh thành.

Ai....Diêm Vương đại nhân a,chạy nhanh đem con dâu người cho gia đình thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Hai Vị Vương Gia

Vân quốc từ khi mở mang bờ cõi tới nay vẫn đều là quốc thái dân an, thịnh thế Thái Bình. Các dân chúng sống một cuộc sống rất tốt, trong lúc rảnh rỗi thì thường thường đi phố cùng người tâm sự việc nhà.

Mà gần đây, mọi người hay nhắc đến nhất là Vân quốc hai vị vương gia thanh danh lan rộng!

Thứ nhất phải nói đến Cung thân vương Mộ Dung Dĩ Hàn!

Vị Vương gia này trước đây là một đứa trẻ cơ khổ, bởi vì mẫu phi từng phạm lỗi lớn, cho nên từ nhỏ đã không được sủng ái. Sau khi tiên hoàng băng hà, thái tử lên ngôi đối với người bạn cùng chơi từ bé này vẫn còn một chút nhân từ phong làm Thân vương và cho xây Vương Phủ ở đế đô cho hắn. Coi như làm trấn an, coi như nuôi một người nhân rồi như vậy mà thôi.

Kết quả là, vị Vương gia này quả thực sắm vai một người rảnh rỗi vô cùng nhàn nhuỷ. Hắn cũng không vào triều sớm, cũng không thường ra cửa phủ, thậm chí có lần bị hoài nghi có phải bị chứng tự bế hay không mà cả ngày toàn nhốt mình ở trong phòng. Ngay cả ba bữa đều là làm cho người ta bày đặt ở cửa là tốt rồi. Ngay khi mọi người bên ngoài đều sắp quên đi hắn! Hắn không còn lạnh nhạt nữa rồi!

Cũng không biết là vào sáng sớm một ngày kia, Khi nha hoàn trong quý phủ rời giường chuẩn bị bắt đầu một ngày bình thường thì lại nhìn thấy một Vương gia ở trong sân im lặng đứng thẳng. Nàng mới đầu tưởng chính mình bị hoa mắt, mãi cho đến khi người nọ quay đầu lại quang mang chiếu rọi ở trên người hắn lúc đó làm cho nha hoàn sợ ngây người. . . . .

Đến quý phủ làm việc đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo của chủ tử. Không phải như người bên ngoài nói xấu xí như vậy, lại càng không phải xấu đến dọa người. Mà là. . . . . Làm sao có thể lớn lên để nhìn như vậy! !

Ngày hôm sau! Toàn bộ kinh thành đều truyền khắp nơi tin tức này. Nguyên nhân Cung thân vương không ra ngoài gặp người là vì lớn lên còn đẹp hơn nữ nhân!

Đối với lời đồn này, đương sự không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Mà là hứng thú tràn ở trong hoa viên ngắm các loại hoa cỏ. Hơn nữa còn dán báo cáo rộng rãi nói là phải tìm một nữ tử trên cổ tay có một cái bớt nhỏ

. . . . .

Tiếp theo phải nói đến Thạc thân vương Mộ Dung Lưu Quang!

Nói đến vị Vương gia này, thân thể còn bi thảm hơn cả Cung thân vương! Từ nhỏ đã cùng mẫu phi sống ở lãnh cung. Không lâu sau mẫu phi chết chỉ còn mình hắn ở lãnh cung cô đơn sống tạm. Thời gian trôi qua nhanh, trong chớp mắt hắn trưởng thành. Ngoài bà vú già thường lên lút đưa cơm cho hắn thì không còn ai biết đến hắn.

Kỳ thật phong hào thân vương này của hắn cũng là gần đây mới được ban cho. Dôan chừnghắn hoặc là tính cách rối loạn, hoặc là người không biết cư xử. Tóm lại, khi mọi người không nhớ rõ đến sự tồn tại của hắn! Hắn cũng không bình tĩnh!

Một ngày nào đó, nước láng giềng phái người đưa tới cống phẩm. Đi theo đến là một vị tráng hán vẻ mặt dửng dưng cùng tiểu hoàng đế yêu cầu cùng Vân Quốc tỷ thí võ công. Tiểu hoàng đế quét không được thể diện đành phải đáp ứng.

Vì thế ở một chỗ trống bên ngoài điện Kim Loan cho mở một cái võ trường. Tráng hán liên tiếp đánh bại năm đại nội cao thủ. Đang lúc tráng hán cao hứng cười to, khuôn mặt tiểu hoàng đế đen đến mức chỉ muốn cắn người. Một thân mộc mạc hắc y Mộ Dung Lưu Quang giống như thiên thần bay đến.

Ở dáng vẻ trợn mắt há hốc mồm của mọi người, chỉ thấy hắn một tay thả lỏng phía sau, biểu tình bình tĩnh cùng tráng hán so chiêu. Không quá ba chiêu đã làm cho tráng hán kia ngã trên mặt đất. Sau đó tráng hán ngồi dậy vẻ mặt sùng bái nhìn hắn, hỏi danh tính của hắn. Mỗi mòng khẽ mở, hắn thản nhiên phun ra bốn chữ.

Từ đó, tên Mộ Dung Lưu Quang vang vọng đế đô!

Tiểu hoàng đế cao hứng phong hắn vị Thạc thân vương, ban cho một tòa nhà lớn làm Vương Phủ của hắn. Sau đó không biết trúng gió gì, tiểu hoàng đế ba ngày hai bữa đều thích đến tìm hắn, đối hắn đặc biệt ỷ lại. Nào là thượng phương bảo kiếm, kim bài miễn tử tất cả đều đưa cho hắn.

Trong chốc lát, vị Thạc thân vương này thành người được tiểu hoàng đế coi trọng nhất. Tuy rằng không rõ diện mạo yêu nghiệt nam tử này rốt cuộc là làm như thế nào để lấy được sự tín nhiệm của tiểu hoàng đế. Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt. Nào là Thừa tướng, tướng quân đều bắt đầu vội vã lôi kéo quan hệ cùng hắn. Hễ là trong nhà có nữ nhi chưa lấy chồng không có ai không mở miệng yêu cầu làm thân gia. Nhưng vị Vương gia này lúc nào cũng lấy bốn lạng đối nghìn cân dễ dàng cho qua.

Bị cản một lần hai lần coi như hợp lý nhưng vẫn bị cản lại như vậy, mọi người bắt đầu hoài nghi. Người nói nhiều nữ nhi gia đều có dung mạo không tầm

thường như vậy! Có tri thức hiểu lẽ nghĩa, có cười khê động lòng người, có dịu dàng hiền lành, như thế nào chỉ mình hấn chương mắt đâu?

Nghi hoặc vẫn kéo dài đến khi mờ Vương gia bước vào tiểu quan quán nổi tiếng nhất kinh thành tất cả mọi người mới hiểu rõ chân tướng!

Thí ra. . . . . Thạc thân vương này có đoạn tay áo chỉ phích a. . . . .

Nghiệp chương! Thật sự là nghiệp chương a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Tiểu Yêu Nữ Đến Đế Đô

Mấy ngày đi đường, cuối cùng cỗ xe ngựa xa hoa nào đó đến đế đô Vân Quốc.

Tiểu Vũ vén màn xe lên lại nhìn ra ngoài, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh phồn hoa náo nhiệt. Bị kích động nàng nhảy xuống xe ngựa, hít một hơi thật sâu.

Các mỹ nam! Ta đến đây !

Mở cái gói ra, lấy ra một mảnh vàng lá, Tiểu Vũ muốn thanh toán tiền xe. Nhưng nàng quay đầu lại không . .

“A? Người a ?”

Cỗ xe nàng vừa mới ngồi qua, còn có lão đánh xetên đường cùng nói chuyện phiếm thể nhưng toàn bộ đều không thấy !

Nàng dụi dụi mắt nhìn lại ! Vẫn là không có . . .

Như thế nào? Nàng là gặp gỡ Bồ Tát sống hay là gặp gỡ thần tiên ?

Nhún vai, Tiểu Vũ không muốn phiền não nữa. Nói không chừng tiểu lão đầu kia nhìn thấy kinh thành náo nhiệt, cũng chạy đi chơi. Quên đi! Vẫn là đi làm chính sự trước !

Ừ! Mồ Vũ gật gật đầu, liền đút tay túm một người qua đường.

“Tiểu ca nói ta nghe một việc. Tiểu quan quán nổi tiếng nhất nơi này là ở nơi nào?”

Tiểu Vũ hỏi lời này thân nhiên vô tư không một chút do dự. Nhưng mồ người qua đường đột nhiên bị nàng túm trụ thì bày chén, biểu tình vốn nghi hoặc đã hoàn toàn biến thành kinh ngạc, những người khác sôi nổi đi qua cũng đủ loại ánh mắt khác nhau.

Lúc này, đúng lúc người nào đó ăn chơi trác tác xuất tướng Về mặt không có ý tốt tiêu đến trước mặt Tiểu Vũ , đáng về lưu manh nói: “Cô nương thế nhưng lại muốn đến tiểu quan quán?”

Một tay Tiểu Vũ vẫn nhu cũ túm lấy người qua đường vô tội nào đó, quay sang nhìn đầu heo ca đứng gần nàng , gật đầu đáp: “Đừng vậy a! Người biết ở đâu sao?”

Đầu heo ca hắc hắc cười mỉa hai tiếng: “Đương nhiên biết ! Chẳng qua không rõ cô nương đi vào trong đó là?....”

Tiểu Vũ đảo cặp mắt trắng dã, khó chịu nói: “Người làm gì quan nhiều như vậy! Biết thì chỉ đường cho ta , không muốn nói thì tránh qua một bên đi!”

Đầu heo ca bịch chấn như vậy, sắc mặt có chút đỏ lên: “Kia... mạo muội cho hỏi một chút quý danh của cô nương?”

Quý danh! Tiểu Vũ đảo tròn con mắt. Đúng rồi người cha của nàng họ gì ? A ! Nhớ rồi !

“Nguyệt ! Ta họ Nguyệt ! Gọi Nguyệt Tiểu Vũ”.

Đầu heo ca hiểu rõ gật đầu một cái, xoay người chấp tay hành lễ: “A! Thì ra chính là Nguyệt tiểu thư!”

Nghe vậy , Tiểu Vũ nhướn mày!

“Xí ! Người mới là tiểu thư ! Cả nhà người đều là tiểu thư !”

.....?

Đầu heo ca nháy mắt một cái có chút mê mang sau đó ánh mắt liền sáng, trong lòng hiểu rõ. Cũng là !Nếu như là tiểu thư khuê các sẽ không có khả năng lộ liễu đi hỏi vị trí của Tiểu quan quán như vậy

Ba! Đầu heo ca đánh quạt giấy lộ raturai cười tự cho là có thể mê đảo ngàn vạn cô gái.đi đến bên tai Tiểu Vũ nói: "Nguyệt cô nương!Thật rangười không cần nhất định phải đến cái gì tiểu quan quán! Nam nhân nơi đó đều trông không còn dùng được, nếu người thật sự cần người nào đó, ta hoàn toàn có thể phục vụ cho người" (= _=!!).

Tiểu Vũ nghiêng người xem sơ qua, nhìn về mặt và nụ cười phóng túng, ăn chơi trác táng của đầu heo ca khóe mắt uống cong một đường cũng lộ ra tươi cười.

"Ha ha! Người đây là tự đề cử mình?"

"Ý người là sao?"

"...Ý tứ người chính là người cảm thấy mình tốt lắm, ta trực tiếp đi theo người là được?"

"Ừ, đúng vậy đúng vậy!"

"Ha Ha...."Mỗ Vũ vô lực tươi cười.

"Ha Ha ...."Đầu heo ca nào đó vẫn phóng túng như cũ, lay động tươi cười.

"Cút! Xéo!"

"....."

Đoán chừng là do bị cự tuyệt trước mặt mọi người, đầu heo ca mặt có chút bần khoản. Lúc này, mày nheo lại bắt đầu gây khó dễ.

"Ta nói con quỷ nhỏ! Đừng có không biết tốt xấu!Biết bản công tử là ai không?"

Sắc mặt Tiểu Vũ biến đổi: "Chẳng lẽ người chính là cầm thú mặt người trong truyền thuyết?"

"....."

Sắc mặt đầu heo ca đỏ bừng hoàn toàn phát cáu. Đưa tay gọi hai vị chân chó phía sau, lớn tiếng nói: "Hôm nay người đồng ý thì đi theo ta, không muốn cũng phải đi theo ta!"

Nói hết lời này, hai chân đã xông đến chỗ Tiểu Vũ. Mỗ Vũ mới đến này, tuy rằng là gan không nhỏ, nhưng sao có thể nghĩ đầu heo ca như vậy lại không phong độ. Nhìn thấy hai chân chó đánh về phía nàng, thân thể vô ý thức co rút lại, vẫy tay hô to:"Đừng đánh mặt"

Dân chúng vây xem nghe thấy một câu này, lúc này trời xanh không nói gì. Nhưng phần tiếp theo phát sinh chuyện, lại làm cho bọn họ nháy mắt choáng váng.

Chỉ thấy hai tên chân chó kia lúc sắp sửa chạm trán Tiểu Vũ, nhưng lại bị đại lực song song đẩy ra, thân thể hung hăng bị đẩy về phía sau, một trái một phải ngã xuống bên cạnh đầu heo.

Đầu heo ca thấy thế biến sắc, đưa tay run run chỉ vào Mỗ Vũ.

"Người, người người người người! Yêu nữ !Người biết yêu thuật?"

Đau đớn như trong tưởng tượng không kéo tới, Tiểu Vũ lại còn đang kinh ngạc. Nhưng nghe thấy đầu heo ca vừa nói một câu kia, theo bản năng liền phản bác:"Yêu quái muội người! Cả nhà người đều là yêu nữ!"

Nàng không rõ chuyện gì xảy ra nhưng dân chúng vây xem lại thấy rõ ràng. Bọn họ thấy lúc này Tiểu Vũ thân thể phát ra một trận vi mũi nhọn, cho nên mới đẩy đầu heo ca và hai vị hạ nhân đánh trở về.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều lùi về phía sau. Cũng chú ý tới cái nhìn náo nhiệt, bao gồm đầu heo ca ở bên trong. Chỉ là một người qua đường vô tội kia vẫn bị Tiểu Vũ túm trong tay...

"Này!" Tiểu Vũ quay đầu gọi hân.

Về mặt người qua đường sợ hãi, bịch một tiếng liền quỳ xuống trên mặt đất.

"Yêu nữ ,Ách...không đúng không đúng !Tiên nữ tha mạng !Tha mạng !Ta trên có già dưới có nhỏ,cả nhà chỉ có thể nhờ vào một mình ta nuôi sống !Ngài từ bi thả ta đi!"

Tiểu Vũ đảo cặp mắt trắng dã:"Người kích động cái gì!Ta chỉ hỏi người một vấn đề!"

“Được! Ngài hỏi! Cứ việc hỏi! Nếu ta biết tất cả đều nói hết cho ngài!”

Tiểu Vũ vừa lòng gật đầu: “Tiểu quan quán nổi tiếng nhất đế đô này ở đâu?”

“....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Vân Diêu Cư

Dựa theo lời chỉ bảo của người qua đường chỉ, cuối cùng Tiểu Vũ cũng tìm được chỗ của tiểu quan quán. Nàng ngẩng đầu lên nhìn biển chữ vàng. . . . .

Ừ! Không sai! Vân Diêu cư!

Hắc! Người vẫn đừng nói, ý cảnh rất cao! ? Nếu không phải thanh danh ở bên ngoài thì chỉ cần một cái bảng hiệu như vậy ai có thể đoán ra nó là tiểu quan quán (nguyệt: tiểu quan quán là kĩ viện nam, nơi mấy bà thím hoặc cho mấy thánh đoạn tụ ấy đến tìm vui ấy, hí hí *che miệng cười*)? Người không biết chuyện còn tưởng nơi này là nơi để uống trà làm thơ đâu!

Không sai! Không sai! Tiểu Vũ vừa lòng gật đầu, quay đầu nghĩ cùng mõ người qua đường Giáp nói tiếng cảm ơn, lại phát hiện phía sau trống rỗng. Cách đó không xa mõ người qua đường chạy nhanh như đang trốn, vừa chạy vừa kêu, "Cứu mạng! Đừng đuổi theo ta!"

Tiểu Vũ đảo cặp mắt trắng dã, nghĩ rằng đầu người này có phải bị bệnh hay không? Lập tức nhún nhún vai, cất bước đi vào Vân Diêu cư.

...

Thanh lâu ở cổ đại..., Tiểu Vũ hình như còn có chút ấn tượng, dù sao xem trên tivi cũng không ít lần. Nhưng tiểu quan quán này nàng không thể nào mà biết được. Cho nên nàng mang theo tâm tình ba phần không yên bảy phần khát khao đi đến gần Vân Diêu cư này thì một vị nữ tử quần áo diêm dúa đi đến, lập tức làm cho nàng kinh ngạc.

"A! Khuôn mặt xa lạ! Cô nương thân già dạng này, không phải là người trong đế đô đúng không?"

Nữ tử đi đến trước người Tiểu Vũ, chỉ thoáng đánh một chút cười tùm tùm nói ra lời nhận xét.

Tiểu Vũ là một đứa nhỏ thành thực, gật đầu nói: "Người là? . . . . ."

Nữ tử quyền rũ cười, "Ta họ Cố, Vân Diêu cư này chính là do ta mở. Những năm gần đây làm ăn cũng không sai, người quen đều nể tình gọi ta là Cố ma ma!"

Mẹ, ma ma! ?

Tiểu Vũ hai mắt trừng lớn, có chút không thể tin được nhìn từ trên xuống dưới đánh gai cẩn thận người trước mặt. Rồi sau đó một sờ sờ cảm, ve mặt nghi hoặc thì thào tự nói.

"Tại sao ở thanh lâu kêu là ma ma, tiểu quan quán cũng gọi là ma ma đâu? Theo đạo lý mà nói phải gọi là phụ thân mới đúng chứ?"

Giọng nói của nàng không lớn nhưng lại làm cho người đứng trước mặt nàng Cố ma ma nghe được rất rõ ràng, không khỏi che miệng cười, "Cô nương thật sự là hài hước. Không biết cô nương đến Vân Diêu cư của ta là muốn? . . . . ."

Vân Diêu cư ở đế đô của Vân quốc nổi danh như vậy, không chỉ là vì tiểu quan ở bên trong diện mạo không sai, quan trọng hơn là bọn họ đối cảm kỳ thư họa thơ từ ca phú cũng có chút tinh thông. Không giống như thế tục tưởng tượng bọn họ không phải chỉ dựa vào việc bán mình để nuôi sống chính mình, mà có thể theo ý nguyện của mình để quyết định muốn hay không muốn tiếp khách nhân một đêm.

Cho nên Vân Diêu cư này danh tiếng mới vang có danh khí lớn như vậy. Trọng điểm là, tiểu quan quán của người khác là khách nhân quyết định vận mệnh của bọn họ, còn ở đây lại là bọn họ quyết định muốn hay không muốn tiếp khách!

Đương nhiên, có thể làm cho Vân Diêu cư có thái độ kiêu ngạo như vậy, sau lưng tất nhiên có cao nhân tọa trấn. Phía trước mọi người đều ngờ vực vô căn (nguyệt: không có bằng chứng xác định), chỉ nói có phải là người trong triều hay không? Nhưng từ khi Thập thân vương Mộ Dung Lưu Quang bước vào Vân Diêu cư, dân chúng nhất thời hiểu ra!

A! Thì ra là Vương gia đoạn tay áo (nguyệt: từ đoạn tay áo này khá phổ biến chắc mọi người ai cũng biết nguồn gốc của từ này rồi nhỉ?? *cười*) kia!

Nhưng cũng không đúng. . . . .Thạc thân vương này cũng là những ngày gần đây mới bộc lộ tài năng , phía trước đều ở trong lãnh cung, không phải là chủ nhân phía sau của Vân Diêu cư này!

Trong lúc nhất thời, các dân chúng cũng không hiểu. Dù sao nhìn Thạc thân vương này nhiều lần tới Vân Diêu cư cũng, cũng thực tự nhiên nhận định hẳn chính là chủ nhân phía sau.

Giờ phút này, đôi mắt Tiểu Vũ quay tròn, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây . Hoàn toàn không có tâm tư đi để ý tới người đang đứng trước mặt nàng Cổ ma ma này. Nghe thấy câu hỏi nàng, theo bản năng phải trả lời nói : "Đến tiểu quan quán còn có thể làm gì? Tìm nam nhân !"

Cổ ma ma mắt cong cong, nói thật, nàng thật ra rất thích loại tùy tiện nữ hài tử này. Không đáng về khách cớm, cũng không mãnh liệt vô lý, tốt hơn gấp trăm lần so với một ít thiên kim con nhà giàu .

"Kia. . . . . Cô nương là thích loại hình dạng gì? Ta có thể thay người xem xét vài cái cho người tuyển chọn!"

Tiểu Vũ ánh mắt còn ở trong đại sảnh quét mắt, kỳ thật nói nơi này là tiểu quan quán, chẳng thà nói nơi này là quán trà còn chuẩn xác. Bởi vì ánh mắt nhìn khắp mọi nơi đều thấy toàn bộ đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm đáng về như là đang trao đổi văn học.

Có khi là trao đổi một chọi một, có khi là mấy nữ nhân vây quanh một nam nhân diện mạo không tầm thường vui cười đàm luận . Còn có . . . . . Là hai nam tử cùng nhau trao đổi ánh mắt. . . . .

Tiểu Vũ con ngươi sáng ngời, ừ! BL (nguyệt: hức..hức... cái này Nguyệt cũng chẳng hiểu là gì nữa chỉ thấy bản raw nó ghi vậy mà dịch ra nó cũng vậy *khóc ròng*) quả nhiên là chỗ nào cũng có!

Chợt , nàng ngẩng đầu lên một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên phía trên. Chỉ thấy sa (nguyệt: là một loại hàng dệt) rèm ở lầu hai chậm rãi bị người nâng lên một góc, có người đi ra cung kính cúi người khom lưng với người bên trong rồi xoay người đi ra.

Động tác này cũng chỉ trong giây phút mà thôi. Nhưng chỉ có ngắn ngủi giây phút lúc này lại làm cho Tiểu Vũ thoáng nhìn thấy hình dáng của người ngồi ở trong sa rèm kia.

Trái tim hưng hăng co rúm một chút, nàng mạnh mẽ một tay che ngực, một tay nâng lên chỉ về phía trước, ngược lại nhìn về phía Cổ ma ma, thần sắc kích động nói : "Kia, kia, cái kia. . . . ."

Cổ ma ma tươi cười có chút cứng ngắc, nàng nhanh chóng kéo cánh tay đang giờ lên của Tiểu Vũ xuống, vuốt vuốt ve mi tâm giải thích: "Ách. . . . . Người kia cũng không phải là. . . . ."

Nói còn chưa nói xong, người trước mắt đã không thấy ! Cổ ma ma kinh ngạc hai bên xung quanh nhìn, đã thấy mỡ Vũ đã thùng thùng thùng chạy lên thang lầu, thẳng đến chỗ sa rèm kia mà đi.

Ôi này ! Nàng vỗ đùi thảm kê không tốt! Chạy nhanh đuổi theo,.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Nam Nhân Này ,ta Muốn

Mọi người Vân Diêu cư bị hành động hấp dẫn của Tiểu Vũ đi qua, đều ngẩng đầu nhìn về phía thiên hạ vui vẻ đi về hướng rèm sa (Melody : một loại hàng dệt)

Nha đầu kia, đừng nói là muốn. . .

Mọi người còn đang hết sức nghi ngờ, chỉ thấy Tiểu Vũ đã đến gần một phen giật rèm sa ra. Hai tiếng vang "xoẹt xoẹt", nàng bị hai thanh đao đặt trên cổ nhỏ mạnh khản.

Cổ ma ma đuổi ở phía sau Tiểu Vũ hô hấp cứng lại, chạy nhanh đến vị trí của mỡ ngồi phía trên, nam tử như trước bình tĩnh thưởng thức trà, cúi đầu khom lưng nói : "Ách, ách... Này, này..."

Một tay nam tử nâng lên, thoáng phe phẩy quạt giấy trong tay. Một tay chậm rãi buông ly trà, khóe môi nhếch lên mỉm cười nói: "Không có việc gì, Cổ ma ma công việc của người hoàn thành rồi".

Nói xong nhìn về chỗ Tiểu Vũ, thần nhiên vung tay lên. Hai gã tùy tùng liền rất biết điều thu hồi hai thanh kiếm trên cổ mỡ Vũ.

Giờ phút này, Tiểu Vũ hoàn toàn giật mình đứng yên tại chỗ, cứ như vậy ngơ ngát nhìn nam tử trước mắt. Vừa rồi nàng ở dưới lầu chỉ là vô tình thoáng nhìn, hiện tại nhìn gần như vậy, nội tâm sớm nhìn không được đập bùm bùm.

Nga !Mua cao!(Melody : câu này k hiểu lắm mua bánh ga to??)

Mĩ nam có biết không?Cực phẩm mỹ nam có biết không?Hai tròng mắt thâm thúy kia,đôi mắt yêu mị kia,còn có khóe môi* hữu ý vô ý* (Melody:cổ tình) nhếch lên.Diện mạo nàyhoàn toàn giống nhưphiên bản mỹ nam mơ ướctrong lòng Tiểu Vũ .(Melody :mắt trí nhớ rồi mới biết phu quân mình đẹp? =))

Yêu Nghiệt a!Trần đầy yêu nghiệt a! Chọn người này là vị hôn phu tương lai là tốt nhất a!

Không nhớ là ai đã nói qua,nam nhân đẹp mắt chỉ dùng để ngắm,mặc khác sẽ không muốn nghĩ tới tâm tư.Đối với những lời này,Tiểu Vũ rất khinh thường!Nghĩ rằng nếu có thể gặp được mỹ nam,tất nhiên là một loại duyên phận.Ngay cả Phật cũng nói,kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại mới đổi được một lần thoáng gặp trong kiếp này (Melody :câu này chắc ai cũng biết nhỉ*chống cằm*,ta cũng đang suy nghĩ về câu này a~).Giờ phút nàynàng cùng vị mỹ nam trước mắt này,đôi trước đã trải qua bao nhiêucon mắt !Biết bao duyên phận thật không dễ dàng a!Hơn nữa...Cảm giác,cảm thấy nam nhân này là gặp qua ở nơi nào, lại với hần có một cảm giác thân thiếttrần trụi quen thuộckhông biết là gì...

Điều này,trong lòng Tiểu Vũ dĩ nhiên có quyết định.Tay nhỏ nàng nắm chặtđôi từng bước lên phía trước,một tay nắm thắt lưng, một chân đá vào ghế mỹ nam ngồi .Một tay còn lại vỗ bàn,chỉ thẳng về phía mỹ nam nào đó.Tú bà có ma ma ở phía trước không xa,cùng với hai gã tùy tùng,cộng thêm đám người xem dưới lầu trợn mắt há hốc mồm xem chằm chú.Mở miệng cất cao giọng nói...

“Nam nhân này,ta muốn” (Melody:O_O *đập bàn* Hay a~!)

Hít!Chung quanh vang lên một mảnh âm thanh hút không khí.Cùng mộtvẻ mặt nhìn Tiểu Vũ:”Cô nương này đừng nói là bị thần kinh?”.Chỉ có điều là nam nhân nào đó vẫn bình tĩnhtự nhiên như trước.Sau khi trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc,ý cười trên khóe miệng càng sâu. (Melody:ta đề ý thấy phản hai Quang ca hình như phúc hắc hơn thầy phải *cười*).

Tiểu Vũ nhìn trái,thấy có ma ma sắc mặt hoàn toàn hóa đá,không khỏi nghi hoặc hỏi:”Như thế nào?Chẳng lẽ hần bán nghệ không bán thân?”(Melody: thứ lỗi cho ta lắm lời mà mắc cười quá nhện không được*cười lăn lóc*).

Có ma ma một trận run rẩy,hoàn toàn hỗn độn trong gió...

Mà lúc này,mỹ nam một mực im lặng không lên tiếng lại mở quạt giấy ra nhẹ nhàng phe phẩy,con ngươi như một mũi nhọn nhỏ lóng lánh,môi mỏng khẽ mở,thần nhiên mở miệng:

“Ân quý củ mà nói,ta thật là không bán thân.Nhưng nhìn thấy cô nương dường như đối với tại hạvẻ mặt rất cóhứng thú,như vậy...Ta sẽ cho ngươi phá lệ !”

Hít!Chung quanh lẫn nữa vang lên một mảnh tiếng hút không khí.Vừa mới khôi phục lại mọi người lại tiếp tục bị hóa đá... (^O^)

Nghe mỹ nam nói như vậy,Tiểu Vũ phản chấn tinh thần.Lấy chân đạp trên ghế,ngồi thẳng ở trên ghế,cười tủm tỉm cùng mỹ nam nào đó”Liếc mắt đưa tình”.

“Hắc hắc!Không nghĩ tới ngươi như vậy nể tình!Phải rồi,ta gọi là Nguyệt Tiểu Vũ,ngươi tên là gì?”

Mỹ nam nhìn nàng cười mị hoặc,*ba* một tiếng thu hồi quạt giấy.Hơi nghiêng người về trước,đến gần bên tai của nàng.

“Tại hạ Mộ Dung Lưu Quang”

.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Động Tác Tay Này Là Chỉ?

Mộ Dung Lưu Quang?

Trí nhớ Tiểu Vũ nghiêng ngã xiêu vẹo,trong lòng không biết tại sao,đối với tên này cảm thấy có chút quen thuộc.

“Ách...Ngươi bán mình với giá bao nhiêu?”

Không thể nhớ,mơ hồ để ý,vậy thì dứt khoát không để ý nữa.Tiểu Vũ nhếch môi cười sất,vẫn là làm chính sự trước đi !

Mộ Dung Lưu Quangcâu môi cười,chằm rãi nâng bàn tay chìa ra một ngón tay.

“Ách....Một trăm lượng?”

Tiểu Vũ nhỏ giọng đoán,nhưng thấy nữ nam mỉm cười lắc đầu,lập tức giải thích nói:"Ta đã nói !Dựa vào diện mạo này của ngươi,dáng người này,Làm sao có thể là giả này !Ách...Đó là một ngàn lượng?"

Mĩ nam mỉm cười,vẫn lắc đầu.

Tiểu Vũ khẽ cau mày,yên lặng suy nghĩ trong lòng.Nhìn nữ nam này bộ dáng trấn tĩnh nhàn hạ,cộng thêm một đám người bốn phía biểu tình giật mình,nữ nam này cảm tình đứng đầu bảng ở Vân Diệu Cư ?

Hơi hơi cắn răng một cái,Tiểu Vũ quyết định trực tiếp nhảy lên định giá.

"Một trăm vạn lượng?"

Thực ra thì, Tiểu Vũ không có khái niệm với tiền ở cổ đại .Dù sao gói vàng lá trong bao của nàng,thoạt nhìn rất là đáng giá.Cùng lắm đến lúc đó sau khi đã định giá,toàn bộ lấy ra phân nửa đưamột chút cho tú bà,nếu như không đủ,nàng phải nghĩ ra biện pháp khách thì mới thành!

Mĩ nam tươi cườicàng sâu sắc,nhưng... Vẫn lắc lắc đầu !

Lần này,Tiểu Vũ có chút không bình tĩnh.Tay nhỏ bé đập trên bên bàn,mở miệng nói:"Chẳng lẽ một trăm ngàn hai?Ta nói soái ca ....Ha ha !Ta biết bộ dáng này của ngươi sẽ bán được giá cao.Nhưng mà,làm người phải hiền hậu!Ngươi xem đôi ta hợp ý như vậy,ta lại thích ngươi như vậy,ngươi cũng không thể hãm hại ta như vậy!"

Nói xong,nàng đem gói bọc nhỏ trên lưngbỏ xuống đặt ở trên bàn,cởi bỏ cái gói bên tronglấy ra một cái túi nhỏ.*Ba* một tiếng quăng lên bàn,miệng túi buộc không chặt,vài miếng vàng lá lộ ra.Ánh sáng vàng rực rỡ,cổ mẹ cách đó không xa bị hồng mắt !

"Nha!Đây là toàn bộ gia sản !Ngươi cũng đừng lấy tay ra hiệu với ta.Gọn gàng dứt khoát nói cho ta biết,Tiền đó có đủ mua ngươi hay không?"

Xa xa truyền đến tiếng nuốt nước miếng của cổ ma ma, riêng trong lòng Tiểu Vũ ,biết đó cũng làlợi thế và năng lực của nàng.Ai có thể ngờ trước Mộ Dung Lưu Quangngay cả liếc cũng không liếc một cái,vẫn luôn nhìn chăm chăm Nguyệt Tiểu Vũ.Đưa ngón tay ra uống cong nhìn nàng ngoéo một cái,người nào đó liền ngoan ngoãn lên phía trước.

"Ý tứ động tác tay của ta,không phải giá,mà là bảng giá ngang nhau"

".....Ách,có khác nhau sao?"

"Khác nhau ngay tại ...."Mộ Dung Lưu Quang lại tiến gần bên tai Tiểu Vũ,gọng điệu mềm nhẹ:"Ý tứ của ta,không phảimột trăm vạn lượng cũng không phải một trăm vạn hai,Mà là...một đầu người ! (Melody : *run rẩy* ta sợ),

A a?Tiểu Vũ co rụt cổ lại,trừng mắt to kinh hoàng nói:"Không phải chứ?!Ta một người của ngươi,ngươi muốn mang của ta?"

Mộ Dung Lưu Quangkinh thường lắc đầu cười khở.

Thật muốn mạng a!Tuy rằng cô gái nhỏ nàysuy nghĩ dường như vượt quá vấn đề,mà cũng không biết hấn là ai.Nhưng tính tình này vẫn không thay đổi,suy nghĩ luôn luôn gan dạ như vậy!

Khụ!Mộ Dung Lưu Quang ho nhẹ một tiếng,ng nghiêm mặt nói:"Không phải muốn mạng của ngươi!Mà là tại Vân Quốc này,có thể có tư cách mua ta,chỉ có một người có thể.Chỉ cần ngươi có thể lấy đầu của hấn,ta tự nhiên chính là của ngươi!"

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái,không phải chứ?Không phải chỉ là bán thân thôi,không cần phải tanh mùi máu như vậy?Tuông là nghĩ như vậy,nhưng là nàng vẫn nhin không được nghi hoặc hỏi:"Kia...Người kia là ai?"

Mộ Dung Lưu Quang không lên tiếng,chỉ dùng bạc môi mê người kia làm khẩu hình.Tiểu Vũ nhìn bạc môi hấn mờ ra đóng lại, trong lúc nhất thời không phân biệt được.Liên theo hình miệng của hấn lẩm bầm nói:"Vân...Hoàng..."

Ai?Vân,Vân Hoàng!Đây là tên người kia?

Mất thấy Tiểu Vũ không hiểu ra sao nhớ kĩ tên kia,cái đầu nhỏ tràn đầy dấu chấm hỏi bộ dáng ngu ngốc,Mộ Dung Lưu Quang khẽ thờ dài,có chút bất đắc dĩ nói:"Là Vân Hoàng!Hoàng đế Vân Quốc".

Hoàng đế?Tiểu Vũ nghe vậy biểu tình vẫn mê mẩn như trước.Chớp mắt mấy cái hơn nửa ngày mới sừng sốt hồi phục lại tinh thần.Đứng lên nhìn chăm chăm Mộ Dung Lưu Quang mắng:

"Cái gì?Hoàng đế ?!"

Không thể ngờ lại là Hoàng đế !Mĩ nam lại để cho Tiểu Vũ đi lấy đầu Hoàng đế ?Ai?Đợi chút !Vừa rồi hình như nữ nam nói,ở Vân Quốc này chỉ có một người có tư cách mua hấn?Ý tứ này là...

Mộ Dung Lưu Quang chậm rãi đứng lên,tay cầm quạt giấy cười mê hoặc với Tiểu Vũ

“Vừa rồi chỉ nói tên của ta ,không nói cho người biết thân phận của ta,bây giờ ta giới thiệu một lần nữa một chút về bản thân.Ta là Tam vương gia Văn quốc,Thạc thân vương, Mộ Dung Lưu Quang”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Thiện Lương? Phúc Hắc?

Tam, Tam vương gia! ?

Hai mắt Tiểu Vũ trừng lớn, nhìn về phía Cố ma ma đứng cách đó không xa, ánh mắt không tiếng động hỏi tính chính xác của chuyện này! Người kai quay lại trả lại cho nàng một nụ cười không thể nê hà, thực khẳng định gât gât đầu, chứng minh tất cả là sự thật.

Tiểu Vũ nhướn mày, sắc mặt thay đổi rõ ràng. Khi tất cả mọi người ở đây nghĩ nàng phải quỳ xuống cầu xin tha thứ thì đã thấy nàng sờ soạngcầm, lắm bầm noi: “Thế nhưng không phải tiểu quan mà là Vương gia? Ai nha. . . . . Chuyện này thực sự là có chút khó làm!”

Mọi người đang vây xem thấy dáng vẻ này của nàng không khỏi xì xào bàn tán cho nhau nghi hoặc.

Đầu của cô nương này không phải là có vấn đề chứ?

Nếu vừa rồi nói nàng không biết chuyện cũng thôi mà nay đã biết thân phận của Vương gia làm sao lại còn có dáng vẻ lộn chết không sợ nước sôi?

Trái lại Tam vương gia Mộ Dung Lưu Quang cũng không có hoảng hốt chỉ lẳng lẳng đứng im tại chỗ, biểu tình bình tĩnh nhìn nàng.

Chợt , Nguyệt Tiểu Vũ vỗ hai tay, đôi mắt sáng như sao ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung lưu quang

"Tốt lắm ! Ta muốn mua người về làm nam nhân của ta!"

Oanh! Mọi người vây xem toàn bộ ngã xuống đất bỏ mình! Có một số người còn trợn mắt giả vờ thành dáng vẻ chết không nhắm mắt.

Không nghĩ tới không nghĩ tới! Đầu của cô nương này quả nhiên là có vấn đề!

Khóe miệng của Mộ Dung Lưu Quang gợi lên một chút tươi cười, lắc lắc chiết phiến (quạt giấy) trong tay."Có thể! Ta vừa rồi đã nói qua . Nếu cô nươngw có hứng thú với ta như vậy, ta đây sẽ phá lệ (phá vỡ quy tắc, không theo lệ cũ) một lần cho người. Điều kiện rõ ràng, chỉ cần cô nương có thể tự nhiên ta sẽ là của người!"

Nguyệt Tiểu Vũ nhìn về mặt của Mộ Dung Lưu Quang dáng vẻ chắc chắn nàng không dám, không khỏi cảm giận cắn răng một cái.

"Chẳng lẽ. . . . không thể đổi điều kiện khác sao? Người vừa nói điều kiện kia quá khó khăn. . . . . Người xem ta là một tiểu nữ tử tay trái gà không chặt, người đưa ra điều kiện kia không phải là làm khó dễ ta sao. . . . ."

Đuôi lông mày của Mộ Dung Lưu Quang nhếch lên, biểu tình còn thật sự nói : "Như vậy . . . . . Kia, nhìn thấy người thành khẩn như vậy ta sẽ phá lệ cho người một lần?"

"Ừ!" Đôi mắt của Tiểu Vũ ngay lập tức sáng lên như sao, trong lòng hết sức kích động! Không hổ là mỹ nam nàng nhìn trúng, dịu dàng thiên lương (hiền lành, tốt bụng) như thế làm sao có thể không thích được chứ!

Tròng mắt của Mộ Dung Lưu Quang đảo quanh, dáng vẻ còn thật sự suy tư. Một lát sau mở miệng nói: "Nếu điều kiện kia với người quá khó khăn,vậy đổi thành người khác đi! Ngó. . . . . Hoàng thái hậu? Hoàng hậu? Hoặc là công chúa quý phi? Ai nha, dù sao cùng nhiều người như thế mà chúng ta lại hợp ý như ta cho phép người tự chọn một người!"

Mí mắt Tiểu Vũ run rẩy. Người nha! Cảm tình người chính là có thù oán gì với đám người trong hoàng cung kia đúng không? Trước không nói tới nàng chuyện nàng chọn ai, chỉ nói đến chuyện nàng vào cung thôi cũng là một chuyện cực kì khó! Còn nói hợp ý cái gì? Cái gì là cho phép chính nàng chọn? A phi! Vừa rồi đầu của nàng chắc chắn là bị nước vào nên mới có thể cảm thấy tên yêu nghiệt kia thật thiện lương! !

"Như thế nào? Bị sự khoan dung, rộng lượng của là làm cho cảm động?"

". . . . . Ha ha!" Tiểu Vũ ngoài cười nhưng trong không cười đáp (nguyên văn là “tựa tiểu phi tiêu”) lại."Đúng vậy! Thật sự cảm động ! Cảm động đến mức hiện tại ta chỉ muốn cắn người một ngụm để báo đáp lại đại ân đại đức (ân đức to lớn) của người!"

Mộ Dung Lưu Quang mỉm cười vung tay lên, "Thế thì không cần! Nếu thật sự muốn ta như vậy thì mau thu thập lại bọc nhỏ kia của người lại của người lại rồi đi cùng ta!" Nói xong, chính mình bước chân đi xuống dưới lầu.

A a? Tiểu Vũ ngân ra. "Đi, đi đâu!"

"Đương nhiên là quay về Vương phủ của ta Vương Phủ!" Mộ Dung Lưu Quang ngoái đầu lại nhìn nàng, trong tròng mắt hiện lên giả hoạt không dễ dàng phát giác. "Không có sự trợ giúp của ta, điều kiện ta đưa ra ngươi có thể dễ dàng hoàn thành! Ta đã nói qua nếu là cho ngươi cơ hội, tự nhiên sẽ không nhẫn tâm không thèm quan tâm như vậy. Bất quá. . . . . Phải sẵn sàng chuẩn bị tâm lý nha! Ta cũng không phải dễ dàng bắt về trong tay như vậy!"

Trong phút chốc, con ngươi ảm đạm của Tiểu Vũ lại phát sáng lên. Nàng đã nói thôi! Nàng đã nói thôi! ! Mỹ nam nàng nhìn trộm làm sao có thể phúc hắc. Chắc chắn vừa rồi hẳn chỉ là đùa với nàng thôi! A! Quả nhiên vẫn thực dịu dàng, thực sẵn sàng a. . . . .

Nghe xong những lời này của mỹ nam, thế giới nhỏ của Nguyệt Tiểu Vũ lập tức bạo phát. Nhếch môi cười sát, nhìn về phía bóng dáng đã đi xuống cầu thang đi xuống lầu nói: "Nên làm đủ chuẩn bị hẳn là ngươi! Đời này ta đã định ngươi rồi!"

Oanh! Vừa rồi mọi người đã muốn bỏ mình một lần lúc vừa mới được gió xuân thổi sống lại nghe thấy một câu như vậy nhất thời miệng lại sùi bọt mép lại bỏ mình.

Khóe miệng của Mộ Dung Lưu Quang cong lên, lộ ra nụ cười đầy mỉa mai.

A! Tốt lắm! Xem ra lần luân hồi này là cũng không hẳn là bạch hầy! Một đường đi tới, đều là hắc đến giúp cô gái này giải quyết hậu quả. Lúc này đây, cuối cùng cũng đến lượt hắc xoay người làm chân chính lão đại rồi! (nguyệt: anh quả thật là phúc hắc; nữ nam *hừ lạnh* làm sao?? Ngươi ý kiến à?? Địa phủ vẫn còn nhiều chỗ trống lắm, muốn ta tiễn ngươi một đoạn không?; nguyệt: khụ khụ, dạ không, em nào có dám ý kiến gì chứ *cười nịnh nọt* *ôm lap chạy đi*; nữ nữ: Tiểu Quang Quang thật men *mắt tỏa sáng*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Công, Thụ, Phúc Hắc, Yêu Nghiệt

Có sự cho phép của Mộ Dung Lưu Quang, Nguyệt Tiểu Vũ tự nhiên là vô cùng vui mừng đi theo hắn. Chuyện này làm cho đế đô Vân quốc gây ra một trận bão động. Có người nói, Tam vương gia là nhất kiến chung tình, coi trọng nhà đầu to gan kia. Cũng có người đoán, Tam vương gia là muốn mang nàng phủ vào trong phủ bí mật giết chết!

Lời đồn đãi càng truyền càng thái quá (quá mức, không hợp thói thường) mà trước mắt mọi người biết được nữ tử mặc áo hồng ngênh ngang đi dạo tiểu quan quán hơn nữa còn to gan lớn mật trực tiếp nói mua Tam vương gia Mộ Dung Lưu Quang chính là nữ tử trong người mang yêu thuật ngày đó ở giữa đường cái phồn hoa (sầm uất, đông đúc) không biết xấu hổ hỏi vị trí của tiểu quan quán. Loạn thất bát tao (rối loạn, lung tung) lời đồn nhằm nhưng lại ở trong nháy mắt đạt thành nhất trí! Thì phải là. . . . .

Tam vương gia bị tiểu yêu nữ không biết từ nơi nào đến mê hoặc!

. . . . .

Bên ngoài truyền ào ào huyền ảo (xôn xao), mà người trong cuộc lại không hề hay biết. Kỳ thật cho dù nàng có biết rõ mọi chuyện cũng chẳng sao, vì trong quan niệm (tư tưởng, ý thức) của nàng người nào nói nàng là yêu nữ thì căn nhà người ấy mới là yêu nữ.

Giờ phút này, Nguyệt Tiểu Vũ đang ôm bọc nhỏ thí diên thí diên chạy theo sau lưng Mộ Dung Lưu Quang hoàn toàn không để ý tới những tỳ nữ đi ngang qua dùng ánh mắt tò mò nhìn nàng. Theo lời của nàng nói, tỷ đi đến đâu cũng là tiêu điểm (trung tâm), dùng dùng ánh mắt sung bái nhìn tỷ, ta sẽ ngưng ngưng!

Giống như mới tiếp xúc đến tất cả sự vật trong thiên hạ, Nguyệt Tiểu Vũ tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây. Mà sau khi nàng đi theo Mộ Dung Lưu Quang đến sảnh chính (đại sảnh) thì một vị nam tử có dáng vẻ thư sinh ngênh diện (trước mặt) đi đến nhất thời hấp dẫn tất cả lực chú ý của nàng.

"Đây là quân gia trong vương phủ của ta, họ Thôi, về sau có việc gì thì cứ việc đi tìm hắn."

Mộ Dung Lưu Quang nhẹ nhàng băng qua giới thiệu, rồi sau đó đi vào chính sảnh.

Mà Tiểu Vũ lại có chút tò mò nhìn chăm chăm vào nam tử vẫn nhã được gọi là quân gia kia nghĩ vừa rồi không biết có phải là ảo giác hay không khi nghe Lưu Quang nói câu "Có việc gì thì cứ việc đi tìm hắn" kia, nàng rõ ràng cảm giác được nam tử vẫn nhã khỏe mắt hung hăng run rẩy một chút.

Tại sao? Không muốn thấy nàng như vậy sao? Tuy rằng nam tử này cho nàng cảm giác rất quen thuộc nhưng hôm nay bọn họ mới gặp nhau lần đầu tiên! ? Không cần không nề mặt vậy chứ? Chán ghét không muốn thấy mặt nàng như vậy sao?

"Hi! Tiểu thôi!"

Mồ Vũ khách khi đưa tay lên tiếng chào hỏi, nói vừa ra khỏi miệng ngay cả chính nàng đều sửng sốt. Bởi vì rõ ràng nàng nghĩ trước lễ phép chào hân một tiếng là Thôi quân gia nhưng không biết như thế nào tự nhiên mở miệng ra lại gọi hân là Tiểu Thôi! Giống như là gọi theo thói quen vậy. . .

Mà làm nàng kinh ngạc là sau khi Thôi quân gia nghe thấy nàng xưng hô như vậy cũng không có tức giận chút nào, ngược lại là có chút cúi đầu nhận mệnh, lay động cánh tay thờ dài . . . . .

Đầu của Tiểu Vũ toát ra dấu chấm hỏi nhỏ, vừa định mở miệng biểu đạt một chú quan tâm thì một cơn gió thổi đến, một bóng đen nháy mắt xuất hiện trước mắt nàng.

Nhìn vị mỹ nam không biết làm thế nào xuất hiện trước mắt này lại làm cho mồ Vũ có cảm giác có chút quen thuộc. Nàng theo bản năng há mồm nói : "Soái ca, họ gì?"

Nghe vậy, ngay tức khắc hai mắt của mỹ nam mặc áo đen đột nhiên xuất hiện này nước mắt lưng tròng, hai tay đặt lên trên vai của Tiểu Vũ, cực kỳ giống một con chó nhỏ bị vứt bỏ. (nguyệt: hắc hắc, soái ca áo đen là chó nhỏ *ôm bụng cười lăn lộn; mỹ nam áo đen: *mắt rung rung* Vũ Vũ. . .; mồ Vũ: *mắt vô si* soái ca. . .; mồ Quang: *đen mặt* tiểu Hắc người quay về địa phủ trông coi đi; mỹ nam áo đen: *nặt cún con* vương gia. . .; mồ Quang: *kéo tiểu Vũ phui mông bỏ đi*; tiểu Thôi: *vỗ vai* chúc người lên đường may mắn; mỹ nam áo đen: *khóc ròng*; nguyệt: *ôm bụng cười lăn*)

"Đặng" một tiếng! Đầu của Tiểu Vũ lại toát ra một cái dấu chấm hỏi.

Mỹ nam mặc áo đen quệt miệng, vừa định nói cái gì đó thì một đạo bóng trắng chợt hiện bay qua một cước đá bay mỹ nam mặc áo đen .

"Đặng"! Cầm Tiểu Vũ đánh rơi xuống đất, đầu lại toát ra dấu chấm hỏi thứ ba.

Cuối cùng. . . . . đây là tình huống gì?

Nam tử mặc áo trắng vững vàng đáp xuống, không đi để ý tới nam tử vừa bị hân đá bay, ngược lại thẳng tắp nhìn về phía mồ Vũ, trong ánh mắt tràn đầy oán giận!

Mồ Vũ bị ánh mắt này nhìn có chút mặc danh kì diệu (chẳng biết tại sao, không hiểu làm sao), sau một lúc lâu, nàng đưa tay chỉ vào khuôn mặt tinh xảo của nam tử mặc áo trắng, cuối cùng còn hết sức chăm chú nói: "Trong mắt có ghen!" (nguyệt: hahaha. . . *vỗ bàn cười điên cuồng* anh Bạch anh ở bản quá đầy, sáng dậy không thèm rửa mặt; nam tử mặc áo trắng: *mặt uất ức* Vũ Vũ vỡ mất hình tượng của ta rồi; mồ Vũ: *nhún vai quay người bỏ đi; mỹ nam mặc áo đen: *lồm cồm từ dưới đất bò lên* hahaha. . . đáng đời dám đá gia; nam tử mặc áo trắng: *đạp mỹ nam mặc áo đen* biến về địa phủ làm nhiệm vụ đi; mồ Quang: *lạnh mặt* cả hai người các người đều cho ta cút về địa phủ; tiểu Thôi: *vỗ vai* chúc hai người lên đường bình an; nguyệt: hahaha. . . *ôm bụng cười điên cuồng*)

Oanh! Người nào đó ngã xuống đất bỏ mình .

Tiểu Vũ vô tội nhún nhún vai, bước quá thi thể của nam tử mặc áo trắng đi thẳng đến chính sảnh, sắc mặt nghiêm túc chạy đến bên người Mộ Dung Lưu Quang đang uống trà, xoay người chỉ vào ba người ở bên ngoài nói: "Này ! Ba người bọn họ đều là nam sủng của người hả?" (nguyệt: *lau lau mồ hôi* Vũ tỷ thật uy vũ; mồ Vũ: *hắt cằm* tỷ mà; mồ Quang: *đen mặt* người thừa biết ta không thích nam nhân mà; mồ Vũ: *mặt vô tội* những mấy người ngoài kia đều nói người bị đoạn tỵ; mồ Quang: *bé tiểu Vũ* ta nghĩ cần phải chấn chỉnh lại phu cung để cho người biết ở đây ai mới là lão đại)

Cũng may người nào đó định lực rất lớn mới không phun hết nước trà trong miệng. Bất đắc dĩ như mi tâm (mi tâm là chỗ ở giữa hai đầu lông mày), mở miệng giải thích: "Hai người bọn họ là cận vệ của ta. Người mặc áo đen họ Hắc, người mặc áo trắng họ Bạch." (nguyệt: anh khéo lấy họ ghê; mồ Quang: *lườm* người ý kiến; Nguyệt: không không *lắc đầu nguây nguây xách dép chạy đi*)

Ai u, bên người? Vậy vừa rồi người đi dạo tiểu quan quán sao bọn họ không đi cùng? A a! Trong lòng vừa nghĩ tới tiểu quan quán ngay tức khắc đôi mắt của mồ Vũ sáng ngời!

Chắc chắn! Lại nói tiếp, ba người vừa rồi hơn nữa mỹ nam Vương gia này, tuyệt sắc trong Vương Phủ này càng đẹp mắt hơn so với tiểu quan quán kia! Hơn nữa chúng loại cũng rất phong phú!

Xem kia mỹ nam mặc áo đen vừa bị đá bay lúc này giờ phút này chính là vẻ mặt giận giữ, loại này vừa thấy chính là công! Mà nam tử mặc áo trắng vẻ mặt bệnh trạng làn da tái nhợt đang cười đắc ý, loại này thích hợp làm thụ! Còn có nam tử mặc áo xanh vẻ mặt bình tĩnh thông dong, dù cho ngoại giới có xảy ra chuyện gì về mặt của hân cũng không nổi nên cơn sóng, loại nam tử che dấu sâu đậm này, đó là mười phần phúc hắc! (nguyệt: *ngửa mặt lên trời than* dạo này hủ nữ hoành hành kinh quá; mồ Vũ: *xoa cằm nhìn chăm chăm nguyệt* ta thấy người chắc chắn là bách hợp; nguyệt: cạn lời. . .)

Cuối cùng! Lại nhìn chính chủ đang ngồi uống trà này!

Yêu nghiệt a yêu nghiệt! Này mắt, này mi, này môi, này mũi đều trong lúc vô tình gọi lên nụ cười mê hoặc. Cái nào cũng có thể làm cho người ta mơ màng quyến rũ người phạm tội!

Nương! Không hổ là nam nhân nàng xem trúng, giờ tay nhắc chân đều tràn ngập mê hoặc! Nàng Nguyệt Tiểu Vũ thề, cuộc đời này phi quân không lấy chồng! Nói gì thì nói nhất định phải bắt giữ được người này, lừa gạt cưới về nhà! Con nếu không ngoan ngoãn phối hợp, hừ hừ! Trối chết, đây da, ngon nén! Nàng tin chắc chỉ cần một chiêu này sẽ thành công làm hân ngã ngựa!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Dù Sao Cũng Ở Chung !

Sau ngày ấy, đương nhiên Nguyệt Tiểu Vũ sẽ tạm thời lại Thạc thân vương phủ. Mỗi ngày ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, sau đó chạy tới cùng ăn cơm với mẹ Vương gia.

Có một lần bọn hạ nhân bị đủ loại hành động của nàng hù sợ. Nói thì thí dụ như nàng xưng hô với Vương gia! Chẳng hạn như nàng là loại người có dũng khí không sợ trời không sợ đất !Thì giống như bây giờ...

“A!Soái ca !Hôm nay có đồ ăn gì ngon?”

Lúc dùng cơm giữa trưa, bọn hạ nhân mang đồ ăn lên đứng thẳng hầu hạ một bên. Chỉ thấy Nguyệt Tiểu Vũ cười đi vào, vỗ về phía sau lưng Vương gia, cười tùm tùm nói ra một câu như vậy.

Bọn họ không hiểu rõ hai chữ soái ca có nghĩa gì, nhưng nhìn thấy mẹ nha đầu tùy tiện không biết phép tắc trực tiếp ngồi xuống, lúc cầm một cái chân gà lên liền cắn. Bọn họ hóa đá...

Mà làm bọn họ kinh ngạc nhất chính là, Vương gia bọn họ lại không có một chút tức giận, ngược lại bắt đầu dĩ cười cười, bảo một người đi chuẩn bị một bộ bát đĩa.

Cho nên, lúc hạ nhân trong vương phủ ở bên ngoài nghe được người nào đó là yêu nữ hóa thân, lập tức tình ngộ hoàn toàn! Vốn có một số tỳ nữ trong quý phủ muốn làm cho nàng khó xử, nhưng nghe thấy người nào đó có nguồn gốc lớn như vậy, cũng chỉ rất phẫn nộ mà chọn buông tha, quả thực Vương gia bị yêu nữ mê tâm...

Bất tri bất giác, đã qua ba ngày. Tuy rằng Nguyệt Tiểu Vũ cùng ngồi ăn cơm với Mộ Dung Lưu Quang, nhưng tình cảm hai người không có chút biến hóa nào. Bởi vì trừ bữa ăn cơm, hầu như Nguyệt Tiểu Vũ không nhìn thấy bóng dáng của Mộ Dung Lưu Quang. Chẳng qua mẹ Vũ không nổi giận chút nào, theo giải thích trong tư tưởng của nàng, tuy rằng không có tiến triển gì, nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng ở chung a! Điều kiện trước tiên của cảm tình đã có bảo đảm, phát triển thôi! Vấn đề chính là thời gian!

Hai ngày nữa lại trôi qua, ngay lúc Nguyệt Tiểu Vũ cảm thấy bản thân vô cùng lười nhát, lúc chuẩn bị thời cơ lên kế hoạch hạ gục mỹ nam, mỹ nam lại tự tìm tới nàng.

Nhưng lại đem một bộ y phục hộ vệ, về mặt Mộ Dung Lưu Quang lạnh nhạt nói: “Sau khi thay xong đến đại sảnh tìm ta.”

Tiểu Vũ sững sờ, vô ý thức hỏi: “Ách... thay cái này để làm gì?”

“Không gì, dẫn người tới hoàng cung thôi!”

“....”

Nhìn bóng dáng phóng khoáng rời đi, Nguyệt Tiểu Vũ vỗ mạnh cái ót một cái.

Nương a! Làm sao nàng có thể quên chuyện quan trọng như vậy?! Vốn nghĩ tiếp tục sống phóng túng thêm vài ngày nữa, mỹ nam sớm đã quên cái điều kiện khó khăn đó, sẽ làm một người làm rảnh rỗi trong phủ thôi. Nhưng không nghĩ tới mỹ nam lừa gạt thật không tốt chút nào a, nói ra điều kiện chắc chắn muốn đạt được!

Nhắn mày lại, Tiểu Vũ nhận mệnh mặc y phục hộ vệ Lưu Quang đưa cho. Chán chường đi ra khỏi cửa phòng thì đầu nhỏ vốn cúi xuống chợt ngẩng lên, đôi mắt trong suốt phát sáng.

Ồi! Hoàng cung?! Lại là một địa phương tốt! Dù sao mỹ nam nói dùng đầu người nào đó trao đổi, lại chưa nói thời gian cụ thể, còn nhiều thời gian! Nàng có thể ta một ngày thì tha một ngày, coi như hôm nay đi để hiểu rõ hoàn cảnh.

Ừ! Chuyện này, vừa rồi Tiểu Vũ có chút lo lắng, lập tức mở miệng cười.

Quyết định như vậy đi! Đến Hoàng Thành dạo chơi một ngày!

.....

Đi đến đại sảnh, từ xa Tiểu Vũ đã nhìn thấy hai huynh đệ “Hắc bạch Song sát” ở trái và phải Lưu Quang. Nàng đến gần cười vui vẻ, nhiệt tình đánh hai người bọn họ đề chào hỏi.

“Tiểu Bạch, tiểu Hắc! Các người cũng cùng tiến cung với bọn ta a?”

Tiểu Bạch neho mắt, nhìn chủ nhân Mộ Dung Lưu Quang ngồi bên cạnh .

“Chủ tử! Ngươi đang đòi nàng cùng đi! Ngươi xác định nhất định và khẳng định muốn dẫn nàng cùng đi!”

Mộ Dung Lưu Quang bình tĩnh gật đầu, lập tức mỗ Bạch tức giận đến bùng nổ . Cúi đầu tới gần bên tai hắn, đề thấp thanh âm nói: “Ta nói lão đại! Ngươi cũng không phải không biết tính tình vợ nhà ngươi, tuy rằng hiện tại mất trí nhớ, nhưng gây họa là thiên tính của nàng! Nếu ngươi muốn tạm thời ở chỗ này, làm cái gì Vương gia. Vậy thì không thể để cho nàng làm xằng bậy! Ngươi dẫn nàng tiến cung, không phải chính là tìm việc cho mình sao!”

Mộ Dung Lưu Quang vô vị khoát tay : “Không có việc gì! Nếu nàng không gây phiền phức cho ta, bản thân ta sẽ thực sự sống không nổi!” (Melody : O_O Hơ hơ, thả à? Anh rảnh quá -_-!!; mỗ Quang : ta rảnh đến nỗi có thể sắp xếp một chỗ cho ngươi ở dưới địa phủ đây! ;Melody : *cười nịnh nọt* anh rảnh nhưng em không rảnh đâu à *xách dép chạy*).

Những lời vừa nói ra này, mỗ Bạch không nói gì khề đau buốt, bắt đắc dĩ đứng dậy không cần phải nhiều lời nữa.

Được rồi ! Làm lão đại đi đầu đều bị coi thường, bọn họ là hạ nhân thì sẽ đi theo làm kẻ hèn đi. . . Cái gì! Càng làm kẻ hèn càng khỏe mạnh?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Nhìn Kìa, Máy Bay!!

Một cổ kiệu, bốn kiệu phu, ba người hộ vệ. Đoàn người của Mộ Dung Lưu Quang cứ như vậy như vậy xuất phát từ Vương Phủ đi thẳng đến Hoàng Thành. Vương Phủ cách Hoàng Thành không có xa, chỉ trong chớp lát mấy người đã theo cửa hông đi vào Hoàng Thành.

Trong ấn tượng của Tiểu Vũ, bên ngoài hoàng cung chính là dát vàng rực rỡ, trang nghiêm mà tráng lệ. Nhưng lúc này tâm tư của Tiểu Vũ không có ở đặt ở kiến trúc tinh xảo mỹ lệ của hoàng cung mà là hết sức chăm chú nhìn mỗ hoàng đế cả người mặc một bộ trường bào (áo dài) màu vàng (nguyệt: chắc là long bào ấy ^^) đứng cách đó không xa.

Không đợi mỗ nam nhà nàng đến gần (nguyệt: anh Quang là của tỷ khi nào vậy?? *mặt khinh bỉ*; mỗ Vũ: *hếch cằm* hừ, trước khi ta nhảy vào luân hồi tiểu Quang quang là người của ta còn gì?; nguyệt: *cười nhếch mép* nhưng bây giờ không phải, anh ấy là vương gia cao cao tại thượng, còn ngươi chẳng là gì cả; mỗ Vũ: *tức giận* của ta sẽ vẫn là của ta, không thể thay đổi được. . . *quay mặt sang mỗ Quang mặt nịnh nọt* lão đại ngươi sẽ không bỏ rơi ta đúng không?); mỗ Quang: *mặt như hồ ly* còn chưa biết được; mỗ Vũ: *đập bàn* lão nương không cho phép, đợi khi nào về địa phủ ta sẽ cho ngươi biết tay; mỗ Quang: đợi đến lúc đó xem ai hơn ai; mỗ ngọc đế đang ở trên trời nhìn: *cười điên cuồng* cãi nhau đi, cãi nhau to vào để ta còn có việc để xem; mỗ Quang: *lạnh lùng liếc ngọc đế* hừ lão già cứ đợi đây, sau khi về taa sẽ cho lão biết tay; nguyệt: *lau mồ hôi* chuyện nhà người ta không nên xen vào, không nên xen vào *ôm dép lùi đi mất dạng*, mặt của mỗ hoàng đế đã phát sáng chạy lên tiếp đón. Đi theo phía sau Lưu Quang, mỗ Vũ không thèm để ý cái gì gột là tôn ti cứ như vậy sững sờ, ngăn người nhìn chăm chăm người đang đi tới.

Ở trong suy nghĩ của Tiểu Vũ, hoàng đế không ngoài hai loại. Một loại là hình tượng minh quân, yêu nước thương dân, một loại khác là hôn quân hoang dâm vô độ không màng chính sự, là một lão đầu đáng khinh. Dù sao nói trắng ra là một loại tốt một loại xấu. Theo như trong sách nói hai loại kia chỉ cần liếc mắt cũng nhìn ra!

Nhưng vị vua trước mắt này. . . . . Nhìn thế nào cũng là một tiểu chính thái (nguyệt: bé trai dễ thương) đáng yêu. . . .

"Tam ca! Ngươi đã đến rồi!"

Tiểu hoàng đế có khuôn mặt chính thái tươi cười nhẹ nhàng tiêu sái đi đến bên người Mộ Dung Lưu Quang, mở miệng lên tiếng chào hỏi trước. Mộ Dung Lưu Quang thoáng chắp tay xoay người.

"Thần. . . . ."

Nói còn chưa nói xong, thất lưng còn chưa kịp cong mười lăm độ, đã bị tiểu hoàng đế vội vàng nâng dậy.

"Tam ca! Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, về sau thấy ta không cần hành lễ! Chúng ta là thân huynh đệ, không cần câu nệ tiểu (nguyệt: để ý nhưng việc nhỏ, ý của tiểu hoàng đế ở câu này là không muốn Lưu Quang phải hành lễ mỗi khi thấy hắn) tiết như vậy!"

Tiểu hoàng đế nói rất thành khẩn, Lưu Quang cũng chỉ cười nhạt gật gật đầu. Tiểu Vũ vụng trộm nhìn sườn mặt của hắn, trong lòng theo bản năng nhảy ra một cái ý nghĩ trong đầu.

Ai. . . . . Cũng có thể giả vờ. . . . .

Lúc này, ánh mắt của tiểu hoàng đế đột nhiên chuyển qua trên người nguyệt Tiểu Vũ. Cẩn thận liếc mắt nhìn nàng một cái, trong con ngươi hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng lướt qua cũng rất nhanh, ngược lại nổi lên hứng trí nồng đậm

"Vị này là? . . . . ."

Về mặt Mộ Dung Lưu Quang lạnh nhạt, "Là hộ vệ mới thuê của quý phủ. Ai cũng có sở trường riêng, đều cực kì cao cường! Lần này mang đến cùng, cũng là muốn giúp bệ hạ giải sầu."

"Oh?" Tiểu hoàng đế nghe vậy đuôi lông mày chau lại, có chút thú vị tiến tiền từng bước, thẳng đi đến bên người Nguyệt Tiểu Vũ.

"Không biết vị hộ vệ này tinh thông cái gì? . . . . ."

Tiểu hoàng đế vừa nói ra lời này, xung quanh hoàn toàn im lặng. Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, ánh mắt nhìn về phía mỹ nam đầu đầy nghi hoặc. Bất đắc dĩ người phía sau hoàn toàn không quan tâm đến nàng, đầu quay về phía khác.

Trong nháy mắt, nàng hiểu rồi! Mỹ nam là cô ý! Ách. . . . . Tuy nhiên cái này có phải là khảo nghiệm của mỹ nam dành cho nàng không? Muốn nhìn xem khả năng tùy cơ ứng biến của nàng như thế nào?

Trông mắt của Tiểu Vũ xoay chuyển lập tức đưa ra quyết định. Nàng quay đầu cười tủm tỉm, rất mực cung kính chấp tay với tiểu Hoàng Đế nói: "Hồi bẩm bệ hạ, sở trường của tiểu nhân chính là. . . . . nói láo!!.. ."

"? ? ?"

Đầu mọi người nháy ra nhiều dấu chấm hỏi nhỏ, Nguyệt Tiểu Vũ không chút hoang mang giải thích: "Vừa rồi Vương gia nhà chúng ta không phải đã nói rồi sao! Lần này tiến cung chính là vì giải sầu cho bệ hạ. Giải sầu là như thế nào? Chính là thay bệ hạ đi trừ đi phiền não, không còn phiền lòng. Biện pháp giải trừ phiền não có rất nhiều loại, tuy rằng võ công của tiểu nhân không cao, nhưng có thể chọn cho bệ hạ thoải mái cười. Có phải cũng có thể tính là một biện pháp giải sầu hay không?"

Con người của tiểu hoàng đế lóe lên, rõ ràng là nổi lên hứng thú.

"Vậy trước tiên người nói về cái gì buồn cười cho ta nghe thử xem! Nếu nói tốt trăm sẽ ban thưởng cho. Còn nếu nói không tốt, hắc hắc. . . . ."

Tiếng cười cuối cùng kia, làm cho mỹ Vũ một trận mao cốt tung thiên (nguyệt: sờ tóc gáy, sờ gai ốc). Tuy nói là mặt chính thái, nhưng có thể ngồi lên vị trí hoàng đế này, chắc hẳn cũng không phải là dễ chọn chù. . . . .

Điều này làm Tiểu Vũ nuốt một ngụm nước bọt, ở dưới ánh mắt nửa phân xem cuộc vui nửa phân đồng tình của mọi người, nàng nhắm mắt lại, mạnh mẽ đưa một tay lên chỉ.

"Nhìn kia! Máy bay!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Trước Đây Có Thái Giám

Ở đây ngoài trừ ba người Mộ Dung Lưu Quang, tiểu Hắc và tiểu Bạch ra, ai cũng đều ngẩng đầu nhìn theo phương hướng mà Tiểu Vũ chỉ. Bầu trời xanh thẳm, đám mây trắng tinh, từ trên đỉnh đầu một đám quạ đen bay qua...

Sau một lúc lâu không nói gì, đoán chừng cổ của mỹ tiểu hoàng đế dễ thương đều đã chua xót, mới mờ mịt cúi đầu nhìn Nguyệt Tiểu Vũ.

"Người... Vừa nói cái gì?"

"Nhìn! Máy bay!"

"...Là cái gì vậy?"

"Máy bay!"

"..."

Một cuộc đối thoại làm cho người ta không thể nói được lời nào, thiếu chút nữa làm cho tiểu hoàng đế bị tức điên. Nguyệt Tiểu Vũ cũng rất bình tĩnh, cùng hắn cùng nhau lấy mắt to trừng mắt nhỏ, còn kém không trừng nhau đến khi mang thai (Melody : câu này k hiểu lắm :v), mỹ Vương gia từ đầu tới cuối đứng ở một bên xem, cuối cùng cũng mở miệng.

"Khụ khụ! Bệ hạ! Cái này không phải máy bay đâu...thực ra đây là tên một loài chim chóc ở quê hương của tiểu hộ vệ này!"

Hà? Tiểu hoàng đế nghe vậy tỉnh ngộ gật đầu.

"Thì ra nói hết nửa ngày, là con chim!" Nói xong, tiểu hoàng đế chợt như tỉnh, "Nhưng không đúng...Ta vừa mới cho là ngươi nói giỡn với ta, ngươi nói với ta một câu này, là có ý gì?"

Ách...một lời nói ra, mỗ Vũ trầm mặt. Nàng quay đầu nhìn Mộ Dung Lưu Quang cầu cứu, nhưng ngay lúc quan trọng này Mộ Dung Lưu Quang lại không thèm để ý tới nàng. Roi vào đường cùng, nàng chỉ còn cách cố gắng bịa chuyện.

"Những lời này, thật ra nó là truyện cười!"

Tiểu hoàng đế nháy mắt mấy cái."Buồn cười ở chỗ nào?"

"Truyện cười này ở chỗ....Chính là các ngươi đều bị lừa còn ta thì nở nụ cười."

"..."

Mất thấy sắc mặt tiểu hoàng đế biến đổi, thái giám hậu hạ bên cạnh hô to:"Lớn mật!", Nguyệt Tiểu Vũ vội vàng nhắc tay lên đầu xin hàng nói:"Ta sai rồi! Bệ hạ cho ta một cơ hội để bù lại!"

Tiểu hoàng đế khẽ nhíu mày, vẫy tay cản thái giám lại. Không chút hoang mang nói:"Được ! Thấy ngươi là hộ vệ của Tam ca, ta sẽ cho ngươi một cơ hội! Chẳng qua nếu bây giờ ngươi không thể làm cho ta cười, thì phải cẩn thận! Nói không chính xác thì cả đời cũng đừng mong trở về quê hương nhìn thấy mấy bay gì đó!"

Tim gan của Tiểu Vũ nhảy dựng. Dựa vào! Uy hiếp! Đây rõ ràng là uy hiếp! Chẳng qua ai kêu người ta là hoàng đế chứ! Trời đất bao la hẳn là người lớn nhất, ai cũng không thể chọc vào!

Trong đầu trống rỗng, giờ phút này Tiểu Vũ có chút mơ màng. Chẳng qua vòng vo chuyển viên ngọc nhỏ trong mắt, vẫn mở miệng nói:"Trước đây có thái giám!"

Lời vừa nói ra, mỗ Bạch đứng ở phía sau nàng vốn không hé răng khụ khụ, thấp giọng nói:"Không phải trước đây! Bây giờ vẫn còn thái giám! Còn đang đứng trước mặt ngươi!"

"Đúng nha!" Tiểu Vũ *hậu tri hậu giác * tỉnh ngộ (Melody: câu này có nghĩa là một chuyện gì đó mà mọi người đều biết ấy :v)Lập tức sửa lại lời nói:"Thì...vẫn còn thái giám!"

Sau một lúc lâu tạm dừng, nàng không lên tiếng. Tiểu hoàng đế nhíu mày nói:"Sau đó thì sao?"

"Không sau đó..."

Nghe vậy, bỗng nhiên tiểu hoàng đế thấy mình giống như lại bị lừa giỡn. Vừa định nổi giận, chỉ thấy Mộ Dung Lưu Quang đứng ở bên cạnh hộ vệ từng bước tiến lên, chấp tay nói:"Bệ hạ! Đừng kích động! Thật ra thì nghi vấn vừa rồi của ngươi sai rồi. Không nên hỏi sau đó thì sao? Chắc là phải hỏi phía dưới đâu?" (Melody : Mị ngồi nghiên cứu cả buổi trời mới thấm được dụng ý của câu này *cười gian*, anh quá phúc hắc; Mỗ Quang: ngươi có ý kiến?; Melody : *mặt vô tội* em nào có ý kiến gì đâu ạ?; Mỗ Quang : *lườm* ngươi cũng quá mạnh; Melody : chẹp chẹp em còn kém xa anh lắm ạ!; Mỗ Quang : *gật đầu* biết vậy thì tốt).

Tiểu Vũ thấy Tiểu Hắc đi ra hỗ trợ, chạy nhanh ra lên tiếng phụ họa:"Đúng đúng đúng! Bệ hạ ngươi hỏi sai rồi! Ngươi hỏi lại lần nữa, hỏi lại lần nữa!"

Tiểu hoàng đế khó hiểu nhíu mày, như thế nào? Phương diện này có điều phải chú ý sao? Quay đầu nhìn lão thái giám đang đứng, chỉ thấy vẻ mặt của hắn cũng mê mang. Được rồi! Tạm thời hắn phải phối hợp một chút!

"Khụ! Kia...phía dưới đâu?"(Melody: *đồng cảm nhìn mỗ hoàng đế* bé thật ngây thơ, bị cả đám lừa; Mỗ hoàng đế : ai cho phép ngươi gọi ta là bé?; Melody: này nhóc ta ở hiện đại nha *lè lưỡi*; mỗ hoàng đế : ta đem ngươi ra chém bây giờ!; mỗ Quang : đệ chém đi ta sẽ tìm một chỗ tốt cho ả *cười gian*; Melody : *trợn mắt* ta chết rồi ai edit truyện cho các ngươi *lè lưỡi* ta mà giấu hàng các ngươi đừng có mơ mà có đất diễn *cười to*, mỗ Vũ : vậy ta bảo người khác edit bộ này là được, lão đại chém nhỏ này đi! ; Melody :Oa Oa ta hờn, lần nào ta cũng phải chạy ... *xách dép chạy*)

Tiểu Vũ cười hi hi vui vẻ : "Không có!"

"..."

Một trận gió lạnh thổi qua, đầu của mỗ lão thái giám dần lĩnh ngộ! Nét mặt già nua nháy mắt hồng lên, run run ngón tay tức giận nói: "Ngươi..., ngươi... ngươi!"

"Ha ha ha ! Ha ha ha!"

Trái ngược với lão thái giám tức giận, lần này, mỗ tiểu hoàng đế để lại cười hỗn độn trong gió.

"Ha ha! Ngươi, ngươi tên là gì?"

"Nguyệt Tiểu Vũ, Ách...Vô Vô!"

"Tốt! Tiểu Vũ đúng không? Người thật thú vị, ta nhớ kỹ người! Các người ở lại trong hoàng cung thêm mấy ngày nữa, người cần phải nói giỡn nhiều hơn cho ta nghe!"

A a?! Ở lại trong hoàng cung thêm mấy ngày nữa? Không phải chỉ vào hoàng cung chơi một ngày thôi sao? Như thế nào lại ở lại?!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Thật Sự Là Đoạn Tụ Sao?

Sau khi được hưởng cái người ta gọi là ‘bữa cơm trưa thân tình’ mới chính thái tiểu hoàng đế dường như sợ người ta không biết hấn và mỹ nam có gian tình mà cố ý gọi một vị cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp đến đưa tiểu Vũ, tiểu Hắc và tiểu Bạch đi trước.

Ba người bọn họ cũng rất biết điều đi theo vị cung nữ kia đến một cung điện khác. Tiểu Vũ và Tiểu Hắc vẻ mặt mê mẩn không hiểu, Tiểu Bạch thì hất hất mái tóc trên trán, đôi mắt cù cù cũng nữ tỷ tỷ cũng nhanh chóng nổi lên hai trái tim to bự làm cho Tiểu Bạch hết sức đắc ý, hếch mặt lên với Tiểu Vũ, Tiểu Hắc, dăng về kia như thể đang nói: ‘Nhìn đi! Vẫn là ta lợi hại nhất đúng không?’

“Mỹ nhân... nơi này là...”

Vị cung nữ tỷ tỷ bị mê hoặc đến không biết trời đất là gì, vội vàng nhiệt tình giải thích: “Nơi này trước kia vốn là lãnh cung nơi Tam vương gia ở, hiện tại thân phận của Tam vương gia không còn như trước, bệ hạ không những hạ chỉ ban thưởng vương phủ ở ngoài cung, ngoài ra còn cho người thường xuyên dọn dẹp nơi này để Tam vương gia nghỉ ngơi mỗi khi ngài ấy tiến cung bồi bệ hạ”

Tiểu Hắc và Tiểu Bạch nghe thấy vậy cũng gật đầu ra vẻ đã hiểu nhưng Tiểu Vũ lại như nướn mồm buột miệng nói: “Tiểu chính thái hấn... á không... Hậu cung của bệ hạ có hơn ba nghìn mỹ nữ... sao hấn còn cần Tam vương gia đến bồi hấn?”

Cung nữ tỷ tỷ cười hi hi nói: “Có thể là bệ hạ thích ý lại vào Tam vương gia. Lúc bệ hạ sinh ra, Tam vương gia đã theo mẫu phi đi vào lãnh cung nên bệ hạ đối với Tam vương gia không thân thiết lắm. Là vua một nước có rất nhiều việc phải xử lý. Trong tất cả các vương gia lại không có một ai có thể chia sẻ gánh nặng cùng bệ hạ. Trùng hợp là trong khoảng thời gian này, Tam vương gia đột nhiên xuất hiện giúp bệ hạ giải quyết một vấn đề phiền toái. Lúc này bệ hạ mới biết đến sự tồn tại của ngài ấy, hơn nữa còn rất trọng dụng. Lại nói tiếp Tam vương gia rất lợi hại... !

Ý lại??.... Ngay lập tức trong lòng Tiểu Vũ vang lên một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. .... !****! Chính thái tiểu hoàng đế không phải đang giả heo ăn thịt hổ đấy chứ?? Hậu cung ba nghìn mỹ nữ cũng không bằng một nụ cười của Tam vương gia?.....

Lại nói tiếp, lần đầu tiên nàng gặp mỹ nam là ở tiểu quan quán... Chẳng lẽ... mỹ nam thật sự bị đoạn tụ?? Lại còn có quan hệ mờ ám với chính thái tiểu hoàng đế?.....

Tiểu Vũ càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như vậy. Càng muốn tâm tình càng thêm nặng nề. Nam nhân mà nàng – Nguyệt Tiểu Vũ nhìn trúng tất nhiên sẽ được đông đảo mọi người yêu thích. Người mà nàng đã chọn nếu không đuổi được tới tay quyết sẽ không bỏ qua. Con đường phía trước rất gấp gáp, còn nhiều bất công, trong lòng nàng đã sớm hiểu ra. Và đang đợi các tiểu yêu tinh đến khiêu khích chính mình. Thế nhưng.....

Nàng thật không ngờ tình địch của mình lại là nam nhân... Lại còn là cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng... .

Ách, không đúng... Chính thái tiểu hoàng đế và mỹ nam là huynh đệ thân thiết. Có điều... hình như là vì là huynh đệ thân thiết nên mới dễ dàng trở thành ‘quan hệ phức tạp’?

.....

Tiểu Vũ lúc thì phiền não gãi gãi đầu, lúc thì cúi đầu xuống suy nghĩ, lúc thì ánh mắt lóe lên tia sáng hung ác, lúc thì không biết nói gì ngẩng mặt nhìn trời.

Tiểu Hắc mê mẩn nháy mắt mấy cái, nhìn về phía Tiểu Bạch nói: “Ca! Nàng đang làm gì vậy?”

Mỗ Bạch lạnh nhạt nhún nhún vai tùy tiện nói, “Không có việc gì, chỉ là đến giờ động kinh mà thôi. Không cần để ý đến nàng, lúc sau sẽ bình thường trở lại!” Vừa nói, hấn nhìn về phía nữ cung nữ nào đó, nhếch mép lên khách khí nói: “Cảm ơn đã dẫn đường!”

Khuôn mặt của cung nữ tỷ tỷ đỏ lên. “Không, không cần khách khí. Phải... .”

Hai người bên nhìn nhau cười, một người thì nhìn chăm chăm vào đối phương, một người thì nhin không được xấu hổ cúi đầu.

Tiểu Hắc sợ bị vàng ánh sáng màu hồng này làm cho mắt nhanh chóng bị mù, nhanh chóng lui lại đi tới bên người Tiểu Vũ. Đưa tay qua nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng, “Tiểu Vũ! Chúng ta đi vào trước đi!”

Mỗ Vũ lấy lại tinh thần, lẳng lẳng gật đầu. Lập tức lơ đãng thoáng nhìn về phía hai người bị ánh sáng màu hồng vây quanh. Cả người không khỏi run run một cái, vỗ vỗ vai của tiểu Hắc cảm thán nói: "Ai... Ca ca của ngươi thật là một truyền thuyết!"

Mỗ Hắc sờ mũi một cái mỉm cười, "Kỳ thực... Ta cũng cảm thấy như vậy,...."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay*, *Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Chuyện Ma Quái Ở Trong Cung

Ba người Tiểu Vũ chờ ở trong cung điện một hồi lâu, chợt cước bước chân thành thoi của Mộ Dung Lưu Quang mới xuất hiện.

Mộ Vũ lập tức bỏ nhào đến trước mặt hắn, kéo tai áo của hắn cẩn thận nhìn hắn. Ừm! Mặt không đỏ không thờ gấp! Ánh mắt trong suốt quần áo chỉnh tề! Xem ra là không có vận động kịch liệt!

Vừa lòng buông tay ra, làm phẳng lại tay áo bị nàng kéo nhăn, mỗ Vũ cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai Lưu Quang. Khen ngợi nói: "Ừm! Tốt lắm, tốt lắm!"

Lưu Quang cười câu môi, chợt đưa tay ra xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng. Hành động này vô cùng thân thiết khiến cho tâm tình của Tiểu Vũ nhộn nhạo trong nháy mắt, kích động không thể bình tĩnh!

Mua cao! Rốt cuộc phát hiện rồi sao? Rốt cuộc mỹ nam đã phát hiện nàng rất duyên dáng xinh đẹp rồi sao? Quyết định làm bạn hồng trần(bạn đời) với nàng rồi sao, sóng to gió lớn, thúc ngựa phi nhanh, cùng hưởng phần hoa của nhân gian sao?!

A~~cha~~ ngươi còn nhớ mẹ Vũ ở ven hồ sao? Nếu như muốn bay giờ phải nói, tuyệt đối ưu đãi trọn gói nha~~

Lúc này trong đầu Tiểu Vũ chỉ có suy nghĩ như vậy, thậm chí đã ảo tưởng tới lúc hai người họ sinh vài đứa con. Bạc môi của Lưu Quang khẽ nhếch lên, nói ra một câu khiến nàng học máu.

"Lại bị động kinh sao?"

"..A a?"

Mỗ Bạch ở một bên móc lỗ tai của chính mình, nghe thấy Lưu Quang nói những lời này, tiếp lời nói: "Lại bị? Không phải mới vừa rồi mới bị rồi sao?A... thường xuyên động kinh, không phải là hiện tượng tốt a..."

Tiểu Vũ quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Bạch một cái, hận không thể tát hắn một cái khiến hắn bị đẩy tới bên trong góc tường! Ngươi cái đồ nam nhân tự kỷ! Còn có mặt mũi nói ta?"

Tiểu Bạch nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo, biết điều không lên tiếng nữa. Lưu Quang mỉm cười rút tay lại, đi tới ngồi xuống chỗ chủ tọa(chỗ của người chủ) của đại sảnh.

Tiểu Vũ cùng tiểu Tiểu Hắc nhìn nhau, mỗ Hắc gật đầu một cái, đi đến bên cạnh Lưu Quang nói: "Gia! Tiểu hoàng đế giữ ngươi lại để nói chuyện gì?"

Mộ Dung Lưu Quang hơi nheo mắt lại, liếc mắt nhìn Tiểu Hắc nói: "Lúc trước không phải đã dặn dò ngươi rồi sao, khi tiến cung không được nói chuyện không biết suy nghĩ như vậy. Tiểu hoàng đế cái gì? Phải gọi là bệ hạ!"

"A..." Tiểu Hắc sờ sờ đầu có chút áy náy. "Kia...Bệ hạ giữ ngươi lại để nói cái gì với ngươi? Muốn chúng ta ở trong cung bao lâu?"

Lưu Quang giương mắt nhìn cô gái nhỏ nào đó ở phía xa đang theo dõi hắn chặt chẽ, khóe miệng lộ ra một nụ cười không thể phát hiện. A! Có thắc mắc thì tự mình hỏi không phải tốt hơn sao? Từ lúc nào mà trở nên "kiêm tốn" như vậy, nhờ người khác hỏi dùm?

"Không có chuyện gì!" Hắn thần nhiên nói. Lập tức làm vừa lòng khuôn mặt đang rối rắm của tiểu nha đầu nào đó. Trong lòng nhện không được cười trộm, bỗng nhiên hắn lại nói: "A...Thật ra cũng có chút việc nhỏ!"

Mặt của nha đầu nào đó rất nhanh nhăn lại vài phần, đoán chừng hỏi cái rể cây cũng xúc động sắp nhện không được.

"Chỉ là lại nói tiếp, chuyện này cũng không thể tính là nhỏ!"

.....

"Thực ra thì không sao cả, mọi việc đều có cách để giải quyết, không cần quan tâm nhiều!"

....

“Sao? Nhìn ánh mắt của các người, giống như rất muốn biết chuyện gì?”

....

Đầu của Mỗ Bạch đầy hắc tuyến, mỗ Hắc cũng không nói gì nhìn trời, mỗ Vũ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn âm u : “Nếu như người không muốn nói, tin ta cần đầu người hay không?”

Lưu Quang nhún vai cười vô tội: “Nói thì nói thôi! Như vậy cũng tức giận sao?”

Tiểu Vũ bị lực sát thương của yêu nghiệt nào đó đánh bại, nháy mắt lộ ra vẻ mặt ngang bướng như trâu. . .

Nhìn sở thích này cũng không khác lắm, Mỗ Dung Lưu Quang thoáng khụ khụ mấy cái, rốt cục cũng nói sự thật: “Chuyện là như vậy, lần này chúng ta tiến cung, thật ra tới đây để bắt quý!”

Lời này vốn nên nói ở Đại phủ, có thể Tiểu Bạch và Tiểu Hắc có thể hiểu được trong nháy mắt. Chức vụ của bọn họ vốn là Quý Soa, nhiệm vụ của họ là bắt quý. Nhưng bây giờ khác xưa, hiện tại Lưu Quang không phải là Diêm Vương, mà là một Vương gia. Lại nói bắt quý, là có ý tứ gì?

Đôi mắt của Tiểu Vũ phát sáng, không chút sợ hãi với hai chữ bắt quý, ngược lại có chút hưng phấn. Lưu Quang nhìn bộ dáng này của nàng, bất giác bật cười. Nghĩ nha đầu này cũng giống như lúc ban đầu, không sợ trời không sợ đất, lập tức trong lòng có một mảnh ấm áp. Đôi mắt hiện lên ánh sáng nhu hòa, lộ ra một chút sùng nịnh.

Mỗ Vũ nhìn thấy Lưu Quang đột nhiên thay đổi ánh mắt, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền vô thức lùi lại phía sau, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Dựa vào? Lại chơi chiêu này? Ta muốn làm gì, lập tức nói với họ!

Lưu Quang thấy nàng như vậy, chỉ biết chắc chắn là nàng đã hiểu làm gì đó. Chỉ là hắn cũng lười giải thích, tiếp theo nói tiếp chuyện vừa rồi: “Bệ hạ nói gần đây tâm cung của thất công chúa truyền ra tin tức ma quái, bởi vì công chúa bị quý dọa, bây giờ còn đang nằm trên giường không ngồi dậy được. Bệ hạ từng phái người chờ đợi canh giữ trong cung điện của công chúa, quả thật có người nói có mấy lần thấy có hình ảnh quý màu trắng thoắt qua, nhưng tìm đi tìm lại cũng không phát hiện bất cứ kẻ nào. Bởi vì chuyện này có liên quan tới uy nghiêm của hoàng thất, sẽ không ổn nếu nói toạc ra, cho nên rơi vào đường cùng, tìm ta tới nghĩ ra biện pháp giúp đỡ!”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Hắc tò mò hỏi. Nhưng Lưu Quang lại không đáp lại.

Trông mặt của Tiểu Vũ chuyển mấy cái, “Phía dưới đâu?”

Lưu Quang mỉm cười: “Không có!”

“.....”

Ta đè nén lại cái đi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Thất Công Chúa, Mỗ Dung Phiêu Tự

Thất công chúa tên là Phiêu Tự, đứng hàng thứ tám, nói về vai vế, thì chính là Thất muội của Lưu Quang. Chỉ là thái độ với thất muội này, nếu so với Lưu Quang thì đòi hỏi rất nhiều. Chắc là mẫu thân của nàng rất sùng ái nàng, điểm này, Tiểu Vũ nhìn thấy khi đến trước của cung điện, thì trong nháy mắt trong lòng liền có kết luận này!

Vốn tưởng rằng chỉ vào thành chơi một ngày, lại không ngờ là tới giúp tiểu hoàng đế giải quyết phiền toái. Tâm tư của Tiểu Vũ khẽ lay động, lại nói tiếp, Vương gia mỹ nam không phải nói lấy một đầu người mới bằng lòng lấy thân báo đáp sao? Nếu không...sắc trời một màu đen, nàng bắt đầu xuống tay? Vừa vặn không phải là có tin đồn ma quái sao? Sau này nói là quý cần là được rồi!

Đến lúc đó nàng lấy đầu người đưa cho mỹ nam, mỹ nam tốt xấu gì cũng là Vương gia! Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Hắn nhất định sẽ không nuốt lời, ngoan ngoan đi cùng nàng! Sau đó thì...thật sự sẽ trở thành bạn hồng trần(bạn đời), cuộc sống nhiều mưa bụi~~~

Tiểu Vũ càng nghĩ càng thấy kế này có thể thực hiện! Càng nghĩ càng cảm thấy cuộc sống của thần tiên quyền lữ cách nàng không xa! Lúc này nhanh bán một chút, thăng tấp tới thăng cung điện, với lại giờ này mình là hộ vệ, có thể đá Vương gia nhà mình ra phía sau.

Ngoài điện, hai hộ vệ thấy dáng vẻ của Tiểu Vũ giống như xâm nhập, vô ý thức vỗ bộ đao bên hông, quát lớn: “Người nào?!”

Mỗ Vũ sững sốt, thế nên mới từ ở chỗ giữa của sự hưng phấn mà lấy lại tinh thần. Sau khi nhảy nhay mất mấy cái, ngoan ngoãn lui về phía sau. Lui lui, lui về phía sau của Luru Quang.

Mộ Dung Luru Quang lắc đầu bật cười, chợt đi lên phía trước chặn nàng lại. Hai thị vệ chuyển mắt nhìn lên, thái độ lập tức biến đổi, cung kính hành lễ nói: “Tham kiến tam Vương gia!”

Luru Quang phát phát tay: “Không cần đa lễ! Thân thể công chúa có tốt không? Còn thể xuống giường đi lại không?”

“Bẩm vương gia, công chúa chưa từng đi ra vẫn còn ở trong tầm cung. Muốn tiểu nhân vào thông báo với cung nữ một tiếng hay không?”

Nghe vậy, Luru Quang thoáng suy tư một lát: “Cũng được! Đi vào thông báo một tiếng trước đi!”

Thị vệ gật đầu lên tiếng trả lời, vội vàng xoay người chạy đi thông báo. Chỉ trong chốc lát, liền chạy lại báo, công chúa mời ta Vương gia vào.

Luru Quang gật đầu, lập tức không vội cũng không chậm mà đi vào điện. Giờ phút này mỗ Vũ không biết tam tình của mình thế nào, chỉ là vô cùng rối rắm! Nàng suy nghĩ, nếu thất công chúa này lớn lên an nhàn, hoặc là tính khí rất mạnh mẽ, vậy thì đừng trách thủ đoạn của nàng độc ác, vì dân trừ hại! Nhưng nếu như con nặc này là một nữ nhân bại hoại(ý nói chị kia có thể xinh đẹp, là hồng nhan họa thủy :3), còn thuộc vào loại dịu dàng như nước kia, thế thì phải làm sao bây giờ? Dù sau ở chỗ này thì dung mạo của Vương gia mỹ nam, cùng tiểu hoàng đế Chính Thái kia cũng không tệ, cho dù thế nào thì đáng về của công chúa nhất định cũng không kém họ!

Lúc ý nghĩ này nhắc đi nhắc lại trong lòng làm nàng vô cùng rối rắm, thì mấy người bọn họ đã đi tới cung điện. Chợt Tiểu Vũ nhướng mày, chỉ thấy đầu tiên là mấy cung nữ hành lễ với Luru Quang, tiếp đó không xa là một cái rèm xa màu hồng nhạt. Ánh mặt của Mỗ Vũ sáng ngời, chỉ thấy một nữ tử mặc y phục màu hồng nhạt ngồi bên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng có thể khẳng định là một mỹ nữ tuyệt sắc!

Ở một bên cảm thán huyết mạch hoàng tộc của Luru Quang thật thần kỳ, độc thủ kia của Tiểu Vũ, nhất thời lại biến mất hơn phân nửa. Bây giờ chỉ hơn phân nửa một chút, liền trông cậy vào phần tính cách mạnh mẽ của công chúa này, khiến nàng có lý do để hạ độc thủ!

Nhưng sự thật lại không theo ý nguyện của con người, mỹ nhân mặc y phục màu hồng nhạt bên mép giường kia chậm rãi đứng lên, mỉm cười hành lễ với Luru Quang. Tuy rằng thân thể suy yếu, lại như cũ cực kỳ lễ phép.

“Tam ca! Thực sự, thực sự xin lỗi. Lâu lâu nguoi mới đến đây một lần, muội muội vốn phải ra ngoài nghênh tiếp nguoi, lại...” Khi nói chuyện, thân thể choáng một cái, sụy nữa là đứng không vững.

Luru Quang thấy thế, chạy nhanh đến đỡ nàng, khẽ nhíu mày nói: “Nói cái gì mà ngốc thế! Chúng ta là huynh muội làm sao có thể khách sáo như vậy! Người ngoan ngoãn lại giường nằm nghỉ đi là được rồi!” Nói xong, liền đỡ nàng quay trở về giường để nằm xuống, giúp nàng đắp chăn.

Tiểu Vũ nhìn dáng vẻ của hai huynh muội bọn họ như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu!

Được rồi! Không cần gì hết! ***! Chăm sóc tốt cho muội muội try kỷ của nguoi! Dám quyến rũ nam nhân của ta, buổi tối sẽ lấy mạng nhỏ của nguoi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Thực Quỷ? Giả Quỷ?

Trong lúc công chúa nào đó và Vương gia nào đó nói chuyện, ba người Tiểu Vũ lại bị mời ra một cách nhẹ nhàng. Vì thế, mỗ Vũ rất buồn bực! Nghĩ rằng có phải người nhà của bọn họ đều có tật xấu hay không? Như thế nào lại thích ở chung với nhau chứ? A!? Chẳng lẽ không sợ người khác sẽ hiểu lầm chuyện gì đó ! A?!

Tiểu Bạch không để ý tới căn bệnh động kinh tạm thời của nàng, mở miệng nói: “Chúng ta đi ra ngoài xem xét bốn phía của cung điện đi!”

“Nhìn xem? Nhìn cái gì vậy?! Có cái gì đẹp sao? Xem bức tường cao, hay xem chuyện? Muốn ta xuống dưới lấy hai cục gạch để nguoi đem về nhà làm vật lưu niệm hay không?” Tiểu Vũ tức giận quát hấn, sắc mặt cực kỳ không tốt.

Tiểu Hắc thấy dáng vẻ của nàng, quan tâm hỏi nàng có phải không thoải mái hay không, hay là bị bệnh? Mỗ Bạch không để ý chút nào, ngược lại là đảo cặp mắt trắng dã, nói thảm trong lòng:

Ngươi cũng biết khó chịu? Sớm biết bây giờ như vậy thì lúc trước đừng làm! ***! Làm một Diêm Hậu tốt đẹp ở Địa phủ không phải tốt hơn sao? Không nên bày trò nhảy vào vòng luân hồi gì đó để xuyên qua! Được rồi! Ngươi nhảy vào cũng không sao, diêm Vương đại nhân cũng làm liều đi theo ngươi! Bây giờ ở trên hai huynh đệ bọn họ còn có Tiểu Thôi nào đó còn thảm hơn! Người khổ nhất chắc là Chung lão đại rồi! Hiện tại địa phủ chỉ còn mình hấn canh gát! Không chỉ có quý lớn quý nhỏ, còn thường xuyên bị Mạnh Bà tra tấn. Ai... Tất cả muốn chết tâm có được hay không?

Tường quy tường, hận quy hận. Ai biểu người làm cho lão đại của nhân gian thích chứ! Đừng nói là nhảy dòng chảy luân hồi, dù là nhảy vào dòng chảy của súc sinh, đoán chừng Diêm Vương nào đó cũng lập tức nhảy xuống! Lão đại nói rất đúng, Vũ nha đầu nếu như không gây rối, vậy thì sẽ không phải là Vũ nha đầu! Nếu thực sự có một ngày nàng an phận làm chủ tử nhỏ ở nhà, đoán chừng là thời kì xuối khi xã hội suy tàn cũng cách không xa...

“Không phải xem bức tường cao, cũng không phải xem chuyên! Mà nhìn xem đêm này con quỷ kia có khả năng xuất hiện không!”

Tiểu Bạch nhận mệnh than thở trả lời. Lại nói tiếp chuyện lần này thật sự rất buồn cười, tiểu hoàn đế kia thật đúng là đã tìm đúng người! Tìm Diêm Vương đại nhân giúp hấn bắt quỷ! Ừm! Có tiền đồ, ánh mắt rất lợi hại! Nếu thật sự có quỷ, ngược lại rất đơn giản, trực tiếp đánh choáng váng rồi ném về địa phủ, giao cho Chung lão đại giải quyết thì được rồi. Chẳng qua... là sợ không phải là thực sự có quỷ!

Hắn cùng với Tiểu Hắc chính là Quỷ Soa của địa phủ, chỗ này có Quỷ Hồn ở lại hay không, thì bọn họ là người biết rõ ràng nhất. Chỉ là tạm thời không nói chuyện, trong hoàng cung là nơi khó khăn nhất để Quỷ Hồn có thể xuất hiện. Bởi vì lúc đầu lựa chọn Hoàng Thành, đều rất được coi trọng. Mai kia Thiên tử được bảo hộ bởi khí Tường Lự (điềm lành), Quỷ Hồn căn bản không thể ở nơi có Dương khí phồn thịnh. Nếu không thì trong sân của hoàng cung, các triều đại sẽ không có nhiều người chết như vậy, phải rất nhiều oán khí tề tựu. Nếu thực sự có chuyện mà quái, sớm không biết đã có bao nhiêu người chết.

Tiểu Vũ thấy dáng vẻ còn đang suy tư của Tiểu Bạch, cau mày khẽ kéo ống tay áo của hắn: “Này! Người nghĩ cái gì đấy? Chắc không phải là đã đoán được quỷ sẽ xuất hiện ở đâu chứ?”

Tiểu Bạch nhướn mày, cười: “Đến tối tự nhiên người sẽ biết!”

A~ Tiểu Vũ bất mãn khinh bỉ một tiếng, cũng giả vờ giả vịt nhìn bốn phía. Chuyện ma quái? Được rồi! Đêm nay nàng thật sự muốn nhìn thấy con quỷ lớn lên sẽ trông như thế nào! Nghe nói công chúa đã bị dọa vài lần, nghĩ đến quỷ cũng không phải là nhân vật lợi gì! Nếu không thì trực tiếp hù chết càng tốt, còn bớt đi một việc! Kết quả là dọa tới nửa sống nửa chết, một đáng về yếu ớt khiến cho mỹ nam nhà nàng lại có một trận thương hương tiếc ngọc, đau lòng không thôi.

Ta dè nén lại cái đi! Càng nghĩ chỉ càng thêm tức, Tiểu Dạng! Chờ ta đó! Có loại người tốt nhất đừng xuất hiện, nếu xuất hiện trước mặt cô nãi nãi, tuyệt đối sẽ đánh chết người!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Ngồi Chờ Quỷ Đến

Mặt trời chiều ngã về Tây, rất nhanh, lập tức các nơi trong Hoàng thành đều phát sáng.

Thất công chúa rất nhiệt tình muốn giữ mọi người ở lại cùng dùng cơm, Lưu Quang không thể từ chối, đành phải ở lại. Chỉ là theo như cách giải thích của Tiểu Vũ, thì căn bản là hắn không muốn từ chối, chỉ mong có thể ở lại đây. Tựa như sự gặp mặt của hai lão đại hắc bang, trước tiên là một người khách khí thay điều thuốc cho người kia, còn người ở bên cạnh thì nói chuyện rất lễ phép, không cần không cần, một bên đã lấy cái bát lửa từ trong túi ra...

Một cái bàn tròn, năm cái bát đĩa. Đầu tiên là Thất công chúa được Lưu Quang đỡ nàng ngồi xuống vị trí của mình, sau đó mỉm cười cho phép ba người Tiểu Vũ ngồi xuống dùng bữa. Tiểu Hắc và Tiểu Bạch biết đây là một trong những tôn ti quy củ của hoàng cung, dù đã nghe tiếng nhưng vẫn đứng bất động ở một bên. Tuy rằng bọn họ mặc kệ hoàng đế và công chúa gì đó, nhưng dù sao bây giờ lão đại cũng là Vương gia, nếu như hắn cô tình muốn chơi đùa ở nhân giới, hai huynh đệ bọn họ không dám phá hủy sân khấu của hắn.

Bề ngoài thì hai huynh đệ rất biết an phận thủ thường, nhưng mà Mỗ Vũ không để ý chút nào. Nghe thấy công chúa nói cùng nhau ăn cơm, nàng lập tức tùy tiện ngồi ở bên cạnh Lưu Quang, lập tức còn cười hi hi lôi kéo quần áo của Tiểu Hắc, nói với hai huynh đệ bọn họ, ngồi xuống! Đừng khách khí!

Tiểu Bạch nhướn mày, nghĩ rằng, lão già này thật sự không khách khí? Hóa ra người xem nơi này như nhà của mình sao?

Chẳng qua thất công chúa là một chủ tử có tính tình tốt, nhìn thấy Tiểu Vũ như vậy chỉ thoáng sùng sốt, tiếp theo cũng phụ họa theo nàng: “Đúng vậy, cùng nhau ngồi xuống đi!”

Tiểu Bạch và Tiểu Hắc liếc nhau một cái, sau đó lập tức nhìn về phía lão đại nhà bọn họ. Thấy Lưu Quang mỉm cười, gật đầu nhện nhằng. Bọn họ thấy thế mới tiến lên ngồi xuống.

Trong lúc dùng bữa, thỉnh thoảng thất công chúa lại than nhẹ, kể lại chuyện khi còn nhỏ của nàng với Lưu Quang. Nói hấn mệnh khổ, phụ hoàng quá nhẫn tâm với hắn. Không nên lấy nguyên nhân mẫu phi phạm sai lầm, để vào sống trong lãnh cung. Lưu Quang chỉ cười nhẹ, nói là tất cả mọi chuyện đã qua rồi.

Sau đó, đoán chừng là do sự bắt đầu của đề tài này không tốt, không khí có chút nặng nề. Thất công chúa lại nói về thời gian trước khi Lưu Quang chưa vào lãnh cung, những chuyện vui đùa của hai người. Chẳng qua lúc này phản ứng của Lưu Quang lại lạnh nhạt hơn, chỉ giữ nguyên nụ cười, tình thoảng đáp lại một hai từ, ừ gì đó, hay là dừng vậy, rất linh tinh...

Tiểu Bạch ở một bên rất muốn lấy toàn bộ bát đĩa để che mặt mình lại. Bởi vì hấn lo lắng nếu như thất công chúa kia cứ nói tiếp, hấn sẽ nhin không được mà cười ra tiếng.

Mệnh khổ? A!? Thật sự rất buồn cười! Trước đây lão đại của bọn họ là do một tay Vương mẫu nương nương nuôi lớn, cũng chịu đến nỗi vô pháp vô thiên. Người nào cũng biết Lưu Quang là tiểu Ma Vương ở Thiên giới! Chúng tiên than khóc ở một bên nói là hấn có một nửa huyết thống của ma quỷ, cho nên mới tùy ý liệu lĩnh như vậy, lại không làm gì được dưới tay của hấn, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của hấn thì lòng bàn chân lập tức gát ra muốn trốn đi thật xa.

Khi đó, địa vị của Lưu Quang ở Thiên giới, giống như Mạnh Bà ở địa phủ. Đến mức khiến mọi người đều bỏ chạy, không một ai dám tới gần. Còn kém là không quý xuống thỉnh cầu hấn, hát vang: cứ như vậy bị người chinh phục~ uống hết thuốc kịch độc của người~ (= _ =)

Còn nữa, bởi vì lớn lên có dáng vẻ lạnh nhạt, toàn bộ đám tiên từ xinh đẹp trên Thiên Giới đều bị mê đảo, nếu không phải vì Thiên Quy ở trên trời, đã sớm ở phía sau tranh đoạt để được gần cho hấn, nhưng một cái liếc mắt Lưu Quang cũng không thêm cho các nàng, cuối cùng khi mà hấn đi cưới một tiểu quỷ đều khiến mọi người bị rớt kính mắt, làm tan nát vô số trái tim của tiên nữ.

Sau khi Lưu Quang dần lớn lên, biết được thân thế của mình. Không ngờ vừa mở miệng lại gây ra phiền toái cho Ngọc Hoàng, thực ra là do bản thân ở Thiên giới có chút buồn chán, cho nên nhận lệnh xuống Địa Phủ làm Diêm Vương. Kết quả là, sau một khắc chúng tiên nghe tin tức này, toàn bộ về mặt cảm động tựa như Ngưu (trâu bò :v). Ở bên ngoài Lăng Tiêu Điện, cửa Nam Thiên Môn, cùng nhau vỗ tay hát vang với hấn:

Đi thôi ~ Đi thôi ~ cuối cùng con người cũng phải tự học để cao lớn~~~ (= _ =)

Ai ngờ mới vừa đi không xa, bỗng nhiên Lưu Quang dừng bước lại, xoay người ngoái đầu lại cười, nhều mảy nói: “Ai u? Các ngươi hát rất dễ nghe! Ta cũng có điểm luyện tiếng rồi! Nếu không thì...ta ở lại thêm mấy ngày nữa nhé? Nghe giọng hát tuyệt vời của các ngươi nhiều hơn một chút?”

Oanh! Chúng tiên sùi bọt mép từ trận ngã xuống đất. Diêm Vương nào đó nhún nhún vai, tiêu sái rồi đi!

Ai...Đã trêu đùa hết tất cả thần tiên của Thiên giới rồi, đi tới Minh Giới chọc phá tiểu quỷ!

....

Một bữa cơm mà mọi người đều có tâm tư khác nhau, thất công chúa cũng có chút xấu hổ, Lưu Quang lại bình tĩnh tự nhiên, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc thiếu chút nữa vì nhin cười mà bị nội thương, mỗ Vũ lại vui đầu bôi cơm, cảm giận nhìn gương mặt liếc mắt đưa tình của đôi huynh muội kia, Tiểu Hắc ở bên cạnh khó hiểu nhìn nàng.

Muỗi từ! Ngươi đói lắm sao?

Sau khi ăn xong, mỗ Vương gia lau miệng, thanh thoi vỗ vỗ tay với Tiểu Bạch: “Các ngươi đi ra sau viện đi!”

Mỗ Vũ nghi hoặc nháy mắt mấy cái: “Ngươi đi đâu?”

Lưu Quang nhều mảy: “Như thế nào? Chẳng lẽ muốn bốn vương đi ra ngoài với các ngươi sao?”

Vậy thì để các ngươi cô nam quả nữ dạo trong phòng sao? Ban đêm gió lớn, các ngươi...Tiểu Vũ suy nghĩ miên man trong lòng, lúc định nói gì đó, lại bị Mỗ Bạch ở phía sau xóc tay áo lên.

“Gia! Chúng ta đi ra ngoài coi chừng, có động tĩnh gì ngươi và công chúa cũng đừng quan tâm, đợi thu xếp xong các ngươi hãy đi ra. Yên tâm! Mặc kệ quý gì đó, đêm nay nhất định chúng ta sẽ bắt được hấn!”

Tiểu Bạch nói xong tràn đầy tự tin, tiếp theo cũng không để ý Tiểu Vũ nắm tay nắm chân giẫy dụa, lập tức kéo nàng ra ngoài điện.

“Ngươi là Bạch tự kỷ! Ai cho phép ngươi xách ta ra? Lại để hai người bọn họ ở bên trong, ngươi không sợ chủ nhân các ngươi bị tấn công sao?”

Tiểu Bạch không để ý nàng, nói với Tiểu Hắc ở bên cạnh: “Ngươi coi chừng ở bên trái, ta ở bên phải. Mặc kệ là xuất hiện cái gì, cứ bắt lấy! Không thể lơ đãng, phải bắt sống!”

Dù sao mỗ Bạch cũng là đại ca, trừ bỏ có phần tự kỷ ở bên ngoài, nhưng năng lực làm việc vẫn có thể tin tưởng. Tiểu Hắc chỉ có cơ bắp, suy nghĩ còn nhiều thiếu sót, mọi chuyện đều nghe theo Tiểu Bạch. Sau khi nghe vậy, hấn gật đầu, lập tức ẩn mình thật kỹ vào góc ở bên trái.

Tiểu Hắc hành động xong, Tiểu Bạch cũng phải vào vị trí. Nhưng vừa mới xoay người đi vài bước, quần áo đã bị lôi kéo. Hấn quay đầu lại nhìn, chính là ánh mắt ngập nước của Tiểu Vũ nhìn chằm chằm vào hấn.

“Bạch Bạch! Ta ở đâu? Ta làm gì?”

Mỗ Bạch nhường mảy: “Ngươi?”

“Ừ!”

Chia tay ra chỉ vào bậc thang ở ngoài điện: “A! Ngồi đếm sao ở chỗ này đi”

“...”

Phát ra một ánh mắt khinh bỉ, mỗ Vũ không thuận theo nói: “Ta mới không cần ngồi ở chỗ này! Ta cũng phải đi bắt quỷ!”

“Ngươi thôi đi! Ngươi đừng gây thêm phiền phức nữa!” Tiểu Bạch biết rõ tính tình của Tiểu Vũ, nhủ thầm nói: “Xem như ta cầu xin ngươi được không? Ngươi lập tức ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, đừng quan tâm cái gì. Chúng ta đi bắt quỷ trở về! Đến lúc đó ngươi muốn náo loạn như thế nào, thì đi náo loạn với lão đại đi.” Hắn nói rất đúng!

Câu cuối cùng này Tiểu Bạch không nói ra mà dấu ở trong lòng, bởi vì lúc trước lão đại đã từng dặn dò.

Mỗ Vũ bữu môi, tròn mắt nhỏ xoay chuyển một vòng. Bỗng nhiên, nàng nhếch môi cười, một dáng vẻ hiên ngang lắm liệt.

“Được rồi! Nếu ngươi đã nói như vậy, ta sẽ phối hợp với hai người một lần! Nồi ở đằng kia đếm sao! Được! Ta đi!” Nói xong, đi đến chỗ bậc thang, cũng không quan tâm trên đó có bản hay không, lập tức đặt móng ngồi xuống như vậy, hai tay chống cằm ngẩng đầu nhìn trời.

“A! Một ngôi hai ngôi bốn ngôi ~~~”

Tiểu Bạch thấy biểu hiện khác thường của nàng, vô cùng kinh ngạc trong lòng. Chẳng qua đã thanh thối quen nên không để lộ ra ngoài. Để nàng ngồi xuống ở chỗ này không đi lại lung tung, thứ nhất, là sợ nàng càng giúp việc càng rối loạn. Thứ hai là cũng lo lắng cho an nguy của nàng. Dù thế nào cũng là diêm hậu đại nhân, người trong lòng của lão đại. Không thể bị đá thương! Tuyệt đối không thể bị đá thương!

Thấy Tiểu Vũ đang đếm sao bằng phép lô ga rít (lũy thừa), Tiểu Bạch lập tức đi qua chờ đợi ở bên trái. Chờ tới lúc hắn vừa đi, ánh mắt của mỗ Vũ thoáng thay đổi.

Hừ! Không phải chỉ là bắt quỷ thôi sao? Lại không cho nàng tham gia? Như thế nào? Muốn phân biệt đối xử giữa nam và nữ à? Đêm nay nàng thật muốn nhìn coi ai có thể bắt được quỷ trước! Hai đầu heo! Có ai quy định nói, con quỷ kia nhất định phải xuất hiện từ bên trái hoặc bên phải? Nàng sẽ ngồi ở chỗ này chờ quỷ đến!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay*, *Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Bắt Được Quỷ

Tiểu Vũ ngồi ở trên bậc thang, đếm sao đếm đến ngủ thiếp đi, bốn phía ở ngoài điện vẫn không có một động tĩnh nào. Hết sức nhàm chán, nàng xoay cái cổ đang cứng ngắt của mình, lơ đãng phát hiện ngọn nến đang phát sáng trong điện đã tắt.

Nàng đứng lên một cái, đưa cánh tay run rẩy chỉ vào cánh cửa đang đóng chặt.

“Ngươi...Các ngươi...Các ngươi đừng có quá đáng như vậy!”

Ngay vào lúc Tiểu Vũ đang giãy dụa, có nên chạy vào đó hay không. Chợt, chợt một luồng gió lạnh thổi qua ở phía sau, nàng vô ý thức quay đầu lại, chỉ thấy một đạo bóng trắng thoáng hiện lên.

Mỗ Vũ sững sờ năm giây, sau đó liền nắm lấy tay áo, quát lớn: “T***! Lúc cô nãi nãi muốn bắt kẻ phản bội, ngươi lại xuất hiện! Muốn bị đánh phải không?”

Nói xong, lập tức Tiểu Vũ chuẩn bị đuổi theo quỷ ánh kia. Lại không ngờ lúc này lại có một đạo bóng trắng hiện lên từ ở bên cạnh. Nàng sững sờ, thế nào? Tìm cả một buổi trời, thì ra không chỉ có một con quỷ?

Vừa nghĩ vậy, chợt nghe thấy bên trái truyền đến: “Ai nha!” Một tiếng hét kinh hãi, ngay sau đó cũng có tiếng kinh hô giống như vậy ở bên phải. Tiểu Vũ nôn nóng trong lòng, xem hai con quỷ kia đã bắt được Tiểu Bạch và Tiểu Hắc! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng chỉ có số đếm sao thôi?

Lúc này, Tiểu Vũ đang lo lắng, có một người đang lặng lẽ tới gần ở phía sau. Ngay lúc sắp đụng vào nàng, Tiểu Vũ chợt xoay người lại nhào đầu về phía trước, hai tay nắm chặt ở phía sau muốn liều chết đánh lên con quỷ kia.

“Ha ha! Ông trời không muốn ta chết! Cuối cùng cũng để ta bắt được!”

Ách... Vừa rồi nàng thấy hai bóng dáng màu trắng kia, tuy chỉ là kinh hãi nhìn thoáng qua, nhưng không khó nhìn ra chắc chắn là quỷ nữ, vì dáng vẻ cũng không khác lắm. Nhưng cảm giác đang nắm trong tay bây giờ... Như thế nào lại cảm thấy có diêm gi đó không đúng!

Mang theo tâm tư nghi hoặc, Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy Lưu Quang giơ hai tay nhỏ bé lên, đang cúi đầu nhìn nàng, bởi vì đang ở trong góc tối, chỉ có thể dựa vào ánh trăng nhưng cũng không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt của hắn trong giờ phút này.

Mặc dù không thể nhìn thấy nét mặt, nhưng người này đúng là biết Tiểu Vũ đến đây. Nàng nhanh chóng rút tay về, lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa bị ngã vì không bước lên bậc thang, may mắn là động tác của Lưu Quang rất nhanh, một phen đỡ nàng.

“Kia, cái kia... Vương gia! Đã trễ thế này, người đi tản bộ hả?”

Vương gia nào đó không nói gì, vẫn nhìn nàng như cũ.

“Ách.. Chẳng lẽ là do ăn tối no quá, đi tiêu hóa?”

.....

“A, ha ha! Các người cũng đi ra đi, muốn cùng ta đếm sao hay không? Cũng là người nhớ được có mấy ánh sáng phát ra?”

.....

Không khí có chút xấu hổ, Vương gia nào đó không nói gì, dù cho Tiểu Vũ có thể nói, nhưng cũng không bịa được chuyện vô nghĩa đến vậy. Đang lúc nàng chuẩn bị tự tạ tội, sau đó trong lúc đang tìm miếng đậu hũ để tự xác, Tiểu Vũ và Tiểu Hắc từ hai bên đi ra, còn dẫn theo hai nữ tử áo trắng trong tay.

Bọn họ đi đến bên người Lưu Quang, đẩy hai nữ tử áo trắng ra phía trước.

“Gia! Đêm nay thu hoạch không ít, bắt một lại tặng thêm một!”

Tiểu Bạch trêu chọc, Lưu Quang từng bước tiến lên phía trước, giọng nói lạnh như băng hỏi: “Mấy ngày nay, chính là hai người các người giả thần giả quỷ ở đây?”

Hai nàng hoảng sợ vội vàng quỳ xuống, kích động nói: “Vương gia tha mạng!”

Lưu Quang hừ nhẹ một tiếng, vừa định nói gì đó. Cửa cung điện ở phía sau được mở ra, một người chạy ra từ trong điện.

“Tam ca! Thả các nàng đi!”

Thất công chúa cũng đến bên cạnh Lưu Quang, giọng nói có chút lo lắng. Lời nói vừa thốt ra của nàng, Tiểu Vũ nháy mắt kinh ngạc.

Ô ô ô... thì ra công chúa này lại lương thiện như thế. Ngay cả người ta khi giả “Quý” để khi dễ nàng mà nàng cũng cầu xin dùm. Quá lương thiện! Thật sự là quá lương thiện! So sánh ở góc độ này mà nói, thì nàng cũng không phải là đồ vật! Thế nhưng lại còn muốn lấy mạng của nàng! Ô ô ô... Quên đi, chỉ cần không đoạt mỹ nam, vẫn giữ lại mạng nhỏ của người đi.

Tiểu Bạch là Thị Quý Soa (quý xui xẻo), muốn nhìn thấy mọi vật vào ban đêm căn bản là không thành vấn đề. Vô ý nhìn thoáng qua nét mặt cảm động của Tiểu Vũ, đầu đầy hắc tuyến trong nháy mắt.

Thiên! Nguyệt lão nói nàng sẽ không bị ngã tới ngu ngốc! Hắn thấy nhất định là không phải rồi! Nhất định là đầu óc này có vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Chân Tướng Của Sự Việc

“Thả các nàng?”

Hai tay của Lưu Quang thả lỏng đứng ở phía sau, dáng vẻ tương đối giống vẻ lo lắng của Thất công chúa, nhưng thật ra thì có vẻ rất bình tĩnh.

“Ừm! Thả các nàng đi! Nàng, các nàng vô tội...”

“Hả?” Lưu Quang phất một ống tay áo, xoay người nói: “Vậy thì trước tiên là dẫn người vào, mọi người hãy nói thật rõ ràng cho chúng ta một câu xem, làm sao mà các nàng lại vô tội?”

....

Đêm khuya, đèn đuốc sáng trưng trong điện Hoa Hiên Cung.

Thạc thân Vương Mộ Dung Lưu Quang ngồi ở trên chủ tọa(chỗ của người làm chủ), hai tay của thất công chúa Mộ Dung Phiêu Tụ lại nắm lấy góc áo, bất an đứng bên cạnh hắn. Ngồi xuống, hai bạch y nữ tử quỳ rạp xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Thái độ của Tiểu Bạch và Tiểu Hắc ở một bên như đang xem kịch vui, còn lại là Tiểu Vũ không hiểu vì sao đầu lại có chút mờ mịt.

“Thất muội, nơi này không có người ngoài. Có lời gì muốn nói thì nói ra hết đi. Nếu như có nỗi khổ tâm gì, Tam ca sẽ giúp ngươi!”

Trước tiên Lưu Quang mở miệng cam đoan, nghe vậy, thất công chúa khẽ cắn môi dưới, lại liếc nhìn hai nữ tử đang quỳ ở trên đó, cuối cùng nhắm chặt mắt lại, tựa hồ có quyết định gì đó trong lòng.

Chỉ trong chốc lát, đợi đến lúc nàng mở mắt ra, thì vẻ mặt u sầu vừa rồi, vẻ mặt v2 đáng vẻ yếu ớt của nữ tử cũng biến mất!

Chỉ thấy thất công chúa phát tay áo, hai tay chống nạnh cau mày nói: “Còn không vì Thất tứ đệ tên tiểu hoàn để hỗn đản sao! Nếu không phải hắn tứ hôn cho ta, ta cần gì tìm người khác giả thân giả quý ở đây! Tam ca! Ngươi trăm ngàn đừng bị vẻ mặt vui vẻ ở bên ngoài của hắn lừa! Hắn chính là tên hỗn đản! Trúng thối! Không biết phân biệt thị phi, càng không biết phân biệt phải trái!”

Lần này lời oán giận của thất công chúa vừa mới ra khỏi miệng, Tiểu Vũ hóa đá trong nháy mắt.

Đây là mỹ nhân thiện lương và ôn nhu vừa rồi sao? Chết tiệt có cần khoa trương như vậy hay không? Con nhóc này nếu đi tới Hollywood, tuyệt đối sẽ là diễn viên đạt giải Oscar!

Lưu Quang khẽ cau mày: “Phiêu Tụ! Bây giờ Thập tứ đệ là Hoàng Thượng! Phải chú ý tới lời nói và việc làm, không thể không biết phân biệt lớn nhỏ!”

“Làm sao ta không biết phân biệt lớn nhỏ chứ! Ai bảo hắn tứ hôn cho ta? Còn có tình ban cho đại công tử của Diệp thượng thư! Hắn cũng không phải không biết, Diệp Tử Lam cùng tỷ tỷ ta là thanh mai trúc mã. Hắn(THĐ) làm sao có ban ta cho hắn(DTL) chứ! Đây không phải là muốn quấy rối sao?”

Thất công chúa rêu rao hỗn hển, mỗ Vũ nghe như lọt vào trong sương mù.

Diệp Tử Lam? A? Nhan sắc của Diệp Tử này thế nào? Khụ khụ... Đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là... tứ hôn! Thất công chúa này còn có tỷ tỷ? Còn là thanh mai trúc mã gì đó với đại công tử của Thượng Thư?

“Cho nên ngươi tự giả thân giả quý, sau đó giả vờ ốm yếu ở trên giường, lấy cớ này để từ chối tứ hôn?”

“Đúng vậy! Có thể trôi qua một ngày thì trôi qua một ngày, dù sao ta cũng không muốn gả! Nếu tỷ tỷ biết Diệp Tử Lam phải thành hôn, nàng không tức tới hộc máu mới lạ!”

Nói xong, đôi mắt của thất công chúa chợt âm trầm: “Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn cảm thấy mình mắc nợ nàng rất nhiều thứ. Chúng ta là con song sinh, từ nhỏ tỷ tỷ lớn lên đã ốm yếu nhiều bệnh, ta lại anh khang và khỏe mạnh. Mẫu phi nói, đó là vì lúc người mang thai chúng tôi, do ta hấp thu tương đối nhiều chất dinh dưỡng. Đó là nguyên nhân vì sao khi tỷ tỷ lớn lên, lại bị đưa ra ngoài cung để dưỡng bệnh. Thành thật lúc nàng hồi cung, đều nói cho ta nghe cuộc sống ở bên ngoài cung, lúc nàng nói tới tên Diệp Tử Lam này, trong ánh mắt tràn đầy vẻ vang. Người sáng suốt vừa nhìn đã biết tỷ tỷ thích hắn, nhưng hiện tại...”

“Cái này gọi là chuyện gì?”

Tiểu Vũ vốn trầm mặt đột nhiên rống một tiếng to, có nghĩa khí hào hùng tiến từng bước lên phía trước đi đến trước người của thất công chúa.

“Cái tên Diệp Tử Lam đâu? Hắn không nói gì sao? Chẳng lẽ hắn không có ý với tỷ tỷ của ngươi?”

Đầu tiên thất công chúa bị hành động của nàng dọa sợ, sau đó là thoáng sùng sốt, đáp lại nói: “Ách... Ta nghe tỷ tỷ miêu tả trong miệng, chắc là hắn cũng có cảm tình với tỷ tỷ.”

“Vậy ngươi còn chuyện gì rối rắm nữa chứ? Để hắn trực tiếp lấy tỷ tỷ của ngươi không phải là xong rồi sao!”

..A a?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Tỷ Tỷ Song Sinh, Mộ Dung Diệp Vũ

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện làm người ta đau đầu, chẳng hạn như hiện tại!

Người tỷ tỷ này, rõ ràng là có tình ý với Diệp công tử nào đó, thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư. Nhưng lại có tình không chịu gả! Sau đó tiểu hoàng đế lại có ý để muội muội gả thay, nhưng muội muội không vui, liền cả buổi tối bảo tiểu cung nữ giả thân giả quý để dọa mình, lấy chuyện này để trốn tránh hôn sự.

Người nói xem đây gọi là chuyện gì?

Nhất có biết cái gì là làm cho người ta phải đau đầu không? Khiến bọn họ những người vô tội không thể không can thiệp vào! Bất quý gì chứ? Gần nửa ngày chính là hai tỷ muội không có việc gì lại đi tìm phiền toái.

Được! Yêu thì hành động đi thôi. Lập tức xuất cung quay về Vương phủ, nâng tăng cường và cố gắng, lừa gạt mỹ nam đến trong tay!

“Gia! Nếu không có quý, ta lập tức trở về đi!”

Tiểu Vũ đi đến bên người Lưu Quang, đưa tay ra kéo ống tay áo hắn. Không biết vừa nói ra lời này, cả ba người Tiểu Bạch Tiểu Hắc và Lưu Quang đều kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nàng.

A? Đây là mặt trời mọc ở phía Tây rồi đi? Chuyện yêu đương như vậy mà Vũ nha đầu lại không xen vào?

Lưu Quang hơi hơi chuyển tròn mắt, thôi được! Chuyện này là chuyện của nữ nhi thường tình, hắn cũng không có nhiều hứng thú lắm. Chẳng qua lúc đầu là do tiểu hoàng đế thỉnh cầu, hơn nữa đối với việc “Bất quý” này cũng có chút hứng thú, mới đồng ý ở lại để hỗ trợ. Cái chuyện này bị vạch trần, hắn cũng không cần phải ở lại.

Thất công chúa vừa nhìn thấy Lưu Quang phải đi, chạy nhanh tiến lên đưa tay ra để ngăn cản hắn lại.

“Tam ca! Người cũng không thể đi nhanh như vậy! Chuyện này người không biết thì quên đi, hiện tại người biết rồi, người phải giúp ta!”

Lưu Quang còn chưa mở miệng, mỗ Vũ trước hết đã không nín được.

“Ta nói công chúa! Chuyện này của người không còn cách nào khác để giúp! Tỷ tỷ củ người rõ ràng có cảm tình với Lam Diệp công tử kia, hơn nữa tiểu hoàng đế cũng tứ hôn, chuyện đó không phải vừa vặn là chuyện vui lớn sao? Cũng không biết tỷ tỷ người bị trúng gió hay gì đó, lại không chịu đáp ứng. Chuyện này tốt lắm, đã chọc giận tiểu hoàng đế, rõ ràng cho người đi lập gia đình. Chúng tôi không phải không muốn giúp, nhưng mà người nói thử xem, chuyện của các người gây ra phức tạp như vậy, muốn chúng tôi giúp như thế nào? Có thể giúp như thế nào?”

Mỗ Vũ xúc động đứng lên một cái, lập tức quên mất thân phận hiện tại của bản thân, càng nói càng không đúng mực. Nếu không phải có Tiểu Bạch lôi kéo, đoán chừng ai kia đã phải âm thầm ăn căn hỏi thăm tởm rồi.

Nhưng mà tính tình của Thất công chúa rất đúng cảm nên cũng không ngại, giải thích nói: “Các người hiểu lầm! Tỷ tỷ vì thân thể không được tốt, cho nên mới không chịu gả cho Diệp công tử, thế nên mới nhìn đau mà cự tuyệt hôn sự. Thật ra lúc Thập tứ đệ tứ hôn, nàng thật sự vui vẻ. Sau đó lại vô cớ bị té xỉu một lần, sau khi tỉnh lại thì sắc mặt lập tức trắng bệch nghiêm mặt nói không muốn gả. Thập tứ đệ cũng bị tình khí của nàng chọc giận, nên mới gả ta đi...”

Tiểu Vũ vỗ tay một cái: “Hiểu rồi! Tên đầu sỏ gây ra chuyện này chính là tiểu hoàng đế đi? Nói đi, người muốn chúng tôi hỗ trợ như thế nào? Đem đi rán? Quăng dầu mỡ? Bấm? Nấu chín? Người chọn một cái đi!”

Trên trán mọi người chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, Lưu Quang đưa tay xoa đầu nhỏ của nàng, một phen kéo này lại phía sau.

“Phiêu Tự, tuy rằng giữa hai huynh muội chúng ta không có quen biết, nhưng dù sao người cũng là muội muội của ta. Muốn Tam ca giúp người như thế nào, nói đi. Có thể làm được thì ta nhất định sẽ làm”

Ánh mắt Mộ Dung Phiêu Tự sáng ngời: “Dẫn ta xuất cung! Ta muốn xuất cung để đi tìm tỷ tỷ!”

....

Tiểu Vũ suy nghĩ, cách đối đãi của người này với người trước kia rất chênh lệch, làm sao lại có khác biệt lớn như vậy?

Nhớ ngày đó, ánh mắt nàng long lánh, vẻ mặt khẩn cầu nói với Vương gia nào đó: “Soái ca! Dẫn ta xuất cung đi!” Kết quả Vương gia nào đó mỉm cười, nắm đũa tay ngọc. Bị ép buộc tới nóng nảy nên đành phải đáp lại, lấy đầu người đến đổi đi!

Chết tiệt có phải bị tổn thương quá nặng rồi hay không? Cách đối xử có khác biệt quá lớn rồi có phải hay không?!

Vinh biệt tiểu hoàng đế Chính Thái, rời khỏi hoàng cung. Mọi người một đường lao đảo về Vương phủ. Công chúa ngồi trong một cỗ kiệu, rất hưng phấn. Khiến Tiểu Vũ lại vô ý dậm chân lẫn nữa, thật muốn dậm cho mất mình mù lòa. Lúc trước làm sao nàng có thể cảm thấy con nhóc này là một thực nữ ôn nhu chứ?

Chẳng qua cũng may là công chúa này biết điều, ngồi kiệu cỗ một chút lập tức muốn đi tìm tỷ tỷ. Tiểu Vũ cảm thấy nhấc tới, đi thôi đi thôi, đi rồi sẽ không muốn trở về. Ai ngờ bỗng nhiên Vương gia nào đó mở miệng, nói là muốn cùng đi với nàng.

Bịch! Cối lòng của người nào đó tan nát. Thấy mỹ nam muốn đi, nàng cũng lập tức mặt dày mày dạn đi theo. Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng tự nhiên đi

theo, tùy rằng trong lòng đã biết rõ thực lực của lão đại, căn bản không cần có hộ vệ theo bảo vệ. Nhưng nếu người đến ranh giới, ít nhất cũng phải sắm vai vào nhân vật một cách tận tâm và làm hết phận sự chứ!

Vì thế, bốn người lập tức xuất phát đi tới chỗ ở của tỷ tỷ Thất công chúa.

Bản thân Lưu Quang không quen thuộc với thất muội này, thì đối với lục muội kia lại càng không quen thuộc. Dọc đường đi Mộ Dung Phiêu tự nói chuyện của mình và tỷ tỷ, hẳn cũng chỉ có gật đầu, không phát biểu lời nào.

Đi được chốc lát, cổ kiệu dừng lại trước một trang viện hẻo lánh ở ngoại thành phía Nam. Phiêu Tự đi xuống kiệu, hưng phấn lôi kéo ống tay áo của Lưu Quang: “Tam ca! Chính là nơi này!”

Lưu Quang gật đầu, ánh mắt sai khiến nhìn Tiểu Bạch. Người phía sau lập tức biết điều tiến lên gõ cửa. Chỉ chốc lát, cửa chính mở ra, một vị đại thúc trung niên từ trong đi ra. Sau khi thấy Tiểu Bạch thì ngăn người, rồi sau đó thoáng nhìn Phiêu Tự, biến sắc, kinh ngạc, nói: “Thất công chúa! Làm sao người tới đây?”

Phiêu Tự cười hi hi tiêu sái tiến lên, thân thiết nói với đại thúc kia: “Vương Bá! Ta cùng Tam ca đến thăm tỷ tỷ!”

Tam ca! Đại thúc nghe thấy Phiêu tự mở miệng xưng hô, vô ý thức lập tức dời ánh mắt về phai người mặc trường bào màu tím, một thân khí chất ung dung cao quý Mộ Dung Lưu Quang. Sau khi lấy lại phản ứng, chạy nhanh tới phát tay áo quỳ xuống hành lễ.

“Thảo dân tham kiến Vương gia!”

Lưu Quang thấy thế, đi lên phía trước hai bước đỡ hẳn dậy, mỉm cười nói: “Lão nhân gia không cần đa lễ, ta chỉ đến thăm lục muội mà thôi, không cần đề ý nhiều tôn ti quy củ như vậy!”

Vương bá đứng dậy có chút cứng ngắt mà gật đầu, mặc dù ông là quản gia lâu năm ở chỗ hẻo lánh này, nhưng gần đây hẳn cũng nghe được vị Tam vương gia nổi bật này. Lần đầu tiên nhìn thấy người thật, không nghĩ tới lại là một nam tử tuấn mĩ lại còn khách khí như vậy.

“Được rồi được rồi! Không cần phải đứng ở cửa. Vương Bá, tỷ tỷ đâu? Chạy nhanh dẫn chúng ta đi gặp tỷ tỷ!”

Phiêu tự hét lên, Vương Bá cười lên tiếng trả lời. Lễ phép xua tay mời mọi người vào trang, Tiểu Vũ đi theo phía sau Lưu Quang, trong lòng đối với vị Lục công chúa sắp gặp kia, cũng rất mong đợi.

.....

Mộ Dung Diệp Vũ. Đây là tên của Lục công chúa. Khi nàng ở trên đường, có nghe thất công chúa nhắc qua, nói là tùy rằng thân thể tỷ tỷ nàng suy nhược nhiều bệnh, nhưng vẫn là một người kỳ tài! Chữ trong tên của nàng là căn cứ vào ý nghĩa của từ kỳ tài. Mộ Vũ tò mò, nhìn không được hỏi nàng có kỳ tài gì, thất công chúa chỉ cười thần bí, nói với nàng chờ khi nhìn thấy người thì biết là cái gì.

Giờ phút này, bọn họ đi vào một chỗ của biệt viện trong sơn trang. Hiện tại chính là tháng giêng của mùa hạ, trăm hoa đua nở, hoa cỏ lạ tranh nhau đua nở, ngay vào lúc vào giữa bụi hoa, một bạch y nữ tử đang lặng lẽ ngồi xuống. Có nhiều loại bướm xinh đẹp bay lượn ở bên người nàng, làm cho Mộ Vũ nhìn đến tròn mắt há hốc mồm, rốt cuộc hiểu được ý tứ trước đó của thất công chúa.

Thật không uổng phía hai chữ Diệp Vũ này, tuyệt! Con nhóc này cùng Hương Phi có quan hệ gì?

“Tỷ!”

Thất công chúa la lên một tiếng, nữ tử áo trắng chậm rãi xoay người. Tiểu Vũ sững sốt, sát lại! Tuy rằng biết trước các nàng là thai song sinh, nhưng này quả giống nhau đi? Doạ nàng nhảy dựng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Chờ Những Lời Này Của Người

Editor: Melodysoyani

“Muội muội?”

Sắc mặt Mộ Dung Diệp Vũ tái nhợt trên mặt là một mảnh kinh ngạc, chẳng qua lập tức được thay thế bằng sự vui sướng. Nàng cao hứng đứng dậy đi tới, những chú bướm quây quanh nàng tự giác tản ra.

“Mấy vị này là?” Nàng nhìn về phía mấy người Lưu Quang, nghi hoặc hỏi.

Phiêu Tự cười hì hì: “Hắn là Tam ca! Tỳ tỳ không biết đúng không? Thật ra thì không chỉ có tỳ, lúc trước khi lần đầu tiên ta nhìn thấy, ta cũng thiếu chút nữa giết mình!”

Lưu Quang mỉm cười với Diệp Vũ, người sau ngậy ngốc sưng sốt trong chốc lát, lập tức hạ thấp người hành lễ. Sau đó chính là những lời hàn huyên khách sáo.

Tiểu Vũ không có chút hứng thú nào với chuyện của bọn họ, chỉ là tò mò tiến lên, kẹp cánh tay của Mộ Dung Diệp Vũ, đưa mũi tới gần ra sức ngửi.

Ừm...Hình như là rất thơm mát!

Mộ Dung Diệp Vũ bị dọa sợ nên rút tay về, khuôn mặt vốn tái nhợt lập tức biến thành trắng bệch. Phiêu Tự lập tức chạy lên đỡ nàng, một đôi mắt đẹp trừng lớn, nhìn chăm chăm vào Tiểu Vũ nói: “Người làm cái gì vậy?”

Lưu Quang nhanh tay lẹ mắt, kéo mỡ Vũ qua một chút, ném cho Tiểu Bạch đang đứng ở phía sau lưng. Lộ ra nụ cười rất có lỗi, mở miệng nói: “Ngại quá, tiểu hộ vệ này là người mới tới, không hiểu quy củ. Làm cho lục muội sợ hãi, ta thay mặt nàng tạ lỗi với người!”

Tam vương gia cũng đã mở miệng, hai vị công chúa kia cũng không muốn nói thêm gì nữa. Còn nữa, hai tỳ muội bọn họ cũng không phải là một chủ tử chua ngoa xảo quyệt, chủ yếu cũng là vì bị hành động mạo danh kỳ diệu của Tiểu Vũ dọa sợ thôi.

Tiểu Bạch gắt gao túm cổ mỡ Vũ, làm cho nàng không thể làm loạn. Trong lòng cảm giận nghĩ: cũng là Vũ, người ta lại là Diệp Vũ công chúa ôn nhu động lòng người như vậy, sao hai cô gái tên Vũ này lại khác nhau như vậy chứ....

Tiểu phong ba qua đi, Diệp Vũ mời mọi người vào trong phòng ngồi. Tỳ nữ bưng ba ly trà lên, hai vị công chúa cùng một vị Vương gia lập tức ngồi xuống bàn như vậy, bắt đầu nói chuyện phiếm. Mỡ Vũ làm hộ vệ nên chỉ có thể đứng ngăn người ở một bên, xem người ta trò chuyện vui vẻ, trò chuyện vui sướng. Tay áo còn bị Tiểu Bạch kéo, ngay cả quay đầu cũng có chút vất vả.

T***! Có cần thiết phải đề phòng nàng như vậy không? Nàng cũng chỉ đi ngửi mùi hương đã thu hút bướm bướm trên người của công chúa thôi! Cũng không phải là đi trêu chọc nàng!

.....

Mới đầu Phiêu Tự và Diệp Vũ cùng trò chuyện về một số chuyện thú vị gần đây ở trong cung, và hỏi thăm thân thể của nàng có không tốt ở chỗ này hay không. Lưu Quang ngồi không nói lời nào ngồi lẳng lặng uống trà ở một bên. Khi ánh mắt của hai tỳ muội kia nhìn hắn, hắn lập tức cười cười để phối hợp, hoặc là đáp lại vài câu.

Lúc này Tiểu Vũ đứng ở một bên cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi, Phiêu Tự dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Lưu Quang, người sau yên lặng gất đầu. Nàng mới khẽ cắn môi, mở miệng nói: “Tỳ tỳ! Tỳ....Thật sự không muốn cho Diệp công tử một cơ hội sao? Hai người thật lòng yêu nhau, sao lại không ở cùng một chỗ chứ! Muội tin tưởng Diệp công tử sẽ không để ý đến chút bệnh nhẹ của tỳ, hắn thật sự muốn kết hôn với tỳ!”

Nhắc tới người nào đó, chỉ thấy thần thái đôi mắt của Diệp Vũ nháy mắt ảm đạm lại.

“Ta...Ta chỉ là trói buộc của huynh ấy! Huynh ấy đường đường là con thượng thư, về sau nhất định phải lấy một con dâu hiền xứng đôi với huynh ấy, không nhất định là ta, ta không thể...”

“Tỳ tỳ...”

Phiêu Tự còn muốn khuyên giải, nhưng Diệp Vũ tựa hồ không muốn bàn về đề tài này nữa, nhanh chóng đánh gãy lời nói của nàng.

“Muội muội tốt của ta! Tỳ tỳ biết muội đang suy nghĩ cho ta, nhưng mà....Tạm thời đừng nói chuyện này nữa được không?”

Nghe vậy, Phiêu Tự chỉ có thể không cam lòng mà cắn môi dưới không thêm nhắc lại nữa. Nàng có thể nhận được vì mái hiên này, nhưng có thể có người không nhận được! Uốn lượn khủy tay dùng sức đảo về phía sau, thành công khiến cho tiểu Bạch đang nắm lấy tay áo nàng không tự giác được buông lỏng ra.

Thoát khỏi sự kiềm chế, Tiểu Vũ bỏ nhào về phía trước bàn một chút, hai tay dùng sức vỗ lên bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Diệp Vũ.

“Ta nói vị công chúa này! Người có bóng ma thời thơ ấu, nên trời sinh đã đủ vật dùng rồi sao? Là có bao nhiêu thất vọng về thế giới này, vẫn có thể có tinh thần thật vĩ đại làm việc quên mình vì người sao?”

“...?”

Mọi người không nói gì, mỡ Bạch lấy lại tinh thần kéo nàng quay về, lại quay đầu nhìn thấy tầm mắt của Lưu Quang, vì thế lập tức dừng lại động tác, tiếp tục đứng ngăn người xne diễn ở một bên.

“Ta nói cho người biết! Nếu người thật sự có tinh thần quên mình vì người, lập tức có thể thực hiện! Đệ đệ tiểu hoàng đế của người đã muốn tứ hôn cho Diệp công tử kia với người khác! Ngài nha, về sau cũng không cần phải phiền não nữa rồi, cũng không còn về sau gì nữa, không còn cơ hội đâu!”

Sau khi Tiểu Vũ nói xong, sắc mặt Mộ Dung Điệp Vũ lập tức trắng bệch. Phiêu Tự thấy thế, lo lắng đứng lên chỉ vào Tiểu Vũ nói: “Này! Ai cho ngươi xen mồm vào? Rất làm càn!”

Tiểu Vũ quăng cho nàng một cái nhìn xem thường: “Ngươi cảm miệng! Ngồi hóng mát ở một bên đi!” Nói xong, không để ý về mặt kinh ngạc của nàng, đưa tay đẩy nàng qua một bên, tự mình ngồi xuống vị trí của nàng.

Nàng nhìn thấy dáng vẻ ngốc trẻ của Mộ Dung Điệp Vũ, nói tiếp: “Như thế nào? Nghe được tin tức này có phải ngươi cảm thấy rất viên mãn rồi hay không? Không phải là ngươi không cần gả cho Điệp công tử rồi sao, không phải hi vọng hãnh thú người khác sao, không phải cảm thấy bản thân là trời buộc của hắn sao? Không cần buồn rầu về chuyện này nữa, toàn bộ nguyện vọng của ngươi đã được thực hiện! Nào, cười một cái đi! Dừng làm ra biểu tình không phù hợp nữa! Ngươi mà như thế người ta sẽ hiểu lầm rằng ngươi luyến tiếc!”

Điệp Vũ cắn chặt môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy trắng bệch, nàng nhìn Tiểu Vũ, cố gắng lộ ra chút tươi cười, nhưng nước mắt cũng rơi xuống.

Mỗ Vũ đang muốn tiếp tục châm chọc thêm hai câu, nhưng vừa nhìn thấy cong chứa kinh ngạc không chịu nổi đã kích như vậy, cũng khóc ra tiếng rồi, nhất thời thờ dãi, nói chậm từng chữ: “Nếu luyến tiếc, làm sao vừa rồi lại không dừng cảm như vậy? Thật không rõ công chúa ôn hòa như nhược như ngươi, làm sao có thể nổi gân xanh như vậy! Nếu lưỡng tình tương duyệt(hai bên đều có tình ý với nhau), vậy thì hãy ngọt ngào thân mật ở cùng một chỗ! Thân thể không tốt gì chứ, sợ liên lụy gì chứ, chuyện đó không quan trọng! Phải biết rằng con người sinh ra trên đời này, có thể gặp nhau, có thể biết nhau, có thể yêu nhau, thì có rất nhiều duyên phận rồi! Phải biết bắt lấy, cho dù rằng sinh mệnh của ngươi sẽ chấm dứt trong giây tiếp theo, nhưng ít nhất ở một giây này, các người có thể hạnh phúc ở cùng một chỗ. Nhưng vậy là đủ rồi!”

Lời nói này của Tiểu Vũ làm cho Điệp Vũ và Phiêu Tự ngẩn ra, còn Lưu Quang thì vẫn bình tĩnh uống trà như trước, nhưng lại lơ đãng giương khóe môi lên.

Mỗ Bạch hơi nướng mảy, trong lòng than: ai u? Từ khi nào thì tài ăn nói của Vũ nha đầu này lại thay đổi tốt tới như vậy?

Mỗ Hắc nhíu mày, trong lòng thầm than: Tiểu Vũ có phải bị ám ảnh gì đó rồi hay không?

Yên lặng một lát, Tiểu Vũ đứng lên, hai tay cầm xuống thắt lưng, mắt lóng lánh nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Điệp Vũ.

“Được rồi! Lời nên nói ta đều nói rồi, lời không nên nói ta cũng nói! Hiện tại nói cho ta biết, ngươi! Rốt cuộc có thích Điệp Tử Lan hay không? Rốt cuộc có muốn gả cho hắn hay không?”

Điệp Vũ trong lòng run lên: “Nhưng, nhưng mà không phải ngươi nói bệ hạ muốn tứ hôn cho huynh ấy rồi sao...”

Mỗ Vũ tiêu sái vung tay lên: “Trước tiên ngươi đừng nghĩ tới chuyện này nữa, trả lời vấn đề ta hỏi trước đã!”

“Ta...” Hai tròng mắt Mộ Dung Điệp Vũ rung rung, giọng nói mang theo nghẹn ngào: “Nếu như....Nếu như thật sự có thể thực hiện! Ta...Ta...Ta thật sự muốn ở cùng một chỗ với huynh ấy!”

Ba! Tiểu vũ vỗ tay một cái, nhếch miệng cười: “Chờ những lời này của ngươi!”

Lưu Quang buông ly trà trong tay xuống, nhẹ nhàng băng quơ xem vào một câu: “Kia...Tiểu hộ vệ của ta, bây giờ ngươi định làm gì?”

Mỗ Vũ tự hỏi đưa tay ra vuốt ve cằm của mình.

“Này thôi...Tạm thời còn chưa nghĩ ra!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Đến Phủ Thượng Thư Chơi Một Ngày (1)

Sắc trời đã dần tối, Phiêu Tự muốn ở lại son trang với Điệp Vũ. Nên Lưu Quang đã từ biệt hai người bọn họ và lên đường trở về Vương phủ.

Lúc gần đi, mỗ Vũ đã vỗ ngực cam đoan với Mộ Dung Điệp Vũ, nói rằng nhất định sẽ khiến nguyện vọng của nàng trở thành sự thật. Người sau mang theo nụ cười trở về, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thật ra thì chuyện này phát triển đến đây, các nàng cũng mơ hồ nhìn ra tiểu hộ vệ ở bên cạnh Tam ca không đơn giản! Tạm thời không đề cập tới chuyện khác, nhưng ít nhất là Tam ca rất dung túng nàng. Nếu không cũng sẽ không để cho nàng ba lần bốn lượt có các hành động lỗ mãng như vậy, nhưng cũng không nói một tiếng nào, thậm chí còn che chở cho nàng.

Mà Mộ Dung Phiêu Tự lại nhìn ra nàng là nữ phần nam trang, dù sao thì sơ hở của mỗ Vũ cũng rất nhiều, chẳng hạn như nắm lấy cánh tay của Điệp Vũ,

chẳng hạn như sau đó lại tương đối gần gũi với Diệp Vũ, Tam ca cũng không có nói gì, còn ngậm cho phép...

Chẳng qua mặc kệ tiểu hộ vệ này từ đâu tới, mặc dù không có mở miệng ngăn cản, nhưng cũng may là đã thuyết phục được tỷ tỷ, cũng may nàng vẫn còn có chừng mực, không nói cho tỷ tỷ biết, đối tượng tứ hôn với cho Diệp Tử Lan chính là nàng! Bằng không nàng thật sự không còn mặt mũi nào để đối mặt với tỷ tỷ....

.....

Rời khỏi sơn trang, Tiểu Vũ thành thạo bước đi. Lưu Quang vén rèm kiệu lên nhìn nàng, thấy dáng vẻ nàng thật sự rất thoải mái, không khỏi mở miệng hỏi: “Có vẻ là ngươi không có chút phiền não nào thì phải? Như thế nào? Đúng là một ý kiến hay sao?”

Mỗ Vũ cười hi hi, tự động đi đến gần cổ kiệu với vẻ mặt nịnh nọt nói: “Thật ra thì, ta muốn... Vương gia, ngươi và tiểu hoàng đế có quan hệ tốt như vậy, đã giúp tiểu hoàng đế nhiều chuyện quan trọng như vậy thì cũng nên đi giải thích chuyện này một chút chứ?”

“Hả?” Lưu Quang nhướn mày: “Muốn ta nói gì?”

“Thì nói là muốn đổi đối tượng cho hần! Để cho Lục công chúa gả cho Lam Diệp Tử gì đó! (Eto không hiểu sao khúc này chị này lại kêu sai tên ngta nữa :v) Hắc hắc.... Chuyện này đối với Vương gia mà nói, cũng không tính là khó đi? Rất đơn giản! Dù sao tiểu hoàng đế kia cũng muốn giúp người khác, hần cũng muốn ghép đôi cho Lục công chúa và Lam Diệp Tử mà!”

“Đúng nha.”

“Ừ!”

Lưu Quang lấy tay chống cằm, dáng vẻ nghiêm túc nói: “Theo như tỷ của ngươi, thì chính là muốn ta tiến cung để thương lượng với tiểu hoàng đế. Khiến hần thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, làm trái với đạo lệnh ban đầu sao? Ừm... Ta nhớ không lầm thì, cũng vì ban đầu Diệp Vũ không nhận ý tốt của bệ hạ, cho nên đã lập tức đổi thành gả Phiêu Tự đi. Bây giờ ngươi muốn ta đi nói với hần, đừng sửa lại, để Diệp Vũ gả. Ngươi cảm thấy.... Hần là vua của một nước, sẽ ngoan ngoãn mà.... liên tục nghe theo lời của ta sao? Không chừng còn tức giận tại chỗ, ngay cả ta cũng bị trị tội thì sao đây?”

Trần Tiểu Vũ nổi ba vạch đen: “Ặc.... Chuyện này....”

“Còn có!” Lưu Quang ngoắt ngoắt tay với Tiểu Vũ, mỗ Vũ hiểu ý tiến lên: “Ngươi cảm thấy.... Ta sẽ nghe theo lời của ngươi sao?”

“...” Mỗ Vũ thành thực lắc đầu.

“Nếu đã tính ngộ như vậy rồi, vậy thì tự mình suy nghĩ cách khác đi!”

Nói xong, Lưu Quang kéo rèm xuống, không thèm nhìn người nào đó nữa.

Tiểu Vũ cũng không nói gì với người trong cỗ kiệu nữa, tự dựa vào mình! Vậy vừa rồi ngươi nói ta nghe nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Không phải nói thẳng là không giúp ta sẽ tốt hơn sao! Một thật ta còn tưởng ngươi dịu dàng thiện lương, chết tiệt thật sự hai mắt của ta đã bị mù rồi!

Ặc.... Không đúng! Thách thức càng cao sẽ càng khó khăn, đại biểu cho việc mỹ nam này thật sự có giá trị! Mỗ Vũ nắm chặt quyền, lại càng cố quyết tâm của mình một lần nữa!

Làm sao lại không quan tâm! Nàng đã chắc chắn muốn người nam nhân này rồi!

Hả? Giống như đã nhớ lại chủ nội dung chính rồi vậy!

Ô ô ô, mỹ nam không giúp nàng, thì nàng nên làm gì đây?

.....

Ngày kế, Lưu Quang thức dậy rất sớm, vừa mở cửa phòng ra, đầu tiên là hình như đã phải cái gì đó, ngay sau đó liền bị người ta ôm cổ chân. Hần cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt thì giương khóe miệng lên

“Như thế nào? Đây là muốn đánh lén ta sao?”

Mỗ Vũ lắc lắc đầu: “Sai! Đây rõ ràng là đang nịnh bợ ngươi! Không nhìn thấy ta đã ôm bắp đùi của ngươi sao, vẫn còn kém chưa cầu xin bao nuôi đấy!”

Lưu Quang bật cười: “Thật ra thì nói, bây giờ ngươi đang ở phủ của ta, ăn của ta mặc của ta, hai chữ bao nuôi này, cũng coi như xứng đáng với tên của nó đi?”

Hả? Mỗ Vũ sùng sốt, cẩn thận nghĩ lại, dường như thật sự như vậy!

“A aaa! Bây giờ không phải là lúc để nói chuyện này, ngươi không cần phải xen chuyện này vào, hãy gọi mở đường cho ta chạy! Ta muốn nói vào trọng điểm!”

Dáng vẻ Lưu Quang cực kỳ vô tội khoát tay: “Được rồi. Ngươi nói đi! Ta đang nghe đây!”

Giờ phút này, Tiểu Vũ ngồi dưới đất, ôm chặt bắp chân của Lưu Quang, ngẩng đầu về mặt nghiêm túc nhìn hắn.

“Trọng điểm chính là!! Ngươi dẫn ta tới phủ Thượng Thư một chuyến đi!”

“...?”

“Ngươi không có nghe lầm! Không cần im lặng. Là phủ Thượng Thư! Chính là nhà của tên Lam Diệp Từ gì đó!”

“Ngươi muốn ta dẫn ngươi đến phủ Thượng Thư để làm gì?”

Tiểu Vũ trừng mắt: “Đương nhiên là đến tìm tên Lam Diệp Từ kia! Bây giờ đã giải quyết xong chuyện của Diệp Vũ công chúa ở bên này rồi, từ đầu tới cuối cũng không rõ tên Lam Diệp Từ kia nghĩ như thế nào. Lỡ như nhan sắc của tên Lam Diệp Từ kia như một tên khôn kiếp, hoặc căn bản không có tình yêu nam nữ với Diệp Vũ, chẳng phải càng giúp sẽ càng rối rắm sao!”

Yêu sao? Lưu Quang cười khê: “Ngươi suy nghĩ thật sự rất chu đáo!”

Mỗ Vũ nhướn mày: “Đó là tất nhiên!” Chờ giải quyết xong chuyện này, ta sẽ bắt đầu suy tính xem sẽ bắt cóc ngươi như thế nào, chờ ta đi!

Hai người cùng suy nghĩ rồi cùng cười, Lưu Quang ngoắt ngoắt ngón tay với Tiểu Vũ, người sau hiểu ý lập tức tiến lên.

“Ngươi cảm thấy.....Ta sẽ nghe theo sự phân phó của ngươi, ngoan ngoãn phối hợp với ngươi sao?”

“... ”

Lần này, Mỗ Vũ đã hấp thụ được bài học kinh nghiệm của lần trước, không thành thật gạt đầu, ngược lại càng dùng sức ôm chặt bắp chân của Vương gia, mặc kệ tất cả mà mặt dày mồm dẻo nói: “Gia! Ngươi biết không? Từ lần đầu tiên khi ta thấy ngươi, đã nhìn thấy ngươi là người lấp lánh nhất tồn tại trên thế gian này! Toàn thân ngươi tỏa ra ánh sáng, cho dù là giữa đêm khuya tối đen như mực, cũng có thể làm lóa mắt của ta, chiếu sáng tới chỗ của ta! A! Ngươi là ánh sáng óng ánh như vậy, là thần thánh được người kính yêu cùng tôn kính như thế. Cho nên... Tại sao ngươi lại có thể nhẫn tâm không để ý tới một cô nương nhỏ đang chờ đợi này, có thể nào đồng ý với tình cầu nhỏ nhỏ này hay không?”

Da đầu của Lưu Quang tê dại một hồi, hiểu rõ trình độ mặt dày của nha đầu này đã tăng lên. Không khỏi lắc đầu than nhẹ, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ: “Đừng nói nữa, ta...”

“Gia! Xin ngươi ngàn vạn lần đừng từ chối ta! Ngươi hãy nghĩ tới ta đã thức dậy sớm để tới đây ngồi chờm hờm, mà hãy đáp ứng lời thỉnh cầu này của ta đi!”

Trán Lưu Quang nổi ba vạch đen: “Ta...”

“Ta mặc kệ! Nếu như hôm nay ngươi không đáp ứng, ta sẽ ôm chân ngươi không thả!”

“... ”

Đang lúc hai người đang dây dưa, thì Tiểu Hắc cũng chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ, đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó mở miệng nói: “Gia! Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể lên đường đến phủ Thượng thư!”

“A...Hả?”

Mỗ Vũ nghe thấy lời của Tiểu Hắc, mờ mịt thật lâu, mới bật người dậy chỉ tay vào Tiểu Hắc nói: “Ngươi mới vừa nói gì? Đến phủ Thượng thư sao?”

Tiểu Hắc nghe vậy, thành thực gạt đầu một cái: “Đúng vậy! Tối hôm qua lúc trở lại đây, gia đã phân bố sáng nay phải chuẩn bị xe ngựa, bảo muốn đến phủ Thượng thư một chuyến!”

....

T***! Mỗ Vũ xoay người nhìn Lưu Quang, hận đến nghiến răng.

“Thì ra ngươi đã sớm định tới phủ Thượng thư!”

Lưu Quang nhún nhún vai, dáng vẻ muốn có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

“Vừa rồi ta cũng muốn nói với ngươi, đáng tiếc ngươi không cho cơ hội để ta nói.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Đến Phủ Thượng Thư Chơi Một Ngày (2)

Diệp gia là một gia tộc lớn ở Vân Quốc, có vài nữ nhân trong phủ được vào cung làm phi, và được tiên đế sủng ái. Tuy bây giờ tiểu hoàng đế đang giữ ngôi vua, tiên đế cũng đã băng hà. Nhưng mà thế lực của Diệp gia trong triều đình, vẫn không thể xem thường được.

Chẳng có nguyên nhân nào cả, Diệp Thượng thư là người ngay thẳng, trung thành với đất nước. Tuy tiểu hoàng đế kia nhìn rất non nớt, thật ra thì tâm tư của hắn lợi hại hơn bất kỳ người nào. Mặc dù biết thế lực của Diệp gia không nhỏ, nhưng lại không có lòng phản nghịch, cho nên hắn vẫn luôn coi trọng họ.

Diệp Thượng Thư chỉ có một thế tử, vì vợ hắn mang thai một đôi nam nữ. Cho nên Diệp Tử Lan này, chính là đại công tử của Diệp gia.

Lúc Tiểu Vũ ở ngoại thành, có nghe qua Mộ Dung Diệp Vũ kể lại trước kia họ làm sao quen biết và yêu nhau. Nói trắng ra là, đoán chừng là do đòi trước ngoài đầu lại nhìn nhau quá nhiều lần, sau đó lại cộng thêm chút duyên phận linh tình gì đó, cho nên hai người mới có thể đến bên nhau.

Hôm qua Lưu Quang đã gọi Tiểu Bạch đưa thiệp mời qua đây, cho nên lúc cỗ kiệu của hắn vừa dừng lại trước cửa phủ Thượng Thư, thì đã có quân gia tiễn lên, cung kính mời hắn vào trong phủ, nói là lão đã chờ rất lâu rồi.

Lưu Quang gật đầu đi theo hắn vào trong phủ, Tiểu Vũ điên thí điên (đánh rắm @_@) theo sát phía sau. Tiểu Vũ và Tiểu Hắc ở lại Vương phủ, không có cùng đến đây.

Cùng là Vương Công đại thần (Quý tộc), sau khi Vương gia nào đó gặp mặt Thượng Thư, thì lễ phép chào hỏi ân cần mọi cái, rồi sau đó bắt đầu ngồi xuống uống trà tán gẫu. Mộ Vũ ngoan ngoãn đứng ở một bên làm nền. (ý nói phụ họa :v)

Cũng không biết trải qua bao lâu, mộ Vương gia giống như vô tình mà mở miệng nói: “Nghe nói đại công tử của Thượng thư đại nhân đây, tuổi còn trẻ là có tài văn chương rất tuyệt vời, ngay cả bề hạ cũng thường xuyên khích lệ hắn, ta đã thấy hắn viết thơ, vốn luôn cảm thấy ngưỡng mộ hắn. Đúng lúc hôm nay ta lại tới quý phủ làm khách, chẳng biết có thể có được vinh hạnh gặp mặt đại công tử một lần hay không?”

Lưu Quang vừa nói ra những lời này, Diệp Thượng Thư vội vàng xua tay nói: “Tam Vương gia thật sự khách khí! Nhi tử may mắn có vinh hạnh được người và bề hạ yêu thích, đó mới là may mắn của nhi tử ta. Người chớ chút, ta bảo hạ nhân gọi hắn đến đây!”

Nói xong, Diệp Thượng Thư ra ngoài cửa vẫy vẫy tay, quân gia canh giữa ở ngoài cửa gật đầu một cái, lập tức lui xuống tìm người.

Chỉ trong chốc lát, rốt cuộc nhân vật chính trong câu truyện cũng xuất hiện. Vốn Tiểu Vũ đã ngủ gật khi nghe bọn họ nói chuyện phiếm, nhưng giờ lại tỉnh táo, trừng mắt nhìn Diệp Tử Lan.

Dáng vẻ mi thanh mục tú (=,= chắc ý nói đẹp), thoát nhìn rất tuấn tú. Nếu ở cùng một chỗ với Mộ Dung Diệp Vũ, thì thật sự là một đôi ài tử giai nhân.

“Tam Vương gia!”

Thật ra thì Diệp Tử Lan chỉ kém Lưu Quang có vài tuổi, chẳng qua với thân phận hiện tại, thì hắn vẫn phải hành lễ với Lưu Quang.

Lưu Quang mỉm cười phát tay một cái, ý bảo hắn không cần phải đa lễ, sau đó trước tiên là mở miệng khen hắn vài câu, cùng hắn tán gẫu rồi lập tức nổi lên thì từ ca múa linh tinh.

Đầu tiên thì Diệp Thượng Thư cười híp mắt ở một bên nghe, thỉnh thoảng cũng có nói vào mấy câu. Chẳng qua cuối cùng cũng phát hiện ra mình có chút dư thừa, mới hăm hực sờ sờ râu, đứng lên nói: “Tam Vương gia, này...Vi thần còn có một số chuyện chưa xử lý xong, người cứ từ từ tán gẫu với nhi tử được không?”

Tiểu Vũ đứng đến chân tay đều muốn tê rần, nghe thấy lời này, trong lòng nhện không được cảm thán nói: chao ôi, vị lão nhân này chớ khách khí, mau chóng tiêu sái đi đi!

Tròng mắt của Lưu Quang lóe lên, thật ra thì trong lòng cũng mong ước hắn nhanh chóng rời đi. Chẳng qua hắn không hề để lộ ra cảm giác không còn kiên nhẫn, mà ngược lại còn đứng dậy khách khí nói: “Diệp Thượng Thư còn có chuyện bận thì hãy đi xử lý đi! Ta và Diệp công tử tán gẫu được rồi, không cần Diệp Thượng Thư phải ở lại đây. Nếu làm phiền Diệp Thượng thư xử lý sự vụ, thì ta thật thật lễ rồi!”

“Ôi, Vương gia đừng nói như vậy!” Thượng Thư lắc lắc hai tay: “Tam vương gia có thể đến làm khách cú quý phủ, đã là rất coi trọng vi thần rồi. Nay nếu có thể trò chuyện hòa hợp với nhi tử, kia thật sự là phúc khí của nhà thần.”

Nói đến đây, Diệp Thượng Thư đột nhiên dừng lại một chút, giống như là giật mình nhớ tới chuyện gì đó. Tiếp theo thì chấp hai tay xin cáo lui với Lưu Quang, vội vàng đi khỏi đại sảnh.

Chân của Diệp Thượng Thư vừa bước ra khỏi đại sảnh, Tiểu Vũ lập tức lên bước tới trước mặt Diệp Tử Lan, nắm lấy góc áo của hắn, hung tợn nói: “Tiểu tử này, ngươi mau thành thực khai báo cho ta!”

Diệp Tử Lan sững sờ nhìn người trước mắt, thật lâu cũng chưa lấy lại được tinh thần. Cho đến khi Luru Quang đầu đầy hắc tuyến đi tới, đưa tay ra tóm Tiểu Vũ lại, khẽ nhìn dáng vẻ gương nanh múa vuốt của nàng, ánh mắt híp lại, mang theo một chút ý tứ cảnh cáo. Nháy mắt, Vũ Tiểu Miêu lập tức thu hồi móng vuốt, ngoan ngoãn lui tới cạnh bức tranh ở bên tường.

“Ngại quá, đại công tử! Đầu óc của tiểu hộ về nhà ta có chút không được bình thường, xin người tư lỗi, đừng so đo với hần!”

Một tay Tiểu Vũ vẽ tranh, cái miệng nhỏ nhắn nói thảm: đầu óc của người mới không được bình thường, bức tranh này vẽ là để nguyên rửa người! Nguyên rửa người sớm hay muộn gì thì cũng phải lọt vào tay ta!

Diệp Tử Lan ngăn người, rất nhanh lấy lại tinh thần. Đứng dậy lắc lắc đầu: “Không, không có việc gì! Chỉ bị dọa một chút thôi...”

Luru Quang định vỗ vai hần để an ủi, nhưng sau lại nghiêm mặt nói: “Điêu công tử, thật ra hôm nay ta đến quý phủ, là để tìm người!”

“Hả? Tìm ta sao?”

“Đúng vậy! Tìm người!”

“Tìm, tìm ta có chuyện gì?” Chắc không có khả năng là thi từ ca phú đơn giản như vậy chứ?

Rầm! Luru Quang đập bàn một cái, Tiểu Vũ đang ngồi chồm hổm trong góc lập tức kêu ngao nhảy ra lần nữa.

“Không cần nói nhiều lời vô nghĩa như vậy! Hai từ mấu chốt thôi Thứ nhất, Mộ Dung Điệp Vũ! Thứ hai, tứ hôn!”

Lời Tiểu Vũ vừa nói ra, thì chỉ thấy sắc mặt Diệp Tử Lan nháy mắt trắng bệch> Hần lùi về phía sau, chân vấp phải chiếc ghế, lập tức ngã xuống đất.

“Là Thất công chúa phái các người đến đây sao?”

Tiểu Vũ còn chưa kịp nói, Diệp Tử Lan lập tức cười khò một tiếng, nói tiếp: “Các người trở về nói với nàng, ta thật lòng thích tỷ tỷ nàng, cuộc đời này của ta nếu không phải là nàng thì nhất định sẽ không cưới. Cho dù Điệp Vũ không muốn gả cho ta, thì ta cũng sẽ không thỏa hiệp. Coi như, Tử Lan trở thành tội nhân của Diệp gia, và sẽ rơi vào kết quả chết già đi!”

Tốt lắm! Tiểu Vũ tán thưởng vỗ vỗ bả vai của Diệp Tử Lan!

“Chớ có đáng về muốn chết không muốn sống này, có ta....Ặc, không đúng! Có Tam vương gia ở đây! Tuyệt đối sẽ giúp đỡ cho các người!”

Luru Quang nhướng mày, liếc nhìn nàng. Mộ Vũ nâng lên một nụ cười nịnh nọt với hần, hắc hắc! Không phải ta đây là đang dựa vào cây đại thụ để hống mắt sao! Ai biểu bắp đùi của người to vậy, có giá trị để dựa vào được chứ!

Ai.....Mỗ Vương gia than nhẹ một tiếng.

“Tuy rằng ta rất muốn giúp người, nhưng mà....Xin lỗi, chuyện này quả thật ta không thể giúp được!”

“...A hả?” Tiểu Vũ ngăn ra, kéo ống tay áo của hần nói: “Người thật sự thấy chết không cứu sao?”

Luru Quang lắc lắc ngón tay: “Không phải ta thấy chết mà không cứu, chẳng qua là ta không đủ sức thôi! Dù sao trước đây Điệp Vũ cũng đã kháng chỉ, bệ hạ đã xem xét tình cảm tỷ đệ, từ nhỏ lại suy nhược mắc phải nhiều bệnh, thế nên mới không truy cứu. Chẳng qua dù sao thánh chỉ cũng đã được hạ rồi, không có khả năng thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra một cách đơn giản như vậy, cho nên hần mới đề cho Phiêu Tự đi gả thay. Mặc dù Điệp Vũ đã nghe lời khuyên của người, và Điệp công tử cũng nhất định không phải nàng thì không cưới. Nhưng mà các người có lo lắng cho tâm trạng của bệ hạ hay không?”

“Trêu đùa người cuối cùng không đùa được mà còn khiến người tức giận?” Tiểu Vũ thuận miệng nói tiếp.

Luru Quang bắt đầu đưa tay ra gõ một cái trên đầu nhỏ của nàng: “Hần là vua của một nước! Nhất Ngôn Cửu đỉnh Chân Long thiên tử! (câu này thấy hay gấp chắc không cần phải giải thích??) Người có từng nghe qua có vị quân vương nào, vừa đòi lại một đạo thánh chỉ đã được hạ xuống, vừa sửa lại chưa? Cho nên xem như bây giờ đã giải quyết xong mọi chuyện, thì cũng không thể qua được cánh cửa của bệ hạ! Hiểu chưa?”

“À....” Mộ Vũ hiểu rõ gật đầu. Ý tứ này chính là, cuối cùng thì Boss vẫn là tiểu hoàng đế chính thái đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Lại Một Tên Diệp Tử Khác Không Bình Thường

Editor: Melodysoyani

Đáng chết!

Nếu đã biết đầu sỏ là ai rồi, vậy thì quyết định đến tìm Boss đứng đầu đi!

Tiểu Vũ kéo ống tay áo của Luru Quang: “Lão đại! Trờ về phủ đi!” Trờ về bàn bạc kỹ càng hơn, làm sao mới có thể khiến cho tiểu chánh thái kiêu ngạo kia thay đổi chủ ý, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Con người đen của Luru Quang lóe lên một chút ý cười sùng nịnh, Tiểu Vũ nhà hắn đúng là một con mèo nhỏ nha, chỉ cần nhìn một ánh mắt và động tác của nàng, thì hắn đã biết nàng đang suy nghĩ gì, bước tiếp theo muốn làm gì. Chẳng qua...

“Tam Vương gia!”

Cách đó không xa ở ngoài đại sảnh, có hai người đang cất bước chậm rãi đi tới. Thị lực của Tiểu Vũ cũng không tồi, liếc mắt một cái đã nhìn thấy tên đi ở phía trước, nhưng mà không phải vừa rồi vì không thể hòa hợp được với không khí của tuổi trẻ, nên Diệp Thượng Thư đã kiểm soát xin rồi đi rồi sao! Tại sao lại trở lại đây chứ? Người đi theo sau hắn chính là...?

“Tam Vương gia! Ha ha, hình như ngài cùng nhi tử của ta trò chuyện rất thoải mái thì phải?”

Luru Quang gật đầu: “Đúng vậy! Diệp công tử thật sự rất tài giỏi!”

Tiểu Vũ đảo cặp mắt trắng dã, không khỏi âm thầm giờ hai ngón tay lên. Cao tay! Bán lãnh trọn mắt nói dối của hai vị này thật sự rất cao!

‘Ha ha, đến đây, ta giới thiệu cho Tam Vương gia biết một chút. Vị này là tiểu nữ của ta, Diệp Từ Khuynh. Từ Khanh*, mau tới thỉnh an Tam vương gia đi!’

*Khanh: Cách gọi tên theo kiểu thân mật.

Diệp Thượng Thư vui vẻ tự nhiên nói, nữ tử ở phái sau lưng hắn thoáng bước lên từng bước, ngẩng đầu lên lên liếc nhìn Luru Quang, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, cúi đầu dịu dàng nói: “Từ Khanh tham kiến Tam vương gia!”

Luru Quang khoác tay, giương lên một nụ cười nói: “Không cần đa lễ.”

Tiểu Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn, hừ! Tiểu hồ ly tinh! Ca ca là Lam Diệp Từ, muội muội là Thanh Diệp Từ*, thì ra cả nhà Diệp Từ này không có ai được bình thường sao?

*Lam: màu xanh thẫm; Thanh: màu xanh ---> Diệp Từ: lá cây (*_* Chỗ này chắc ý nói tên của cả nhà này đều có dính tới lá cây hay sao ý :3)

.....

“Tam vương gia! Người xem sắc trời đã tối rồi, nếu như người không có việc gì gấp, thì hãy nể mặt ta mà ở lại quý phủ dùng bữa tối đi!”

Rõ ràng nụ cười kia của Diệp Thượng Thư có dụng ý khác, Tiểu Vũ nhìn thấy mà trong lòng phát lạnh. Không đợi Luru Quang đáp lời, nàng đã mở miệng trước nói: “Không khéo! Thật sự rất không khéo! Vương gia của chúng tôi còn rất nhiều việc gấp cần phải xử lý! Chỉ sợ không thể nể mặt ngài rồi!”

Ặc, chuyện này....?

Diệp Thượng Thư xấu hổ nhìn Luru Quang, người sau chỉ mỉm cười bất đắc dĩ. Diệp Từ Khuynh vốn đang thẹn thùng và nhu nhược, lại chột nhúu mày nổi giận.

“Làm can! Chúng tôi đang nói chuyện, người chỉ là một tiểu hộ vệ sao có thể xe vào?”

Mỗ Vũ nhúu mày: “Cái rắm! Lão đại nhà chúng tôi cũng không có nói gì, người chỉ là một con nhóc thôi, xen vào làm gì?”

“...”

Mọi người đều bị những lời lẽ hùng hồ của nàng dọa sợ đến ngây ngẩn, hơn nửa ngày cũng chưa lấy lại được tinh thần. Nhất là Diệp Từ Khuynh kia, nàng thân là thiên kim của Thượng thư, từ nhỏ đến lớn làm gì có người dám gây chuyện với nàng chứ? Làm sao hôm nay lại bị một tiểu hộ vệ làm nhục như vậy được?

Bị con giận dữ trong lòng thiêu đốt, đến không thể nhịn xuống được, nên dánh vè đoạn trang hiền thực vừa rồi đã biến mất theo mây khói. Đưa tay nhỏ bé ra chỉ vào mỗ Vũ, ngay cả trong mắt cũng phun ra ngọn lửa.

“Người, người...”

“Ha ha?” Tiểu Vũ nhướn mày: “Làm sao mà ngay cả nói người cũng nói không rõ ràng vậy? Ái chà chà! Đây cũng không phải là một hiện tốt đâu, nói chuyện như vậy, lại nói không rõ ràng, mà khoe miệng cũng run rẩy, đó là dấu hiệu của hiện tượng trúng gió đấy!”

“.....”

Đầu Lư Quang đầy hắc tuyến, không ngờ nha đầu này lại nói chuyện đến không biết sợ như vậy. Chỉ bằng tài ăn nói này, dường như cả Địa phủ, cũng chỉ có tên Tiểu Thôi kia mới có thể liều mạng với nàng!

“Ngươi....” Diệp Từ Khuynh cổ tự trấn định, hít sâu một hơi nói: “Thật sự quá can rờ! Loại hạ nhân đê tiện giống như ngươi, mà cũng dám nói chuyện bừa bãi như vậy!” Nói xong, nàng chuyển tầm mắt nhìn về phía Lư Quang, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nháy mắt lại biến thành đáng yêu và điềm đạm đáng yêu.

“Tam vương gia! Tiểu hộ vệ của ngài nói chuyện với ta như vậy, ngài phải làm chủ cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Thật Xin Lỗi, Để Cho Ngươi Chê Cười Rồi!

Editor: Melodysoyoni

Cặp mắt Lư Quang híp lại, nụ cười lễ phép trên khóe môi kia đã biến mất không thấy nữa.

Diệp Từ Khuynh cho là Lư Quang đang muốn dạy dỗ tên tiểu hộ vệ kia, đang lúc đắc ý, nhưng không ngờ Lư Quang lại nhìn chăm chăm vào nàng, trong con ngươi thâm thúy kia thoáng hiện lên một chút ánh sáng lạnh lùng.

“Diệp tiểu thư! Diệp gia là thế gia hương thư (nhà làm quan, dòng dõi người có học thức), nói như vậy nhất định là tiểu thư đã đọc qua nhiều sách thánh hiền. Tuy rằng tiểu hộ vệ nhà ta nói nhiều chuyện không đúng, nhưng con người thì không thể phân biệt tiện quý (giàu nghèo) được. Trước tiên, thì hẳn không nên chông đối tiểu thư, nhưng mà tiểu thư cũng không nên nói hẳn là hạ nhân đê tiện được. Đây là có qua có lại, coi như huê nhau đi! Mong rằng Diệp tiểu thư sẽ nể mặt ta, sẽ không tiếp tục truy cứu!”

Rõ ràng những lời nói này của Lư Quang đã lộ ra ý tứ bao che, ở đây trừ Tiểu Vũ ra, thì những người khác đều đã hiểu. Mặc dù không rõ tiểu hộ vệ này và Lư Quang có quan hệ như thế nào, nhưng mà Diệp thượng thư cũng biết điều kéo tay áo của Diệp Từ Khuynh, ý bảo nàng không cần phải nhiều lời nữa.

Nhưng mà làm sao Diệp Từ Khuynh có thể dễ dàng bỏ qua như thế được? Thứ nhất, nàng đã lớn như vậy rồi nhưng cũng chưa có người nào dám châm chọc nàng như vậy. Thứ hai, nàng âm thầm mê luyến Lư Quang đã lâu, lần này hẳn lại ở trước mặt nàng, nhưng mà Lư Quang lại bao che cho một tiểu hộ vệ mà không bảo vệ nàng, chuyện này làm sao có thể khiến nàng không phát hỏa được đây?

Hất cánh tay của Diệp Thượng Thư ra, Diệp Từ Khuynh tức giận chỉ vào Tiểu Vũ nói: “Hắn chính là một người đê tiện! Tất cả những người làm nô tài đều đê tiện!”

Ánh mắt Lư Quang rét lạnh, giữa mắt chột hiện lên ánh sáng màu đỏ. Diệp Từ Khuynh lơ đãng lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa té ngã, mà đúng lúc này, mỗ Vũ lại nhảy đến trước người Lư Quang, cho nên rất đáng tiếc là nàng không thể nhìn thấy, đáng về lạnh sắp sửa nổ tung của Lư Quang.

Nàng nhìn Diệp Từ Khuynh, lộ ra một nụ cười vô hại nói: “Đúng vậy! Ta chính là tiện nhân! Thật xin lỗi, để cho Diệp tiểu thư chê cười rồi! Chuyện này... Bây giờ thì ngươi cứ từ từ chê cười đi, lão đại của chúng tôi còn có việc phải xử lý, xin cáo từ trước nha!”

Quay đầu lại, thì giờ phút này Lư Quang đã khôi phục lại thần sắc bình tĩnh vốn có. Hắn nhẹ nhàng gật đầu với Diệp Thượng Thư một cái, mở miệng nói: “Bỏn vương còn có chút sự vụ muốn xử lý, sẽ không thể ở lại dùng bữa được, hôm nay cảm ơn Diệp thượng thư đã tiếp đãi, ngày khác sẽ tới làm khách!”

Nói xong, Lư Quang lập tức vén bào cất bước rồi đi, Tiểu Vũ vẫy vẫy tay với Diệp Từ Khuynh, một mặt nói lời từ biệt, một mặt còn tiếp tục chậm rãi cười châm chọc nàng.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, Diệp Từ Khuynh mới lấy lại tinh thần, dậm chân một cái, căm giận nhìn chăm chăm vào phụ thân, lại nhìn người từ này đến giờ không mở miệng Diệp Từ Lan.

“Phụ thân! Ca ca! Vừa rồi sao các người lại không giúp ta, cứ mặc cho ta bị tiểu hộ vệ kia khi dễ!”

Diệp Từ Lan nhú nhú mày lắc đầu nói: “Muội muội! Vừa rồi không thể trách ta được, chắc là muội nên sửa lại tính tình rồi! Loại từ đê tiện này, không phải là từ để cho một tiểu thư khuê các nói đâu! Còn nữa, vừa rồi Tam vương gia cũng đã nói là hãy nể mặt hắn mà đừng truy cứu nữa rồi, mà muội còn can thiệp không tha, không phải là cố tình gây chuyện sao!”

Diệp Tử Khuynh nghe vậy, rõ ràng không thuận theo, vừa định phản bác lại nghe thấy Diệp Thượng Thư nói tiếp: “Đúng vậy! Khuynh nhi, con cũng có chút không biết chừng mực! Chẳng kể đến bây giờ còn cũng không nhìn ra, quan hệ của tiểu hộ vệ kia và tam vương gia tuyệt đối không đơn giản sao?”

“Làm sao lại không đơn giản? Không phải hẳn chỉ là một tên hộ vệ sao! Cò thể có quan hệ gì với tam vương gia chứ?”

Diệp Thượng Thư cất bước đến chỗ chủ tọa, hai tay chấp phải sau lưng khễ thờ dài.

“Khuynh nhi, còn không nhìn ra, thật ra tiểu hộ vệ kia... là nữ tử sao?”

“Cái gì?” Diệp Tử Khuynh sừng sốt: “Hắn là nữ nhân! ? Nhưng, nhưng làm sao bên người Tam vương gia lại có nữ nhân được? Không phải nói hẳn không gần nữ sắc sao, ngay cả người hầu trong phủ cũng đều là nam nhân sao?”

Diệp Thượng Thư đưa tay gõ nhẹ vào mặt bàn nói: “Cho nên ta mới nói... Quan hệ của bọn họ tuyệt đối không đơn giản!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Người Không Sợ Bị Sét Đánh Sao?

Editor: Melodysoyani.

Trở lại Vương phủ, Tiểu Vũ lập tức bắt đầu suy nghĩ xem làm sao để tiến cung diện thánh một lần nữa, làm sao để khuyên nhủ tiểu hoàng đế chính thái thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Lưu Quang thấy thiên hạ đang ngồi suy tư ở chỗ bậc thang kia, bỗng thoải mái phe phẩy quạt giấy, mở miệng nói: “Đừng suy nghĩ nữa, chuyện này không còn đường sống nào để quay lại đâu.”

Tiểu Vũ nhú mày, ngẩng đầu nhìn hắn: “Ta nói này dù sao ngươi cũng là ca ca của cặp công chúa song sinh kia mà, làm sao lại nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn như vậy chứ?” Mới đầu thấy hắn hỏi hả ngược xuôi, nàng còn tưởng rằng người ca ca này rất nhiệt tình đó.

Lưu Quang bật cười, cũng không thêm nhìn sự trêu chọc và khiêu khích của nàng. Đáp lại nói: “Lương tâm của ta đã sớm bị đào và vứt xuống sông rồi. Trái lại là ngươi....Không phải là ngươi vốn không muốn đến lợi vững nước đục đầy não nhiệt này à? Làm sao bây giờ lại nhảy vào đây, còn muốn quản những việc không đâu vào đâu này nữa hả?”

Một câu này đã đâm trúng vào chỗ yếu, khiến Tiểu Vũ chặc lưỡi, hai tay nâng cằm thờ dài nói: “Thật ra thì...Ta hoàn toàn không muốn xen vào chuyện này. Nhưng cũng không biết tại sao, vừa nhìn thấy công chúa Diệp Vũ kia khóc thương tâm như vậy, ta lập tức cảm thấy rất đau lòng. Lúc trước khi ta nói với nàng những lời này ở ngoại ô sơn trang, cũng phải ăn nói bừa bãi. Ngươi nghĩ xem, người sống trên thế gian này, vui vẻ hoặc không vui, thì cũng chỉ có thể sống một đời thôi. Nếu như lúc sinh thời có thể, gặp được người tâm đầu ý hợp với mình, thật sự là chuyện rất không dễ dàng gì rồi. Nếu đã gặp gỡ, thì phải nắm chặt!”

Nói đến đây, nàng lơ đãng liếc mắt nhìn Lưu Quang, lập tức dời tầm mắt lại nói: “Lúc ấy, nếu như công chúa Diệp Vũ kia vẫn cố chấp lựa chọn buông tha, ta đây cũng sẽ không khuyên gì, ta cũng sẽ không tiếp tục xen vào việc vợ vãn này đâu. Nhưng mà ta nhìn ra được, nàng thật sự quý trọng đoạn tình cảm này, cho nên ta mới không dă kích nàng nữa, mà để nàng khóc thành , và nói ra tiếng lòng của mình.”

Bốp! Lưu Quang thu hồi quạt giấy lại, vén y bào lên ngồi xuống ở bên cạnh.

“Rốt cuộc....ngươi vẫn muốn quản chuyện vợ vãn này sao?”

“Ừm!” Mô Vũ dùng sức gật đầu: “Nếu như ta đã cam đoan với người ta rồi, thì nhất định phải giúp đến cùng!”

“Tốt lắm!” Lưu Quang vỗ vỗ bả vai của Tiểu Vũ: “Cố lên nhé! Ta sẽ vô cùng ủng hộ cho ngươi về mặt tinh thần!”

“...Hả?”

Mô Vũ nháy mắt mắt cái: “Tinh, ủng hộ tinh thần cho ta?”

“Đúng vậy!” Lưu Quang còn thật sự gật đầu.

“...”

Trầm mặt trong mười giây! Sau khi một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu xong, Nguyệt Tiểu Vũ lập tức kéo áo Mộ Dung Lưu Quang, về mặt hung thần hung tợn nói: “Này, nỳ nam! Làm người không thể không có phúc hậu như vậy! Ngươi không giúp ta, làm sau ta có thể cứu muội tử của ngươi đây!”

Lưu Quang rất vô tội nhún vai xua tay: “Làm ơn đi. ...Hình như là từ đầu tới cuối ta chưa từng mở miệng yêu cầu, bảo người đi giúp muội tử ta phải không? Là tự người muốn theo ta đi thăm Diệp Vũ, hơn nữa về sau người còn muốn đến phủ thượng thư tìm Diệp Tử Lan, ta cũng rất từ bi dẫn người theo cùng mà. Khi người mở miệng châm chọc thiên kim của Diệp gia, ta lại thật sự từ bi giúp người giải vây một lần nữa. Ta nhân từ với người như vậy, thế nhưng người còn nói ta không phúc hậu được sao? Trời ạ! Nếu như ta thật sự không phúc hậu như lời của người, thì Tiểu Bạch và Tiểu Hắc của nhà ta, đã sớm thất cổ tự sát và đến cầu Nại Hà xếp hàng chờ ăn canh rồi!”

“Người...”

Mỗ Vũ đầm ngực dậm chân, lại bị mỹ nam trơ tráo chân chính đánh bại một lần nữa. Nàng đã sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi. ...Điềm đạm thiện lương gì chứ? Săn sóc nhiệt tình gì chứ? Đây rõ ràng là Bụi Thái Lang khoác da hổ ở bên ngoài!

“À.” Mỗ con sói chột vỗ tay một cái: “Đừng rồi! Thấy chúng ta thân thiết như vậy, ta sẽ nhân từ nói cho người biết một chuyện. Chỉ còn ba ngày nữa là tới ngày đại hôn đó! Người hãy cố gắng hơn nha!”

Nói xong, mỗ con sói đứng lên, sửa sang lại ống tay áo, cười tủm tỉm phất tay cáo biệt với Mỗ Vũ, xoay người rời đi.

Oanh! Rốt cuộc Tiểu Vũ nào đó cũng nhận không được bùng nổ.

“Người.....Người không sợ bị sét đánh sao?”

Thiên hạ đã đi xa và đang đưa lưng về phía nàng cũng không có đáp lại, chỉ là hơi cong khóe môi lên.

Ài...

Nếu như lá gan của tên Lôi công kia đủ lớn, thì cứ việc tới đánh hấn đi. Thật ra thì hấn cũng muốn thử cảm giác bị sét đánh một chút đó.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 27: Tiểu Hắc À, Theo Ta Đi!

Bởi vì Lưu Quang không chịu phối hợp, cộng thêm chút quan hệ ghê gớm kia, khiến Tiểu Vũ cũng hiểu được chút đạo lý trong đó.

Thật ra Vương gia mỹ nam này nói cũng rất đúng, nói như thế nào thì tiểu chính thái kia cũng là vua một nước, rõ ràng là một tư sản giàu có khinh người. Muốn nó thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, hoàn toàn không có khả năng.

Mất thấy ngày đại hôn đã đến gần, mà cặp tỷ muội song sinh kia vẫn còn đang đợi tin tốt của nàng. Bây giờ chỉ còn cách. ....

“Tiểu Vũ à? Làm gì mà người lại ngồi ở đây vậy hả?”

Lúc chạng vạng tối, khi Tiểu Hắc đi qua hậu viện, thì đã lập tức thấy thiên hạ đang ngồi trầm tư ở trên bậc thang.

Mỗ Vũ ngẩng đầu nhìn hấn, trong đôi mắt chột lóe lên một ánh sáng khác thường.

“Hắc Hắc à! Võ công của người có giỏi không?”

“Ặc.....Vấn đề này.....có chút phức tạp đó!”

“....”

Nguyệt Tiểu Vũ vỗ mông đứng lên: “Ta đổi cách hỏi một chút nhé! Chỉ bằng hỏi với toàn bộ võ công của người, thì dẫn theo một người hoàn toàn không có võ công, ban đêm xông vào Hoàng thành. ....Có thể khó gấp khó khăn gì hay không?”

Tiểu Hắc sờ sờ đầu: “Ặc.....Chắc là không khó khăn lắm đâu nhỉ?”

Mỗ Vũ nhìn không được trợn mắt lên: “Có thể xóa bỏ chữ sau cùng đó được hay không? Đổi thành câu trả lời khẳng định với ta được không?”

Nghe vậy, Tiểu Hắc lập tức bình tĩnh lại nhìn Tiểu Vũ: “Vậy thì ta cũng đổi cách trả lời với người nhé! Nếu như ta dẫn người xông vào Hoàng Thành lúc ban đêm, vậy thì người có thể hoàn toàn yên tâm rồi, tuyệt đối sẽ không có việc gì đâu!”

Ồi? Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, không chắc chắn hỏi: “Thật sự sao? Người khẳng định như vậy sao?”

Mỗ Hắc vén mái tóc trước trán lên, tràn đầy tự tin, nói: “Một trăm phần trăm là sự thật đó! Cho dù có bị người ta phát hiện, thì nhất định ta cũng sẽ bảo

về người chạy đi một cách an toàn.”

Ô ô.....Hắc Hắc à.....

Ánh mắt Nguyệt Tiểu Vũ lóng lánh, vạn phần kích động nhìn Mỗ Hắc. Tuy rằng vẫn cảm thấy soái ca này như đầu gỗ, nhưng không ngờ lại có tình có nghĩa như vậy!

Một phen cầm tay Mỗ Hắc, lúc Tiểu Vũ vừa định cho hắn một cái ôm hữu nghị, thì Mỗ Hắc lại lùi một chút, tránh về phía sau vài bước.

“Sao vậy? Người muốn ta dẫn người xông vào Hoàng Thành lúc ban đêm à?”

“Đúng vậy đó!” Tiểu Vũ gật gật đầu: “Đừng nói với ta là, vừa rồi ta nói nhiều lời với người như vậy, nhưng đến bây giờ người mới kịp phản ứng nhé?”

Tiểu Hắc lập tức vẫy vẫy tay, có chút khó xử nói: “Đây, chuyện này ta phải đến hỏi Lão đại! Hắn đồng ý, thì ta mới dẫn người đi được!”

“Phi phi!” Tiểu Vũ xông lên túm lấy tay áo của hắn nói: “Nghệp chương của lão đại nhà các người quá nặng rồi, muốn độ hóa hắn, thì chờ hắn bị sét đánh đi, đừng đếm xỉa tới hắn nữa! Đi thôi, đi thôi, mau dẫn ta tiến cung đi!”

Tiểu Hắc bị Tiểu Vũ túm áo kéo đi về phía cửa, trên đường đi hắn cứ nói không ngừng, thậm chí có phải có chút không ổn khi chưa xin chỉ thị của Lưu Quang hay không, nhưng hắn lại không mở miệng từ chối, nên cuối cùng vẫn bị túm đi đấy thôi.

.....

Ngay lúc bọn họ rời đi, thì chỗ góc kê cách đó không xa, có một người chậm rãi đi ra. Nhìn bóng hình dần dần đi xa của bọn họ, không khỏi mở miệng nói: “Lão đại, thật sự muốn để Tiểu Hắc dẫn Tiểu Vũ đến Hoàng thành sao?”

Trong chỗ tối, người nào đó cong khóe môi lên: “Các người ở chung với nàng lâu như vậy rồi, chẳng lẽ còn không hiểu tính tình của nàng hay sao? Cho dù Tiểu Hắc không chịu đi với nàng, thì nàng cũng sẽ dùng tất cả biện pháp để trà trộn vào cung. Thay vì để nàng tự mạo hiểm, thì tìm một người nào đó đi chung với nàng thì ta sẽ yên tâm hơn.”

Tiểu Bạch gãi gãi lỗ tai, nhíu mày khó hiểu: “Nhưng mà.....Người đã nói là lo lắng rồi, thì vì sao lại không chịu giúp nàng chứ? Bây giờ người là vương gia, trực tiếp dẫn nàng tiến cung thì không phải sẽ an toàn hơn sao?”

Lưu Quang rút một cây quạt từ trong tay áo ra, dùng sức gõ mạnh vào đầu của Mỗ Bạch.

“Ngu ngốc! Ta theo dõi nàng, thì có gì khác với lúc ở đại phủ đâu chứ? Ta ở đây làm vương gia làm gì nữa? Người thật sự cho rằng ta chán đến không có việc gì làm rồi sao?”

Tiểu Bạch ôm đầu bị đánh đau, tràn đầy vô tội nhỏ giọng nói: “Đúng, đúng ạ! Không phải người không có việc gì để làm, mà người là đang ăn no rồi việc, muốn mượn cơ hội để dương oai sự phúc hắc của mình mà thôi!”

Chỉ là ngẫm lại, nhớ ngày đó lúc Lão Đại còn ở Thiên Giới, thì chính là một ác ma. Sau khi tới Địa phủ, cũng chinh huynh để bọn để thực phẩm. Đến lúc gặp Mạnh Bà và Tiểu Vũ, mới bắt đầu cam chịu hơn.

Bây giờ hắn đã thay đổi thân phận rồi, vừa vặn Vũ nha đầu kia cũng mất trí nhớ, còn cố tình quên hắn. Thuộc tính Ma Vương được che giấu nhiều năm qua, rốt cuộc cũng bạo phát rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Mưu Kế

Đêm khuya, hai bóng dáng từ trên không trung bay xuyên qua hoàng thành, như vào chỗ không người vậy, còn cực kỳ tiêu sái quay lại nhìn.

Nếu không phải lúc này đang mang nhiệm vụ trọng người, thì Tiểu Vũ thật muốn bảo mỗ Hắc dẫn nàng bay thêm hai vòng nữa. Chuyện này còn kích thích hơn cả Yun night speed nữa đấy! Chỉ cần mỗ Hắc buông lỏng tay một chút thôi, thì cái mạng nhỏ của nàng cũng xong luôn.

“Hắc Hắc, đến Cung Hoa Hiên đi! Chúng ta đi tìm thất công chúa!”

Tiểu Vũ nhỏ giọng nói bên tai mỗ Hắc, người sau gật đầu đáp lại một tiếng, mũi chân nhẹ nhàng đạp lên mái hiên một chút lại lập tức bay vọt lên, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Vũ này! Chúng ta thương lượng chuyện này một chút có được không?”

“Hả? Chuyện gì vậy?”

“Có thể đừng gọi ta là Hắc Hắc nữa được không? Cái tên này, nghe rất giống chó đó. Chẳng lẽ người không phát hiện ra mỗi lần người kêu, thì Tiểu Bạch lập tức nhin không được mà nín cười ở bên cạnh sao?”

Tiểu Vũ nhú mày, ra sức phản bác: “Nào có chứ! Làm sao ta lại không biết được? Tên của tên Tiểu Bạch kia mới giống con chó nhỏ đó, tên người còn hay hơn hẳn nhiều!”

Mỗ Hắc không nói gì, buông tiếng thở dài bất đắc dĩ nói: “Mặc kệ là Tiểu Bạch hay Tiểu Hắc, còn có Bạch Bạch hay Hắc Hắc, thì nó đều là cái tên không được hay lắm. ...Người hãy đổi xưng hô đi!”

Lúc ở địa phủ, cả ngày Tiểu Vũ đều gọi họ là Tiểu Bạch và Tiểu Hắc còn chưa tính. Dù sao những người ở địa phủ, đều vì thân phận của Tiểu Vũ, nên dù nàng có kêu gì thì cũng không ai dám cười. Chỉ là hiện tại không còn giống như vậy nữa! Thấy lão đại như vậy, thì có lẽ tạm thời sẽ không trở về địa phủ được. Hẳn tiếp xúc với nhiều người ở thiên giới như vậy, tên này không thể tùy tiện gọi được.

“Đổi xưng hô à?” Tiểu Vũ nhấp miệng: “Nhưng cũng đâu có ai gọi họ của các người chứ?”

Ánh mắt Tiểu Hắc sáng ngời: “Vậy thì người đừng gọi họ nữa, trực tiếp kêu tên của chúng ta đi!”

“Tên à?”

“Ừ! Tên đó!”

“Thì ra hai huynh đệ các người cũng có tên à? Ta vẫn tưởng các người chỉ có thể kêu là Tiểu Bạch và Tiểu Hắc chứ!” Nàng vẫn còn nhớ, lúc trước khi nàng vừa tiến vào Vương phủ, mỹ nam vương gia đã giới thiệu với nàng như vậy mà? Nói đây là hai vị hộ vệ của hắn, một người tên là Tiểu Bạch, một người tên là Tiểu Hắc!

Hai trán của mỗ Hắc đầy vạch đen: “Làm ơn đi! Mọi người đều có tên mà? Tiểu Bạch và Tiểu Hắc là do lão đại. ...Chắc, không đúng, là để cho Vương gia hắn dễ kêu hơn thôi. Giống như quản gia Tiểu Thôi vậy! Thật ra ba chúng tôi cũng có tên, đôi khi gia cũng gọi tên của bọn tôi!”

“À?” Tiểu Vũ vừa nghe hắn nói, lập tức có chút hào hứng: “Vậy tên của người là gì?”

“Vô Mệnh!”

“Vô Mệnh? Hắc Vô Mệnh à? Ồ! Không ngờ tên của người lại gọi lên sự tàn khốc đến như vậy đấy!” Phù hợp với tiêu chuẩn soái ca, không tệ, không tệ!

“Tất nhiên rồi!” Tiểu Hắc giương mi, còn không biết xấu hổ nói, thật ra tên này là do lúc trước Lưu Quang đã thuận miệng gọi đại thôi.

“Thế còn Tiểu Bạch? Tiểu Bạch tên gì?”

“Tiểu Bạch gọi là Vô Thường!”

“Vô Thường à, Chắc, làm sao tên này lại giống như tên của Quỷ Soa câu hồn vậy. ....Ừm, lại nói tiếp, Hắc Bạch Vô Thường sao? Tên của hai huynh đệ các người thật giống. ....”

Về mặt mỗ Hắc hoàn toàn thay đổi, xấu hổ cười nói: “À, ha ha. ...Là trùng hợp, trùng hợp thôi mà!”

Tiểu Vũ gật gật đầu: “Đúng đó! Nhất định là trùng hợp thôi! Dáng vẻ của Tiểu Hắc kia, mặc dù có chút tự kỷ đến đáng ghét, nhưng đầu tóc vẫn rất gọn gàng. Nếu quỷ soa mà lớn lên như các người vậy, không cần phải đi câu hồn nữa, thì hàng loạt mỹ nữ cũng sẽ chạy nhào đến ôm chầm các người thôi!”

“Ha! Chuyện này. ....” Tiểu Hắc chỉ có thể cười một cách ngây ngô, sợ Tiểu Vũ lại hỏi thêm nữa, nên hắn khẩn trương nói tránh đi: “Chắc, vẫn còn Tiểu Thôi mà! Hắn tên là Thôi Liên Quân! Ta rất thích tên của hắn, nhưng Tiểu Bạch lại nói tên này cực kỳ thâm trầm, tỏ vẻ một chút cũng không thích. ....”

Trán Tiểu Vũ nổi lên ba vạch đen, thâm trầm à? Từ phương diện nào mà Tiểu Bạch lại nói tên này thâm trầm chứ?

.....

Hai người nói chuyện trên dọc đường một lát, thì lập tức tới cửa Cung Hoa Hiên. Không chờ phản ứng của hai hộ vệ, Tiểu Hắc lập tức nhanh tay nhanh mắt lách mình tiến lên, hai con dao lưu loát phóng về phía bọn họ.

Tiểu Vũ giơ ngón tay cái lên nhìn hắn tán thưởng, lập tức không chút khách khí đẩy cửa đi vào.

Mới đầu khi cùng nữ thấy có người lạ xâm nhập, thì vô ý thức tựa vào tường hét chói tai. Tiểu Vũ giơ hai tay cao lên làm ra dáng vẻ đầu hàng, vội vàng nói: “Đừng kêu, đừng kêu nữa! Là ta đây!”

Hai chữ “là ta” này của nàng, đầu tiên là làm cho các cung nữ sững sờ, tiếp theo là hai mặt nhìn nhau, đầu của cả đám nổi lên một dấu chấm hỏi nhỏ.

Ai vậy?

Lúc này, thất công chúa Mộ Dung Phiêu Tật cũng đi tới, khác với dáng vẻ mê mang của các cung nữ, là nàng liếc mắt một cái đã nhận ra Tiểu Vũ. Lúc này vậy vậy ta mở miệng nói: “Không có gì đâu! Bọn họ là bằng hữu của bản công chúa, các người hãy ra ngoài trước đi!”

Chủ tử lên tiếng, các cung nữ lập tức ngoan ngoãn rời khỏi. Tiểu Hắc hai tay ôm ngực đứng ở một bên, nhiệm vụ chính của Tiểu Hắc bảo vệ Tiểu Vũ thật tốt, về phần những chuyện khác, hẳn không có chút hứng thú nào.

Sau khi các cung nữ rời đi, Mộ Dung Phiêu Tật liền đóng cửa lại, có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ.

“Người. ....Sao hai người lại đến đây vậy? Tam ca đâu rồi?” Đã hơn nửa đêm rồi, không có thông truyền, chẳng lẽ bọn họ len vào đây à?

Tiểu Vũ tự nhiên tìm một cái ghế để ngồi xuống, vừa rồi bị Tiểu Hắc ôm lấy bay đi khắp nơi, tuy là có chút kích thích, nhưng chân lại chóchút như muốn nhũn ra vậy.

“Bây giờ thì chuyện này có hơi phức tạp rồi, chúng tôi không thể ra mặt giúp đỡ được. Cho nên ta đã đến để giải quyết vấn đề khó khăn này!”

Ngoài miệng mỗ Vũ nói như vậy, trong lòng lại suy nghĩ: thật ra thì tam ca người bị sét đánh rồi, đang xấu hổ ở nhà không dám ra gặp mặt người đó! Ai. ....Ta thật đúng là thiên lương mà, lại cho vương gia nhiều mặt mũi như vậy!

Thất công chúa hơi hơi gật đầu: “Đúng vậy. ....Chuyện này là do thập tứ đệ hạ lệnh, tam ca thật sự không thể nhúng tay vào chuyện này. Huỳnh ấy bảo các người tới đây là để. ....?”

Bốp! Tiểu Vũ búng tay một cái: “Trương kẻ tự kẻ!”

“.....Có ý gì?”

Tiểu Vũ đứng dậy đến bên cạnh Mộ Dung Phiêu Tật: “Ý là. ....Công chúa hãy ngoan ngoãn nghe lời, hãy nghe theo lời của tiểu hoàng đế đi, ba ngày sau hãy thuận lợi vui vẻ gả đến Diệp gia đi!”

Mộ Dung Phiêu Tật sùng sốt: “Không được! Như vậy sao được! Người phải gả đi, là tỷ tỷ. ....”

“Không cần lo lắng!” Tiểu Vũ đánh gãy lời của nàng, cười hi hi, nhìn ngoắt tay Mộ Dung Phiêu Tật một cái, thần bí tới gần bên tai nàng nói cái gì đó.

Sau khi nghe xong, Mộ Dung Phiêu Tật lập tức tràn đầy kinh ngạc tới mở to hai mắt.

“Không, không phải chứ? Như vậy có được không? Lỡ như. ....”

“Không có lỡ như!” Giọng Mỗ Vũ đầy khẳng định: “Chỉ cần đến Diệp gia bái đường thành thân, sau khi đã nấu gạo thành cơm rồi, thì chuyện này đã xong hết rồi! Sau khi tiểu hoàng đế biết được chân tướng, cũng không thể làm được gì! Dù có muốn diệt cửu tộc vì tội khi quân, thì hẳn cũng đã nằm trong cửu tộc đó rồi! Nên cũng không thể tự chém mình đi?”

“Ặc. ....Nhưng mà. ....”

Được thôi! Thấy dáng vẻ cam chịu của Mộ Dung Phiêu Tật. Lúc này Tiểu Vũ lại kết luận: “Còn nữa trong vòng ba ngày nữa là tới đại hôn rồi, nên ta phải đến son trang ở goại ô để nói cho tỷ tỷ người biết kế hoạch này, sau đó lại đến Diệp gia thông báo cho Diệp Tử Lan. Người hãy ngoan ngoãn chờ ở trong hoàng thành đi, trước ngày đại hôn ta sẽ tới đây!”

Vừa nói xong, Tiểu Vũ lại gọi Tiểu Hắc tới dẫn nàng đi. Nên nói cũng nói hết rồi, phải trở về thôi. Nhưng không ngờ Mộ Dung Phiêu Tật lại mở miệng gọi nàng lại.

“Này. ....Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, người. ....thật ra người là nữ tử phải không?”

Tiểu Vũ quay đầu lại có chút mê mang, nháy mắt mấy cái: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ ta không giống nữ tử sao? Ta cũng đâu nói ta là nam nhân! Tuy rằng ta không kêu to lên, nhưng cũng không đến mức giống nam nhân chứ?”

Trán Mộ Dung Phiêu Tật nổi lên ba vạch đen, thì ra nàng vẫn nghĩ mình là nữ hộ vệ à?

Tiểu Hắc cũng không muốn nói lời nào để đụng nóc nhà ai, haiz. ....tuy rằng dáng vẻ thuần thực này không có liên quan lớn gì đến đàn ông, nhưng tính tình này, sự thuần thực này cũng cách đàn ông không xa. ....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Ngày Đại Hôn.

Editor: Melodysoyani

Rất nhanh, hai ngày nữa lại trôi qua.

Màn đêm buông xuống, Tiểu Vũ ngoắc ngón tay, mỗ Hắc liền tự giác dẫn nàng chạy về phía Hoàng thành.

Ngựa quen đường cũ đi tới Cung Hoa Hiên, Tiểu Vũ giống như được trở về nhà của mình vậy, lập tức đặt cái móng nhỏ lên chiếc giường êm ái, tùy tiện cầm một quả bồ đào nhét vào trong miệng, vẫy vẫy tay đuổi Tiểu Hắc tự đi về trước.

"Hả? Ta đi trước à? Vậy còn ngươi làm gì?"

"Đêm nay ta ở chỗ này, không quay về !"

"... ?"

Tiểu Hắc dờ dẫm, không hiểu rõ nàng có ý gì. Tiểu Vũ vô lực đảo cặp mắt trắng dã, hàm hồ giải thích: "Không phải tình cảm giữa ta và công chúa rất tốt sao! Ngày mai nàng phải lập gia đình rồi, nên ta phải ở đây với nàng!"

"Nhưng, nhưng mà..."

"Nhưng gì mà nhưng ! Không có nhưng mà gì hết á!"

Có chút không kiên nhẫn khoát tay, Tiểu Vũ bắt đầu lên tiếng đuổi người! Tiểu Hắc rõ ràng chán chờ . Tuy rằng mấy ngày nay, mỗi buổi tối hắn đều len lút dẫn Tiểu Vũ đi ra ngoài để “tản bộ”, ở mặt ngoài thì tất cả mọi người đều chẳng hay biết gì, nhưng thật ra thì lão đại tin nhiệm hắn. Hắn một người khôn khéo như vậy, nhất định là đã ngầm giám thị nhất cử nhất động của họ từ lâu rồi.

Tiểu Vũ không biết, nhưng hắn lại rất rõ ràng. Sở dĩ hắn có thể thuận thuận lợi lợi dẫn Tiểu Vũ đi ra ngoài, cũng là bởi vì lão đại tin nhiệm hắn. Tin tưởng hắn có thể bảo vệ Tiểu Vũ thật tốt, có thể bình an dẫn đi ra ngoài, cũng có thể bình an dẫn về Vương phủ! Nhưng mà hiện tại..

"Ngươi thực phải ở lại chỗ này sao? Không thể thương lượng thêm chút nào nữa hả?" Mỗ Hắc chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

"Không được! Không thể thương lượng thêm chút nào nữa hết!" Mỗ Vũ dứt khoát trả lời.

"Vậy được rồi! Ta cũng ở lại đây, không đi nữa !"

"..."

Tiểu Vũ cũng không ngờ tới hóa ra Tiểu Hắc cũng có tình tình ngang ngược này! Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, nàng không khỏi đứng lên, đến gần hắn, khó hiểu hỏi: "Ngươi ở lại đây làm gì?"

"Bảo vệ ngươi!"

Tiểu Vũ nghe vậy cả kinh, liếc mắt nhìn công chúa nào đó đang im lặng đứng ở một bên để xem kịch miễn phí, ánh mắt chợt hoảng hốt, hồ nghi nhìn mỗ Hắc nói: "Ngươi... Chắc không phải là đã thích ta rồi chứ?"

Chắc, tuy rằng diện mạo của Tiểu Hắc ngươi cũng không tệ, hơn nữa võ công lại cao, làm người lại trung hậu thành thật. Quả thật là là một người phụ quân rất tốt! Nhưng mà... Lòng của bốn cô nương đã có chủ rồi, đành phải nói tiếng xin lỗi với ngươi thôi.

Mỗ Vũ ở trong lòng lăm lăm lời kịch tiếp theo, vừa định há mồm nói ra, đã thấy Tiểu Hắc lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lác mình đi ra ngoài điện, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

"Tiểu Vũ, cô nãi nãi của ta! Com có thể tùy tiện ăn bậy, nếu không đủ, thì mỗi ngày ta đều chạy tới ngự phòng ăn trộm thức ăn ngon cho ngươi nhắm nháp cũng được mà! Nhưng mà lời nói vừa rồi, dù sấp thì ngươi cũng không được nói lung tung như vậy!"

Trên trán Mỗ Vũ ần ần hiện lên gân xanh:"Làm gì vậy chứ? Chỉ nói ngươi thích ta thôi mà, có cần phải có phản ứng lớn như vậy không? Tuy rằng ta không có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng không đến mức không giống người đi? Nói ngươi thích ta, có thể khiến ngươi thấp thòm lo âu như vậy sao?"

Tiểu Hắc vội vàng xua tay, lác đầu như trống bỏi vậy:"Không đúng không đúng! Ngươi đừng hiểu lầm! Không phải ta nói ngươi không tốt, mà là..."

Ồi giờ ôi! Nên giải thích thế nào thì mới được đây? Hắn không sợ bị người ta nói hắn thích Phượng tỷ hay Phù Dung tỷ gì đó, nhưng chỉ là tuyệt đối không thể nói hắn thích Tiểu Vũ được! Nói hắn thích Phượng tỷ hay Phù Dung tỷ, nhiều nhất cũng chỉ bị những người sùng bái họ cười nhạo mà thôi. Nhưng khi nói coi trọng ngươi, thì hậu quả tuyệt đối còn bi thảm hơn cả việc bị sét đánh đó.....

Nhớ tới khóe miệng hơi nhếch lên của Lưu Quang, cộng thêm ánh sáng đỏ ngầu trong đôi mắt, cả người mỗ Hắc không khỏi run run một cái . Vừa lui về

sau cánh cửa đại điện vừa nói với Tiểu Vũ: "Chuyện này, chuyện này! Ta về trước đây. Ta sẽ không đi xa, sẽ tới chỗ gần đây để đợi ngươi, ngày mai sau khi công chúa xuất giá, ta sẽ dẫn ngươi về Vương phủ! Ách, liền cứ như vậy đi!"

Tự nhiên nói một hơi hết lời, Tiểu Hắc lắc mình một cái lập tức hoàn toàn biến mất trong màn đêm. Tiểu Vũ đầu đầy hắc tuyến đứng ở kia, gió lạnh thổi qua, hoàn toàn ngây ngốc ...

...

Hôm sau, các cung nữ đã sớm rời giường, đi vào cung điện trang điểm cho thất công chúa. Không hơi trong chốc lát, một người mặc hi phục đỏ thẫm, đầu che khăn đỏ được cung nữ đưa ra ngoài điện.

Ngồi trên hi kiệu, một đường lão đạo diễn tấu sáo và trống, đoàn người có chút khí thế, cứ rời khỏi Hoàng Thành đi tới phủ đệ của Diệp gia như vậy.

Ngay tại thời điểm kiệu hoa vừa mới ra khỏi Hoàng thành, một đạo bóng đen vù hiện lên, nhìn đại đội vừa mới xuất phát, sau đó thì bay tới cung Hoa Hiên.

Giờ phút này, có lẽ đại đa số mọi người đều đi xem náo nhiệt. Trước cửa cung Hoa Hiên không có một cung nữ nào, ngay cả thủ vệ thị vệ, cũng đứng không yên lòng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Không có Tiểu Vũ ở bên, nên Tiểu Hắc không bao giờ dùng công phu “điểm nguyệt” nữa. Một ánh sáng chột lóe lên, lập tức xuyên qua cánh cửa, trực tiếp tiến vào trong điện.

Còn chưa kịp cảm khái thuật xuyên tường đã lâu không dùng này, thì bỗng Hắc đã ngơ ngác đứng ở tại chỗ, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

"Thất, thất công chúa? ? ? Sao ngươi lại ở đây vậy? ? ?"

Không chỉ có Tiểu Hắc há hốc mồm, mà khi thất công chúa Mộ Dung Phiêu Tự nhìn thấy hắn, cũng ngây ngẩn cả người.

"Ngươi không phải là Hắc hộ vệ hay đi theo Tiểu Vũ sao? Sao ngươi lại ở chỗ này thế?"

Cùng một câu hỏi như nhau, khiến hai người giật mình ở tại chỗ, trong lúc nhất thời ai cũng không lên tiếng. Thật vất vả Tiểu Hắc mới khôi phục thân trí, vỗ vỗ đầu vốn không chút thông minh, nhíu mày nói: "Đội, đội chút! Trước tiên thì ngươi hỏi ta, mà hãy trả lời vấn đề ta hỏi trước đã! Sao ngươi lại ở chỗ này? Hôm nay là đại hôn của ngươi mà! Ta, vừa rồi ta tận mắt thấy người ngồi lên kiệu hoa rồi khỏi hoàng thành mà!"

Mộ Dung Phiêu Tự trừng mắt nhìn. "Như thế nào? Ngươi không biết sao?"

Tiểu Hắc mơ màng: "Biết? Ta biết cái gì! Làm ơn, muốn ta gọi ngươi là tỷ tỷ hả? Ngươi lập tức nói rõ ràng với ta đi!" Nói xong, hắn nhìn trái phải trước sau nói: "Còn có! Tiểu Vũ đi đâu vậy?"

Mộ Dung Phiêu Tự thấy hắn không giống đáng về biết rõ còn cố hỏi, cho nên sững sờ nói: "Cái kia, ta thấy quan hệ của ngươi và Tiểu Vũ rất tốt, còn tưởng rằng nàng sẽ nói tất cả kế hoạch cho ngươi biết nữa. Chắc... sở dĩ ta lại ở chỗ này, là vì tân nương tử vừa ra ngoài kia không phải ta, mà là... Tiểu Vũ!" (O_O)

Vừa nói xong, Tiểu Hắc bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, có một loại xúc động muốn té xỉu.

"Ý của ngươi là... Nàng, nàng thay thế ngươi đi lập gia đình à?"

"Trên nguyên tắc mà nói, là như vậy! Chỉ là Tiểu Vũ đã nói, nàng đã thương lượng thật kỹ càng với tỷ tỷ và Diệp công tử rồi, nàng chỉ chịu trách nhiệm là giả thành ta để bá đường với Diệp Tử Lan mà thôi, sau đó nàng sẽ lên trốn đi. Tỷ tỷ sẽ mặc hi phục của nàng, mượn thân phận của ta để thành thân và sống chung với Diệp Tử Lan! Mà ta đây, chỉ cần ngoan ngoãn trốn trong cung điện này vài ngày mà thôi! Chờ bên kia bọn họ gạo nấu thành cơm rồi, ta chạy ra giải thích với thập tứ đệ, đến lúc đó cho dù Thập Tứ đệ tức tới thổ rầu trừng mắt, cũng không thể làm gì!"

Mộ Dung Phiêu Tự nói đạo lý rõ ràng, nhưng Tiểu Hắc cũng rất đau đầu.

Ôi mẹ ời! Tiểu Vũ muốn bá đường với Diệp Tử Lan à? Nếu lão đại đã biết, mà vẫn làm bộ, thì cũng sẽ muốn giết người diệt khẩu đi?

Sờ sờ cái trán đang đỏ mồ hôi lạnh, Tiểu Hắc khẽ cắn môi hạ quyết định.

Vẫn là ngoan ngoãn chạy nhanh về vương phủ báo cho lão đại biết thôi! Hắn cũng không có lá gan giấu diếm. Bây giờ mà báo cáo, thì hình phạt từ hình của hắn còn có thể tạm hoãn, còn nếu chờ bên kia bá đường xong rồi mới báo cáo, thì có lẽ hắn sẽ chết không toàn thây rồi....

Ô ô ô... Hắn chỉ là một Quỷ Soa mà thôi, lại gặp phải hai vị chủ tử như vậy, nên hắn rất dễ dàng có được! Dù loại phiền phức đấy! Tôn trọng nghiêm trọng đến mức không sống dậy nổi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Đi Xem Lễ

Đại hôn của Thất công chúa, hi vọng vừa đi qua chỗ nào, thì toàn bộ dân chúng ở đó lập tức chạy ra xem, rất náo nhiệt!

Phu Thạc thân vương, Mộ Dung Lư Quang vừa đặt một tay lên trán vừa ngồi nhắm mắt trầm tư ở trong đại sảnh. Tiểu Bạch và Tiểu Thôi cúi đầu đứng ở một bên, lâu lâu lại trộm ngắm hân một cái, có vài lần muốn há mồm nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không dám nói gì.

Bọn họ đi theo Lư Quang đã lâu, nhất cử nhất động của hân bọn họ đều rất rõ ràng là có ý tứ gì. Lúc ở Địa phủ, nhiệm vụ lớn nhỏ gò cũng đều giao cho Chung lão đại xử lý, tên Diêm vương như hân chỉ phụ trách ngủ thật ngon mà thôi. Thỉnh thoảng lại rảnh rỗi tới phát điên, thì trên cột tiểu quý để vui vẻ hơn. Nhìn như thuần lương vô tội, thực ra là có ý nghĩ xấu đầy mình.

Ngay từ đầu, đúng là hai con mắt của ca ca họ đã bị mù rồi, nên mới bị mỗ Diêm vương chinh kìa chinh đến “vô cùng thâm thâm”. Chẳng qua chỉ gọi là ngã một lần khôn ra một lần mà thôi (@Melody: có nghĩa gần giống câu: đi một ngày đàn học một sàng khôn, thế thì các bạn nhớ té nhiều vào cho khôn ra.v), sau này chỉ cần đôi mắt của Lư Quang chợt lóe, bọn họ lập tức bôi dầu lên lòng bàn chân để có thể trốn càng xa càng tốt.

Thời gian lâu, đầu của Tiểu Hắc lập tức cứ ngu xuẩn như vậy, chỉ biết làm việc theo sắc mắt của người khác. Nhưng cũng có một số tình huống, bọn họ biết rõ Lư Quang đang phát hỏa, nhưng lại cũng không dám bỏ đi.

Chẳng hạn như hiện tại...

Người thường không dễ dàng để lộ cảm xúc, thường thường ở dưới hai loại tình huống, sẽ làm người khác sinh ra sợ hãi.

Giống như lão đại của bọn họ, Diêm vương Lư Quang! Từ trước đến nay hân luôn biết điều hòa cảm xúc, lúc ở địa phủ, cả ngày đều ngủ ở trong thư phòng, trừ bỏ việc sau khi gặp gỡ Tiểu Vũ, mới biểu lộ chút hi vọng ái ố ra ngoài, còn thời gian kia cơ bản chính là một tên mặt than.

Mới đầu lúc Tiểu Vũ vừa đến Địa phủ, thường xuyên chọc giận hân. Phản ứng của hân là mỉm cười, cái loại mỉm cười mê hoặc lòng người này. Tuy tươi cười rất tươi, nhưng giấu giếm sát khí. Lại nói tiếp Vũ nha đầu cũng thật may mắn, nếu không có Mạnh bà kia, nói không chừng đã sớm đầu thai luân hồi vài lần rồi. Dù cũng đừng hoài nghi việc lão đại sẽ không nhúng tay vào! Hân từng nói qua một câu, khiến rất nhiều người tưởng là hân đang nói đùa, nhưng thật sự thì câu nói kia không phải vui đùa.

Hân nói, lương tâm của hân đã sớm vứt xuống Vong Xuyên Hà cho cá ăn rồi.

Nếu không phải bọn họ cầu sai hân, nếu không phải nửa đường xuất hiện ra một cái Vũ nha đầu, hiện tại Lư Quang, tuyệt đối không có khả năng có được đáng về này! Tuyệt đối sẽ không phát ra nụ cười từ tận đáy lòng, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta có cảm giác an toàn và ấm áp.

Một loại cảm xúc khác, chính là trầm mặc! Bình thường tĩnh mịch trầm mặc! Chẳng hạn như hiện tại, hân ngồi ở kia không nói lời nào, nhưng cả người tản mát ra uy nghiêm, liền làm cho bọn họ không rét mà run!

Thiện ác chỉ cách nhau một tấc, Lư Quang thiện hay ác đều có liên quan tới Tiểu Vũ! Có nàng, sẽ thấy thỏa mãn. Không có nàng, sẽ thành ma!

...

Tiểu Thôi đưa tay túm túm ống tay áo của Tiểu Bạch, cực kỳ nhỏ giọng dụng ý thì thầm: "Người đâu rồi??"

Tiểu Bạch đảo đảo mắt mắt, hé ra khuôn mặt tuấn tú rồi rầm thành một đoàn: "Ta nào biết! Là Tiểu Hắc phụ trách bảo vệ nàng! Mấy ngày nay vẫn không có việc gì, ai biết thế nhưng hôm nay đến bây giờ đều không có trở về!"

"Ta cầu xin các người giúp đỡ một chút! Đừng để tái phạm sai lầm nữa có được không? Tên phản quan như ta bộ rảnh rỗi lắm à? Buổi tối phải về Địa phủ làm công, ban ngày còn phải bị phát đứng chung với các người ở đây!" Tiểu Thôi tận lực dùng giọng nói vững vàng, nhưng mỗ Bạch sớm nghe ra những hàng chữ nghiêng răng nghiêng lợi của hân.

"Làm ơn! Người nghĩ rằng ta và người đều muốn bị phạt đứng ở trong này sao? Điều do Tiểu Hắc được không, do hân đã không trông giữ người thật tốt! Ta rất vô tội! Người không thấy vẻ mặt của lão đại khi biết được bọn họ một đêm chưa về, đến bây giờ ta ngắm lại còn có chút hoảng sợ nữa đấy! Hiện tại càng trầm mặc, sau càng bạo lực! Tiểu Thôi à... Đợi lão đại sắp nổi điên lên rồi, lúc đó người hãy thay ta chống đỡ nhé!"

Khóe mắt Tiểu Thôi híp lại: "Ta bắt người làm lá chắn cũng không tệ đâu! Nếu đã biết nha đầu Tiểu Vũ kia là mối họa của tổ tông, thì lúc trước các người không nên để nàng làm loạn khắp nơi như vậy!"

"Chắc! Thật sự là khôi hài! Người còn ngờ ta? Nếu phải không lão đại nói..."

...

Hai người người tới ta đi, đến lúc sắp nhện không được mà ra tay đồ sát nhau, một đạo bóng đen chợt tiến vào đại sảnh như một ngọn gió. Đợi bọn họ chăm chú nhìn lên, sau khi phát hiện là Tiểu Hắc, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra. Chẳng qua này khí còn chưa thờ xong, mỗ hắc vừa mở miệng câu nói đầu

tiên, đã làm cho bọn họ thiếu chút nữa hộc máu bỏ mình.

"Lão đại! Không ổn rồi! Tiểu Vũ giả trang thành thất công chúa, đi bái đường với công tử Diệp gia kia rồi!"

"..."

Người đang nhắm mắt dưỡng thần trên chủ tọa kia, rốt cục cũng mở mắt ra. Chỉ là ánh mắt kia lại lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, làm cho Tiểu Hắc nháy mắt hóa đá, không dám thở ra một tiếng. Hai người vừa rồi còn đang cãi nhau ở bên cạnh, đồng thời hô hấp cũng cứng lại, lựa chọn giả chết.

Lưu Quang đứng lên, chợt nhíu mày cười, làm cho mắt của ba người ở đây đều choáng váng. Trong lòng mặc niệm xong rồi xong rồi! Kích thích quá lớn, muốn nổi điên rồi!

Lưu Quang không để ý tới dáng vẻ ngốc nghếch của ba người bọn họ, hai tay thả lỏng ở phía sau, đi ra bên ngoài phòng.

Tiểu Bạch liếc mắt ra hiệu với Tiểu Hắc, mỗ hắc bắt đắc dĩ, đành phải kiên trì yếu ớt nói: "Gia! Người, người muốn đi đâu vậy?"

Lưu Quang dừng chân lại, giơ tay lên, chỉ thấy bàn tay vốn trống không, lại chợt hiện ra một tấm thiệp màu đỏ. Hắn đưa lưng về phía ba người bọn họ, hơi nghiêng đầu qua lộ ra một nụ cười ta mị.

"Đại hôn của công chúa, người làm ca ca này, đương nhiên muốn đi xem lễ!"

"...?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Tiến Hành Theo Kế Hoạch

Cổ kiệu lung la lung lay, Tiểu Vũ xốc khăn trùm đầu đỏ thắm lên thở hắt hắt một hơi, lên vén màn kiệu lên đưa đầu nhỏ ngó ra ngoài. Nhưng không đợi nàng nhìn thấy cảnh vật, chỉ cảm thấy cả người trầm xuống, hi kiệu dừng lại rơi xuống đất.

Gì gì vậy? Đến rồi hả?

Trong lòng như vậy nhất tưởng, Tiểu Vũ đã chạy nhanh cái cáp trên khăn tọa thẳng thân mình.

Bên ngoài hò hét nháo nháo, không cần xem cũng biết khẳng định có rất nhiều người vây xem. Tiếng pháo vang lên, chỉ nghe thấy có người hô câu gì đó, trong lúc nhất thời tiếng ồn ào bỗng dưng yên tĩnh lại.

"Tam Vương gia? Sao người lại xuất hiện ở đây vậy?"

Tiểu Vũ không dám xốc khăn đỏ lên, chỉ có thể vánh tai tới gần màn kiệu, cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài. Giọng nói này nàng nghe rất quen, nhưng không phải là của vị phu quân mà nàng muốn lập tức bái đường, Lam Diệp Từ kia!

Tam Vương gia sao? Hà! Mỹ nam cũng đến đây sao? Ách... Hắn là hắn là phải tới rồi, dù sao cũng là gã muội muội mà! Thời điểm muội muội gặp nạn, hắn chẳng quan tâm, nhưng bây giờ hắn lại rất tích cực trong chuyện ăn không uống không này! Không cùng tiểu hoàng đế ngồi chờ ở chỗ khách quý, mà chạy đến cửa làm gì?

Lòng Mỗ Vũ nghi hoặc, mà giờ phút này cũng Diệp Từ Lan đang nghi hoặc. Chỉ là ngoài nghi hoặc ra, hắn còn có chút khẩn trương. Bởi vì theo như lời nói lúc trước của tiểu hộ vệ, thì tam Vương gia cũng có lòng giúp bọn họ, cho nên mới đưa ra này kế hoạch. Nhưng trong kế hoạch không có nói là tam Vương gia sẽ đích thân đến đón nha! Không phải nói hắn chỉ đề kế hoạch mà không tham dự sao? Như thế nào này lại không ở bên cạnh Hoàng Thượng, mà chạy đến nơi này?

Diệp Vũ đã muốn vụng trộm trốn ở trong phòng, tân nương tử từ lúc bước ra trong cổ kiệu đến lúc bái hoàn đường đưa vào động phòng, đều không có người nào thấy được dung mạo của nàng. Hết thấy đều ở trong kế hoạch. Chỉ cần qua khỏi hôm nay, hắn và Diệp Vũ đã tu thành chính quả, dù sau này bệ hạ có trách tội xuống, hắn cũng không oán không hối hận!

Thoáng nắm chặt hai tay, Diệp Từ Lan quyết định tạm thời trước không để ý tới chuyện Lưu Quang đột nhiên xuất hiện, dưới ánh mắt thúc giục của quân gia, hắn cất bước đi đến kiệu hoa. Nhưng vừa bước lên một bước, đột nhiên tay lại bị Lưu Quang bắt lấy. Hắn khó hiểu quay đầu, chỉ nhìn thấy đường như ở giữa trông mắt của Lưu Quang hiện lên hồng quang (ánh sáng màu hồng), tiếp theo, ánh mắt của hắn lập tức tối sầm lại, cái gì cũng không biết được...

"Vô Thường!"

Lưu Quang dùng ý niệm gọi người nào đó có tên như vậy ra, mờ mắt ra, đã muốn biến thành đáng về của một người khác.

Tiểu Bạch đảo cặp mắt trắng dã, nhận mệnh đỡ lấy thân thể của người nào đó, thoáng xô dịch về phía bên cạnh.

Lão đại à... Lần sau, cảm phiền người khi muốn dùng ly hôn thuật, thì hãy thông báo trước cho ta một tiếng được không? Hơn nữa nếu người muốn mượn thân thể của Diệp Tử Lan kia, cũng đừng chạy tới cửa rêu rao như vậy được không? Hiện tại thân phận người khác rồi, ngặt nhờ có người tìm đến gần người, người này lại cứng rắn không lên tiếng chào hỏi, thì làm sao ta có thể giải quyết công bằng cho người đây?

Hoàn toàn không nhìn nội tâm oán giận của mẫu Bạch. Lưu Quang, giờ phút này chính là Diệp Tử Lan! Vuốt vuốt lại hi phục đồ phẩm ở trên người, dưới ánh mắt chớp chớp nhắc nhở của quần gấu, rốt cục đi tới trước kiệu hoa.

Theo lời nói của bà mai, đá cửa kiệu, vén màn kiệu lên, đỡ Tiểu Vũ từ trong kiệu hoa đi ra. Một đường pháo nổ vang, đi vào đại sảnh của Diệp phủ.

Khóe miệng giương lên một nụ cười nhàn nhạt, nhìn chăm chú những người liên can ở xung quanh, cúi đầu ba lạy làm lễ bái đường. Tiếp theo khi thấy thiên hạ hồng sam kia đỡ vào phòng, thì rốt cục trong lòng cũng có chút an tâm nhắm mắt lại, rời khỏi người của Diệp Tử Lan.

Bốp! Đập cây quạt một cái, người nào đó lại thành hình dáng của một nữ Vương gia tiêu sái, mẫu Bạch không nói gì nhìn trời. Mà Diệp Tử Lan cũng mờ mịt nhiên khi bị kéo đi mời rượu, không rõ vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Như thế nào ý thức lại phục hồi, đều đã bái đường rồi hả?

Bọn nha hoàn dẫn Tiểu Vũ đến bên giường trong phòng, liền đóng cửa lại lui xuống. Chân các nàng vừa bước về trước, thì giây tiếp theo Tiểu Vũ đã kéo khăn voan xuống, đồng thời cũng thở phào một hơi, nhỏ giọng la lên nói: “Lục công chúa? Lục công chúa?”

Từ quần áo nhẹ nhàng bị người đẩy ra, không biết là do bị ngột thở, hay là do lần đầu tiên làm việc xấu lòng lo ngay ngáy. Mà giờ phút này sắc mặt vốn tái nhợt của Mộ Dung Diệp Vũ lại có chút hồng hồng, có vẻ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Ta, ta ở trong này!”

Thấy được người, Tiểu Vũ nhếch miệng cười, lập tức đưa tay cởi quần áo ra. Vừa cởi vừa nói: “Tốt lắm! Nhiệm vụ của ta sẽ dừng ở đây! Kế tiếp các người hãy động phòng thật tốt, rồi sống thật hạnh phúc đi!”

Hai chữ động phòng này, nháy mắt khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Diệp Vũ càng thêm hồng nhuận. Dù e lệ, nhưng cũng không quên muối muối của mình, có chút lo lắng mờ miệng nói: “Phiêu Tịch nàng... Thật sự sẽ không có việc gì chứ?”

Lại nói tiếp, hôm kia từ miệng của Tiểu Vũ biết được, khi biết được thực ra người mà thập tứ đệ tứ hôn là muối muối, nhất thời nàng lại có một loại ý niệm muốn buông tha ở trong đầu! Nếu như là người khác, có lẽ nàng sẽ có chút lo lắng. Nhưng đây là muối muối... Nàng tin tưởng nhất định có thể khiến cho Diệp công hạnh phúc!

Mà khi vừa có ý nghĩ này ở trong đầu, thì tiểu hộ vệ tên Tiểu Vũ kia lại kéo ống tay áo của nàng. Không hề dùng giọng điệu ác độc để diễn trò như lần đầu gặp mặt nữa, mà là thật sự tức giận rống với nàng. Nói là nếu nàng còn có ý niệm buông bỏ để thành toàn cho người khác này trong đầu nữa, thì nàng ta sẽ thật sự bóp chết nàng!

Ánh mắt như vậy, giọng điệu như vậy. Làm Mộ Dung Diệp Vũ cảm giác được những lời nàng nói là thật sự. Nghĩ đến, nàng vốn là người xa lạ, trong lúc vô tình biết được chuyện xưa của nàng. Đã có lòng hỗ trợ, cũng có biện pháp. Nhưng nếu như nàng cũng không chịu thua kém, mà muốn buông bỏ, thì người giúp nàng, sẽ thương tâm đến cỡ nào!

Trong lòng có quyết định, làm việc nghĩa không được chùn bước. Thấy Tiểu Vũ xuất hiện ở trong này, kế hoạch hẳn là thực thuận lợi. Nhưng lúc sự tình bị vạch trần, đến lúc đó muối muối ở lại trong cung, nên làm thế nào cho phải...

“Gi! Người nói thất công chúa hả! Không cần lo lắng, đến lúc đó sự tình bị vạch trần, ta sẽ tự tìm tiểu hoàng đế để tự thú! Nói là tất cả chú ý đều là do ta đưa ra, là ta đã đánh thất công chúa bất tỉnh, tự mình thay thế nàng lập gia đình.”

Tiểu Vũ nói dễ dàng, nhưng Mộ Dung Diệp Vũ lại có chút ngại ngùng cả người!

“Cái gì!? Chuyện này, này không được đâu! Thế thì người sẽ phạm tội khi Quân. Sẽ bị chém đầu đấy!”

Giờ phút này, Tiểu Vũ đã cởi hi bào, nàng cười hi hi, thần thần bí bí nói: “Không sợ! Ta còn chưa hưởng thụ xong cuộc đời tươi đẹp của mình, còn chưa lừa gạt được mỹ nam! Sinh mệnh cực kỳ tốt! Không dễ dàng chết như vậy đâu!”

“Nhưng, nhưng mà...”

Mộ Dung Diệp Vũ há mồm còn muốn nói gì đó, lại bị Tiểu Vũ vấy tay đánh gãy.

“Đừng có nhưng mà nhưng mà nữa! Mau chóng mặc quần áo vào đi, an tâm chờ tướng công của người tới kéo khăn voan đi! Về sau hãy sống thật tốt, đừng luôn tiêu cực như vậy! Ta đã hoàn thành sứ mệnh rồi, cũng nên đi thôi! Chúng ta núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, có duyên sẽ gặp lại!”

Nói xong, mẫu Vũ lên đến trước cửa sổ, thò đầu ra nhìn trái nhìn phải. Sau khi xác định không có người, xoay người nhảy ra. Phất phất tay với Mộ Dung Diệp Vũ trong phòng, vừa định đóng cửa sổ lại để chuẩn bị rời khỏi, trước mắt chợt tối sầm. Đó là một bộ y phục dùng che trên người nàng lại. Nhưng vị ném vào vị trí không đúng, nên đã che kín đầu của nàng rồi!

Trong lòng lộp bộp một tiếng, ngay tại lúc nàng thiếu chút nữa kêu ra tiếng th. Miệng bị người đứng lúc che lại, giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai.

“Cô nãi nãi của ta! Cuối cùng cũng tìm được người rồi!”

“... A a? Tiểu Hắc hắc?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32: Mộng Đẹp Không Thành Sự Thật

“Hắc hắc? Làm sao mà người biết ta ở trong này?”

Cực kỳ kinh ngạc nhìn mờ hắc đột nhiên xuất hiện, đầu Tiểu Vũ toát ra một dấu chấm hỏi nhỏ, có chút không hiểu tình huống này. Nàng nhớ rõ là nàng không nói cho bất kỳ kẻ nào biết về kế hoạch thay thế này mà...

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Vũ, cũng không ở phiên não đến cái kiểu xưng hô giống như gọi con chó kia. Tiểu Hắc chỉ chỉ quần áo ở trên đầu nàng, tức giận nói: “Mau chạy thôi, nhưng hãy mặc đồ của tiểu hộ vệ này vào trước, rồi theo ta đi ra trước đại sảnh!”

“Ha ha? Tôi đại sảnh làm gì?”

Dựa vào nguyên tắc không biết thì lập tức mạo muội đặt câu hỏi, Tiểu Vũ vừa mặc quần áo vừa hỏi.

Tiểu Hắc nghe vậy nhướng mắt, giọng điệu có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu nãi nãi của ta! Từ lúc nào mà người trở nên cực kỳ ngốc nghếch và đại khờ rồi ha? Người không có một chút võ công, lại có thân phận không rõ ràng! Nơi này là Diệp phủ, hôm nay tiểu hoàng đế, còn có toàn bộ các vương công đại thần tề tựu ở đây để chúc mừng lễ thành thân của công tử Diệp gia. Hiện tại ba tầng ngoài ba tầng trong của phủ đệ này đã sớm bị vây quanh đến chật như nêm cối, chỉ sợ có người lẫn vào rồi ám sát gì đó! Bây giờ người muốn lên lút rồi đi à? Vậy thì người đi tìm người chim để mượn một đôi cánh của họ đi, cũng không tệ lắm đâu!”

“Phi! Ta mới không đi tìm người chim gì đó ấy!”

Nhẹ giọng nhắc tới một câu, Tiểu Vũ hiểu rõ gật gật đầu. Rồi sau đó chột nhướng mi nhìn Tiểu Hắc, ánh mắt lóe ra tia sáng giáo hoạt.

“Hắc hắc! Tiểu Hắc à! Là ai bảo người tới nơi này tìm ta vậy?”

Tuy rằng ở chung không lâu, nhưng Tiểu Vũ sớm mào mò tìm hiểu rõ ràng những đặc trưng của đám người Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Thôi này rồi.

Quản gia Tiểu Thôi! Là Tiểu Vũ người Tiểu Vũ ít khi tiếp xúc nhất. Bởi vì cảm giác được từ sáng đến tối hẳn đều rất bận! Danh ngôn cũng đã nói rồi, thời gian là tiền bạc! Những lời này được phát huy vô cùng sâu sắc ở trên người hắn!

Có thể nhìn ra, Lưu Quang chắc chắn rất tín nhiệm hắn! Thư phòng của vương phủ, cơ bản chính là địa bàn của quản gia hắn! Thư phòng của thời xưa, dĩ nhiên là nơi bí mật quan trọng! Phòng thu chỉ tiêu dùng, thư từ lui tới và còn nhiều thứ khác nữa, toàn bộ Lưu Quang đều giao cho Tiểu Thôi quản lý! Tuy rằng tiếp xúc với hắn không nhiều lắm, nhưng chỉ cần dựa vào trực giác thôi, cũng có thể đủ cho Tiểu Vũ hiểu được, người quản gia Tiểu Thôi này, nhất định không đơn giản! Hơn nữa ngay vào khoảng thời gian nàng vừa tới vương phủ kia, vị quản gia đẹp trai lịch sự nho nhã này này, trong ánh mắt của hắn khi nhìn nàng, sao lại lộ ra một chút oán giận vậy chứ? Cho nên... Có thể không chọc thì liền cố gắng không chọc vào!

Tiểu Bạch là kẻ cuồng tự kỷ! Chỉ là quả thật thân xác kia của hắn có thể để hắn có tư bản tự kỷ! Dựa vào tên gọi thịnh hành người tình của muôn vàn vùng chúng này, hễ hắn gặp cô nương xinh đẹp, thì đều có thể nhờ người ta lên như thu hoạch cải bó xôi. Chẳng qua cũng chỉ là nhờ cải bó xôi lên mà thôi! Cũng chính là điểm này, mới làm cho Tiểu Vũ cảm thấy hắn vẫn cực kỳ đáng tin! Hắn đa tình nhưng không lạm tình, bình thường thì có đáng về cả lơ phất phơ, chỉ khi nào Lưu Quang phân phó chuyện nào đó, thì hắn mới lập tức nghiêm túc đứng lên.

Mà tính cách của Tiểu Hắc này, vừa vặn lại tương phản với Tiểu Bạch! Gặp một mỹ nữ liền ra sức trêu chọc, còn vị này, là có thể trốn liền trốn, tránh không khỏi cũng tận lực không trêu chọc!

Nhưng trước mắt mà nói, thì có lẽ võ công của Tiểu Hắc cao nhất! Đêm nào xông vào hoàng thành cũng giống như đi chơi vậy, việc này chính là nghiệm chứng tốt nhất! Làm người lại trung hậu thành thật, rất dễ trêu đùa. Nhưng lại không thực hoàn mỹ, mà là một người đầu gỗ! Dùng té bảo tư duy, dự đoán về sau nếu có nữ nhân thích hắn, thì cũng phải truy đuổi từ từ, phải chậm rãi mà đi...

Sau đó, mới đến mẩu chốt!

Tiểu Vũ rất hiểu rõ tên Tiểu Hắc đầu gỗ này, nhưng giờ phút này hắn lại xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện. Còn phân tích rõ ràng tình thế trước mắt cho nàng biết, thậm chí còn để nàng thay y phục hộ vệ, xem ra là đã sớm vạch ra đường lui cho nàng! Cho nên, nàng dám khẳng định! Chuyện này nhất định

có người phía sau màn sai khiến! Mà người kia hẳn là chính là...

“Là Tiểu Thôi! Hẳn nói lúc này ngươi nên ở lại đây. Bởi vì trước kia ngươi từ Vân Điều Cư theo vương gia vào phủ, sau lại lại theo Vương gia vào cung, ở đề đô này có không ít người nhận ra ngươi! Cho nên Tiểu Thôi sợ ngươi sau khi ngươi bị người ta bắt sẽ liên lụy đến Vương gia, liền để cho ta tới nơi này giúp đỡ ngươi!”

Ầm một tiếng vang lên, nháy mắt mồ Vũ giống như bị sét đánh trúng, có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Hắc.

“Cái gì, cái gì? Là Tiểu Thôi hả?”

***: Không phải là Vương gia mỹ nam sao? Có phải nội dung của vở kịch đã phát triển lệch hướng rồi hay không? Hẳn là Vương gia mỹ nam phải lo lắng nàng, cho nên phái người tới giúp đỡ! Sau đó thì một ngày không gặp như cách ba năm, truy hỏi việc vì sao hôm qua nàng không hồi phủ chứ? Vì sao nói hẳn giả bộ không muốn thương lượng với thất công chúa? Vì sao làm cho hắn lo lắng và hoảng sợ? Sau đó ôm, rồi hôn môi, những hình ảnh âm áp này có hay không?? (@Melody: dạ không ạ, chị tưởng tượng thật hay=]])

Ai có thể đến nói cho nàng biết, vì sao cái tên mà Tiểu Hắc nói ra, lại là Tiểu Thôi?? Có phải nàng nghe lầm rồi hay không?

“Là Tiểu Thôi đó! Tôi hôm qua ta không hồi phủ, canh giữ ở Hoàng thành ngoại một đêm. Sau buổi sáng lại thấy kiệu hoa của thất công chúa xuất Cung, mới trở về tìm ngươi. Lại không nghĩ rằng ngươi thế nhưng thay thế thất công chúa đi lập gia đình. Sau đó ta liền chạy nhanh hồi Vương phủ, bẩm báo chi tiết với Vương gia, nhưng Vương gia lại không có phản ứng gì, nhưng Tiểu Thôi sợ ngươi gặp rắc rối sẽ liên lụy Vương gia, bảo ta vụng trộm đi theo ngươi. Chắc chắc ngươi sẽ lật cửa sổ để đào tẩu, nên để ta ở đây bắt ngươi”

Tiểu Hắc trả lời đạo lý rõ ràng, đầu mồ Vũ bỗng nhiên thấy một trận choáng váng.

Thiên! Cứ như vậy để thiên lôi đánh chết này đi! Cái gì kêu là “Nhưng Vương gia lại không có phản ứng gì hả?” Hoa roi hữu ý như vậy, nhưng nước kia lại chảy vô tình...

Được rồi... Cách mạng chưa thành công, Tiểu Vũ vẫn phải cố gắng! Không phản ứng là sao hả? Sớm hay muộn có một ngày sẽ làm ngươi phản ứng quá độ!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Cảm Tình Sâu Nặng, Một Ngụm Uống Hết

Thay quần áo theo Tiểu Hắc đi vào đại sảnh, khách quý đã sắp chật nhà, vô cùng náo nhiệt. Tiểu hoàng đế và vài vị quan viên có cao quý, tự nhiên ngồi ở chỗ khách quý. Chỗ Tiểu Vũ đứng, không thể nào thấy bóng dáng của bọn họ.

Nàng nhìn trái nhìn phải ở xung quanh, thấy một cái bàn ở gần trước cửa, chỉ ngồi lưa thưa có ba bốn người, hơn nữa liếc mắt nhìn lại một cái, chính là những người không có thân phận địa vị gì!

Hãy nhìn vị trí chỗ ngồi ở đây đi! Càng gần cánh cửa thì thân phận càng thấp. Lòng mày của Tiểu Vũ giương lên, thuận tiện chụp tay lên bả vai của người bạn gần nhất. Thân thiện nói: “Hi! Đại ca ngươi là người ở đâu vậy?”

Đối phương còn chưa kịp trả lời, Tiểu Vũ đã bị người ta túm áo kéo dài tới phía sau. Nàng tức giận bắt bình nhìn phía người khởi xướng, chỉ thấy khuôn mặt tàn khốc của Tiểu Hắc, nói với người người nam tử nàng vừa mới chụp lại kia: “Thực xin lỗi, tiểu huynh đệ này là người hầu mới tới, chưa từng qua việc đời, nên nói chuyện có chút lỗ mồm, xin thứ lỗi!”

Nam tử kia đứng lên, vẫy vẫy tay cười tủm tỉm nói: “Không có việc gì không có việc gì! Ách... Các người là hộ vệ của quý phủ nào vậy?”

“Là quý phủ của tam vương gia!”

“Là quý phủ của Vương Gia mỹ nam!”

Hai người đồng thời trả lời ra tiếng, nam tử nghe vậy dời tầm mắt về phía Tiểu Vũ, trong mắt hiện lên một chút khó hiểu. Nhưng rất nhanh liền mất đi, vẫy tay nói với hai họ người: “Dù sao bản này cũng không có người nào, hai người các người hãy cùng ngồi xuống đi!”

Tiểu Hắc còn chưa kịp nói ra chữ “Không”, thì mồ Vũ nào đó bị hắn kéo ra phía sau đã vù xông lên, mở miệng nhỏ nhắn vui vẻ nói: “Được đây! Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!”

Nói xong, nàng đã muốn thành thật không khách ngồi xuống bên cạnh nam tử kia, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mấy người khác đang ngồi ở trên bàn, tự nhiên cầm muỗng đưa bát đầu ăn ngẫu nhiên. Tiểu Hắc bất đắc dĩ, đành phải ngồi xuống với nàng. Nghĩ thầm, dù sao người này đã ở bên cạnh rồi, lát nữa yến hội kết thúc, thì nhất sẽ cùng nhau về Vương phủ được thôi.

“Hắc! Ngươi là hộ vệ nhà ai vậy hả?”

Tiểu Vũ một bên gấp đồ ăn, một bên còn không quên tán gẫu với nam tử nhìn như phi tường tốt bụng ở bên kia. Tiểu Hắc ở bên cũng không thể ngăn cản nằng lại được, cũng may là Lư Quang không thể nhìn tới bên này, bằng không sẽ không biết sẽ phát hỏa gì, nói không chừng việc vui này liền biến thành tang sự...

Trong lòng vừa may mắn, song cũng nghĩ đến, từ trước đến nay Tiểu Vũ này luôn mạnh mẽ, không phải bất cứ ai cũng có thể chịu đựng được. Các nam tử thời cô này không phải đều thích người thanh nhã thông minh, tiểu thư khuê các đoan trang, dịu dàng ít nói à! Tính tình của Tiểu Vũ này, có lẽ sẽ khiến người ta muốn tránh xa đi?

Tiểu Hắc âm thầm cầu nguyện, hi vọng nam tử kia sẽ bị hoảng sợ, rồi cách xa Tiểu Vũ một chút. Nhưng sự thật lại hoàn trái ngược lại, chẳng những nam tử kia không có bất kỳ vẻ ghét bỏ nào, mà thậm chí còn rất là vui vẻ trò chuyện với Tiểu Vũ, còn là đáng về chỉ hận không thể gặp nhau sớm nữa chứ!

“Ách... Ta là người trong quý phủ của cửu vương gia!”

Nam tử lên tiếng trả lời, ánh mắt cố ý như vô tình liếc nhìn hai người khác ở trên bàn.

“Cửu Vương gia à?” Ánh mắt Tiểu Vũ lộ ra nghi hoặc: “Đó không phải là đệ đệ của Vương gia nhà chúng tôi sao? Ồ... Lại nói tiếp, gia đình đế vương đúng thật là rất náo nhiệt, có huynh đệ tỷ muội nhiều như vậy!”

Nam tử nghe vậy chỉ cười không nói gì, cầm bầu rượu trên bàn lên, tự rót một ly rượu cho mình. Tiểu Vũ thấy thế, bụng ly rượu của mình qua. “Như thế nào? Ngươi cũng muốn uống à?”

Tiểu Vũ khê nhủu mày: “Như thế nào? Ta không thể uống sao?”

Đôi mắt nam tử sáng ngời, lập tức nhún nhún vai nói: “Không có! Dĩ nhiên là ngươi có thể uống!” Khi nói chuyện, vừa bưng bầu rượu lên định rót cho Tiểu Vũ. Nhưng đúng lúc này, một bàn tay to đánh úp lại, chặn ly rượu.

“Đa tạ ý tốt, tửu lượng của vị tiểu huynh đệ này không tốt, đợi yến hội kết thúc, còn phải hộ tống chủ tử hồi phủ, nên không cần phải rót cho hần!”

Tiểu Hắc vừa nói, vừa trừng mắt cảnh cáo Tiểu Vũ. Tiểu Vũ, cô nãi nãi của ta! Đùng ồn ào náo loạn nữa có được không? Ngươi còn uống rượu à? Khi trở về đề lão đại biết, ngươi thì không có việc gì, nhưng mà ta thì thâm mất! Thế nào ta cũng sẽ bị ngâm trong rượu ba ngày ba đêm!

Hàm ý trong ánh mắt của hần, là có ý bảo Tiểu Vũ đừng uống, nhưng mỗ Vũ lại hoàn toàn không quan tâm đến hần, gạt ta của hần ra, đứng cảm nói với nam tử kia: “Không có việc gì! Đừng ghe Hắc ca của ta nói bừa, ta là ngàn chén uống không say! Uống rượu như uống nước!”

Nam tử bật cười, liếc mắt nhìn Tiểu Hắc có chút nhón nhác, thoáng do dự một hồi, cuối cùng thì rót rượu cho Tiểu Vũ. Vừa định khi người nọ vừa chạm vào cái ly, sẽ hỏi tên họ của nàng. Lại thấy Tiểu Vũ gợn ly rượu lên nhìn hần mở miệng trước nói: “Đại ca! Không nói gạt ngươi, ta vừa thấy ngươi, liền cảm thấy đặc biệt thân thiết! Hôm nay chúng ta có thể gặp gỡ, coi như là duyên phận đã tu luyện được ở đời trước! Không nói nhiều lời vô ích nữa, tình cảm sâu nặng, một ngụm uống hết! Ly rượu này, ta kính!”

Tiếng nói vừa dứt, dưới vẻ mặt giật mình của nam tử, ngửa đầu một ngụm uống sạch.

...

Tiểu Hắc tròn mắt há hốc mồm nhìn, muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp. Hai người khác ở trên bàn vốn đang im lặng, cũng bị hành động dừng cảm này của Tiểu vũ dọa. Đều có chút ngỡ ngàng và mù mịt mà há miệng.

Một ly rượu vào bụng, trên mặt Tiểu Vũ đã có một chút ửng hồng. Chợt cười ngậy ngốc, đưa tay ra kéo bả vai của nam tử. Trong lúc hai người nọ đang hút không khí lạnh, lúc Tiểu Hắc cũng đã bắt đầu che mắt lại vì không muốn tiếp tục cảnh này nữa. Thì mở miệng nói: “Đúng rồi! Còn chưa có hỏi đại ca ngươi tên là gì vậy?”

Giờ phút này, người duy nhất vẫn duy trì bình tĩnh, có lẽ là nam tử bị nàng ôm cổ kia. Chỉ thấy hần bưng ly rượu của mình lên, hơi hơi ngửa đầu uống một ngụm xuống. Sau đó mới nghiêng mặt qua, nụ cười có chút sâu đến không lường được nói: “Ngươi thì sao? Ngươi tên là gì?”

Hề là ánh mắt của người thường, đều biết thiên hạ mới vừa rồi còn khoe khoang là ngàn chén không say, vừa mới uống một ly, đã muốn thực say đến chết rồi.. Nàng nghe thấy câu hỏi của nam tử, liền thành thực đáp: “Tiểu Vũ! Nguyệt Tiểu Vũ! Lão đầu phụ thân nói, xuống núi tìm phu, qua năm mới được về nhà!”

Nam tử nhủu mày, nháy mắt tươi cười ngay khoe miệng càng thêm sâu sắc.

Tiểu Vũ thấy hần chỉ lo cười mà không nói lời nào, vẫn còn lắc lắc đầu như là nhớ tới chuyện gì đó, nhăn mày lại bất mãn nói: “Này! Hình như là ta hỏi tên ngươi trước mà? Sao ngươi lại hỏi trước ta vậy? Nói mau! Ngươi tên gì?”

Nam tử gọi lên nụ cười mỉa hoặc, dáng vẻ này làm cho Tiểu Vũ không khỏi sùng sốt, vô ý thức liền nghĩ tới Mộ Dung Lư Quang. Ngay tại lúc nàng mơ hồ khó hiểu, bên tai truyền đến tiếng nói dễ nghe của nam tử.

“Được! Ta nói cho ngươi biết, chỉ là ngươi cần phải nhớ cho kỹ đấy! Tên của ta... là Mộ Dung Túc Dạ!”(=)) Phải chăng anh nì là nam phụ *mắt long lanh*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Trộm Đồ Vật À?

Editor: Melodysoyani

"Lá cây hả?"

Mỗ Vũ nghiêng đầu qua, sao lại là Diệp Tử nữa vậy? Giữa mê muội, cảm giác có một trận choáng váng, tiếp theo trước mắt bỗng tối sầm, liền mất đi ý thức.

Chờ đến khi nàng lại tỉnh lại, lại phát hiện mình là nằm ở trên một cái giường. Bốn phía một mảnh tối đen, một chút rượu còn sót lại vẫn còn chưa hoàn toàn mất hẳn. Xoa xoa cái đầu đang phát đau, Tiểu Vũ xuống giường đi đến trước cửa đẩy cửa ra nhìn, lộ ra một ít ánh sáng trên mái hiên, nàng mạnh mẽ vỗ đầu một cái.

Ai nha! Đây không phải phủ Thạc thân vương sao! ? Quay đầu nhìn lại vị trí của mình, tâm tình kinh ngạc vừa rồi lập tức biến mất.

***! Thì ra đây là phòng của mình!

...

Biết được mình đang ở nơi nào, Tiểu Vũ cũng lập tức không còn hiện lên chút bối rối nào nữa . Vương phủ này thật sự quen thuộc với nàng, cho dù là tối như bùng nàng cũng có thể lần mò được. Nói trắng ra là, về sau nếu lừa gạt được Vương gia mỹ nam, thì nơi này cũng chính là đại bản của nàng! Khụ khụ, hiện tại thì, coi như làm chủ đương gia trước thời hạn đi!

Nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đó, có lẽ Tiểu Vũ cũng hiểu được, có thể là mình đã uống rượu , cho nên đã được Tiểu Hắc đưa về! Đại hôn của công chúa và công tử Diệp gia, không làm ầm ĩ đến nửa đêm sẽ không tan cuộc!

Hả? Nghĩ đến đây, một chút linh quang chợt hiện lên. Tiểu Vũ vỗ hai tay, cơ hội tốt ! Vương gia mỹ nam không có ở đây, Tiểu Thôi, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng không ở đây. Vương phủ này lại không có nhiều gia đình, sao không thừa dịp này mà xuống tay chứ?

Vừa nghĩ tới chuyện bây giờ không động thủ mà muốn đợi đến lúc nào, cả người Tiểu Vũ co rụt lại, dĩ nhiên lên lút chạy vội về một hướng khác của quý phủ.

Ngay tại lúc này trên nóc nhà phòng của Tiểu Vũ, có hai bóng dáng cầm bầu rượu trong tay rồi cụng hai bầu rượu đó vào nhau, tiếp theo thì ngửa đầu đổ vào miệng.

"Ừm! Thật không hổ là rượu ngọc cung đình! Uống vào đúng là khác hẳn!"

Một người mở miệng tán thưởng , mà tên còn lại vẫn nhìn phương hướng Tiểu Vũ chạy đi, nhíu mày nói: "Ca! Vũ nha đầu đến phòng lão đại làm gì vậy?"

"Không biết! Dù sao cũng không có khả năng là chuẩn bị sắc dụ lão đại!" v

Tiểu Bạch nghiêm trang trả lời, nhưng Tiểu Hắc lại khó được trêu chọc hỏi ngược lại: "Vì sao? Nói không chừng nàng thực đang chuẩn bị đi sắc dụ lão đại đó!"

Chết tiệt! Tiểu Bạch khề gắt một tiếng, khinh thường nói: "Nói thật ra , ta thật ước gì nàng có thể đi sắc dụ lão đại đấy! Tuy rằng nàng không có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành gì, nhưng ngươi có biết , có thể nói là lão đại không có chút sức chống cự nào với Tiểu Vũ không hả! Nàng muốn thực đi dụ hoặc lão đại, lão đại tuyệt đối sẽ trúng chiêu. Sau đó sẽ không diễn nổi trò này nữa, trực tiếp vỗ đầu nàng làm cho nàng khôi phục trí nhớ, lại sau đó thì dẫn về địa phủ, thế là xong việc rồi! Chúng ta cũng thoải mái đi theo, không cần ở đây sắm vai bảo tiêu hộ vệ gì nữa . Nhưng mà! ! Thực đáng tiếc, đây không phải là mục đích của nhà đầu kia."

Tiểu Hắc nửa hiểu nửa không xoa đầu: "Vậy ngươi nói xem, nàng đến phòng lão đại là muốn làm cái gì?"

Tiểu Bạch vron ba ngón tay ra, gằn từng chữ: "Ba chữ, trộm! Đồ! Vật!"

"... Hả?"

Không để ý tới dáng vẻ ngu ngốc của Tiểu Hắc, Tiểu Bạch gõ đầu hắn: "Đừng nhìn nữa ! Đi! Gọi lão đại trở về!"

Tiểu Hắc khó hiểu, vẫn duy trì biểu cảm cực kỳ ngốc nghếch tò mò hỏi: "Kêu lão đại về làm cái gì? Không phải nói, để chúng ta bắt Tiểu Vũ là được rồi, hần còn phải giúp tiểu hoàng đế kia !"

Tiểu Bạch nghe vậy, khoe miệng giờ lên nụ cười tà khí. Câu cổ Tiểu Hắc qua, ngữ mang cảm khái nói: "Hắc hắc à! Ngươi nói xem từ lúc hai huynh đệ chúng ta làm Quý Soa tới này, việc sai lầm nhất mà chúng ta từng làm là việc gì hả?"

Mỗ Hắc còn thật sự suy tư một lát, sau đó thực vô tội lắc lắc đầu. Mỗ Bạch quăng hần một cái xem thường, về mặt chỉ mình ta biết. Sau đó nghiêng răng nghiêng lợi cảm giận nói: "Việc sai lầm nhất, chính là câu nhảm hèn phách của vũ nha đầu!"

"... Hả?"

"Hả cái em gái ngươi! Đừng làm lão tử tức giận!" Nói đến chuyện cũ, mỗ Bạch nháy mắt bạo phát: "Ban đầu! Hai huynh đệ chúng ta còn có chút địa vị ở đại phủ ! Trừ bỏ diêm Vương lão đại và Chung lão đại, tiếp đó liền tới hai huynh đệ chúng ta! Khác không nói, tốt xấu ở trước mặt chúng tiểu quý, chân cao khí ngang* (kiêu ngạo tự mãn), kiêu ngạo như tư bản! Nhưng mà... Từ khi Vũ nha đầu kia đi vào Địa phủ! Có phải toàn chịu các loại khổ cực áp bức đến đáng thương không? Thân phận thấp bị hạ xuống cũng không nói gì, lại lưu lạc thành người hầu riêng của nàng nữa!"

Hầm hực nói ra hết toàn bộ mọi chuyện, mỗ Bạch chợt chuyển ngữ điệu, biến thành tiếng nói trầm thấp.

"Thật ra thì.. Ngươi nói xem, nếu nàng có thể ôn nhu như nước như các nữ tử khác! Thì ca ca ta cũng sẽ căn cứ vào tình thân thương hương tiếc ngọc, cũng liền nhận mệnh . Nhưng cổ tình nha đầukia lại là một tổ tông gây họa! Càng cực kỳ tàn ác chính là, người cao cao tại thượng, không ai bì nổi, Diêm Vương lão đại của hần, người còn phúc hắc hơn cả y phục đen mà hần (MDLQ) vẫn thường mặc lại có hứng thú với nàng! Trực tiếp thăng cho tiểu quý soa kia làm diêm hậu! Nhưng như vậy , nàng vẫn không an ổn! Thế nhưng lại nhảy vào dòng luân hồi! ! Mẹ nó nếu nàng không phải cô nhi, ta thật muốn đến hỏi cha mẹ của nàng! Rốt cuộc là làm ba mẹ giới đến cỡ nào, mới có thể sinh ra nữ nhi tài giỏi khác biệt đến như vậy?"

Tiểu Bạch nói nước miếng phun ra tứ tung, Tiểu Hắc ở bên lau mặt, rất là bình tĩnh nói: "Chắc.. Ngươi nói chuyện đó là muốn biểu đạt ý tứ gì đây?"

"Ý tứ chính là! ! Ta sẽ cố gắng giúp đỡ hành động lần này của lão đại! Không chỉ có hần muốn xoay người phản công, chúng ta cũng phải phản công! Ngày trước, sau khi đi theo nha đầu kia, bằng hữu của ta chịu không ít đau khổ! Hiện tại phong thủy luân chuyển, cũng đến lúc nhìn nàng cam chịu rồi!"

"Ồ ~~~~" Tiểu Hắc hiểu rõ đáp lại: "Nhưng mà ta vẫn chưa hiểu có ý tứ gì!"

Phanh! Tiểu Bạch không thể nhịn được nữa một cước đá hần xuống nóc nhà.

"Ca hoàn toàn thất vọng với ngươi rồi! Đừng nhiều lời nữa, chạy nhanh đi tìm lão đại trở về thôi!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Kim Bài Miễn Tử

Editor: Melodysoyani.

Trộm! Đồ! Vật!

Đúng vậy! Tiểu Vũ dưới tình huống người không biết quý không hay, vụng trộm lén vào phòng của Lưu Quang. Mục đích việc này của nàng liền như lời của Tiểu Bạch, nàng thật sự đến trộm đồ vật!

Trước đó là do nàng lo lắng cho an nguy của Mộ Dung Diệp Vũ, lúc đó nàng lập lời thề sắt son cũng vì muốn để cho nàng ta an tâm, nên mới nói không có việc gì. Thực ra nguyên nhân chính thức bắt đầu ngay lúc nàng muốn trộm đồ!

Từ lúc đến Vương phủ, liền từ trong miệng vài hạ nhân biết được, tiểu hoàng đế chính thái kia thực thích vị tam Vương gia này, thích đến nỗi thượng phương bảo kiếm, miễn tử kim bài gì gì đó, đều đưa hết cho hần . Mà hiện tại nàng muốn trộm, chính là tấm" kim bài miễn tử" trong truyền thuyết kia!

Vì sao lại nói là kim bài miễn tử trong truyền thuyết ư? Bởi vì, mỗ Vũ thực vinh hạnh chỉ vào bộ kịch cổ trang nào đó, đã từng thấy qua vật này rồi chưa hả! Ánh vàng rực rỡ , mặt trên có khắc bốn chữ to: Kim! Bài ! Miễn! Tử

Trong ấn tượng, nàng nhớ là hình như lần đầu tiên nàng thấy vật này, thì đã để ý xem nó có phải là vàng ròng 24k hay không? Hay là mặt ngoài mạ vàng, nhưng thực ra bên trong lại là đồng nát sắt vụn. Chỉ là bây giờ không nghĩ vậy nữa, vì nó có liên quan đến mạng nhỏ của nàng! Giờ không còn quan nó có phải vàng ròng hay không nữa, mà chỉ cần nó có thể cứu mệnh, vậy thì nó còn đắt hơn cả vàng ròng!

Mấy ngày trước, lúc nàng nhàn hạ, luôn có ý như vô tình tìm Tiểu Hắc, Tiểu Bạch còn có Tiểu Thôi nói chuyện phiếm. Đề tài từ: "Ồ! Đêm nay mặt trời rất đẹp" (Eto: chính xác là mặt trời à == mình đã tra kỹ và k phải mặt trăng...) đến: "Mẫu thân của đứa nhỏ nhà ai đó đang kê nó về ăn cơm." Vân vân. Sau đó thật lâu, mới có thể giống như thực ngẫu nhiên hỏi, những vật quan trọng Vương gia thường để ở nơi nào? Khụ, chẳng hạn như..... vật quý được ngự ban! Thượng phương bảo kiếm, kim bài miễn tử gì đó đấy?

Phản ứng của Tiểu Hắc, là thực thành thực trả lời ba chữ: "Ta không biết!"

Phản ứng của Tiểu Bạch, là thực sự chân thực mà sờ sờ cảm, nhưng câu trả lời lại có cũng như không.

"À....có khả năng là hắc đã đặt ở nơi thật bí ẩn đi! Về phần nơi bí ẩn đó ở đâu, thì ngươi phải tự đi hỏi Vương gia rồi!"

Kết quả là, vẫn là Tiểu Thôi thư sinh lịch sự kia đáng tin hơn, hắc trực tiếp nói ra đáp án.

"Đặt ở trong phòng ngủ của Vương gia đấy!"

Nhớ rõ lúc đó khi Tiểu Vũ nghe được câu trả lời, còn có chút bán tín bán nghi, thậm chí còn hỏi Tiểu Thôi, vì sao lại đặt ở trong phòng ngủ của hắc chứ? Sau đó đầu tiên Tiểu Thôi thực khinh bỉ nhìn nàng một cái, tiếp theo mở miệng nói: "Đây là thường thức! Thường thì những vật quan trọng đều phải cất ở nơi gần mình nhất. Hơn nữa! Ta tận mắt Vương gia đặt như thứ kia ở đâu, cho nên ngươi hoàn toàn không cần lấy loại ánh mắt nghi ngờ này nhìn ta!"

Nghe vậy, Tiểu Vũ nháy mắt hiểu rõ!

Kết quả là, thừa dịp giờ phút này tốt này, nàng tranh thủ thời gian để nắm chắc, muốn ra tay trộm kim bài miễn tử của Vương gia mỹ nam. Ngày sau sự việc bại lộ, nàng cũng liền không cần sợ!

Nghĩ đến đây, động tác của Tiểu Vũ càng thêm lưu loát. Nấp vào phòng, đóng cửa lại, nương theo ánh trăng ngoài cửa, từ từ tìm kiếm

Từ dưới mặt đất tìm đến trên bàn, từ trong chậu hoa tìm tới từ quần áo, từ dưới giường êm đến trên giường. Nơi nơi đều xốc lên, chính là không có! Ngay lúc nàng nôn nóng ngồi chồm hổ xuống sát mép giường, suy nghĩ còn có chỗ nào chưa tìm hay không. Ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân khe khẽ, chỉ nghe cách một tiếng, cửa liền bị đẩy ra!

Ánh trăng chiếu vào trên người kẻ vừa tới, tuy rằng chỉ thấy lưng như không thấy rõ dung mạo, nhưng bóng dáng này khiến Tiểu Vũ nhìn rất quen! Ai... Trừ bỏ gia anh tuấn tiêu sái của nàng, Vương gia mỹ nam có dáng người xuất sắc, thì ở đây không ai có thể có bóng dáng trắng lợt như vậy. Chắc chắn, thật không hổ là nam nhân được nàng nhìn trúng...

Chỉ là... Khụ khụ, hiện tại không phải là lúc nên nghĩ vấn đề này đi?

Đợi đến khi tiếng bước chân đến gần, lúc Lưu Quang đến gần cúi người xuống nhìn nàng, nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại. Nhưng do quá si đại, mà quên trốn ...

"Là ngươi à? Đang tìm cái gì?"

Tiếng nói ôn hòa vang lên, nhưng Tiểu Vũ lại không có tâm tình say mê trong đó. Bởi vì giờ phút này cho dù nàng không nhìn thấy vẻ mặt của Lưu Quang, nhưng là thực khẳng định đoán được bây giờ hắc đang cười! Còn miệng cười thon thót* (nghĩa: nham hiểm :v)!

"A, ha ha! Vương gia, ngươi về sớm vậy sao? Yến hội ở Diệp gia kết thúc nhanh vậy hả? Sao không uống thêm vài chén với tiểu hoàng đế kia chứ?"

Cố gắng chuyển đề tài, sau đó tùy thời chạy trốn! suy nghĩ của Tiểu Vũ cuốn cuộn, nghĩ thầm, mượn đêm tối, để dễ dàng chạy trốn! Đến sáng khi gặp lại, có đánh chết nàng cũng không thừa nhận là được rồi!

Bên này nàng tự cho mình tính toán vô cùng kỹ càng và tốt đẹp, nhưng Lưu Quang lại hoàn toàn nhìn thấu chút tâm tư đó của nàng. Chỉ là không muốn vạch trần nàng, mà ngược lại trả lời theo ý của nàng: "Yến hội còn chưa chấm dứt, chẳng qua mí mắt của ta lại giật liên tục, ta lo lắng có chuyện xấu gì đó sẽ phát sinh, cho nên đã về trước! Đúng rồi, ngươi làm gì ở trong phòng ta vậy?"

Khi nói chuyện, Lưu Quang ngồi xổm người xuống, hai tay cực kỳ tự nhiên duỗi ra đặt lên mép giường vây Tiểu Vũ ở giữa trước ngực của hắc. Nếu như bình thường, nàng phản khởi đến tìm đập loạn rồi. Nhưng bây giờ, nàng lại khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, không có chút phản khởi nào, ngược lại cảm thấy có chút sợ hãi.

"Chuyện, chuyện này! Ta... Ta..." Tiểu Vũ thấy tình thế không thể quay đầu, ánh mắt hết nhìn đồng tới nhìn tây muốn tìm đường ra, đối với câu hỏi của Lưu Quang, lắp bắp nói không nên lời cái lý do đến đây.

"Chẳng lẽ ngươi đang Mộng Du à?"

"... Ha hả?"

Xoạt một tiếng, Tiểu Vũ nghĩ đến đây. Dựa vào lời nói của Lưu Quang, đúng lý hợp tình mở miệng nói: "Đúng! Đúng vậy! Vương gia thật sự là quá thông minh, ta bị mộng du mà ngươi cũng nhìn ra! Ngươi thật sự là quá anh minh thần võ, lòng kính trọng của nhân dân chúng tôi đối với ngươi thật giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt!"

Nói hết những lời này, cũng không biết do Tiểu Vũ ảo giác hay không, chỉ cảm thấy trên nóc nhà có cái gì đó rơi xuống! Nàng vô ý thức ngẩng đầu nhìn, chỉ là dĩ nhiên cũng không nhìn ra bất cứ cái gì, nên cũng quên đi.

Lưu Quang nghe thấy lời nói vừa rồi của nàng, hiểu rõ lên tiếng đáp lại: "Ồ ~~~ Thì ra là thực sự mộng du à! Kia. . . Ngươi còn nhớ rõ đường về phòng của mình không? Có cần ta tiễn ngươi một đoạn đường hay không?"

"Không cần!" Tiểu Vũ quyết đoán từ chối! "Không cần phiền toái Vương gia! Ngươi liền an tâm nghỉ ngơi là được rồi, ta đi về trước đây."

Nói xong, Tiểu Vũ rút người lại mình, chui ra từ khoảng trống ở giữa cánh tay của Lưu Quang. Người vừa được đến tự do, liền chạy nhanh lùi về phía sau vung tay nhỏ bé nhìn Lưu Quang nói: "Vương gia vạn phúc, Vương gia ngủ ngon!" Lùi đến cạnh cửa, thân thể chớp lóe, bỏ chạy thật nhanh như có lửa thiêu mông.

Trong phòng, tuy Lưu Quang có hưng trí giờ lên tươi cười. Ngày còn dài mà, nàng đã có dũng khí nhảy vào dòng Luân Hồi, ta liền từ bị chơi đùa với nàng đến cùng vậy!

...

Bụi cỏ ngoài phòng, Tiểu Bạch lắc lắc còng cò đại ở trên đầu, vẻ mặt khó chịu nói: "Tiểu Hắc! Ta không thể không thừa nhận, tư duy của Vũ nha đầu này không giống với người thường! Có thể xem lời nói vô nghĩa như vậy thành chuyện đương nhiên, chuyện này cũng thật sự phải cần có bản lĩnh đó!"

Người bị mộng du còn có thể nói chuyện với người khác sao? Còn có hỏi có đáp nữa chứ? Hại hấn bị té từ trên nóc nhà xuống, mông té đến đau!

Tiểu Hắc vừa phui sạch còng cò đại trên đầu, vừa hoàn toàn thất vọng: "Ca! Ngươi đừng nói với ta nữa, đến bây giờ ngươi mới biết Tiểu Vũ lợi hại à?"

Hừ! Mỗ Bạch hừ nhẹ một tiếng, mặc dù tức giận bất bình, nhưng cũng đúng là không thể làm gì được.

Quả thật! Quả thật nha đầu kia có chút tài năng. Kể cả Chung lão đại cũng bị nàng tức đến mặt đen biến thành trắng, lại từ mặt trắng biến thành mặt đen.

Xem ra... Hấn đã xem nhẹ nàng! Không được! Cuộc sống sau này vẫn còn dài, nói sao đi nữa hấn vẫn phải cố bám víu vào!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Gặp Lại Lá Cây

Editor: Melodysoyani

Hôm sau ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, Tiểu Vũ rời giường xoa xoa đôi mắt nhập nhèo còn đang buồn ngủ, ý thức vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn, chợt nghe thấy vài tiếng âm âm, tiểu nha hoàn Lục Hà đẩy cửa ra vội vã chạy vào.

"Cô nương! Không xong, đã xảy ra chuyện rồi!"

Một mối đuổi thất lung ra, ngập một cái. Mỗ Vũ lười biếng nói: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

"Trong cung truyền ra tin tức, nói người giả đến Diệp phủ kia căn bản không phải thất công chúa! Chuyện này làm hoàng thượng rất tức giận, Vương gia lo lắng cho an nguy của lục công chúa, nên đã tiến vào hoàng cung xin tha rồi!"

Cái gì! ?

Tiểu Vũ lập tức bị bùng tỉnh, nháy mắt trở nên rối loạn. Tuy rằng sớm biết rằng sẽ có một ngày chuyện này bị bại lộ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lại nhanh như vậy! Xem ra, tên tiểu hoàng đế chính thái kia quả thực không dễ lừa dối!

Làm sao bây giờ? Tiểu hoàng đế kia đang tức giận, mà kim bài miễn tử kia còn chưa tới tay nàng. Nếu lúc này còn tới hoàng cung, chẳng phải là muốn chết sao? Nhưng là... Nếu không đi, có phải sẽ rất có lỗi với thất công chúa hay không? Dù sao lúc trước nàng cũng đã vỗ bộ ngực cam đoan, giờ xảy ra chuyện nàng phải tự gánh vác.

Suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, Tiểu Vũ vò vò tóc. Rốt cuộc có nên liều mạng hay không? Dù sao đơn giản cũng chỉ có ba loại kết quả!

Loại thứ nhất, là chết!

Loại thứ hai, là không chết được, nhưng cũng phải chịu chút tội gì đó.

Loại thứ ba, nàng phúc lớn mệnh lớn, dù sao cũng đã thành toàn một đoạn nhân duyên, tiểu hoàng đế không so đo hiềm khích trước kia mà tha thứ cho nàng!

Hơn nữa... không phải vương gia mỹ nam cũng tiến cung sao! Tuy rằng thời gian bọn họ sống chung không quá dài, nhưng hẳn cũng không máu lạnh vô tình đến mức nhìn nàng chết đi? Tốt xấu gì cũng phải cầu xin cho nàng một chút chứ?

Một đống dấu chấm hỏi quanh quẩn trong đầu, cuối cùng, Tiểu Vũ vẫn nắm chặt tay nhỏ bé.

Liều mạng!

"Lục Hà, mau mau mau! Cho thay y phục cho ta!"

"Ai, được!" Lục Hà mở miệng đáp lời, nhưng vừa làm, liền nghi hoặc nói: "Ách, cô nương! Xin hỏi bây giờ người muốn mặc loại y phục nào? Y phục gia đình? Đồ hộ vệ? Hay là..."

Tiểu Vũ bị câu hỏi của nàng làm cho có chút chẳng biết làm sao, trừng mắt nhìn nói: "Chẳng lẽ không có nữ trang sao?"

"Hả? Cô nương muốn mặc nữ trang sao?"

Về mặt Lục Hà kinh ngạc, làm cho mẫu Vũ không khỏi đầu đầy hắc tuyến. Làm ơn .....nàng chỉ chơi cosplay có vài ngày thôi, nên mới mặc mấy bộ y phục đó, nhưng thực chất bên trong vẫn là một nữ nhân mà phải không! ?

...

Sau khi bận rộn thay y phục xong, Tiểu Vũ liền lao ra cửa phủ chạy thẳng đến hoàng cung. Nhưng mãi cho đến khi nàng bước lên đường phồn hoa rồi, mới giật mình phát hiện một chuyện quan trọng! Nàng tiến cung bằng cách nào đây?

Lần đầu tiên tiến cung là theo Vương gia mỹ nam đi vào, sau lại vài lần đều là cùng Tiểu Hắc lên vào xem nhậm lúc đêm khuya. Bây giờ chỉ có một mình nàng, nàng phải vào bằng cách nào đây?

Ngay lúc mẫu Vũ vất vả trầm tư, ngay tại lan can trên lầu hai của một khách điểm trên khu phố, một người lấy tay chống cằm nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên, cảm một hạt đậu phộng trên bàn lên chia tay bạn ra.

A há? Tiểu Vũ chỉ cảm thấy đầu bị cái gì vậy đập vào, mặc dù hơi hột, nhưng vẫn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên.

"Ồ kia? ? Người chính là người kia... Lá cây!"

Mộ Dung Túc Dạ nghe vậy nhíu chân mày lại, lá cây? Lúc nào thì hắn đã lưu lạc thành lá cây rồi?

Nhún vai, tạm thời không đi để ý tới biệt hiệu này, Mộ Dung Túc Dạ phát tay với nàng: "Nhìn dáng vẻ vội vã này của ngươi, ngươi đang muốn đi đâu à?" Lúc nói lời này, ánh mắt nhanh chóng nhìn chằm chằm vào nàng. Lần trước gặp mặt nàng vẫn mặc y phục hộ vệ, lúc này đây, thể nhưng đổi thành nữ trang. Mặc dù chừng chưa phải xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng có một thần thái khác!

Tiểu Vũ vừa định lớn tiếng trả lời hắn, nhưng nhìn chung quanh xong, lại lập tức im tiếng, đi lên tiền vài bước, tay nhỏ bé đặt ở bên miệng, ngẩng đầu nhỏ giọng nói với hắn: "Ta muốn tới hoàng cung!"

"Hả?" Trong mắt Mộ Dung Túc Dạ hiện lên thần sắc khó hiểu. Chuyện của thất công chúa hắn vừa mới nghe hạ nhân nói thôi, cũng đang suy nghĩ có nên lợi dụng nước đục này, tiến cung đi cầu xin tha thứ hay không. Không nghĩ tới, nha đầu kia... Nàng cũng muốn tiến cung để làm cái gì? Chẳng lẽ chuyện của thất công chúa có liên quan đến nàng sao?

"Này!" Dưới lầu, đôi mắt Tiểu Vũ chợt sáng lên, thấy suy nghĩ Mộ Dung Túc Dạ có chút bay xa, vội vàng dùng sức vẫy tay gọi hắn để lấy lại lực chú ý.

"Lá cây! Người đã ở trong này, thì cửu vương gia nhà ngươi cũng ở trong đó đúng không?"

"Hả?" Mộ Dung Túc Dạ có chút ngây người, cứng ngắc gật gật đầu nói: "Ách, đúng vậy, hắn cũng ở trong này!"

Nghe thấy đáp án này, đôi mắt Tiểu Vũ càng thêm lóe sáng: "Kia có thể để ta gặp hắn một chút được không?"

"Người muốn gặp hắn làm cái gì?" Mộ Dung Túc Dạ khẽ nhíu mày, vẻ mặt có chút khần trương.

Tiểu Vũ không có phát hiện ra thần sắc của hắn, đứng lý hợp tình nói: "Cầu hắn giúp một chuyện, dẫn ta tiến cung!"

"..."

Nháy mắt, Mộ Dung Túc Dạ thở thật dài một hơi. Bất cười lắc đầu nói: "Thì ra là chuyện này! Được rồi, ngươi không cần phải gặp hắn, ta cũng có thể giúp ngươi tiến cung!"

"Thật sao?" Tiểu Vũ bán tín bán nghi nhìn hân, hiển nhiên có chút không quá tin tưởng.

Mộ Dung Túc Dạ nhượng mảy, thấy dáng vẻ của nàng, sao có cảm giác giống như mình bị xem thường vậy? Nhất thời đứng thẳng người, lấy một vật gì đó từ trong tay áo ra, tiện tay liền ném xuống cho nàng.

Dưới lầu, Tiểu Vũ vô ý thức đưa tay lên nhận, vừa cầm vừa nhìn, là một tấm kim bài sáng lóng lánh. Mặt trên có khắc... Khụ khụ, thực xin lỗi, chữ của thời đại này, nàng không biết...

"Đây là có ý gì?" Những lời này còn chưa kịp hỏi ra, trên lầu liền truyền đến tiếng nói trong trẻo của Mộ Dung Túc Dạ.

"Cầm nó tiến cung, qua lại đều không bị ngăn trở! Không ai dám ngăn cản ngươi đâu!"

Tiểu Vũ ngẩn ra, thật hay giả? Đồ vật nhỏ này lợi hại như vậy sao? Nhưng... nếu thực lợi hại như vậy, làm sao một tên tiểu hộ vệ như lá cây lại có đây?

Lại bán tín bán nghi ngẩng đầu nhìn, Mộ Dung Túc Dạ liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của nàng, nhanh chóng ho khan hai tiếng, giải thích nói: "Đó không là của ta, là của vương gia chúng ta! Có vài lần ta vào cung làm việc giúp hân, vì để thuận tiện, hân mới tạm thời giao lệnh bài này lại cho ta. Còn nữa, sau khi ngươi xuất cung phải lập tức trả lại cho ta!"

Nghe thấy lời giải thích này, Tiểu Vũ mới nhếch miệng cười. Giờ lệnh bài trong tay lên, cười hi hi nói: "Yên tâm đi! Có mệnh nhất định sẽ trả, còn mệnh nữa sẽ không khó! Ta thật sự đã uống rượu chung với một người huynh đệ cực lý tốt! Chân tình này ta sẽ nhớ kỹ, về sau nhất định sẽ đền gấp bội!"
Đương nhiên, điều kiện trước tiên là ta phải còn sống để xuất cung!

Nói xong, Tiểu Vũ phát phát tay với Mộ Dung Túc Dạ, nhanh chóng bước chân chạy tới hoàng cung.

...

"Gia? Thứ cho tiểu nhân mạo muội nói một câu, ngươi dễ dàng giao lệnh bài cho nàng như vậy, có phải có chút không thỏa đáng hay không..."

Mộ Dung Túc Dạ phía sau, đứng nhìn hai nam tử đi cùng hân vào hôm đó. Giờ phút này một người thì xoay người hỏi câu này, tên còn lại cũng đang cúi đầu, dường như cũng lo lắng vấn đề này.

"Không có việc gì! Không cần lo lắng." Mộ Dung Túc Dạ quay người lại, lười biếng tựa người vào lan can.

"Các ngươi chỉ đơn giản sợ nàng xảy ra chuyện, tra ra nơi đã đưa lệnh bài, sẽ liên lụy đến ta. Sợ nàng sẽ không trả lại lệnh bài cho ta đúng không? Chỉ là nếu ta đã đưa lệnh bài cho nàng, một mặt là đã tin tưởng nàng, về phương diện khác thì..." A! Ta cũng sẽ không để nàng xảy ra chuyện!"

Lời còn chưa dứt, Mộ Dung Túc Dạ đã đứng thẳng người để hoạt động hoạt động gân cốt, cất bước đi xuống lầu. Hai gã hộ vệ phía sau có chút không hiểu nói: "Gia? Không phải muốn ở trong này uống trà sao? Đây là muốn đi đâu vậy?"

Mộ Dung Túc Dạ vẫn không ngừng cước bộ, giờ lên tươi cười thân nhiên phun ra ba chữ.

"Xem nào nhiệt!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 37: Long Nhan Nổi Giận, Cứu Vương Gia Đột Nhiên Xuất Hiện

"Lá gan của các ngươi thực không nhỏ, dám cấu kết lừa gạt trăm sao? Các ngươi cũng nên biết khi quân là tội chết, đừng tưởng rằng một người là tỷ tỷ của ta, một kẻ là người của tam ca ta, thì ta sẽ không dám bắt các ngươi!"

Tuy rằng diện mạo của Tiểu hoàng đế đáng yêu, nhưng khi nổi giận vẫn là người có sắc có vẻ. Tiểu Vũ vốn còn đang mang vẻ mặt thống khổ quỳ trên mặt đất, nhưng đến lúc nghe thấy một câu "người của tam ca" kia, ánh mắt chợt sáng long lanh, biểu tình phấn khởi kia làm cho đầu của Mộ Dung Phiêu Tự, người đang quỳ gối bên cạnh nàng xuất hiện một dấu chấm hỏi.

"Này! Ngươi vui về gì đấy?"

"Hi hi! Vừa rồi ngươi có nghe thấy không? Tiểu hoàng đế nói ta là người của tam ca ngươi!"

"Ách... Thì sao chứ?"

"Ngu ngục (=.)! Đây chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ ngay cả tiểu hoàng đế cũng cho rằng ta cả tam ca người là trai tài gái sắc trời xanh một cặp! Chắc chắn đây là đang gián tiếp cổ vũ ta, hi vọng ta có thể sớm ngày lừa tóm tam ca của người vào trong tay!"

"..."

Trần Mộ Dung Phiêu Tự lướt qua một giọt mồ hôi lạnh, thật không biết do Tiểu Vũ này quá lạc quan hay là quá khát khao tương lai đây. Đáng lẽ chuyện nên làm nhất bây giờ là trấn an cảm xúc của thập tứ đệ, để hai người các nàng có thể thoát tội mới đúng chứ? Về phần chuyện lừa Tam ca, có thể để sao này rồi mới ảo tưởng được không?

"Hai người các người lặng lẽ nói cái gì ở đó đấy?"

Trên ngai rồng, tiểu hoàng đế nhăn mày lại, hiển nhiên tương đối có bất mãn với hai người đang quỳ và lặng lẽ thì thầm ở dưới điện. Có làm hay không? Hai người này cũng quá không để hấn vào mắt đi?

"Người muốn biết sao?"

Tiểu Vũ nhú mày nhìn phía hấn, trong mắt tràn đầy giảo hoạt.

"Ách, nói nghe một chút xem!"

"Được thôi! Nếu người bằng lòng không giáng tội chúng tôi, ta liền nói cho người nghe!"

"Chao ôi?" Tiểu hoàng đế kêu ngạo đáng yêu nói: "Vậy mà còn dám cò kè mặc cả với trẫm à? Có tin bây giờ trẫm lập tức sai người kéo các người ra ngoài chém hay không!"

"Chém cơ đấy!" Cũng không biết Tiểu Vũ lấy dũng ở đâu ra, trôi chảy nói ra lời này. Hai chữ này cùng phát ra (à ý nói khi tiểu hoàng đế nói chữ “chém” thì TV cũng nói chữ đó), Mộ Dung Phiêu Tự ngây dại. Vừa định lặng lẽ kéo y phục của nàng một cái, lại nhận được ánh mắt trấn an của nàng. Tiếp theo lại nghe nàng nói: "Dù sao đầu rơi xuống đất chỉ thành một vết sẹo lớn, mười tám năm sau lại là một hảo hán! Chẳng qua... mạng của ta cũng thật nhỏ, nên trái lại chết cũng không đáng để luyến tiếc. Nhưng nếu thất công chúa cũng chết, thì có lẽ lục công chúa kia cũng không sống nổi nữa. Mà nếu như lục công chúa không sống nổi, thì chắc chắn Diệp công tử cũng không muốn sống nữa. Nếu Diệp công tử không muốn sống, thì chắc là Diệp thượng thư cũng sẽ vứt bỏ mạng già. Ai... Lục sát thương này thực lớn nha!" (Melody: hay còn gọi là chết chùnrv)

Tiểu hoàng đế nghe vậy nhú mày: "Người nói vậy... Là muốn uy hiếp trẫm? A! Tốt! Trẫm sẽ không chém thất công chúa, chỉ chém người thôi!"

Nghe thấy lời này, Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn phía tiểu hoàng đế, ánh mắt sáng quắc nói: "Lời của bệ hạ nói là vàng bạc, nói rồi chắc chắn phải giữ đúng lời! Ý tứ vừa rồi của bệ hạ, chính là tha thứ cho thất công chúa đúng không?"

Tiểu hoàng đế ngăn ra, nhất thời cảm thấy như là đã nhảy vào một cái bẫy. Chỉ là việc đã đến nước này, hấn cũng không kịp nghĩ lại, lập tức nói: "Đúng! Trẫm sẽ không so đo sai lầm của thất công chúa. Nhưng với người thì không phải như vậy! Gã thay cho công chúa, lừa dối mọi người, mỗi một tội trên đều là tội chết!"

"Vâng!" Tiểu Vũ thủ thế ok với thất công chúa, ý bảo nàng đứng bên cạnh đi, nơi này không chuyện của nàng. Nhưng Mộ Dung Phiêu Tự lại tràn đầy lo lắng nhìn nàng. Nụ chặt y phục nhú mày nói: "Tiểu Vũ người điên rồi sao! Giúp ta thoát tội thì người phải làm sao đây? Trẫm ngàn đừng tưởng rằng Thập Tứ đệ có vẻ ngoài đáng yêu thì lòng cũng sẽ nhân hậu. Lúc tiên hoàng còn sống đã từng nói qua, giữa nhiều huynh đệ như vậy, nhưng tính cách của thập tứ đệ lại giống với người nhất! Biết là tính cách gì không? Chính là lòng dạ ác độc! Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!"

"A sao?" Tiểu Vũ kinh ngạc: "Thì ra hấn có cá tính như vậy sao? Cảm tình trước đây của ta là sai lầm? Thì ra hấn thuộc thế hệ thiếu niên phúc hắc sao?"

Ai nha nha! Đột nhiên rất muốn hát vang một khúc «sự hấp dẫn của niên hạ công»! Cái kia, lời bài hát là gì nhỉ?

"Đáng yêu không gì sánh được là vỏ bọc bên ngoài, bản chất ác ma đã được che dấu. Niên hạ công lực hấp dẫn ai có thể mạnh hơn ta, muốn bá chủ học nghệ chỉ cần trình lên ba trăm lượng!"

Ồ ha ha a ~ không nên không nên, chạy lẹch, tà ác. Bình tĩnh, phải bình tĩnh!

...

Đầu Mộ Dung Phiêu Tự đầy hắc tuyến, nhìn thấy dáng vẻ dù người nào cũng không ngăn cản lại được của Tiểu Vũ, thì sau cùng cũng đứng dậy thối lui đến một bên, đứng vững.

"Nói đi! Còn lời nào muốn nói thì cứ việc nói!"

Tiểu Vũ liếc mắt nhìn Mộ Dung Lưu Quang vẫn đứng ở một bên không nói chuyện, có chút nhận mệnh buông tiếng thở dài.

"Quên đi, có nói cũng sẽ không đáp ứng ta. Liền cứ như vậy đi!"

Tiểu hoàng đế thấy dáng vẻ bình tĩnh không hề, lộn chết không sợ nước sôi nóng của Tiểu Vũ, nhất thời cũng có chút do dự. Nói thật ra thì, hấn thực không muốn mạng của ai cả, chỉ cảm thấy không thể để mất thể diện. Huống chi hấn vốn muốn thành toàn cho Lục tỷ và Diệp Từ Lan, sau lại bởi vì lực

tỷ nhút nhát yếu đuối, hẳn mới hạ chỉ gả thất tỷ, cũng là có ý muốn kích thích lục tỷ. Hiện tại do sai sót ngẫu nhiên, mà vừa vận đặt thành mục đích lúc ban đầu.

Nha đầu quỹ dưới điện kia, bắt đầu từ lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng, chỉ biết nàng là nữ phần nam trang, tam ca không chỉ dẫn nàng tiến cung, mà còn có dáng vẻ dung tút kia nữa, nên chắc chắn quan hệ của nàng và tam ca không đơn giản. Nhưng mà...

Hắn liếc mắt nhìn Mộ Dung Lưu Quang vẫn đứng một bên không nói chuyện, trong lòng rất là rối rắm.

Tam ca! Người rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Người đi ra nói một tiếng, để đệ ta có một cái bậc thang đi xuống, thì chuyện này không phải xong rồi sao! Hiện tại thì thật khỏe, một người thì rất muốn tìm cái chết, một kẻ thì đứng thâm trầm im lặng ở một bên, chẳng lẽ thật sao muốn cho ta làm một bạo quân, chém nha đầu kia hay sao?

Thật ra thì! Mộ Dung Lưu Quang không phải có ý giả thâm trầm, hẳn là vẫn chờ mổ nha đầu cho hắn một cái ánh mắt cầu cứu. Đáng tiếc nha đầu này lại chột thay đổi tính tình, thế nhưng lại trở nên kiên cường như vậy!

Ai... Bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, Lưu Quang có chút nhận mệnh nhếch lên một nụ cười khổ. Xem ra, bất kể thế nào, đều bị nha đầu cổ chấp này ăn sạch sành sanh!

Nâng ống tay áo lên đưa tay mò vào trong, thứ bên trong cất giấu, chính là kim bài miễn tử mà tối hôm kia Tiểu Vũ muốn ăn cắp. Lưu Quang vừa định lấy ra giúp Tiểu Vũ thoát tội, chỉ thấy tiểu thái giám ngoài điện bỗng nhiên đi đến, mở miệng nói: "Bệ hạ, Cừ Vương gia đến đây, nói là có việc tìm bệ hạ!"

"Cừ ca?"

Tiểu hoàng đế nghe thấy ba chữ Cừ Vương gia, ánh mắt nhất thời sáng lên. Lập tức đứng lên kích động nói: "Mau! Mau làm cho hắn tiến vào!"

"Cừ Vương gia?"

Tiểu Vũ nghe thấy ba chữ này, cũng là đôi mắt sáng ngời. Đó không phải là chủ tử của lá cây sao? Hắn tới làm cái gì? Chẳng lẽ... Hắn phát hiện lá cây cho người ta mượn lệnh bài thông hành không bị ngăn cản, nên đặc biệt đến lấy lại sao?

Mang theo tâm tư nghi hoặc, Tiểu Vũ quay đầu nhìn về phía sau. Sau đó... Liền thấy một bóng dáng có chút quen thuộc.

Nhắc tới bóng dáng này có bao nhiêu quen thuộc chứ? Chính là người nàng có cảm tình sâu nặng vào hôm kia, huynh đệ tốt cùng nhau uống một ngụm rượu, còn có chính là vị bằng hữu vừa rồi cho nàng mượn lệnh bài! Người có cái tên tương đối cổ quái, lá cây!

"Thần Mộ Dung Túc Dạ tham kiến bệ hạ! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"..."

Oanh! Tiểu Vũ cảm thấy, từ lúc sau khi nguyên rửa tên gia hỏa kia sẽ bị sét đánh, thì ngược lại số lần mình bị sét đánh ngày càng nhiều.

Lá cây? Mộ Dung Túc Dạ? Mộ Dung!??? Nếu nàng nhớ không lầm, Vương gia mỹ nam cũng họ Mộ Dung đi? Lục công chúa thất công chúa cũng họ Mộ Dung đi? Thậm chí này tiểu hoàng đế chính thái kiêu ngạo đáng yêu cũng là họ Mộ Dung đi?

Cho nên...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Dáng Vẻ Còn Anh Tuấn Hơn Ta

Editor: Melodysoyani

"Miễn lễ miễn lễ, Cừ ca! Đã nói với huynh bao nhiêu lần, nếu sau này không có các đại thần khác ở đây, huynh hãy giống như Tam ca đi, không cần động một chút là hành lễ với ta!"

Thanh Sam mờ hồ, mờ nhạt lại nho nhỏ. Trong tưởng tượng của Tiểu Vũ, lúc lần đầu nhìn thấy Mộ Dung Túc Dạ ở tiệc mừng, đã cảm thấy hắn là một người có tính tùy tiện. Dáng vẻ lơ đãng, lúc nào cũng troe nụ cười vô vị ở trên mặt. Chính vì như vậy, nên nàng mới cảm thấy mình cực kỳ thân thiết với hắn. Chẳng qua hiện tại xem ra, tên Túc Dạ này không còn là tên "Lá cây" kia nữa rồi, thế nhưng hắn cũng là một vị Vương gia!

"A! Bệ hạ lại nói đùa. Bây giờ thân phận của người không giống với trước đây nữa, cho dù ngươi là Thập Tứ đệ, nhưng một khi ngồi trên vương vị này, thì cũng không thể nào làm trái quy củ được."

Mộ Dung Túc Dạ nói xong, nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ đang quỳ ở một bên. Biểu tình rất là vô tội nói: "Hả? Nữ tử này là?"

Mỗ Vũ quăng cho hắn một cái nhìn xem thường, ngụy trang ! Ngươi tiếp tục trang ngụy trang đi!

"Hừ! Cừu ca ngươi cũng nghe nói rồi phi không? Người giả đến Diệp phủ kia không phải thất tỷ! Mà là nữ tử này giả trang thành thất tỷ, dùng kế vàng thau lẫn lộn, sau khi tiến vào phòng, thì trao đổi lại với lục tỷ, sau đó lại tự đào thoát! Nếu không phải sáng nay đột nhiên trầm lại muốn đến cung Hoa Hiên một chút, thì bây giờ cũng không biết mình trở thành ngọc tử ! Trầm đang định chém đầu nàng đây!"

"Ồ ~ thì ra là như vậy à!"

Về mặt Mộ Dung Túc Dạ hiểu rõ gât gât đầu, lập tức sờ sờ cằm nói: "Ừm! Nữ tử này dám lừa gạt bệ hạ, đúng là nên chém đầu thị chúng! Chỉ là... Từ nhỏ thân thể của Lục tỷ đã không tốt, hàng năm đều tỉnh dưỡng thân thể ở ngoài cung. Khó có được người khiêng nâng vừa ý, bệ hạ cũng bởi vậy mới tứ hôn, hi vọng nàng có thể có được hạnh phúc. Nhưng lục tỷ lại lo lắng cho tình trạng thân thể của mình, không chịu gả. Bệ hạ buồn bực, thế này mới sửa lại là tứ hôn cho thất tỷ. Chuyện xảy như bây giờ, dĩ nhiên là do tiểu nha đầu này to gan lớn mật, nhưng kết cục này, thật ra đều khiến tất cả vui vẻ không phải sao ? Cứ như vậy, ưu khuyết điểm đối chọi nhau. Thỉnh thoảng bệ hạ cũng nên mở một con mắt nhắm một con mắt, buông tha nàng đi!"

Lời nói vòng vo uyển chuyển của Cừu Vương gia , làm cho Tiểu Vũ vừa kinh hãi lại lập tức run sợ. Nghe được câu cuối cùng mới biết hắn có tâm tới cứu nàng, thế này mới thoáng thở ra một hơi, nghĩ rằng, coi như tên lá cây này còn có chút lương tâm! Cũng không uống lúc trước nàng đã cùng hắn "Cảm tình sâu nặng, một ngụm uống cạn!"

Lúc Tiểu Vũ thờ mệnh, thì tiểu hoàng đế cũng hưng trí nhướng mày. Nhắc tới trong hoàng cung, thì hắn thân thiết với vị vương gia nào nhất? Thật ra thì cũng không phải tam Vương gia Mộ Dung Lưu Quang, mà là vị Cừu Vương gia, Mộ Dung Túc Dạ này!

Nói ra thì thực ra bên trong có một đoạn sự việc nhỏ xen giữa, lúc tiền đế còn sống, các vị hoàng tử luôn đối chọi với nhau khiến ông cực kỳ phiền não. Mà trong lòng ông cũng đã chọn ra hai người, một là Cừu hoàng tử do hoàng hậu sinh ra, một người khác đó là nhi tử của vị sủng phi mà ông cung chiều nhất.

Khi đó triều đình và dân gian chia ra hai phái, chỉ là đa số mọi người đều muốn Mộ Dung Túc dạ kế vị, vì dù sao cũng xuất thân từ chính cung, hơn nữa so thân phận hay tính tình đều tốt hơn hắn (THĐ). Nhưng Cừu hoàng tử lại cố tình không muốn nắm giữ cơ hội tốt, hắn chính là không hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế này! Rõ ràng là cuộc sống ở trong cung rất an nhàn và thoải mái, lại cứ thích chạy ra ngoài, thích xuất cung bốn ba khắp nơi. Thậm chí từng trước mặt tiền hoàng cùng với văn võ bá quan nói , hắn không cần quyền lực và ngôi vị hoàng đế, chỉ mong có chỗ che mưa che gió, có thể an nhàn tiêu sái sống hết một đời.

Cũng vì câu nói dừng cảm kia của hắn, mà ngôi vị hoàng đế này, cuối cùng cũng do hắn (THĐ) kế thừa. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế, ngôi vị hoàng đế này của hắn thật sự là do Mộ Dung Túc Dạ chấp tay nhường cho . Không thể nói vị Cừu hoàng tử này không thông minh, mà chỉ có thể nói hắn quá mức không tranh sự đời. Ngay từ đầu, hắn (THĐ) còn cười nhạo hắn (MDTD)ngốc. Chỉ là sau này ngẫm lại, ý tưởng của mỗi người đều không giống nhau, bây giờ Cừu hoàng tử vẫn tiêu sái như trước, hắn (MDTD) thật đã tiêu sái như lời mà hắn từng nói (MDTD). Nhưng Hoàng Thượng như hắn (THĐ), lại có rất nhiều phiền não. Nếu lấy hai người so sánh với nhau, hắn (THĐ) thật sự là có chút hâm mộ hắn (MDTD) ...

Không tranh ngôi vị hoàng đế với hắn, hơn nữa khi có thứ gì tốt, hắn (MDTD) cũng luôn chia sẻ với hoàng đế này. Không thể không nói, vị ca ca Mộ Dung Túc Dạ này, thực sự là một người tốt. Lúc hắn vừa mới đăng cơ lên ngôi hoàng đế, còn rất là ý lại vị Cừu ca này, có chuyện gì đều đàm luận với hắn. Hắn vốn tưởng rằng, chính là hậu thuẫn tốt nhất của hắn. Nhưng vào một hôm nọ, Cừu hoàng tử đột nhiên lại trốn đi, liền đi không trở về như vậy. Khi đó hắn mới giật mình hiểu được hết thảy... Đế vương! Cuối cùng chỉ có thể tồn tại một cách cô độc và cao ngạo.

Đoán chừng là vì nghe thấy tin đại hôn của thất tỷ, cho nên hắn mới đặc biệt gấp trở về đi? Chỉ là Cừu ca luôn luôn đặc lập độc hành, tiêu sái tự tại, thế nhưng lại có thể cầu tình cho một tiểu nha đầu? Ô, thật đúng là muốn không để hắn không tò mò cũng rất khó!

"Cừu ca! Về mặt tình cảm mà nói, huynh cũng đã mở miệng, tự nhiên ta sẽ giữ thể diện cho huynh. Cho dù là kẻ bại hoại tội ác tày trời, ta đều đã miễn tội chết cho hắn. Chẳng qua...Huynh phải cho ta một cái lý do chính đáng đã! Ngươi xem nha, nàng giả trang thành công chúa, là tội chết! Khi Quân, là tội chết! Lấy hạ phạm thượng, cũng là tội chết! Những thứ này cộng lại, đều đủ để xử nàng tội chết rồi! Không sai, đúng vậy, điểm xuất phát của nàng là sai, nhưng kết cục là tốt, nhưng huynh cũng không thể nói một câu ưu khuyết điểm đối chọi nhau, liền miễn tất cả tội trạng của nàng đi? Thế thì hoàng đế như ta thật không có uy tính!"

Lúc này, Lưu Quang vốn đứng bên cạnh không nói tiếng nào rốt cục cũng tiến lên từng bước, không chút do dự lấy kim bài miễn tử từ trong tay áo ra quơ quơ trước mặt tiểu hoàng đế.

"Thêm cái này nữa, thì đủ xóa bỏ hết tội của nàng rồi phải không?"

Đôi mắt Tiểu hoàng đế chợt lóe, ôi? Tam ca rốt cuộc huynh cũng đi ra nói chuyện rồi sao? Nhưng sao huynh lại không sớm không trễ, mà lại cố tình ngay lúc cừu ca vừa xuất hiện, huynh liền nhin không được bước lên đây? (Ghen đầy cung :v)

Ánh mắt Tiểu Vũ sáng long lanh, mỹ nam ơi mỹ nam! Rốt cuộc ngươi vẫn luyện tiếu ta, bước ra giải vây cho ta! Thật không hổ danh là nam nhân mà ta nhìn trúng, vừa xuất ra độc thủ, liền trực tiếp lấy kim bài miễn tử ra cứu ta! Ô ô ô... Quá cảm động, on này không gì có thể báo đáp, hay để ta lấy thân báo đáp, ách, không đúng! Hay để ngươi lấy thân báo đáp, ta sẽ chiêu cố ngươi thật tốt!

Trong lòng kích động nghĩ, mỗ Vũ liền chuẩn bị bỏ nhào tới ôm đùi của mỗ Vương gia. Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn hắn, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Lưu Quang liếc qua, nhất thời cả người run lên, kết băng đông lạnh tại chỗ.

Ai... Được rồi! Mỹ nam rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng! Nàng tự tiện giúp công chúa là không đúng, nhưng cũng chỉ không thể thấy chết mà không cứu được thôi! Hơn nữa! Tốt xấu gì cũng là hai muội muội của ngươi, làm ca ca phải hiểu được yêu thương có đúng không? Nếu trước đây người đồng ý đứng ra nói một câu, thì bây giờ ta sẽ quý như thế này sao! Đầu gối sẽ đau thế này à?

Lúc Tiểu Vũ là đông lạnh, bên kia tiểu hoàng đế đang ngồi trên ngai vàng cũng thật lâu không nói lời nào. Cửu Vương gia lại thốt ra một tiếng thét kinh hãi, kinh ngạc nói: "Hả! ? Vị này là ai?"

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều đầu đầy hắc tuyến. Tiểu Vũ tức giận nhỏ giọng nói thầm: "Làm ơn ! Có cần phải có phản ứng tri độn vậy không? Sự tồn tại của vị mỹ nam đẹp mắt như vậy, thế nhưng đến bây giờ ngươi mới biết sao?"

Tiểu hoàng đế lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, mở miệng giới thiệu nói: "Hắn là Tam ca đấy! Lại nói tiếp, quả thật là thời gian mà Cửu ca và Tam ca tiếp xúc với nhau không nhiều lắm, cũng khó trách Cửu ca không biết ..."

Thật ra thì Lưu Quang cũng không có hút biểu hiện bất mãn nào, gật đầu với Túc Dạ, xem như chào hỏi qua. Người sau khăn trương chạy tới hành lễ với hắn, rồi sau đó về mặt bất khả tư nghị nói: "Thật sự là thần kỳ! Ta chỉ nhớ rõ lúc trước khi Tam ca chuyển tới lãnh cung, ta còn vụng trộm nhìn qua hắn một lần! Nhưng lúc đó cũng còn nhỏ, trong ấn tượng của ta thì chỉ nhớ rõ dáng vẻ khả ái của Tam ca thôi. Không nghĩ tới nháy mắt, mà đáng vẻ còn anh tuấn hơn ta!"

"..."

Lời này vừa nói ra, lại làm mọi người ở đây không nói gì nhìn trời một lần nữa. Tiểu Vũ đưa tay kéo y bào của hắn, sau đó liếc đầu gối của mình. Ý tứ chính là: Lệnh đề rồi! Mau cứu ta trước đã!

Mộ Dung Túc Dạ lập tức lĩnh ngộ, đưa tay vào trong áo tay áo, lấy ra một tấm kim bài chói mắt giống y như của Lưu Quang vậy.

"Cái kia! Nếu như tấm của Tam ca còn chưa đủ, thì ta òn có một tấm này! Bệ hạ ngươi liền mở lòng từ bi một chút, tha tiểu nha đầu này đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 39: Ta Bóp Chết Ngươi Tên Lừa Gạt Này!

Editor: Melodysoyani

Tam gia và Cửu gia cùng cầu tình, hai tấm kim bài sáng long lanh!

Tiểu Vũ quý gối ở giữa Mộ Dung Lưu Quang và Mộ Dung Túc Dạ, nhất thời có một loại cảm giác gà chó lên trời (cả họ được nhờ)!

Ánh mắt nghi hoặc của Tiểu hoàng đế vẫn liếc nhìn ba người bọn họ, cuối cùng méo miệng một cái, vẫy tay nói: "Nếu Tam ca và Cửu ca đều đã cầu tình cho ngươi, ta đây liền thoả mãn một mặt, bỏ qua cho ngươi lần này đi! Chỉ là... Ta không cần kim bài miễn tử, hai vị ca ca hãy tự cảm về đi. Có điều! Phải nhớ rõ chuyện lần này, là hai người các ngươi mỗi người thiếu ta một ân tình là được rồi! Về sau nếu đệ đệ có việc muốn nhờ hai vị ca ca giúp đỡ, mong rằng nhất định hai người sẽ không từ chối!"

Nghe vậy, trong lòng Lưu Quang và Túc Dạ chợt có chút hồi hộp, đều vô lực liếc nhìn nhau. Rồi sau đó cùng thở dài một tiếng, Mộ Dung Túc Dạ nhẹ nhàng đá đá người nào đó đang vui vẻ quý ở dưới kia, nhỏ giọng nói: "Ngu ngốc! Còn không mau tạ ơn!"

"Vàng vàng!" Mộ Vũ lấy lại tinh thần, hai tay vung lên rồi nằm úp sấp xuống, lớn tiếng nói: "Tạ ân bệ hạ đã không giết! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Được rồi được rồi, đứng lên đi!"

Tiểu Vũ cười hi hi đứng lên, nhưng bởi vì quý gối quá lâu, nên vừa mới đứng dậy, cẳng chân liền có chút run rẩy, không đứng vững, chợt ngã người sang một bên.

Lưu Quang vừa định đưa tay qua đỡ, nhưng Mộ Dung Túc Dạ kia đã ra tay sớm hơn một bước. Chỉ thấy Tiểu Vũ ngã vào trong lòng hắn, sau khi ngẩng đầu thấy hắn, liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Hai tay trong tay áo chợt nắm chặt, giữa ánh mắt của Lưu Quang nhất thời hiện lên hồng quang mà không người nào có thể phát hiện. Cũng trong lúc này Tiểu Vũ vừa xoay mình lại từ trong lòng của Túc Dạ thì về mặt lập tức thay đổi, thân thủ gắt gao bóp chặt ở trên ở cổ của Mộ Dung Túc Dạ.

"Em gái người! Người cũng thật biết giả trang! Ta cứ nghĩ, người sẽ lừa gạt tới đời ông tổ của ta luôn đấy! Không nghĩ tới người mi thanh mục tú như người, một thiếu niên có khí chất bất phàm như vậy, thế nhưng lại có thể lừa gạt ta! Cái gì mà người hầu bên cạnh Cửu vương gia chứ? Còn bảo ta người tên là lá cây gì đó nữa? Người xem ta như con khi dễ đùa giỡn phải không? Ta bóp chết người tên lừa gạt này!"

Tuy rằng Tiểu Vũ thực sự hạ độc thủ, nhưng mà nàng cũng không dùng nhiều lực. Dù sao đây cũng là một vị gia, không thể đắc tội!

Mộ Dung Túc Dạ giờ hai tay lên làm hình dáng đầu hàng, liên tục lui về phía sau. Trên mặt lại cười nói: "Này! Là do lúc đó người uống quá nhiều rượu nên không nghe thấy lời ta nói mà? Ta đã nói hết cho người rồi, ta tên là Mộ Dung Túc Dạ! Ai biết người lại nghe lầm, bảo ta là lá cây gì đó! Còn xem ta thành hộ vệ của Cửu Vương gia!"

"Ai u? Nếu chiếu theo lời người, thì tất cả đều là lỗi của ta à? Ráy tai ta nhiều quá sao? Nên không nghe thấy? A! Được rồi! Là ta có mắt không nhìn thấy Thái Son! Haiz, đa tạ đại ân đại đức của cửu vương gia, tiểu nữ từ vô cùng tạ ơn! Về sau ta đi đường đương quang của ta, người qua cầu nạy hà của người! Chúng ta không cần gặp lại nữa!"

Tiểu Vũ nói như vậy, cũng thu tay về chuẩn bị chạy lấy người. Nhưng Mộ Dung Túc Dạ lại giữ chặt nàng, liên tục giải thích nói: "Được, được, được rồi! Người lợi hại, nói không lại người! Điều là ta sai được chưa? Là ta không nên gạt người! Người liền đại nhân có đại lượng, xem xét chuyện vừa rồi ta giúp người cầu tình, liền tha thứ ta một lần đi được không?" (>.< Cute)

Trông mặt nhỏ khề chuyền, Tiểu Vũ ra vẻ bình tĩnh nói: "Được rồi! Thấy người thành khẩn như vậy, liền tha thứ cho người. Chỉ là... vì để người không phạm lỗi nữa, liền giao tám kim bài nhỏ kia cho ta đi!"

"... Hả?"

Tiểu hoàng đế vốn có thái độ ngồi xem kịch vui trên long ý, nhưng vừa nghe thấy tiểu nha đầu kia trắng trợn như thế, không hề cảm thấy thẹn với lòng mà đòi kim bài miễn tử, lập tức người trấn định ngồi trên ngai cửu ngũ chí tôn như hán. Cũng nhìn không được thiếu chút nữa ngã xuống long ý. Mà Lư Quang ở bên cạnh mới đầu cũng có chút phẫn nộ, nhưng giờ khoe miệng lại nhếch lên, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Con mèo nhỏ Tiểu Vũ nhà hán... Thật sự là cực kỳ đáng yêu!

Không chú ý đến vẻ mặt tiểu hoàng đế và Lư Quang, Tiểu Vũ trừng mắt to nói tiếp: "Hả cái gì mà hả? Vẻ mặt người như vậy là có ý gì? Không tình nguyện? Không vui ý? Mất hứng à? Có chuyện cứ việc nói thẳng đi! Khó khăn lắm ta mới chịu thương lượng! Không muốn cho ta thì nói đi, ta liền vỗ vỗ mông chạy lấy người thôi, không có gì, về sau cả đời không cần qua lại với nhau nữa. Cho dù không cần thận gặp lại nhau ở trên đường, ta cũng nhất định sẽ xem người thành không khí mà đi ngang qua."

Mộ Dung Túc Dạ nhất thời cảm giác có đàn quạ đen bay qua trên đỉnh đầu, không đợi Tiểu Vũ nói ra lời nào càng làm cho người ta không thể trả lời lại nữa, lập tức lấy tám kim bài miễn tử vừa mới bỏ vào trong ống tay áo ra, trực tiếp đặt ở trên tay nàng.

"Cho người! Hơn nữa tám lệnh bài trước đó ta đưa cho người, cũng toàn bộ đưa cho người!" >.<

Tiểu Vũ trở mặt như lật sách, lập tức thay đổi dáng vẻ. Vừa nhét tám kim bài miễn tử vào trong lòng, vừa giống như khó xử nói: "Làm như thế có không biết xấu hổ quá không... Như vậy hình như không tốt lắm? Nếu không, hay là hai tám kim bài nhỏ kia ta trả lại người một cái nhé?"

Lời tuy như thế, nhưng trong mắt mỡ Vũ chột lóe ra hung quang, dĩ nhiên là đang cảnh cáo người nào đó: nếu người thật làm như lời ta, ta sẽ cắn chết người!

Mộ Dung Túc Dạ khoát tay, cười lúng túng nói: "Ha ha, không cần! Đều cho người, đều cho người!"

Hi hi! Đạt được mục đích, Tiểu Vũ mới tươi cười đầy mặt nhảy trở về bên người Lư Quang. Đá lông nheo với hán, cười rất đắc ý!

Lư Quang không tài nào bật cười được, xem ra ván đầu này, là hán thua!

...

Trên đường hồi phủ, cũng không biết Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đi đâu, chỉ có một mình Tiểu Vũ đi theo sau Lư Quang. Lúc đi ra khỏi đại điện, trên đường đi đến cửa cung, Tiểu Vũ thật cẩn thận túm túm ống tay áo Lư Quang. Người sau dừng cước bộ lại, quay đầu lại khó hiểu nhìn nàng.

"Làm sao vậy?"

"Ách... Gia! Điều kiện lúc trước người đưa ra, ta... Ta chỉ sợ rất khó hoàn thành! Có thể đổi một cái khác hay không?"

Lư Quang có chút mê mẩn, bật thốt lên hỏi lại: "Điều kiện gì?"

"Điều kiện bán mình!"

"..."

Lư Quang không nói gì, lập tức vẫy vẫy tay nói: "Quên đi! Cái điều kiện kia coi như ta chưa nói qua đi!"

Hắn vừa nói như vậy, Tiểu Vũ liền không đồng ý. Túm ống tay áo hắn bắt hắn nói: "Làm sao coi như chưa từng nói qua được! Ngươi đáp ứng ta, chỉ cần hoàn thành điều kiện của ngươi, ngươi liền theo ta đi mà! Chính là... điều kiện ngươi đưa ra quá mức khó khăn! Ta thật sự rất khó hoàn thành! Xin ngươi thương xót một chút, đổi cái khó khăn đó thấp xuống một chút được không?"

Lưu Quang lắc đầu bật cười, xoay người nhìn nàng. Chợt cảm tay nàng dán vào ngực của mình. Hành động này vừa xảy ra, thành công làm cho mồ Vũ hóa đá.

"Ta nói là bỏ điều kiện kia đi, chứ không phải nói là bỏ ngươi từ bỏ! Ừm... Chúng ta đổi cách chơi đi! Ta không đề cập tới điều kiện gì nữa, chỉ cần ngươi có thể khiến ta động tâm, chỉ cần ngươi có thể để nơi này của ta có ngươi, dù ngươi thắng! Ta cũng sẽ ngoan ngoãn đi theo ngươi! Như thế nào?"

Oanh! Mồ Vũ phá bể đá. Hưng phấn nói: "Một lời đã định, thảo nê mã * khó truy!" (==)) này là câu chửi "khá" thô tục, nên mình xin phép không dịch ra)

Đối với việc Tiểu Vũ thường thốt ra những lời thô tục khó hiểu, Lưu Quang đã sớm quen rồi. Buông tay nàng ra, gõ đầu nhỏ của nàng, xoay người tiếp tục đi ra cửa cung của triều đình.

Nhưng còn chưa đi được vài bước, ống tay áo lại bị người tóm lại.

"Ách... Gia! Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?"

Lưu Quang sững sờ, không biết sao, hắn vô ý thức cảm thấy được vấn đề của người nào đó tuyệt đối không phải là một vấn đề tốt! Nhưng khi thấy ánh mắt chờ mong kia của nàng, thì cuối cùng thỏa hiệp nói: "Hỏi đi!"

"Vấn đề này thật sự rất quan trọng! Ngươi nhất định phải thành thật trả lời ta! Trăm ngàn không được giấu diếm ta điều gì!"

Thấy dáng vẻ thành khẩn kia của Tiểu Vũ, Lưu Quang cũng không khỏi cũng còn thành khẩn gật gật đầu.

"Ừm, nói đi!"

"Ngươi... Không bị đoạn tụ phải không?"

"... Há?"

"Nghe không hiểu à? Ách, không sao cả, ta đổi cái phương thức hỏi! Ngươi... Thích nữ nhân phải không?" Đừng để nàng vất vả đến cuối cùng, mà Vương gia mỹ nam lại trực tiếp trả lời nàng một câu: "Thực xin lỗi, ta đã có bạn trai rồi." Như vậy đến lúc đó nàng nhất định sẽ lấy sợi dây cổ tự tử! Cho nên vấn đề này, phải phải hỏi rõ ràng!

"... Có ý tứ gì?"

"Hay là nghe không hiểu? Ta đã hỏi thực hàm súc rồi! Ừm... Khả năng lĩnh ngộ của ngươi đã kém như vậy, ta liền trực tiếp hỏi thôi!"

Tiểu Vũ thận trọng ho khụ khụ, Lưu Quang bỗng nhiên có một loại dự cảm bất an ập vào lòng.

"Ngươi... Không thích nam nhân đi? Ách, cái kia chí hướng vẫn bình thường phải không?"

"..."

"Ai nha! Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ai bảo lần đầu tiên ta gặp ngươi là ở tiểu quán quán chứ! Này, này! Ngươi đừng đi! Tức giận à? Ta hỏi vấn đề đứng đắn mà! Không có chút ý tứ nào khác! Này, này ~~~ gia ~ đừng bỏ ta lại mà! Cùng lắm thì ta không hỏi nữa, tin tưởng ngươi không bị đoạn tụ là được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Hủ Nữ Được Luyện Thành Như Thế Nào?

Editor: Melodysoyani

Hai vị Vương gia cầu tình, hai tấm kim bài miễn tử hộ mệnh. Cuối cùng trong sự kiện gả thay này, Tiểu Vũ không bị gì hết, nhưng cũng dưới tình hình này, hai vị vương gia lại mỗi người thiếu tiểu hoàng đế một ân tình.

Sau khi chuyện này qua đi được một thời gian, vào một ngày nọ, tại phủ Thạc thân vương.

Lưu Quang cau mày ngồi ở chỗ chủ tọa trong đại sảnh, ánh mắt liếc nhìn ba huynh đệ nào đó đang bị vớt ở một góc kia.

Không khí có chút ngưng trọng, Tiểu Bạch nhìn không được mở miệng nói: "Gia! Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn chúng tôi chứ! Chuyện này thực sự không liên quan đến ba người chúng tôi mà! Ta thề với đèn, ta tuyệt đối không có âm thầm dạy Tiểu Vũ những lời nói loạn thất bát tao (*lộn xộn lung tung) đó! Người cũng biết là ta, dù có muốn dạy, cũng sẽ dạy cho nàng biết 36 kế tán gái gì đó, hoặc là 12 quy tắc khi theo đuổi nam nhân! Ta là một người nam nhân bình thường, làm sao có thể dạy nàng cái gì công đắc vô lượng, vạn thụ vô cương* gì đó chứ..."

*Câu này chỉ có hủ mới hiểu =)))

Nói xong lời cuối cùng, tiếng của mỗ Bạch càng ngày càng nhỏ. Trong đầu nhất thời lại nhớ đến mấy ngày trước Tiểu Vũ chạy đi tìm hắn, hưng trí bùng bùng thảo luận một đề tài với hắn.

...

"Tiểu Bạch! Người có biết tại sao lại có câu ‘hoàng đế chưa vội thái giám đã vội’ không?"

Hắn lắc đầu, hắn không hề có chút hứng thú với hoàng đế gì đó, thái giám linh tinh gì đó.

Kết quả là, mỗ nha đầu cười thần bí. Giải thích với hắn: "Là vì bước đi nhanh sẽ dễ rút trứng tròn! Thái giám không có cái kia, cho nên không cần sợ rút! Người xem nha! Nếu có việc gì gấp, đều là đám thái giám kia chạy tới chạy lui, giống như kiến bò trên chảo nóng. Còn hoàng đế thì, chỉ cần an vị trang nghiêm ngồi trên long ỷ là được rồi!"

"..."

Không nói được gì chỉ biết nhìn trời, hắn đã bị đánh bại triệt để ...

...

Ánh mắt Lưu Quang híp lại, nhìn về phía Tiểu Thôi.

Mỗ Thôi lại cực kỳ bình tĩnh, vô ý thức nâng tay lên muốn đỡ kính mắt, nhưng đợi đến khi sờ đến lỗ mũi, mới tỉnh ngộ rằng mình không có mang kính mắt...

"Khụ khụ! Gia người cũng là biết ta, cái gì mà sáng sớm tiểu công ăn thụ, sáng sớm tiểu thụ bị công ăn gì đó. Những từ không có chút bổ ích này, không có khả năng là ta dạy nàng! Tốt xấu ta cũng đã mở vài kỳ bàn luận về các loại trào lưu học thuật, ngay cả Chung Quỷ lão đại cũng là đệ tử của ta, chỉ bằng điểm này, gia người cũng có thể tin tưởng ta rồi!"

Lời nói của Tiểu Thôi chuẩn xác, trong lòng sớm đã cảm thấy nản cảm với các loại từ ngữ này! Cũng do mấy ngày trước đột nhiên Tiểu Vũ lại tới tìm hắn bàn luận về thi từ ca phú gì đó.

...

"Tiểu Thôi! Nghe Tiểu Bạch và Tiểu Hắc nói tài văn chương của người rất giỏi!"

"Không có, bình thường mà thôi!"

"Kia, chúng ta thi đối đi được không?"

Hắn buông công việc trong tay xuống, có chút hưng trí nhìn nàng. Không biết nha đầu thích gây rối này, khi nào thì bắt đầu thích thi từ phú nhỉ?

"Được rồi! Người ra đề trước đi!"

Mỗ nha đầu nghe vậy đôi mắt sáng ngời, sau khi khụ khụ vài tiếng mở miệng nói: "Hốt như nhất dạ xuân công lai, thiên thụ vạn thụ cúc hoa khai*"

(Tạm dịch: Công chợt đến như một đêm xuân, ngàn thụ vạn thụ hoa cúc nở. @Melody: “thụ” ở đây không phải là từ “thụ” trong chữ cây mà là đang ám chỉ tiểu thụ ấy à, khụ. ... nên mọi người đừng thắc mắc sao người ta dịch là gốc cây mà mình thì giữ nguyên “thụ” nha vì nó là hai chữ khác biệt hoàn toàn :P)

"..."

"A à? Người không thể đối tiếp được hả? Ta đây nói tiếp cũng được! Ủa... Quân tử có tam(*ba) chi: nén chịu, chịu tiếp nhận, chịu cảm thụ! Đại thúc có tam(*ba) tốt: thành thực, ẩn nhẫn, dễ đẩy ngã! Chính thái có tam(*ba) quý: thiên chân, đáng yêu, làn da đẹp!"

"..."

"Sao vậy? Người vẫn không thể đối tiếp được à? Ai... Xem ra Tiểu Bạch và Tiểu Hắc vẫn chỉ biết khuếch đại người lên thôi! Cũng thường thôi mà! Mắt mặt, thật thiếu hiểu biết quá đi!"

"..."

Nhìn bóng dáng tiêu sái rời đi của mỗ Vũ, hần thề, lúc ấy hần thực sự có một loại xúc động muốn tiến lên bóp chết nàng! Đây là thi từ sao? Phải không! ? Là tên điên nào dạy nàng ! ! !

...

Mây Luru Quang càng nhúu chặt hơn, cuối cùng dòi tầm mắt về phía Tiểu Hắc.

Mỗ Hắc rất là vô tội nháy mắt mấy cái: "Các ngươi đang nói cái gì đấy?"

"..."

Luru Quang đưa tay lên xoa xoa mi tâm, Tiểu Bạch đảo cặp mắt trắng dã lựa chọn giả chết. Trong lúc nhất thời, không ai nói lời nào trong đại sảnh, không khí càng thêm ngưng trọng.

Chợt, vẻ mặt Tiểu Hắc biến đổi, bóng dáng nhanh chóng chợt lóe lập tức xuất hiện ở ngoài phòng. Bay vút lên trời, trên mặt đầy sát khí. Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của tiểu quý trong tay, động tác dừng một chút, nghi hoặc nói: "Ngươi là... ?"

"Người trong nhà! Mau thả người ta, đừng dọa nàng!"

Tiểu Thôi bay tới chậm rãi lên tiếng. Tiểu Hắc sững sốt, buông lỏng cổ tay của tiểu quý kia ra.

Lúc này người tới mới dám thở một ngụm, sợ hãi bay tới bên người Tiểu Thôi, ghé vào lỗ tai của hần thì thầm cái gì đó.

Một lát sau, Tiểu Thôi gật đầu. Tiểu quý sai kia lui về sau, cúi đầu với Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, cùng Luru Quang đang ở trong đại sảnh một cái rồi loay hoay xoay người, cả người dần dần biến mất.

Tiểu Thôi và Tiểu Hắc đi trở về đại sảnh, còn chưa nói gì, đã bị mỗ Bạch lấy khuỷu tay đánh vào ngực, vẻ mặt ái muội giành hỏi trước: "Này! Nhà chúng ta toàn thư sinh, khi nào lại có nữ tiểu quý xinh đẹp như vậy hả?"

Tiểu Thôi quăng cho hần một cái nhìn xem thường, không đáng để ý tới. Trực tiếp nói với Luru Quang: "Đã điều tra được ai là người dạy Tiểu Vũ những lời loạn thất bát tao đó rồi ạ !"

"...Hừm?" Luru Quang nhúu mày: "Là ai?"

"Chính xác mà nói, là không có người nào cố định cả. Mà là hậu quả khi một đám hủ ở chung với nhau! Nhóm người này chính là... các vị tiên từ trên Thiên Giới!"

"... Hả?"

Tiểu Bạch kinh ngạc ra tiếng, Luru Quang cũng có chút kinh ngạc. nhưng sắc mặt của Tiểu Thôi cũng không thay đổi, tiếp tục kể lại sự thật.

"Tiểu Vũ và Quỳnh Hoa tiên tử của thiên giới là bạn tốt của nhau, có đôi khi phiền muộn sẽ ở lại địa phủ, mà Tiểu Vũ cũng thường xuyên lên thiên giới tìm nàng nói chuyện phiếm. Chuyện này lão đại ngươi cũng biết rồi đấy."

Luru Quang gật đầu: "Đúng vậy! Vậy thì thế nào?"

"Vấn đề cũng xuất phát ở đây! Nghe nói là đám tiên tử thăm mền lão đại trên thiên giới, bởi vì lão đại cưới Tiểu Vũ, cho nên trong lúc nhất thời nản lòng thoái chí, toàn bộ đều uể oải không phấn chấn. Vào một hôm nào đó, cũng không biết là vị tiên tử ấy đi tới nơi nào của thế giới loài người để giải sầu, sau khi đi bộ một vòng trở về... Khụ khụ, lập tức nói câu mà trước đây Tiểu Vũ đã từng nói với ta, là bước vào cánh cửa “hủ” sâu như biển, từ nay về sau lương tri đều là người qua đường! Sau khi nàng ta bắt đầu, thì đám tiên tử kia cũng dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, toàn bộ ráo bước tiến vào cánh cửa “hủ” kia. Ở thế giới loài người gọi là hủ nữ, còn ở đây thì tạm xưng các nàng là hủ tiên đi!"

Mỗ Thôi thờ hỏn hển một hơi, nói tiếp: " Sau đó thì chuyện này càng phát triển vui vẻ và kịch liệt hơn nữa ! Chính là diêm hậu đại nhân của chúng ta, cũng chính là con dâu của lão đại nhà ngươi (cha của Luru Quang ý)! Không biết đến Thiên Giới lúc nào, cũng không biết khi nào thì kết bạn với đám hủ tiên. Dù sao kết quả cuối cùng chính là, nàng cũng thành hủ ! Trọng điểm không phải ở đây, mà là ở chỗ... Nàng nhảy vào dòng luân hồi, quên chúng ta, thậm chí ngay cả lão đại ngươi cũng không nhớ rõ ! Nhưng mà ! ! Thế nhưng khái niệm về hủ vẫn còn sót lại ở trong óc của nàng. Có thể thấy được... Oán niệm này đã được khắc rất sâu đậm! ! Thật sự là nghiệp chướng mà..."

Luru Quang một tay chóng cằm, khóe miệng gợn lên một chút tươi cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía mỗ Thôi đang lắc đầu thờ dài.

"Ý của ngươi là nói... Trong lòng nàng, thì người lão công như ta, còn thua những loại khái niệm hư cấu này à?"

Nháy mắt không khí quanh mình trở nên lạnh lẽo, Tiểu Bạch phản ứng nhanh chóng, liếc Tiểu Hắc một cái, miệng không tiếng động làm ra một khẩu hình.

Chạy!

Mặc dù Tiểu Hắc ngu ngốc, nhưng vẫn có thể ăn ý hiểu được Tiểu Bạch, nên dù không hiểu chuyện gì. Cũng hơi gật gật đầu, chuẩn bị nhanh chóng chuẩn đi.

Tiểu Thôi là người thông minh nhất trong ba người, vừa thấy dáng vẻ này của Lưu Quang, lập tức đưa tay ra sau người, bắt đầu âm thầm nắm chặt tay về chỉ quyết. Nhưng trên mặt lại bình tĩnh mỉm cười nói: "Làm sao có thể chứ! Tuy rằng Vũ nha đầu mất hết kí ức, nhưng tình ý đối với lão đại vẫn chưa hề biến mất! Bằng không làm sao vừa thấy lão đại, lập tức nhận định người đây! Đây là cái gọi là ràng buộc, còn gọi là nhìn trúng mục tiêu!"

"À! Phải không?"

Lưu Quang cười lạnh một tiếng, híp con mắt đang dần dần đỏ lên lại. Ngay lúc hấn giờ tay lên, bóng dáng của Tiểu Bạch và Tiểu Hắc chợt lóe, nháy mắt biến mất không thấy. Mà dưới chân Tiểu Thôi cũng xuất hiện một vòng đen, cả người nhanh chóng lún xuống.

Ba người biết phải nhanh chóng chạy thoát, nhưng lại chưa từng dự đoán được thực ra không có chuyện gì phát sinh trong đại sảnh. Sau khi ba người bọn họ biến mất, Lưu Quang rất vô tội nhún nhún vai lẩm bẩm: "Tay của ta chống cằm nên có chút mỏi, chỉ muốn thay đổi tư thế một chút thôi mà. Tại sao ba người bọn họ lại chạy nhanh như vậy nhỉ?"=))

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2: Ngắm Hoa?

Mấy ngày nay Tiểu Vũ đều nhàm chán ở trong vương phủ, vẫn luôn suy tư về lời mà trước đó Lưu Quang đã nói với nàng.

"Chỉ cần người có thể khiến ta động lòng, chỉ cần người có thể khiến nơi này của ta có người, cho dù người thắng! Ta cũng sẽ ngoan ngoãn đi theo người!"

Được rồi! Làm sao mới có thể khiến cho trong lòng nữ nam có nàng đây? Nếu không... dùng chiêu mỹ nữ cứu Anh Hùng đi? Nhìn dáng vẻ sống an nhàn sung sướng của vương gia mỹ nam kia, có lẽ là người tay trái gà không chặt. Nàng có thể thuê vài người đóng vai du côn và lưu manh, sau đó... Ha ha!

Về mặt Tiểu Vũ nham hiểm, trong lòng đang tính toán, “vũ” một cái, bóng dáng mờ Hắc chợt hiện trong đầu. Về mặt tàn khốc đó, chỉ thiếu không khác bốn chữ: Ta! Là! Cao! Thủ! trên mặt.

Ai... Than nhẹ một tiếng, tuyên cáo kế hoạch này đã thất bại nửa đường.

Chiêu này không được, còn có chiêu khác khác! Nếu không...khiến hấn quá chén, sau đó thì tới chuyện say rượu làm loạn đi? Nói như vậy, nàng có thể mượn lý do “khó giữ được danh tiết”, mà ý lại vào hấn. Tục ngữ nói rất hay, có công mài sắt, có ngày nên kim thôi! Kết quả là... Ha ha!

“Vũ” một cái, bóng dáng mờ Hắc hiện lên trong đầu. Về mặt khinh, giờ tám bảng nhỏ lên, mặt trên viết bốn chữ: Một! Chén! Đã! Say!

Ai... Được rồi, ngàn chén không say là giả, một chén đã say mới thích hợp với nàng! Nếu nàng một chén đã say, có lẽ chỉ biết ngã đầu ra ngủ đi? Làm loạn gì đó đều không được. Kế hoạch này cũng không thể thực hiện! Không thể thực hiện được!

Có chút phiền chán kéo kéo tóc, Tiểu Vũ đứng dậy đẩy cửa đi ra khỏi phòng. Muốn tới đâu đó để giải sầu, nói không chừng nàng có thể nghĩ ra biện pháp nào để thực hiện.

Chủ ý đã định, nàng lập tức cất bước đi ra cửa phủ. Nhưng vừa mới đi tới cửa, đã thấy một cỗ kiệu hoa lệ chậm rãi đi đến trước cửa phủ. Nàng dừng bước chân lại tò mò nhìn, chỉ thấy một nữ nhân thướt thai bước xuống cỗ kiệu, ăn mặc hoa lệ, dáng vẻ rất hợp với tiêu chuẩn “người gặp người thích”.

Tiểu nha hoàn bên cạnh dìu nàng ta đi tới cửa, nhìn cửa lớn của phủ đệ, lại liếc Tiểu Vũ đang đứng ở kia một cái, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy khinh bỉ. "Người là cái người thay thất công chúa xuất giá, tiểu nha đầu khiến tam Vương gia và Cửu Vương gia cùng cầu tình kia à?"

Tiểu Vũ nhún mày: "Người biết ta?"

"Hừ!" Nữ tử hừ nhẹ một tiếng, giọng điệu tràn đầy khinh thường nói: "Vốn là không biết, chỉ là bây giờ đã biết rồi. Ta nghe nói gần đây có nữ tử khiến toàn bộ kinh thành huyền ảo, bây giờ gặp mặt, xi! Cũng chả có gì đặc biệt!"

Nói hết lời này, nàng ta liền nhìn nha hoàn bên cạnh, cùng cười khinh bỉ ra tiếng. Chỉ là mờ Vũ hoàn toàn không để ý! Bởi vì theo như lời nữ tử này vừa nói, nàng chỉ nghe được một câu mấu chốt! Đó là...

Nữ tử khiến toàn bộ kinh thành huyền ảo? Là... Nói nàng đi? Đó không phải là chỉ, nàng nổi tiếng rồi? Ôi! Nguyệt Tiểu Vũ nàng rốt cục cũng nổi tiếng rồi!

Mờ Vũ càng nghĩ càng hưng phấn, khoe miệng càng không tự giác được giương lên nụ cười ngây ngô. Điều này làm cho nữ tử đứng ở bên cạnh nàng

sừng sốt, nhũu mày khó chịu nói: "Này! Ngươi cười cái gì hả? Có cái gì buồn cười!"

Tiểu Vũ vẩy vẩy tay, trên mặt vẫn tràn đầy tươi cười: "Nhìn dáng vẻ của ngươi cũng đủ biết ngươi có chí số thông minh thấp rồi, có nói với ngươi, ngươi cũng không hiểu đâu! Được rồi, ngươi là ai vậy hả? Đến quý phủ nhà bọn ta để làm gì?"

Nữ tử dường như không nghe thấy nửa câu đầu của Tiểu Vũ, chỉ nghe đến nàng hỏi thân phận của nàng ta, lập tức ngẩng đầu lên kiêu ngạo nói: "Ta là thiên kim của nhà tá thừa tướng! Đến tìm tam Vương gia để thưởng trà ngắm hoa! Đúng rồi, nghe nói ngươi làm hộ vệ ở quý phủ của tam Vương gia, thế thì nhanh chóng chạy vào thông báo một tiếng giúp ta đi!"

Tiểu Vũ gật đầu, nhưng cũng chưa bước đi, ngoài miệng lại nói: "Là ngắm cúc hoa sao?"

"... Hả?" Nữ tử sừng sốt, hiển nhiên không thể hiểu được hàm nghĩa trong đó. Nhũu mày nói: "Ngươi chỉ là một hộ vệ nhỏ nhoi, sao dám quán bọn ta ngắm hoa gì!"

Nghe vậy, Tiểu Vũ kiên quyết lắc đầu: "Chuyện này phải quán thôi! Có thể ngắm hoa, nhưng tuyệt đối không thể ngắm Cúc Hoa!" Cô nãi nãi ta còn chưa thể xác định vương gia mỹ nam có bị đoạn tụ hay không, lúc này còn để hấn đi ngắm Cúc Hoa, không phải tự đi chịu chết sao!? Không được! Kiên quyết không cho phép việc này phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Cuối Cùng Tiểu Yêu Tinh Cũng Tới

“Làm càn!” Tiểu nha hoàn bên cạnh nữ tử nọ lớn tiếng hét lên.

“Tên tiểu hộ vệ như ngươi không khỏi cũng quá không biết lớn nhỏ rồi đi? Tiểu thư nhà chúng ta là đến quý phủ viếng thăm tam Vương gia! Về phần ngắm hoa gì trà gì, cũng không tới phiên ngươi quán! hai chữ này của ngươi, không khỏi quá không có chừng mực rồi!”

Tiểu Vũ nhũu mày lại, vẻ mặt không thay đổi, dời ánh mắt về trên người của tiểu nha hoàn vừa nói chuyện. Chu cái miệng nhỏ, phun ra bốn chữ.

“Ngươi! Quán! Răm! Chuyện!”

“...”

Hai người chủ tớ này, hoàn toàn không dự đoán được Tiểu Vũ sẽ nói ra những lời thô tục như vậy, trong lúc nhất thời đều sững sờ ở tại chỗ, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Sau đó vẫn là vị tiểu thư kia lấy lại tinh thần trước, nâng tay nhỏ bé lên chỉ thẳng vào Tiểu Vũ, cá giận nói: “Ngươi, ngươi...”

Trước kia mỗi Vũ còn không thêm để hai vị công chúa kia vào mắt, càng đừng nói chi là thiên kim thừa tướng gì đó. Hơn nữa bây giờ nàng còn lừa gạt được tám kim bài miễn tử của tên lá cây kia, nên thái độ lại càng kiêu ngạo hơn.

Nàng trực tiếp vươn tay ra chỉ vào nữ tử, nói: “Ngươi, ngươi cái gì mà ngươi! Mọi người à? Muốn nhờ người khác thì phải biết quy củ một chút, trước tiên cũng phải biết khách sáo với người ta chứ! Không phải ta không giúp ngươi đi thông truyền, ngươi gấp cái gì? Ngươi nói ngắm hoa, ta chỉ hỏi ngươi ngắm hoa gì mà thôi, nói cho ta biết thì sẽ chết sao? Sẽ chết sao!?! Ta nói không thể ngắm Cúc Hoa, ngươi liền phối hợp với ta một chút, nói là không ngắm cũng không sao! Dù sao trên đời này có hoa nhiều như vậy, không ngắm một cúc hoa cũng không có gì đáng ngại đi? Sau đó ta không phải sẽ ngoan ngoãn đi thông báo giúp ngươi sao! Có cần thiết phải chơi trò giả bộ cao quý, kiêu ngạo gì đó ở đây với ta không hả?”

Nghe Tiểu Vũ nói một hồi, ánh mắt nữ tử càng trừng lớn hơn. Nếu không có tiểu nha hoàn đỡ ở phía sau, không chừng đã đứng không vững rồi. Nàng ta là thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng kĩ lưỡng từ nhỏ, dù thế nào cũng không thể có khí chất của “nữ lưu manh” như Nguyệt Tiểu Vũ. Cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương ra sức nói, cánh tay run rẩy chỉ vào nàng, nửa lời cũng không được.

Nếu không phải mỗi Thôi đang xử lí công văn trong thư phòng nhưng có chút mệt mỏi định đi ra ngoài hít thở không khí, vừa vặn đi tới cửa thấy một màn này, chỉ sợ thiên kim tiểu thư nào đó cũng muốn Hoa Lệ Lệ học máu ngã xuống đất bỏ mình rồi.

“Các ngươi... Đây là đang làm gì vậy?”

Tiểu Thôi thân là quan gia của quý phủ, trên cơ bản là không xuất phủ được. Nên không thể biết hết tất cả các vương công đại thần trong triều, càng đừng nói là nữ nhi nhà bọn họ. Mới đầu hấn thấy Tiểu Vũ đứng ở cửa, hấn cũng không để ý lắm. Nhưng vừa thấy có nữ tử xa lạ đến cửa, nghĩ bây giờ thân phận của lão đại là vương gia của triều đại này, người có thể đến cửa viếng thăm có lẽ đều là đại thần quyền quý, nên lúc này mới nhếch môi, có chút bất đắc dĩ tiêu sái đi qua hỏi.

Lúc này, mỗi Vũ đang phát huy miệng lưỡi ba tấc không nát của nàng, nói hăng say không ngừng. Còn thiên kim thừa tướng kia thì nổi trận lôi đình, chờ

tìm chỗ hồng để bùng nổ. Kết quả là, vì kẻ xui xẻo nào đó mà Tiểu Thôi phải phí công đi ra, rất là bi ai đi ra cửa để nghe mắng..

Bởi vì lời nói của hắn, mà Tiểu Vũ tạm dừng lại. Thiên kim thừa tướng kia cũng tìm được thời cơ phát tiết, lúc này mới cảm giận nói với mỗ Thôi: “Người là ai? Lại dám nói chuyện với ta như vậy!”

Nàng vừa nói xong câu này, Tiểu Thôi ngậy ngậy cả người, Tiểu Vũ cũng ngậy ngậy cả người. Ách... Tại sao lại như thế? Hình như Tiểu Thôi vẫn chưa nói gì mà?

Không mạnh mẽ giống như Tiểu Vũ, mỗ Thôi căn cứ vào thái độ lịch sự đúng mực của người đọc sách, bình tĩnh nhìn nữ tử, lễ phép mở miệng nói: “Tại hạ là ai không quan trọng, quan trọng là, tiểu thư người là...” Ai vậy hả?

Nữ tử vừa nghe người ta lại hỏi thân phận của nàng, nghênh ngang ngẩng đầu lên, sau đó kiêu ngạo nói lại lần nữa: “Bỏ tiểu thư là thiên kim của tã thừa tướng!”

Không biết sao, Tiểu Vũ vừa thấy dáng vẻ kia của nàng, trong lòng đột nhiên liền nghĩ tới một câu.

“Ba tôi là XX!”

Nếu thả con nhóc này tới hiện đại, thì nhất định sẽ là phú nhị đại*(con của các tài phiệt, nhà giàu). Hơn nữa chiếu theo tính tình của nàng ta, còn có thái độ làm người. Chắc là cũng thích không có việc gì thì chạy Mercedes-Benz ra ngoài đụng người khác. Hơn nữa sau khi đụng phải người ta còn kiêu ngạo, hô to một câu, ba tôi là gì gì đó! Điểm khác biệt duy nhất, có lẽ là thái độ xử lý hậu quả của quần chúng mà thôi.

Nói đến điểm này, thì chắc là người cổ đại dễ áp bức hơn rồi! Sau khi bị đụng hoặc bị đánh, không chỉ phải nói không có việc gì, mà còn phải quỳ xuống hành lễ với bọn họ, nói với họ muốn đánh hay đụng ngã cũng được.

Nhưng Nguyệt Tiểu Vũ nàng là ai chứ? Nếu ném nàng vào trong rừng sâu, thì nàng chính là nữ thổ phi! Nếu ném nàng đến tiểu quan quán, thì nàng chính là nữ lưu manh!

Tóm lại nói trắng ra là, chỉ có thể là nàng khi dễ người khác, không bao giờ có chuyện người khác khi dễ nàng! Vừa thấy dáng vẻ mắt mọc trên đỉnh đầu của nữ tử trước mặt này, nàng đã hận không thể móc c*t mũi, lau lên mặt nàng ta!

...

Tiểu Thôi không cần quấy giống như Tiểu Vũ, vừa nghe là nữ nhi của thừa tướng, liền thoáng cúi đầu hành lễ một cái.

“Thì ra là thiên kim nhà tã thừa tướng, thật sự là thất lễ! Ta quân gia của quý phủ này, chắc là tiểu thư tới tìm Vương gia của bọn ta phải không? Mời đi theo ta!”

Hơi nghiêng người qua một bên, Tiểu Thôi bày ra tư thế “mời bên này”. Lúc này thiên kim thừa tướng mới đắc ý nhìn Tiểu Vũ một cái, lập tức chân cao khí ngang tiêu sái đi vào trong phủ.

Chao ôi? Tiểu Vũ thấy được ánh mắt khiêu khích vừa rồi, chẳng những không tức giận, ngược lại càng có vẻ hưng phấn. Chìa tay ra vỗ tay một cái, đôi mắt tinh tinh lượn.

Hơ! Nàng đã nói rồi! Một vương gia mỹ nam yêu nghiệt như thế tồn tại trên đời, làm sao có thể không dẫn ham muốn của các tiểu yêu tinh được? Xem đi! Tiểu yêu tinh đầu tiên đã tới cửa rồi! Nàng cần phải xắn tay áo lên, phải chuẩn bị đầy đủ đồ nghề chiến mới được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Trà Hoa Cúc?

Editor: Melodysoyani.

Trong dinh viện của Vương phủ, tam vương gia Mộ Dung Lưu Quang và thiên kim của tã thừa tướng - Tần Uyển Như đang ngồi trên ghế đá “liếc mắt đưa tình”. Tiểu Thôi xong việc lập tức lui ra, trở về thư phòng tiếp tục xử lý công văn. Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng thức thời tránh xa, đối với loại thế trận này, từ trước đến nay bọn họ đều không chọn rộn *(lộn xộn, nhốn nháo).

Bọn hạ nhân đưa nước trà lên, liền thối lui đến một bên để đợi mệnh. Kết quả là, trong dinh viện này, chỉ còn lại có mỗ Vương gia và mỗ thiên kim! Ách... Cộng thêm một mỗ Vũ không biết thức thời nữa!

Tần Uyển Như khó chịu quăng cho người nào đó một cái nhìn xem thường, lại ngại có tam Vương gia ở đây, nên cũng không dám nói gì thêm. Nhưng thật ra Lưu Quang đã nhìn ra tâm tư của nàng, ánh mắt khẽ chuyển, nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ.

"Sao ngươi còn chưa lui ra?"

Tiểu Vũ vừa nghe, lập tức kinh ngạc: "Gia! Ta là hộ vệ ở bên cạnh ngươi! Biết bên cạnh là có ý nghĩa gì không? Chính là một tác cũng không rời! Nếu không phải có trở ngại nam nữ khác biệt, thì dù ngươi có đi ngủ hay đi vệ sinh ta cũng phải đi theo!"

Lưu Quang nhún vai không nói gì, nàng muốn ở lại như vậy cũng tốt, cứ như thế sẽ thú vị hơn! Tần Uyển Như hơi nhăn mày lại, lại lĩnh giáo cảnh giới da mặt dày của người nào đó một lần nữa.

Điều chỉnh lại suy nghĩ một chút, quyết định tạm thời không để ý tới người dư thừa nào đó nữa. Tần Uyển Như nở một nụ cười, chỉ chỉ nước trà ở trên bàn, đối với vẻ mặt tươi cười "không có ý tốt" của Lưu Quang nói: "Vương gia! Hoa cúc có vị cay đắng ngọt bùi, tính hàn, có tác dụng làm giảm nhiệt, giúp mắt sáng và giải độc gan. Vào thời tiết thế này, không có gì tốt bằng việc được uống một ly trà hoa cúc, đây là ta đặc biệt sai hạ nhân ngắt hoa cúc còn tươi tốt để chế ra, mời vương gia dùng thử!"

"À...?"

Lưu Quang lên tiếng trả lời rồi nâng chung trà lên, còn chưa tới kịp đưa tới bên miệng, đã bị người ta chặn lại, lập tức đoạt đi.

"Ngươi!" Tần Uyển Như chán nản nhìn Tiểu Vũ, nhăn nheo như là đạt tới cực hạn. Vốn đã rất bất mãn việc nàng đứng một bên rồi, lúc này còn lớn gan ngang nhiên cướp chén trà trong tay của vương gia! Nữ tử này... Cũng quá to gan lớn mật đi!

Lưu Quang không có tức giận giống như Tần Uyển Như, chỉ thoáng nhíu mày nhìn Tiểu Vũ, đợi câu trả lời của nàng.

"Gia! Đây là trà hoa cúc đó! Không thể uống, không thể uống!"

"Vì sao?"

"Bởi vì đó là trà hoa cúc!"

"...?"

"Nếu là hoa khác, ta sẽ để ngươi ném thử! Hoa đào, hoa hạnh, hoa lê gì đó, những hoa ấy, người thích thì cứ việc uống! Nhưng chỉ có hoa cúc này thì cho dù thế nào ngươi cũng không được uống!" Ách, ý nghĩa của việc này rất thâm sâu, tạm thời không thể nào giải thích được!

Lưu Quang khó hiểu, vẻ mặt của Tần Uyển Như cũng quái lạ. Lại nói tiếp, vừa rồi lúc nàng ta gặp nha đầu này ở cửa, cũng vì việc giấu loại hoa này mà tranh chấp. Cũng không biết nha đầu kia có tật xấu gì, mà không thể giấu hoa cúc, cũng không thể uống trà hoa cúc! Hay là nàng không có cảm tình với hoa cúc?

Mất thấy Tiểu Vũ đổ chén trà hoa cúc vốn thuộc về tam vương gia vào bụng của mình, rốt cuộc Tần Uyển Như nhìn không được đập bàn đứng lên.

"Làm càn! Thật làm càn! Tại sao trong phủ của ngài lại có một hạ nhân không biết quy củ như vậy! Tam gia, thứ Uyển Như lắm miệng, nha đầu kia không biết quy củ như vậy, nếu như không trừng trị nàng thỏa đáng, thì về sau, người ta sẽ nói tam vương gia ngài không biết quản giáo!"

"Phải không?" Lưu Quang một tay chống cằm, dáng vẻ lười biếng nói: "Vậy theo như ý tứ của Tần tiểu thư, thì phải trừng trị nha đầu này thế nào?"

Đôi mắt Tần Uyển Như sáng ngời, giống như cuối cùng cũng nghe được lời nói then chốt. Vẻ mặt thay đổi, hai gò má hơi hơi phồng hồng, nháy mắt thành dáng vẻ hiền lành dịu dàng.

"Uyển Như là nữ nhi của thừa tướng, mặc dù không tôn quý như công chúa ở hoàng thành, nhưng từ nhỏ cũng phải chịu giáo huấn nghiêm khắc của phụ thân! Hạ nhân ở quý phủ cũng chịu ảnh hưởng của gia phụ, mỗi người đều hiểu rõ lễ nghi quy củ. Nếu như tam Vương gia không chê... Uyển Như hi vọng có thể tạm thời ở lại trong phủ của ngài, hỗ trợ dạy tiểu hộ vệ này!"

Lưu Quang nghe vậy lặng yên liếc mắt nhìn Tiểu Vũ ở bên cạnh, chỉ thấy nàng bùng chén trà, hơi nhăn mày lại. Khóe miệng không khỏi nhếch lên, trong lòng có quyết định.

"Khó được Tần tiểu thư có lòng tương trợ như vậy, vậy bốn vương liên cung kính không bằng tuân mệnh. Người đâu! Mau đi thu dọn sương phòng ở phía Tây!"

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt tươi cười của Tần Uyển Như sáng lạn như hoa cúc. Cao hứng quên hết tất cả nói: "Tam gia khách khí, Uyển Như đã quấy rầy quý phủ rồi, sau này tam gia đừng gọi là Tần tiểu thư nữa, trực tiếp gọi tên của ta đi!"

Lưu Quang gật gù đầu: "Được, Uyển Như!"

"..."

Tiểu thư được gọi tên nào đó có chút lảng lảng bị nha hoàn đỡ đi, Tiểu Vũ đi đến bên cạnh Lưu Quang, nhướn mày lên nói: "Gia! Có phải ngươi cảm thấy có quá ít con nhóc ở trong phủ hay không, cho nên mới đặc biệt kéo thêm vài người đến nói chuyện phiếm với ta?"

Lưu Quang không phản bác cũng không thừa nhận, hỏi ngược lại: "Người cảm thấy thế nào?"

Tiểu Vũ vỗ vỗ đầu nhỏ, nhét ly trà đã uống gần hết vào trong tay của Lưu Quang, nói: "Ta cảm thấy cũng không tệ lắm! Trà hoa cúc này thật sự uống không ngon chút nào! Cho nên gia, dù thế nào người cũng đừng ném thù! Phải nhớ kỹ! Yêu quý mạng sống, tránh xa hoa cúc!"

Sau khi nói hết những lời nói khó hiểu này, Tiểu Vũ vỗ vỗ bả vai của Lưu Quang, khoác tay nhỏ bé thành thạo rời khỏi.

Lưu Quang đứng ở tại chỗ nhìn bóng dáng đã đi xa của nàng, không khỏi lắc đầu phì cười ra tiếng.

Xem ra những ngày sau này... Chắc là sẽ càng ngày càng thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Hộ Hoa Sứ Giả Hắc Bạch

Editor: Melodysoayni

Kể từ lúc Tần Uyển Như bắt đầu bước vào trong phủ của tam vương gia, còn chưa hết một ngày, nàng ta đã thành công ở lại quý phủ của tam vương gia, còn có tin đồn rằng sắp trở thành vương phi, tin tức này đã được truyền khắp nơi từ phố lớn đến phố nhỏ. Làm cho mỗ Vũ hoài nghi, có phải nàng ta lên mướn người cầm loa ra đường kêu hô hay không?

Chỉ là cũng bởi vì như vậy, mà vấn đề về tam Vương gia Mộ Dung Lưu Quang, đã có được một kết luận hoàn toàn khác!

Thứ nhất, đã rất lâu rồi hẳn không tới tiểu quan quán! Thứ hai, hẳn đồng ý để Tần Uyển Như ở lại, vậy có phải hẳn thích nàng ta, thích nữ tử hay không?

Lời đồn đãi bay khắp bầu trời của đế đô, đám dân chúng nói chuyện say sưa. Tần Uyển Như cũng càng thêm hăng hái, rất có khí thế của “ứng cử viên sáng giá nhất cho chiếc ghế Vương phi”.

Chỉ là lại nói tiếp, nàng ta đường đường là nữ nhi của thừa tướng, nếu kết duyên với tam Vương gia của hoàng triều, thì cũng có đủ tư cách môn đăng hộ đối. Cái gọi là trai tài gái sắc, tài tử giai nhân, có lẽ chính là như vậy đi.

Tiểu Vũ ngồi ở trên bậc thang, hai tay nâng cằm nhìn người ở trước mắt, vị giai nhân nào đó đang trợn mắt nhìn chằm chằm vào nàng! Thấy dáng vẻ như sắp phun lửa của nàng ta, không khỏi vỗ miệng thờ dài.

Ai...Nếu mỹ nam coi trọng con nhóc này, thì nàng thật sự muốn lấy sợi mỳ thắt cổ tự tử! Nghiệp chướng! Đúng là nghiệp chướng!

"Đứng lên cho ta! Người tự xem lại dáng vẻ của mình đi?! Một tiểu thư khuê cát, làm sao có thể ngồi dưới đất, còn gác chân như vậy nữa! Rốt cuộc có biết hai chữ hô thẹn hay không? Thật không biết phụ mẫu người thế nào, lại dạy ra một nha đầu không có giáo dưỡng như người!"

Tiểu Vũ nhướn mày, gạt bỏ dáng vẻ lười biếng, ánh mắt trở nên có chút sắc bén, đứng lên.

"Ta nói Tần tiểu thư! Nói tới nói lui, mắng đi mắng lại. Có thể đừng nhắc tới phụ mẫu của ta được không? Tuy rằng ta không biết phụ mẫu của ta là ai, nhưng cũng không tới lượt người mở miệng giáo huấn!"

Nếu là người hiểu rõ Tiểu Vũ, vừa thấy giọng điệu đứng đắn khó có được này của nàng, chắc có lẽ cũng biết chuyện này trở nên nghiêm trọng rồi. Nhưng Tần Uyển Như không biết, vừa nghe thấy lời của Tiểu Vũ, lại cười mỉa mai một tiếng, châm chọc nói: "Ồ! Ta nói này, thì ra là một nha đầu không được phụ mẫu dạy dỗ, trách không được lại ngang ngược không biết lễ nghĩa phép tắc như vậy!"

Bốp!

Ba tiếng tát tay thâm thúy vang lên, Tần Uyển Như che hai má bị đánh lại, tràn đầy mê mang nhìn Tiểu Vũ đang cách nàng ta một khoảng, hơn nữa còn ngồi dưới đất không có động tác gì.

"Người, người..."

Mỗ Vũ vuốt hai tay, dùng đôi mắt khá vô tội nhìn nàng ta: "Không phải ta!"

Thật sự! Tần Uyển Như cũng tự biết không phải nàng. Khoảng cách và độ cao giữa các nàng đều không thích hợp. Tiểu hộ vệ này không có khả năng đánh nàng ta. Nhưng... Nơi này trừ hai người các nàng ra, vốn không còn ai nữa!

Bốp!

Lại là một tiếng vang thâm thúy, Tần Uyển Như ôm hai bên má, hốc mắt lập tức phồng to.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ta đều được nâng niu trong lòng bàn tay! Bọn hạ nhân đều cẩn thận hầu hạ, đừng nói bị đánh, mà ngay cả vết trầy ngoài da đều khó có khả năng! Nhưng bây giờ, nàng ta đã hai lần bị bạt tay. Chuyện làm nàng ta giận nhất chính là, ngay cả người nào ra tay đánh nàng ta, nàng ta cũng không biết! Thật sự là không có cửa để trách cứ, vô cùng ủy khuất.

Càng làm cho nàng cảm tức chính là, nha đầu nào đó đang ngồi vuốt hai bàn tay ở trên bậc thang, trên mặt tràn đầy vô tội! Ánh mắt muốn bao nhiêu trong suốt có bấy nhiêu trong suốt, biểu tình muốn bao nhiêu thuần lương có bấy nhiêu thuần lương! Nhưng.. Từ trong mắt nàng, nàng ta có thể thấy được ý tứ cười nhạo!

Sợ hãi ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện vẫn là trừ hai người các nàng ra, thì không có nửa bóng dáng nào. Tần Uyển Như cảm giận đến dậm chân, xoay người chạy đi rồi.

Nàng ta vừa đi, Tiểu Vũ rút tay lại nâng cằm lên, lắc đầu thờ dài nói: "Ai.. Vốn cho rằng tính tình có chút mạnh mẽ, nhưng không ngờ vẫn là một kẻ đàn độn! Làm ơn lần sau muốn giờ trò, xin sắp xếp lại cho thỏa đáng chút đi! Loại biện pháp xa vời như sao này mà cũng diễn được, dù tên gốc X cũng không thể mắc mưu! Chỉ là... Còn diễn rất giống nữa, giống như thực bị ai đánh vậy! Ừm, có tiền đồ phát triển!"

...

Cách đó không xa trên nóc nhà, Tiểu Bạch lạnh giọng mở miệng: "Tiểu Hắc! Ai cho ngươi động thủ? Dù gì con nhóc kia cũng là thiên kim của thừa tướng, có bối cảnh lại có người chống lưng! Lão đại nói, tạm thời không thể chọc nàng ta!"

Tiểu Hắc chau mày. Bình thường nếu Tiểu Bạch giáo huấn hắn, hắn đều nghe, sau đó thừa nhận sai lầm. Nhưng lúc này đây hắn lại tức giận phản bác nói: "Ai cho phép nàng ta nói xấu Tiểu Vũ! Cái gì không có phụ mẫu giáo dục, cái gì không biết hổ thẹn? Dù nàng ta có thể nào thì xách dép cho Tiểu Vũ cũng không xứng! Ta muốn đánh nàng ta đấy, làm sao nào?! Lão đại muốn trách tội thì cứ trách đi, ta cam nguyện bị phạt! Nhưng nếu sau này nàng ta còn dám khi dễ Tiểu Vũ, ta vẫn sẽ đánh nàng ta!"

Khụ khụ! Tiểu Bạch ho nhẹ hai tiếng, lên tiếng trấn an: "Ta biết là nàng ta không đúng, nhưng...chúng ta là nam nhân, phải có tấm lòng thương hương tiếc ngọc. Mặc dù biết đôi phương không đúng, cũng không thể động thủ đánh nữ nhân!"

Nghe vậy, Tiểu Hắc hốt sừng sốt. Nâng tay phải vừa đánh người của mình lên. Hậu tri hậu giác nói: "Cũng phải, nàng ta là nữ nhân mà... Vừa rồi ta nghe thấy nàng ta nói Tiểu Vũ như vậy, nhất kích động đã xuống tay. Cũng quên nàng ta là nữ nhân! Ôi mẫu thân! Ca, huynh nói xem làm sao nữ nhân của triều đại này lại lợi hại như vậy? Chỉ cần một câu nói thôi cũng khiến người ta quên họ là nam hay là nữ rồi!"

Tiểu Bạch quăng cho hắn một cái nhìn xem thường, sờ sờ cái mũi của mình, nhỏ giọng than thở nói: "Đúng vậy... Ta cũng quên mất..."

"... A há?"

Tiểu Hắc nháy mắt mấy cái, nhìn phía mõ Bạch: "Đúng rồi, ca vừa rồi huynh cũng động thủ mà! Cái đầu tiên là ta đánh, cái thứ hai là huynh đánh!"

Khụ khụ khụ! Mỗ Bạch kịch liệt ho khan vài tiếng. Một phen câu cổ của mõ Hắc, có chút cảnh cáo và uy hiếp nói: "Hắc Hắc à! Vừa rồi ngươi cũng có nói rồi, trong chuyện này, hai huynh đệ chúng ta thân bất do kỷ, đều bị con nhóc kia kích thích! Chứ bình thường, làm sao loại người khiêm tốn như ta có thể đánh nữ nhân, đúng không?"

"Ừ!" Mỗ Hắc rất là phối hợp gật gật đầu.

"Cho nên thôi! Tất cả những chuyện vừa mới xảy ra, coi như là... Ảo giác, đúng, nhất định là ảo giác! Dù sao cũng không có người thấy hai huynh đệ chúng ta ra tay, ngươi không nói ta không nói, lão đại sẽ không thể nào biết được đâu! Hơn nữa, dù lão đại có biết, cũng khẳng định sẽ không trách phạt chúng ta! Nếu hắn cũng ở đây, nói không chừng bây giờ con nhóc kia đã đến địa phủ uống canh Mạnh bà rồi!"

"Ừ!" Mỗ Hắc lại phối hợp gật gật đầu.

"Tốt!" Tiểu Bạch nói ra kết luận cuối cùng: "Vậy chúng ta cứ xem như là ảo giác, xem như chưa xảy ra chuyện gì đi!"

"No vấn đề!" Tiểu Hắc nhấc tay tán thành.

...

"... Hắc Hắc à, ca nói ngươi này, không có việc gì thì đi học điều y văn* (văn dùng để chữa người ấy, nói gọn là cách chữa người. à này thật sự là “điều y văn” không phải “điều y văn” nhé m.n, mình không có ghi sai:v) đi! Ngươi xem Mạnh bà người ta, vì để có thể câu thông với các tiểu quỷ, mà dù đã lớn tuổi rồi còn đi học ngôn ngữ ở các nơi. Ngươi nên học tập bà bà mới được!"

"Ta cũng không phải người chim, sao phải học điều Văn?" (chắc chỗ này Tiểu Hắc đã hiểu lầm “điều” ở đây là chỉ chim ấy:v)

"... Quên đi, xem như ta chưa nói gì. Ca với ngươi có chương ngại câu thông"

"Ca, chương ngại câu thông là gì?"

"Chớ ngại câu thông là nói với người, người sẽ không hiểu đó! Ý tứ cụ thể, người có thể đi hỏi Tiểu Thôi, sẵn để hấn đặc biệt mở một bức giảng bách gia (đủ loại trào lưu học thuật) cho người luôn!"

"Ca, vậy điều Văn là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Tiểu Yêu Tinh Thứ Hai Cũng Tới!

Editor: Melodysoyani.

Vốn tưởng rằng ở lại phủ Vương gia, ít nhiều gì cũng có chút hi vọng làm chủ mẫu tương lai. Bởi vì dù sao cũng cùng ở dưới một mái hiên với Vương gia, có thể tiếp xúc gần gũi, có thể có cơ hội xuống tay trước!

Nhưng Tần Uyển Như tuyệt đối không nghĩ tới, nàng ta mới chuyển vào phủ vương gia được một ngày, lúc vừa mới chuẩn bị giáo huấn tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng kia, đột nhiên không hiểu sao mình lại bị ăn hai bạt tay! Hơn nữa còn không biết là bị ai đánh..

Không chỉ có như thế, cả ngày nay nàng ta đã đi vòng quanh hết phủ vương gia, nhưng cũng không thấy được bóng dáng của tam vương gia. Hạ nhân của quý phủ không nhiều lắm, nhưng không ai có sắc mặt hòa nhã với nàng ta, giống như hoàn toàn không để nàng ta vào trong mắt vậy.

Ngay lúc nàng ta cực kỳ buồn bực, không chỗ phát tiết. Mồ nha đầu kia lại tự động đưa đến cửa!

"Ồ! Đây không phải là nha đầu không được phụ mẫu giáo dưỡng sao!"

Mồ Vũ chỉ trùng hợp đi ngang qua thôi, hoàn toàn không có ý trêu chọc vị thiên kim tiểu thư nào đó. Nhưng vừa nghe được những lời này của nàng ta, bước chân rất không tự giác ngừng lại.

"Ồ! Đây không phải là ảnh hậu X, Tần tiểu thư chuyên môn phụ trách vai diễn bị tát tay đây à!"

Tần Uyển Như nghe không hiểu những lời ở nửa phần trước, nhưng vừa nghe đến ba chữ bị tát tay, lập tức phát ghen đến nói không ra lời. Hiện tại đối với nàng ta mà nói, chuyện kia chính là cấm kỵ trong lòng.

Nàng ta không nhắc đến thì thôi, người nào đó còn không biết điều.

Nguyên tắc làm người của Tiểu Vũ rất rõ ràng, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta nhất định sẽ bị ta coi thường! Thay vì đợi người ta ra tay đánh ta, ta liền tiên hạ thủ vi cường! Khi người tiến đến gần ta, ta nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lời!

Đương nhiên, công dụng của từ “đánh” với từ “mắng” hoàn toàn giống nhau!

"Như thế nào? Không nói ra lời sao? Ta còn tưởng rằng người dám ngang nhiên khiêu khích ta, thì phải có nhiều năng lực lắm chứ! Thế mà cũng cả buổi rồi, sao không lấy công phu mồm mép của người ra dùng đi? À, đúng rồi! Người diễn trò rất lợi hại, về điểm này ta rất bội phục người đó! Nếu không như vậy đi?! Ngày hôm qua ta không có ra tay đánh người, hôm nay ta thử ra tay được không? Sau đó người có thể đi tìm Vương gia khóc lóc kể lể, nói ta đánh người thế nào, thế nào, sau đó bảo vương gia đuổi ta ra khỏi phủ! Như vậy về sau người có thể hoành hành ở đây mà không sợ bị ai ngăn cản rồi!"

Tiểu Vũ dùng vẻ mặt "Thế nào, chủ ý của ta cũng không tệ đi?" nhìn Tần Uyển Như, cọ xát tay nhỏ bé, rất có xúc động muốn nóng lòng thử áp dụng.

Ngày hôm qua Tần Uyển Như đã bị người ta tát hai bạt tay, còn chưa trấn định lại, vừa nghe Tiểu Vũ muốn ra tay đánh nàng ta, lúc này liền tục lui về phía sau, kích động nói: "Người, người muốn làm gì? ? Người dám đánh ta? ? Ta là thiên kim của tá thường tướng đó! ! !"

"Vì biết người là thiên kim nhà thừa tướng, cho nên ta càng không thể không ra tay! Chỉ chờ người lên tiếng thôi! Đến đây, đến đây, khó mà có được lúc ta phát lòng hảo tâm thực hiện nghĩa vụ như vậy! Người đừng khách khí với ta nữa!"

Tiểu Vũ cười tà tới gần Tần Uyển Như, Tần Uyển Như sợ hãi lui về phía sau. Mãi đến khi lưng chống đỡ ở cửa lớn của vương phủ, lúc không còn đường lui mới dừng bước lại!

Nước mắt lóng lánh, thân thể co rút lại. Chợt, Tần Uyển Như nháy mắt mấy cái. Đúng rồi! Nàng ta có thể kêu cứu mạng mà! Làm cho bọn hạ nhân đều đến xem, đến lúc đó cho dù bị đánh, cũng có người chứng. Mà nàng ta cũng thật sự có thể bảo tam vương gia gọi hạ nhân đuổi tiểu nha đầu đáng ghét này đi!

Vừa có tính toán trong lòng, lúc Tần Uyển Như chuẩn bị hé miệng lớn tiếng kêu cứu. Nhưng miệng vừa mới hé ra, còn chưa kịp hô lên. Tiếng đập cửa đã truyền đến từ sau lưng...

Hả? Lại có người đến ?

Tiểu Vũ đình chỉ nụ cười tà, vỗ vỗ bả vai Tần Uyển Như: "Này! Tránh ra một chút. Đừng cản ta mở cửa!"

Ừm! Người sau gật gật đầu, tự giác tránh đường. Chỉ là sau khi tránh ra, nàng ta mới hậu tri hậu giác khinh rủa ra tiếng. Đáng chết! Sao nàng ta lại nghe lời như vậy?

Cửa lớn mở ra, có hai người đứng ngoài cửa. Tình hình rất giống với lúc Tần Uyển Như đến, cũng là một chủ một người hầu, tổ hợp tiểu thư và nha hoàn! Chẳng qua khác biệt là, trước đó nàng không biết Tần Uyển Như, nhưng mà vị chủ tử trước mắt này! Nàng có chút quen thuộc đó! Hừm... Xác thực nói, không thể nói là quen thuộc, mà chỉ có thể miễn cưỡng nói có gặp mặt một lần, nói chuyện qua một lần mà thôi!

"Diệp Từ Khuynh?"

"Tần Uyển Như?"

Không đợi Tiểu Vũ mở miệng trước, hai vị tiểu thư trong và ngoài cửa đã mở miệng "tiếp đón." nhau.

"Ồ! Không nghĩ tới thật là ngươì! Bên ngoài có nhiều lời đồn khoa trương như vậy, ta muốn đến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Xem ra... Ngươi quả thật là ở lại trong phủ của tam gia."

Diệp Từ Khuynh lạnh giọng mở miệng, trong giọng ngoài khó nghe ra còn có chút ghen ghét.

Đây gọi là có người ngã lòng tự có người đắc ý, Tần Uyển Như vừa rồi còn bị mỗ Vũ dọa đến phát khóc, nhưng giờ đã hoàn toàn thay đổi đáng về. Nhất là sau khi nghe được lời nói mang theo mười phần chua chát của Diệp Từ Khuynh, mũi ngưỡng lên trời, còn kém không phun vài luồng khí, để biểu hiện mình là một con trâu X.

"Dĩ nhiên là ở đây rồi! Ta vừa mới mở miệng, tam gia đã lập tức đồng ý rồi đó!"

Mỗ Vũ không tham gia vào, đóng vai người qua đường Giáp ở một bên, dựa vào cạnh cửa ngáy mũi. Xả! Tiếp tục xả đi!

"Hừ! Tần Uyển Như ngươi đừng đắc ý quá sớm! Chỉ là ở lại đây mà thôi, nữ chủ nhân tương lai của phủ vương gia này, chưa chắc đã là ngươi đâu!" Đường như là tìm không thấy chứng cứ gì để chứng minh, Diệp Từ Khuynh bỗng nhiên bắt tay chỉ vào mỗ Vũ đang đóng vai người qua đường Giáp ở bên cạnh.

"Nàng ta còn có tư cách làm hơn cả ngươi!"

Tần Uyển Như vừa nghe lời này, lúc này bảo nói: "Nàng ta chỉ là một tiểu hộ vệ, có tư cách gì mà tranh với ta?"

Mỗ Vũ tiếp tục ngáy mũi. Này! Hai người các ngươi âm ỹ là được rồi, có thể đừng kéo ta vào hay không!

"Tiểu hộ vệ? Ồ! Tần Uyển Như ngươi không ngốc đi? Có thể ở lại bên người tam Vương gia, có thể đi vào Cung thay thất công chúa gả đi, có thể để Cữu vương gia ở phía Bắc trường thành ít khi trở về ra mặt cầu tình. Có thể khiến hoàng thượng thoáng mở một mắt, không trách tội! Tiểu nha đầu như vậy, ngươi thực sự xem nàng ta là một tiểu hộ vệ sao?"

...

Những lời này của Diệp Từ Khuynh, thật ra Tần Uyển Như đã sớm biết. Chỉ là nàng ta đến Vương phủ đã nhiều ngày, cũng không phát hiện tam Vương gia có đãi ngộ đặc biệt gì với tiểu nha đầu này, nhiều lắm là có chút dung túng nàng mà thôi. Cho nên nàng ta cũng không thêm đề những chuyện trước đây vào trong lòng. Chỉ là hiện tại nghe Diệp Từ Khuynh nhắc tới, trong lòng nhất thời cũng bắt đầu suy tư một lần nữa!

Đúng vậy... Một người không biết lớn nhỏ, tiểu nha đầu không quy củ không giáo dưỡng như vậy, tại sao có thể ở bên cạnh tam vương gia chứ? Hơn nữa nhìn thái độ tam Vương gia đối đãi với nàng... Mặc dù nhìn không ra có cái gì, nhưng nghĩ kỹ một chút, thì sự dung túng đó có chút quá đáng rồi đi?

Nghĩ đến đây, Tần Uyển Như nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ. Diệp Từ Khuynh hừ lạnh một tiếng, cũng nghiêng đầu đi về phía nàng.

"Nói! Rốt cuộc ngươi và tam vương gia có quan hệ gì?"

Thấy hai vị tiểu thư nọ chuyển mũi nhọn về phía mình, mỗ Vũ đình chỉ động tác ngáy mũi, còn thật sự tự hỏi vấn đề này.

"Ừm. Quan hệ của ta và tam vương gia ấy hả... Các ngươi muốn nghe sự thật hay là giả dối đây?"

"..."

Hai con quạ đen bay qua đình đầu, Tần Uyển Như cảm giận nói: "Vô nghĩa! Đương nhiên là muốn nghe sự thật rồi!"

Mỗ Vũ gật gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy! Được rồi, vậy thì nói thật thôi!"

Nghe vậy, lỗ tay Tần Uyển Như và Diệp Từ Khuynh đều dựng lên. Chỉ thấy Tiểu Vũ hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng.

"Nói thật là...Muốn biết chuyện về sau như thế nào, xin để hạ hồi phân giải!"

"..."

Nói xong, bàn chân bôi dầu của mỗ Vũ chạy đi nhanh như chớp, để lại hai vị thiên kim tiểu thư đầu đầy hắc tuyến trợn mắt há hốc mồm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Chao Ôi, Xem Vương Phủ Thành Quán Rượu Rồi À?

"Ta muốn ở lại đây!"

Trong đại sảnh, Diệp Từ Khuynh dùng giọng điệu giống như mệnh lệnh nói với mọi người.

.

Tiểu Thôi đứng ở tại chỗ không nói gì, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng nhìn xung quanh trái phải tạm lựa chọn ghế điếu. Tiểu Vũ cười vui vẻ, chao ôi! Thì ra những vị thiên kim tiểu thư này, đều đã xem phủ vương gia thành quán rượu hết rồi sao?

"Tại sao các người không nói lời nào?"

Thấy Tần Uyển Như tươi cười trào phúng với nàng, Diệp Từ Khuynh bỗng tức giận.

Lưu Quang không ở đây, đương gia quyết định chuyện này vốn là Tiểu Vũ. Nhưng mà ngay cả mình là ai nàng cũng không biết... Rơi vào đường cùng, Tiểu Thôi chỉ có thể gánh vác trách nhiệm mở miệng.

"Như lời Diệp tiểu thư đã nói thì, tuy rằng thực sự vinh hạnh vì có thể khiến cho Diệp tiểu thư thích nơi này, nhưng tam Vương gia không ở đây, mà đối với chuyện này, người làm hạ nhân như bọn ta cũng không thể định đoạt được. Cho nên xin Diệp tiểu thư hãy đợi đến sau khi Vương gia trở về, rồi mới nói chuyện này với ngài ấy!"

Tiểu Thôi vừa mới nói xong lời này, bên ngoài đã vang lên một tiếng nói lạnh lẽo to rõ.

"Có chuyện gì cần ta định đoạt?"

Mọi người nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy Mộ Dung Lưu Quang cất bước đi vào đại sảnh. Dáng người thon dài kia, bộ dáng yêu nghiệt kia. Nhất thời làm cho hai vị tiểu thư vốn đang kiêu ngạo hung hãn nộ lập tức tắt lửa, nhu tình như nước xoay người hành lễ.

"Tham kiến tam Vương gia!"

Tiểu Hắc đứng bên cạnh có chút không nhịn được, cắn răng thầm nói: "Ca, nhìn vẻ mặt biến đổi của họ kia... Thực ngao mạn!"

Vù vù! Hai luồng ánh sáng lạnh thổi tới chỗ của hắn, thành công làm cho mỗ Hắc ngậm miệng lại.

"Bắt đầu đi!"

Lưu Quang khoát tay, thẳng tắp đi đến ngồi xuống chỗ chủ tọa.

"Diệp tiểu thư đến quý phủ của ta có chuyện gì?" Không nói lời vô ích, mỗ Vương gia trực tiếp nói đến trọng điểm.

Diệp Từ Khuynh nghe vậy, vẻ mặt thẹn thùng mở miệng nói: "Từ Khuynh nghe ca ca nói, Vương gia rất thích thi từ ca phú. Lần trước Vương gia đến Diệp phủ, đã hàn huyên rất nhiều chuyện với ca ca. Diệp gia là thư hương thế gia, từ nhỏ Từ Khuynh đã nghe quen tai, hiểu được không ít. Cho nên... Từ Khuynh muốn được ở lại phủ Vương gia vài ngày! Thứ nhất, có thể nói chuyện phiếm giải buồn với Uyển Như tỷ tỷ, thứ hai, cũng có thể ngâm thơ làm câu đối với vương gia!"

Diệp Từ Khuynh dịu dàng nói, Tiểu Vũ nghe vào trong tai, lại không khỏi rung mình một.

Ngâm thơ làm câu đối? Ôi giờ ơi... Tần Uyển Như là ngắm hoa uống trà, người là ngâm thơ làm câu đối! Ừm, hai tỷ muội các người hợp lại thật đúng là phong hoa tuyết nguyệt!

Dáng vẻ của Luru Quang vẫn lười nhác như chưa tỉnh ngủ, nghe thấy Diệp Từ Khuynh nói như vậy, cũng không có phản ứng gì nhiều. Chỉ thoáng chớp chớp hai tròng mắt đen mị hoặc của hắn, vung tay lên, phun ra hai chữ.

"Được thôi!"

Cũng may Luru Quang nói là "Được thôi" chứ không phải là "Ừm", bằng không có lẽ mồ Vũ lập tức muốn té xỉu tại chỗ.

Có cần phải trả lời nhanh chóng như vậy không? Có cần không thèm hỏi đã quyết định như vậy hay không hả? Có cần biến vương phủ thành quán rượu, ai tới đều có thể ở lại không? Muội tử ngoại, ngâm thơ làm câu đối kia là chuyện của Tiểu Thôi, ngoại tử quảng chọn rộn cái gì?

Dấu ngoặc: Tất cả đều là lời nói ở trong lòng!

Lúc Tiểu Vũ còn đang chút tức giận bất bình, Luru Quang đã vẫy tay gọi hạ nhân tới.

"Đi đến sương phòng phía Bắc sắp xếp một gian cho Diệp tiểu thư ở!"

Diệp Từ Khuynh cao hứng xoay người nói lời cảm ơn, ánh mắt cố ý vô tình liếc nhìn sắc mặt xanh mét Tần Uyển Như ở bên cạnh. Vừa định gọi nha hoàn đi cùng, lại nghe thấy Tiểu Thôi mở miệng nói: "Diệp tiểu thư, quý phủ có quy củ, muốn lưu lại có thể, nhưng nha hoàn tùy thân phải rời đi! Xin thứ lỗi!"

Gi? Đây là quy củ gì thế? Nha hoàn phải đi, ai tới hầu hạ nàng?

Nhìn Tần Uyển Như một chút, lại nhìn Nguyệt Tiểu Vũ đứng không đúng tướng đứng, nhất thời trong lòng Diệp Từ Khuynh có quyết định!

Được rồi! Nếu Tần Uyển Như có thể, nàng cũng có thể! Phải biết rằng trước kia tam Vương gia cũng không phải là người dễ dàng tiếp cận! Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội ở lại tranh giành cao thấp, nàng sẽ không dễ dàng lùi bước!

"Xuân Lan, ngoại tử về trước đi! Lúc phụ thân hỏi tới, ngoại tử hãy nói với người, tạm thời ta sẽ ở lại trong quý phủ của tam vương gia, xin người không cần lo lắng!"

Chợt, đầu óc của Tiểu Vũ bỗng lóe lên luồng sáng!

Nàng đã biết! Cuối cùng nàng cũng đã biết! Vì sao Tần Uyển Như ở lại Vương phủ không đi ra ngoài, nhưng chuyện nhảm kia đã truyền đến khắp nơi trên đường cái!

Nhớ rõ lúc trước khi nha hoàn của nàng ta rời đi, Tần Uyển Như cũng nói lời này với nàng ấy. Gi mà lúc trở về phụ thân có hỏi, thì nói là ở lại chỗ tam Vương gia này, không cần lo lắng gì đó. Sau đó lời đồn này, giống như đã truyền khắp toàn bộ đế đô!

Thì ra "Ứng cử viên sáng giá cho vị trí vương phi" gì đó, là được truyền ra như vậy! Mà bây giờ nha hoàn của nhà Thanh Diệp Từ kia lại trở về, có lẽ... Ngày mai lại sẽ có tin tức nóng nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Hai Nàng Tranh Chấp

Sương phòng phía Tây và sương phòng phía Bắc cách nhau không xa, tạm thời Tần Uyển Như và Diệp Từ Khuynh tụ họp lại thành "Khách quý" của vương phủ!

Diệp Từ Khuynh vốn đang nghĩ cho dù đã đuổi nha hoàn trở về, thì phủ thạc thân vương to thế này, dù thế nào cũng sẽ có một vài nha hoàn. Nhưng loại ảo tưởng này, lập tức tiêu tan vào sáng sớm ngày hôm sau!

Không có người thay y phục cho nàng ta, cũng không có kẻ sắp xếp chăn cho nàng, vào lúc nàng ta luống cuống tay chân cố gắng thu dọn xong, vừa bước ra cửa phòng, lại thấy trong viện, tiểu hộ vệ nào đó đang vui vẻ đá cầu với một nha hoàn mặc lục y!

Cũng không biết là ngoài ý muốn, hay là nhân phẩm của vị Diệp tiểu thư này thật sự quá kém. Vừa lúc mồ Vũ đang cố gắng dùng sức đá chân trái, quả cầu bị đá bay, thẳng tắp bay về phía nàng ta! Không nghiêng không lệch, dừng ở trên đầu của nàng!

Không để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang đen xạm của Diệp Từ Khuynh, Tiểu Vũ không hề phát giác vừa nỡ một nụ cười xán lạn vừa đưa tay ra chào hỏi nàng ta.

"Ồ! Thanh Diệp Tử, ngươi dậy rồi hả!"

"..."

Diệp Tử Khuynh cầm giận ném quả cầu trên đầu xuống, đi đến trước mặt Tiểu Vũ tức giận nói: "Thứ nhất! Không được gọi ta là Thanh Diệp Tử, ta tên là Diệp Tử Khuynh! Thứ hai, hai người các ngươi rảnh rồi đá cầu ở đây, thế nhưng lại không biết vào phòng hầu hạ ta rồi giường!?"

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, sao vậy chứ? Không phải Thanh Diệp Tử và Diệp Tử Thanh đều có cùng một ý nghĩa sao? Nhỏ giọng than thở một câu này, lập tức nghiêng đầu nhìn nha hoàn lục y.

"Lục Hà! Hầu hạ rồi giường... Là có ý tứ gì?"

Lục Hà vừa đi qua lùm quả cầu bị Diệp Tử Khuynh ném xuống lên, vừa mở miệng giải thích nói: "Là mỗi ngày lúc Nguyệt cô nương còn ở trong phòng, thì gọi ngươi dậy, thay y phục cho người, đánh răng rửa mặt giúp người, cộng thêm việc giúp người thu dọn phòng ngủ nữa!"

"Ồ ~~ Thì ra là như vậy à ~~ "

Tiểu Vũ hiểu rõ gât gât đầu, quay đầu nhìn phía Diệp Tử Khuynh: "Thực xin lỗi! Bản Vương phủ không có loại phục vụ này!"

"..."

Diệp Tử Khuynh nghe vậy, cái trán ẩn hiện gân xanh.

"Ngươi nghĩ ta bị điếc sao? Ngay cả một tiểu hộ vệ như ngươi cũng có nha hoàn hầu hạ, vì sao ta không có!?"

Mỗ Vũ vội vàng khoát tay: "Ngươi đừng có hiểu lầm! Lục Hà không phải là nha hoàn của ta, ta cũng không bảo nàng hầu hạ ta! Mỗi ngày nàng đều kề cận bên ta, ta đuổi cũng không chịu đi!"

...? Diệp Tử Khuynh bán tín bán nghi nhìn phía Lục Hà ở bên cạnh, người sau như muốn chứng minh lời của Tiểu Vũ không phải là giả, liên tục gât đầu.

"Đúng vậy, Nguyệt cô nương chưa từng yêu cầu ta hầu hạ nàng, là ta tự nguyện, Vương phủ này vốn không có nha hoàn, vì trước đó Nguyệt cô nương đã cứu mạng ta, cho nên ta mới cam nguyện khăng khăng một mực đi theo nàng. Tam Vương gia rộng lượng, nên đã thu nhận ta vào đây."

"Ngươi đang ở phủ đệ của tam Vương gia, thì phải giúp hần hầu hạ ta thật tốt!" Giọng điệu Diệp Tử Khuynh sắc bén, cũng không biết lý luận ở đâu ra, mà đã trực tiếp tự nhận định mình là vị chủ nhân được người ta sùng bái. Hoàn toàn không có nghe ra ý tứ trong lời của Lục Hà, ngược lại nhìn phía Tiểu Vũ, càng thêm kiêu ngạo nói: "Còn có ngươi! Đừng tưởng rằng trước đó Tam vương gia và Cửu vương gia cùng cầu tình giúp ngươi, thì ngươi có thể một bước lên trời, nghĩ mình rất giỏi! Ta nói cho ngươi biết! Ngươi có tư cách gì chứ, chẳng qua là một kẻ không rõ lai lịch, một tiểu nha hoàn không biết thân biết phận thôi! Trước đó là do ta cố ý chọc giận Tần Uyên Như kia, mới nói ngươi còn có tư cách hơn nàng. Cho nên! Xin ngươi tuyệt đối đừng tự coi trọng mình, trông cậy vào có thể khiến tam vương gia thích ngươi!" Tiểu Vũ lấy một cái túi nhỏ từ trong tay áo ra, đưa tay vào lấy một củ lạc bỏ vào miệng ăn.

"Ừm... Tài ăn nói không tệ, tiếp tục nói đi! Ta sẽ đánh giá, ngươi và Tần tiểu thư kia, rốt cuộc người nào có vẻ lợi hại hơn!"

"Ngươi..."

Diệp Tử Khuynh kinh ngạc, không dự đoán được Nguyệt Tiểu Vũ có thể có thái độ dửng dưng như vậy. Chỉ là dĩ nhiên nàng ta muốn mình có thể lợi hại hơn Tần Uyên Như kia một chút, nên cũng không tức giận, ngã như nước tràn định khẽ cười nói: "Chỉ là lại nói tiếp, ta không thể không thừa nhận ngươi vẫn có chút thủ đoạn! Nghe nói ngươi theo vương gia hỏi phủ từ một quan quân à? Một tiểu thư khuê cát, thế nhưng lại đến loại địa phương đó. Cũng thật sự là không biết cảm thấy thẹn!"

Tiểu Vũ tiếp tục ăn củ lạc: "Ừm... Có rảnh không! Nơi đó có rất nhiều mỹ nam, lần sau ngươi rảnh, ta dẫn người đến đó nhìn một chút!"

"..."

Sắc mặt Diệp Tử Khuynh khẽ biến hóa, nói tiếp: "Trừ bỏ tam Vương gia ra, còn có Cửu Vương gia đã lâu không hồi kinh! Ngươi cũng thật có bản lĩnh, cũng không biết làm sao các người có thể quen nhau, thế nhưng có thể khiến hần ra mặt giúp ngươi, ngược lại ta thật sự rất hiếu kỳ đó!"

Tiểu Vũ vẫn ăn củ lạc như cũ: "Ừm... Không cần tò mò, do uống rượu mới quen nhau thôi! Người như hần rất dễ thân thiết, một ly rượu, chưa kịp nhúm đã trực tiếp lót bụng, cam đoan ngươi cũng có thể trở thành bằng hữu tốt với hần! À! Lại nói tiếp, tên của các người còn rất giống nhau! Ngươi tên là Thanh Diệp Tử, hần gọi là cây! Chắc, Cửu Vương gia à... là cây của hần nhất định là bằng vàng!"

"..."

"Nguyệt Tiểu Vũ! Ngươi đừng giả ngây giả dại ở chỗ này với ta! Mau thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với tam vương gia và cửu vương gia!?"

Dù cho tính tình có tốt đến đâu có lẽ cũng sẽ bị Tiểu Vũ chọc tới phát điên, huống chi còn là Diệp Tử Khuynh không có tính tình tốt kia. Rốt cuộc nhìn

không được nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay chỉ vào Tiểu Vũ giận dữ hỏi.

Về mặt Tiểu Vũ vô tội, vuốt bàn tay thành thực nói: "Không có quan hệ gì cả!"

"Ngươi lừa ai chứ!? Không quan hệ?? Hừ! Không quan hệ thì người không để tiếp cận như tam vương gia, sẽ để ngươi ở bên cạnh hần như vậy à? Không quan hệ thì Cửu vương gia đã lâu không hỏi kinh kia sẽ ra mặt giúp ngươi sao? Nguyệt Tiểu Vũ! Có phải ngươi đang âm thầm cảm thấy vui vẻ hay không? Cảm thấy mình rất lợi hại đúng không?! Hừ! Đừng có nằm mơ nữa! Ta nói cho ngươi biết, nếu Diệp Tử Khuynh ta đã bước vào vương phủ này, thì nhất định sẽ không rời khỏi đây! Ngươi chờ xem! Sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày tam vương gia yêu ta thôi, sau đó dùng kiệu lớn tám người khiêng vui vẻ về thuận lợi rước ta vào cửa!"

Ồ há? Chuyện đó nhất định sẽ không xảy ra, mỹ nam là của ta!

Trong lòng Tiểu Vũ nghĩ như vậy, vừa định lên tiếng phản bác. Khoé mắt chợt lướt qua người nào đó đang đi về phía nàng, dáng người thướt tha, trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh đầy trào phúng.

"Diệp Tử Khuynh! Ngươi nói nàng ta đang nằm mơ, ta thấy ngươi cũng đang nằm mơ phải không? Muốn tam Vương gia thú ngươi? Ha ha! Ngươi cũng không khỏi quá không để Tần Uyển Như ta vào mắt rồi!"

Chao ôi!

Mất thấy Tần Uyển Như đến gần, Tiểu Vũ bước về phía sau vài bước. Bước lại bước, cuối cùng bước đến bên cạnh Lục Hà. Vụng trộm ra hiệu với nàng, hai người liền rất có ẩn ý lui về một bên. Tiếp theo còn chu cái miệng nhỏ lại, không tiếng động làm khẩu hình với Lục Hà.

"Xem! Diễn!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Biết Cái Gì Gọi Là Thần Tượng Không?

Editor: Melodysoyani

"Có phải ta đang nằm mơ hay không, còn chưa tới lượt ngươi phán!"

Diệp Tử Khuynh không chút hoang mang, khẽ cười ra tiếng: "Hơn nữa, dù ta có tệ đến đâu đi nữa, cũng không thể so kịp với người nào đó đã đến vương phủ được mấy ngày rồi, nhưng ngay cả mặt mũi của tam vương gia cũng chưa từng thấy qua!"

"Ngươi!..."

Tiểu Vũ và Lục Hà tìm nơi thật sạch sẽ ngồi xuống ở một bên, vừa ăn củ lạc, vừa dùng giọng điệu không lớn không nhỏ bình luận: "Nhìn đi! Luận tài ăn nói, hiển nhiên Tần tiểu thư sẽ không giống Diệp tiểu thư! Đối phương mới nói một câu, đã khiến nàng ta ghen chết rồi!"

"Đúng đó!"

Diệp Tử Khuynh nghe vậy, nhướn đôi mi thanh tú, nhìn không được đắc ý đứng lên. Tần Uyển Như hé ra bộ mặt đen thui, cắn giận trừng mắt liếc nhìn Tiểu Vũ một cái. Chỉ là mỗ Vũ lại hoàn toàn không để ý. Thành thời nói tiếp: "Thật ra nếu đổi lại là ta, ta sẽ hỏi lại nàng ta một câu! Nếu thật giỏi thì ngươi đi tìm Tam vương gia đi! Tìm được ta sẽ lập tức phục ngươi, tìm không thấy thì chúng ta cũng chỉ là kẻ tám cân người nửa lạng thôi, ai cũng có tư cách nói ai!"

"Ừ!"

Lục Hà tiếp tục phụ họa, nháy mắt Diệp Tử Khuynh cũng hé ra bộ mặt đen thui. Cười lạnh một tiếng, dùng lời nói vừa rồi của Tiểu Vũ để phản bác: "Ngươi đứng nói chuyện như thế không sợ thất lưng bị đau à! Có giỏi thì ngươi đi đi?"

Ai...

Tiểu Vũ chép chép miệng, lắc đầu thở dài một tiếng.

"Tư tưởng của ngươi luôn trái ngược với ta, ta nói cái gì ngươi cũng không muốn nghe! Nói thật thì, ta là gặp tam vương gia trước hai người các ngươi! It nhiều gì cũng có một đoạn thời gian đi theo hần, nên dù thế nào đi nữa cũng có nhiều hiểu biết hơn các ngươi! Còn nữa ta cũng thừa nhận, tam gia trong lòng ta, tồn tại giống như thần tượng vậy! Chắc... Các ngươi biết cái gì gọi là thần tượng không?"

Diệp Tử Khuynh và Tần Uyển Như lắc đầu, về mặt cực kỳ khó hiểu.

Tiểu Vũ đứng lên, đưa tay sờ sờ cằm. Thoảng suy tư một lát, mở miệng nói: "Từ thần tượng này chính là chi...Giống như là! Tam gia thích cái gì, không thích cái gì? Sinh thần của hắn là vào ngày nào? Trong nhà hắn gồm những ai? Màu sắc mà hắn thích nhất? Vóc dáng cao bao nhiêu, cân nặng là bao nhiêu? Sợ nhất cái gì? Ghét nhất bị gì? Vãn vãn! Những chuyện đó... Các ngươi có biết hết không?"

"..."

Diệp Từ Khuynh và Tần Uyển Như lắc lắc đầu lần nữa, hoàn toàn ở trong trạng thái mê mang.

"Ặc, những chuyện đó ngươi đều biết hết sao?"

Tần Uyển Như nghi hoặc hỏi, có vẻ có chút không quá tin tưởng. Đôi mắt Mỗ Vũ sáng ngời, lúc này đáp lại nói: "Ta đương nhiên biết! Bằng không sao nói hắn là thần tượng của ta được!"

"Chắc, ví dụ như là....?"

Diệp Từ Khuynh cũng ra tiếng hỏi, xem ra là cũng giống như Tần Uyển Như, tỏ vẻ không quá tin tưởng lời nói của Tiểu Vũ.

Lời nói của mình lại bị nghi ngờ, mỗ Vũ lập tức mở miệng chứng minh:

"Ví dụ như là! Tam gia ghét nhất cái gì? Ta nói cho các ngươi, tam gia ghét nhất... Chính là Cúc Hoa!"

"Cúc Hoa!?"

Diệp Từ Khuynh tò mò nhíu mày, Tần Uyển Như cũng giật mình trừng lớn hai tròng mắt. Thì thảo lập lại: "Cúc Hoa..."

Tiểu Vũ lặng yên liếc Tần Uyển Như một cái, cất bước đi tới bên cạnh nàng.

"Đứng vậy! Chính là Cúc Hoa! Gia bọn ta ghét nhất chính là Cúc Hoa. Cho nên vào lần Tần Uyển Như nói là muốn ngắm cúc hoa, uống trà hoa cúc gì đó, ta mới có thể phản đối như vậy!"

Tần Uyển Như nháy mắt mấy cái: "Nhưng, nhưng mà... Nhưng lúc ta mời tam gia uống, ngài ấy cũng không có phản ứng gì..."

"Hừ!" Tiểu Vũ hét lớn một tiếng: "Tam gia bọn ta là loại người gì chứ? Người khiêm tốn, ôn hòa như ngọc đó! Lúc ấy hắn thấy ngươi nhiệt tình dâng trà cho hắn như vậy, hắn có thể không cho ngươi mặt mũi nói không uống sao? Ngươi không nhìn thấy lúc ta đột nhiên nhúng tay đoạt lấy nước trà, hắn vẫn không trách phạt ta sao! Chuyện đó đã nói lên hắn thật sự không muốn uống! Cho nên mới bỏ qua cho ta như vậy!"

Nghe Tiểu Vũ nói như vậy, nháy mắt Tần Uyển Như có một loại cảm giác như tỉnh ngộ! Đúng vậy! Lại nói tiếp tiểu nha đầu này chỉ là một hộ vệ nhỏ, dám chẳng kiên nhẫn uống nước trà của tam vương gia như vậy, dù thế nào cũng là đi hạ phạm thượng phạm phải trọng tội! Vậy mà chẳng những vương gia không trách phạt nàng, còn tùy ý để nàng uống hết nước trà! Xem ra... Thật sự giống như lời của tiểu nha đầu này, Vương gia thật sự rất ghét cúc hoa...

Tiểu Vũ vừa thấy vẻ mặt tỉnh ngộ của Tần Uyển Như, chỉ biết nàng ta đã chui vào cái bẫy của mình. Ho nhẹ hai tiếng, thành khẩn nói với nàng ta: "Cho nên... Có thể thấy được ngươi đã có hiểu lầm sâu nặng với ta...Chuyện trước đó ta làm, đều là đang giúp ngươi!"

Mặc dù Tần Uyển Như vẫn không ưa Tiểu Vũ, nhưng giờ phút này nghe nàng nói như vậy, trong lòng nàng ta thật sự cũng có chút băn khoăn, không khỏi xấu hổ cười cười, nói câu cảm ơn với nàng.

Nàng ta vừa nói ra lời cảm ơn, bên này, trong lòng Tiểu Vũ đã vui mừng đến nở hoa. Nếu không phải khả năng kiềm chế của nàng tốt, có lẽ đã sớm cười lăn lộn trên đất rồi! Ôi chao ôi! Đây chính là cái gọi bị người ta bán, còn giúp người ta kiếm tiền trong truyền thuyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Đây Là Diễn Biến Gì Vậy?

Xưa nay Tam vương gia Mộ Dung Lưu Quang đều xuất quỹ nhập thần, thần long kiến thủ bất kiến vĩ. Trừ khi hắn tự mình muốn tìm ngươi, bằng không ngươi nhất định tìm không ra hắn! Điểm này, ngay cả quỹ linh tinh Tiểu Vũ, cũng là không thể nề hà.....

Chỉ là cũng may cuộc sống hiện tại, có thêm hai vị thiên kim tiểu thư làm bạn. Lúc rảnh rỗi, tìm các nàng nói chuyện phiếm, móc méo vài câu. Nhìn các nàng một kẻ ngốc nghếch, một người thối râu từng mất, cũng là một loại thú vui!

Hơn nữa, từ lần trước sau khi giải thích “chuyện cúc hoa”, thái độ Tần Uyển Như đối với nàng có sự đổi mới rất lớn. Ít nhất không động một tí là trọn

mất với nàng, giờ phút này chỉ một lòng suy nghĩ cách có thể chiếm được tam vương gia, không có bao lớn địch ý với nàng. Có lẽ cũng là từ đáy lòng, không để một tiểu hộ vệ như nàng vào mắt thôi!

Chẳng qua. .... Một vị thiên kim tiểu thư khác thì không giống thế! Tuy rằng nhan sắc của Thanh Diệp Từ này không giống lá cây, nhưng không hổ sinh ra là dòng dõi thư hương, đầu óc vẫn còn khá tốt! Nàng có thể sử dụng đám ba câu đã chinh đốn Tần Uyển Như ngoan ngoãn, nhưng lại không chút hữu hiệu với Thanh Diệp Từ này!

Dùng một câu mà nói, địch ý Thanh Diệp Từ đối với nàng, dường như còn sâu sắc hơn Tần Uyển Như kia! Dù sao trước đó nàng cũng một trận chiến đã thành danh, tam gia cửu gia cùng nhau ra mặt cầu tình cho tiểu hộ vệ như nàng, chuyện này chấn động toàn bộ vua và dân. Nếu không phải ngày thường tam gia không lui tới với người khác, sợ là cửa phủ đệ đã sớm bị đập vỡ, giống như muốn xem tình tình vậy, đến nhìn xem tiểu nha đầu như nàng thế nào?

Muốn nói rốt cuộc Diệp Từ Khuynh thông minh ở chỗ nào? Từ điểm nào đó ở trên, là có thể thể hiện đầy đủ! Cả ngày Tần Uyển Như kia đi lung tung trong vương phủ, nghĩ cách móc vương gia ra! Nhưng Diệp Từ Khuynh này, lại thời khắc đều nhìn chăm chăm Nguyệt Tiểu Vũ nàng! Làm như nghĩ rằng nàng, nhất định biết tam vương gia ở nơi nào!

Chỉ là, Tiểu Vũ mới vừa đi đến bên bờ hồ trong hoa viên, rốt cục nhìn không được dừng bước chân.

“Ta nói Diệp tiểu thư! Cả ngày ngươi đi theo ta một không? Ngươi đây, tốt nhất nên làm gì thì đi làm ngay đi! Đừng đi theo phía sau ta suốt thế, người khác thấy, còn tưởng rằng ngươi là tiểu nha hoàn của ta đây! Không phải đây là đang hạ thấp thân phận của ngươi à!”

Diệp Từ Khuynh nghe vậy không dao động, chỉ là hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Yên tâm! Ta tới vương phủ này đã mấy ngày, người ở quý phủ đều biết ta và ngươi, sẽ không nhìn lầm! Nói nữa, thân phận ta và ngươi cách biệt, bằng dung mạo, bằng khí chất, nói như thế nào ngươi đều phải là nha hoàn mới đúng!”

Tiểu Vũ méo miệng: “Được! Ta là nha hoàn được rồi chứ? Xin hỏi tiểu thư ngươi có dặn dò gì? Có vấn đề cứ việc hỏi, hỏi xong nên đi đâu thì đi đi, làm ơn đừng đi theo ta!”

Không phải nàng chán ghét có người ở chung, nhưng thật sự là chịu không nổi loại cảm giác âm âm u u sau lưng này! Giống như nàng vừa quay đầu lại, Diệp Từ Khuynh lập tức nhào tới cắn nàng một cái vậy!

“Tốt lắm! Nếu ngươi đã hỏi, ta sẽ nói! Chỉ cần ngươi nói cho ta biết tam vương gia ở đâu, tự nhiên ta sẽ không phiền ngươi!”

Tiểu Vũ không nói gì vỗ ót: “Làm ơn! Hắn là chủ tử ta là người hầu, làm sao ta biết hắn ở đâu? Ngươi cho rằng đường đường một Vương gia như hắn, ra cửa làm việc hoặc là làm gì, đều cần phải thông báo với ta sao?”

“Không cần!”

“Đây không phải rõ rồi sao!”

“Nhưng ta lại cho rằng ngươi biết ngài ấy ở nơi nào!”

“.....”

Tiểu Vũ không nói nhìn trời, một lát sau đôi tay chống eo nhìn phía Diệp Từ Khuynh nói: “Có phải ngươi cảm thấy ta là thánh mẫu Maria hay không?” “..... Há?”

“Thánh mẫu biết không? Chính là mẹ của chúa Jesus đó! Chắc ..... biết Jesus không? Chính là cùng cấp bậc với ..... Thần! Thần tiên thì biết phải không? Bọn họ có ý nghĩa giống như vậy đó! Ý tứ chính là có phải ngươi cảm thấy ta lớn lên thực từ bi thiện lương, cảm thấy ta đặc biệt dễ ăn hiếp hay không?”

“.....”

Diệp Từ Khuynh lắc đầu. Thực xin lỗi, nàng ta cũng thật không cảm thấy vậy!

“Vậy hiện tại ngươi bị sao thế? Ngươi cho rằng ta biết thì ta thật biết sao? Ta nói ngươi biết! Ta mà biết Vương gia đi đâu, sớm bỏ lại các ngươi chạy theo Vương gia rồi! Còn phải ở đây mù quáng đi qua đi lại với ngươi sao?”

“Ngươi!.....”

“Ngươi cái gì mà ngươi! Đừng theo ta làm âm mưu nữa được không? Từ khi các ngươi mới vào đây, ta đâu có trêu chọc các ngươi chứ? Là các ngươi suốt ngày muốn tới làm phiền ta. Xem như ta cầu xin các ngươi, tìm đúng mục tiêu xuống tay được không, xem tiểu nhân đây là cái rắm, thả đi đi!”

Tiểu Vũ nói xong lập tức xoay người tiếp tục đi, không ngờ Diệp Từ Khuynh lại không thuận theo không buông tha đuổi theo tiếp, kéo lấy ống tay áo nàng, không buông tay.

“Nếu hôm nay ngươi không nói cho ta biết rốt cuộc Vương gia ở đâu, ta sẽ không để ngươi đi!”

Tiểu Vũ sùng sốt: “Ai da? Ngươi còn ngạo kiều được hả?”

Diệp Từ Khuynh nghe không hiểu lời của nàng, ngược lại thoáng nhìn hồ nước bên cạnh, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý niệm, gương mặt gọi lên nụ cười không có ý tốt.

Chợt buông lỏng tay đang giữ chặt ống tay áo Tiểu Vũ ra, nàng ta mỉm cười mở miệng nói: “Ngươi nói. . . . . Nếu ta sinh bệnh, hoặc là xảy chuyện gì ngoài ý muốn. Tam gia thân là chủ nhân vương phủ, nhất định sẽ đến thăm ta đi?”

Đầu Tiểu Vũ nảy ra một dấu chấm hỏi nhỏ, tò vò nghe không hiểu lời của nàng ta có ý gì. Bên này nàng còn đang mê mang, lại thấy bóng dáng Diệp Từ Khuynh nhảy lên, thế nhưng nhảy vào hồ nước bên cạnh!

Ôi mẹ nó! Đây là diễn biến gì vậy!!?

Tiểu Vũ hoàn toàn ngốc, mắt thấy bóng dáng đang vùng vẫy đập nước kêu cứu mạng trong hồ, đầu nóng lên, lập tức nhảy xuống theo.

Kết quả là. . . . . Chuyện bi thảm đã xảy ra. . . . .

Nàng không biết bơi lội!

Bi thảm cũng không phải vì chuyện này, mà là . . . . . Chuyện này, sau khi nàng nhảy xuống nước mới phát hiện. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Quan Tâm Khó Hiểu

Nguyệt Tiểu Vũ thề! Nàng thực không phải là người có tấm lòng vàng! Nếu biết trước chuyện bản thân không biết bơi lội, nàng tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch nhảy theo xuống nước như vậy! Lúc ý thức chìm vào trong hôn mê, trong đầu nàng hiện lên ý tưởng. Chính là... TNND! Có phải nhảy sông tự sát đều dẫn đến chết như vậy không? Chết kiểu thống khổ thiếu Dưỡng khí (oxygen, kí hiệu O) như thế cũng bằng lòng nếm thử! Thật sự là có tinh thần can đảm!

Mà Diệp Từ Khuynh kia, thành công nhảy xuống chìm trong hồ nước, cũng thành công gặp được vị vương gia nàng ta luôn luôn muốn gặp, càng thành công vu oan giá họa, nói là Tiểu Vũ đẩy nàng ta rơi xuống sông.

Vốn cho rằng tam vương gia sẽ che chở nàng ta, hơn nữa nghiêm khắc trách phạt Tiểu Vũ. Cũng không dự đoán được, Mộ Dung Lưu Quang chỉ thản nhiên bỏ lại một câu "Ngươi nghĩ ngợi thật tốt đi.", sau đó lập tức rời khỏi.

"Gia!"

Sau khi ra khỏi cửa phòng Diệp Từ Khuynh, Tiểu Hắc nhin không được muốn mở miệng nói cái gì đó. Lưu Quang lại ra hiệu ý bảo hắn không cần nhiều lời, bảo hai huynh đệ bọn họ vội đi lo chuyện của mình, còn hắn thì ngoảnh đầu đi đến phòng Tiểu Vũ.

"Lão đại! Ta sợ độ cao sợ nước, vách núi đen này... Ha ha, hay là ngươi tự nhảy đi!"

Nhớ đến ban đầu ở trước dốc núi đoạn trường (đứt ruột xé gan), mổ nha đầu câu kinh đủ giỡn với hắn, chết sống đều phải nhảy xuống dốc núi đi cứu Tiểu Long Nữ. Chỉ là sau này cũng là bởi vì chuyện này, mới thành bước ngoặt tình cảm giữa bọn họ. Lần đó là lần đầu tiên mèo con Tiểu Vũ nói thích hắn! Nói cho dù phát sinh chuyện gì, cũng không muốn rời khỏi hắn!

Từ đó, sau này hắn nhập ma thí thân (mê muội giết thần giết vua), chỉ vì cứu nàng ra khỏi Vong Xuyên Hà. Hắn đã từng lập lời thề, sẽ không để nàng chịu bất cứ thương tổn nào nữa! Nhưng lúc này đây...

Lưu Quang đẩy cửa phòng ra, còn chưa tới kịp phản ứng, một bóng dáng lập tức nhào vào trong lòng hắn.

"Gia! Trước hết ngươi đừng nói gì cả, nghe ta giải thích! Thanh Diệp Từ này tự mình nhảy xuống nước! Ta tuyệt đối không có đẩy nàng! Ngươi phải tin, ta và nàng không thù không oán, nàng lại là thiên kim Thượng Thư, tội gì ta phải đẩy nàng xuống! Ai... chắc chắn ngươi muốn hỏi, tại sao đang êm đẹp nàng lại nhảy xuống sông phải không? Ta thề! Ta thề với đền thề với nóc nhà! Ta thật không biết căn cốt của nàng nói sai ở đâu, trước đó một giây còn nói chuyện với ta, một giây sau đã nhảy vào trong nước rồi!"

Nhìn thấy nha đầu nào đó ở trước mắt, đáng vẻ vui vẻ khỏe mạnh. Lưu Quang nhượng mảy, nhất thời có loại cảm giác có phải mình có chút quá khản trương với nàng hay không?

Mà Tiểu Vũ thấy Lưu Quang không nói chuyện, cho rằng hắn còn đang tức giận hoặc là không có nghe lời giải thích của nàng. Không khỏi lại nói tiếp: "Gia... Ta thực không có đẩy nàng! Ai, lúc này ngược lại ta đặc biệt bội phục người phát minh ra máy theo dõi! Đây là phát minh vĩ đại cỡ nào! Có nó, hết thảy âm mưu đều là mây trôi! Cũng không cần phải khiến ta tốn nhiều lời như vậy!"

Luru Quang nghe thấy lời nói thăm nho nhỏ của nàng, nhin không được bật cười.

"Nàng không sao chứ?"

Tiểu Vũ đảo cặp mắt trắng dã với hắn: "Ta không sao! Đầu óc ta chưa bị nước chìm, rất bình thường! Không đẩy nàng chính là không đẩy nàng, ngươi có bức cung nghiêm hình với ta, ta cũng không có đẩy nàng!"

Luru Quang lắc lắc đầu, đưa tay nhẹ xoa trán của nàng.

"Ta hỏi nàng, thân thể nàng có sao không? Có không thoải mái hay không?"

"... Hả?"

Tiểu Vũ có chút mê mang nháy mắt mấy cái: "Ta, thân thể ta?"

"Không phải nàng cũng rơi xuống nước à? Thế nào? Hiện tại nhìn đáng vẻ nhảy tung tung của nàng, xem ra không có gì đáng ngại đi?"

Mỗ Vũ nhìn đáng vẻ Luru Quang chân thành giải thích, trong lúc nhất thời hoàn toàn ngây ngẩn cả người, không biết nên phản ứng như thế nào! Mà Luru Quang biết đôi khi đầu nàng sẽ bị chập mạch, nên cũng không có truy xét. Nhẹ nhàng chạm vào trước trán nàng.

"Ừm, không có hiện tượng nóng lên, xem ra chắc là không có việc gì. Ta đã sai Lục Hà đi pha chút trà gừng, đợi lát nữa nàng ngoan ngoãn uống đi, sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi một lát. Đừng chạy đi làm loạn khắp nơi không quan tâm bản thân! Ta rất chờ mong lời thề son sắc trước đó của nàng, vẫn luôn chờ nàng đến bắt cóc ta! Cũng đừng làm cho ta thất vọng nhé!"

Đưa tay xoa xoa đầu mỗ Vũ, Luru Quang mỉm cười rời đi. Hắn thoải mái rời khỏi, nhưng Tiểu Vũ lại thất thần tại chỗ, thật lâu không lấy lại tinh thần! Thẳng đến Lục Hà bưng trà gừng tới, thấy đáng vẻ ngây dại của nàng, lúc nhin không được lớn tiếng gọi nàng, nàng mới có thể tỉnh lại, hưng phấn một phen ôm lấy Lục Hà, kích động nói: "Có khả năng! Hết thầy đều có khả năng!"

Đầu Lục Hà đầy mờ mịt, hỏi: "Cái gì, cái gì có khả năng?"

"Bắt cóc Vương Gia nữ nam đó!"

"... Hả?"

"Trước kia ta vẫn luôn bị vây trong trạng thái phòng ngự! Đến vương phủ lâu như vậy, vẫn chưa áp dụng cái đối sách nào! Ngay từ đầu là chuyện Thất công chúa, bây giờ là chuyện bị rơi xuống, hai con tiểu yêu tinh đã tìm tới cửa! Nghĩ lại, hình như ngay từ đầu ta đã không thể biểu hiện gì! Ngươi xem Tàn Uyển Như, còn biết ngắm hoa uống trà, Diệp Tử khuyển kia còn lợi hại hơn, giờ mọi mạch khỏe! Vừa biết thi từ ca phú, còn biết nhảy cầu giá họa! Ngược lại ta là người vào phủ đầu tiên, nhưng vẫn chưa ra so chiêu!"

Sờ sờ cái trán được Luru Quang chạm vào, Tiểu Vũ bạo phát như vũ trụ nhỏ! Đây là cổ vũ đó! Đây là ám chỉ đó! Sắp bắt cóc được nữ nam rồi!

Từ khi Lục Hà bắt đầu tiến vào vương phủ hầu hạ Tiểu Vũ, chỉ biết mục tiêu của nàng là tam vương gia! Lúc này nghe thấy nàng nói như vậy, lập tức phụ họa nói: "Đúng! Ta đều vào phủ lâu như vậy, cũng không phát hiện cô nương ngươi làm cái gì! Đến lúc đánh đòn phủ đầu rồi! Áp chế nhược khí của hai con yêu tinh kia!"

Tiểu Vũ cười hi hi, vẫy vẫy tay: "Không vội! Ta là thực nữ, không thể dùng vũ lực khiến các nàng khuất phục! Mấy ngày nay, ta nhìn hai người các nàng làm âm mưu cũng rất thú vị! Chỉ là hôm nay Thanh Diệp Tử này tự động chọc ta, cũng đừng trách ta không khách khí! Chờ ta giải quyết hai con tiểu yêu tinh là các nàng, lập tức lừa Vương gia nữ nam xuất phủ! Có rất nhiều người ở để đồ biết hắn, chỉ sợ hai con tiểu yêu tinh cất bước đi, còn có vô số tiểu yêu tinh ừn ừ kéo tới!"

"Đúng đó!" Lục Hà gật gật đầu: "Vậy cô nương muốn sao?"

"Ha ha! Thiên cơ không thể tiết lộ!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Chuyện Xưa Ma Quỷ

"Ta nói với ngươi này... Nghe nói phủ vương gia vốn nơi ở của nhà đại phú. Chủ nhân là kinh thương (người làm ăn buôn bán), trừ chính thất ra, còn có vài người tiểu thiếp! Trong đó được sủng ái nhất, chính là vị cơ thiếp nhỏ nhất. Nàng không chỉ biết làm chủ tử vui vẻ, lại giỏi ca múa, đáng vẻ rất xinh đẹp. Nguyên phối phu nhân (vợ đầu) luôn luôn bị vắng vẻ, lâu ngày, trong lòng sinh ra một ý nghĩ ác độc! Có một lần nam chủ tử đi ra ngoài mua hàng,

vừa đi hơn nửa tháng. Sau khi trở về phát hiện người cơ thiếp hẳn yêu thương nhất đã chết!"

"Hả! Sao lại thế này?"

Từ chỗ hành lang, hai người hạ nhân ngồi xổm xỉ xào bàn tán, trên mặt xao động biểu cảm cực kỳ thần bí.

"Vị phú thương kia hỏi nguyên nhân, nguyên phối phu nhân cho lui mọi người lặng lẽ nói với hắn, nói trong mấy ngày hắn đi bán hàng, vị cơ thiếp kia đã vụng trộm ở sau lưng hắn! Nha hoàn Tiểu Lan tận mắt nhìn thấy, trước đêm cơ thiếp chết, một nam tử xa lạ đi ra từ sương phòng phía Tây! Lúc đó Tiểu Lan không dám tố cáo việc này cho bất cứ kẻ nào, chỉ là sau khi trời sáng, nha hoàn chịu trách nhiệm hầu hạ cơ thiếp đẩy cửa phòng ra, đã thấy cả người cơ thiếp đầy máu té trên mặt đất. Nàng ta là nguyên phối phu nhân, lão gia không ở nhà, đó là quyền lợi lớn nhất của nàng. Ngay lập tức xét hỏi mọi người, sau đó Tiểu Lan mới run run rầy rầy nói chuyện đã thấy đêm đó cho nàng ta. Nhưng lại vì nghĩ tới mặt mũi lão gia, chuyện này mới không dám nói nhiều, chỉ tuyên bố là bệnh chết với bên ngoài!"

"Ô! Vậy, sau đó thì sao?"

"Sau đó lão gia kia nghe thấy lời này, lúc này lập tức tức giận rồi. Sai người nâng thi thể cơ thiếp kia vào phòng ngủ của nàng, lập tức đốt lửa lớn, thiêu cả căn phòng và thi thể của cơ thiếp!"

Hạ nhân này nói sinh động như thật, tên còn lại cũng nghe nhập thần.

"Không phải chứ!? Ngoan độc như vậy? Cơ thiếp kia thực vụng trộm với người khác? Chắc không phải do nguyên phối phu nhân kia giờ trò quỷ chứ?"

"Đúng vậy! Ôi? Không nghĩ tới bình thường tiểu tử nguoi thích lười biếng, ý nghĩ vẫn còn rất thông minh! Thật ra, hết thấy đều là do nguyên phối phu nhân giờ âm mưu! Vu oan giá họa, hãm hại này vị cơ thiếp được sung ái này!"

"Ta đã nói mà! Chắc, sau đó thì sao? Tiếp tục nói!"

"Sau đó..." Gia nô nói chuyện xưa chột cười âm trầm."Ngay lúc nguyên phối phu nhân âm thầm đắc ý, mỗi đêm trong nhà, đều sẽ nghe thấy tiếng nữ tử khóc!"

"... A!?"

Chân một người hầu khác mềm nhũn, dọa ngã nhào trên đất.

"Đừng, không phải là... Hồn ma của cơ thiếp chứ?"

"Có lẽ thế! Dù sao khoảng thời gian này lòng mọi người trong nhà đều hoảng sợ. Hơn nữa sau khi cơ thiếp chết đi không lâu, nha hoàn Tiểu Lan trượt chân rơi xuống giếng chết đuối, nguyên phối phu nhân cũng mắc bệnh nặng qua đời. Cửa hàng của phú thương cũng liên tục lỗ lã, sau này mới bắt đầu đi bán đi tòa nhà này chuyển nhà đi rồi!"

"..."

Chuyện xưa nói xong, gia nô kéo người bị dọa ngã nhào dưới đất dậy. Sau khi chế nhạo hai câu, lập tức chuẩn bị đi làm việc. Nhưng không nghĩ tới vừa quay người lại, đã thấy mặt Tần Uyển Như trắng bệch đứng ở đó nhìn bọn họ.

Tiểu tử vừa té ngã lập tức phát hoảng, đặt mông lại ngã ngồi ở trên mặt đất. Người kể chuyện xưa kia cũng sợ tới mức không nhẹ, trên mặt cũng mất sắc máu. Chờ bình tĩnh lại, sau khi thấy rõ là Tần Uyển Như, mới thở ra một hơi thật dài, chậm rãi hoàn hồn.

"Tần, Tần tiểu thư chào người!"

Hai gã gia nô có chút kinh hồn chưa định chào hỏi, nhưng Tần Uyển Như lại mặt trắng bệch nhìn bọn họ như cũ. Sau khi căng thẳng khá lâu, mới nghe được nàng chậm rãi nói: "Nguoi, vừa rồi những gì các nguoi nói là thật?"

"Cái gì, cái gì?"

"Chuyện người cơ thiếp kia! Chuyện tòa nhà này!"

"À, ừa, chắc là thật sự... Ta nghe bà bà ở gần đây nói."

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Uyển Như càng thêm trắng bệch. Từ nhỏ nàng ta chỉ sợ ma, tuy rằng chưa từng có người gặp qua những thứ hư vô mờ mịt này, nhưng nàng ta vẫn sợ hãi!

"Vừa, vừa rồi các nguoi nói...Chỗ của vị cơ thiếp kia ở là?"

Hai gã gia nô nhìn nhau, rất ấn ý trả lời: "Sương phòng phía Tây!" Nam tử vừa nói chuyện xưa giống là nhớ tới cái gì, lại bổ sung một câu."Lại nói tiếp... Hình như chính là chỗ mà Tần tiểu thư đang ở..."

"..."

Trước khi hét ra tiếng hét chói tai, Tần Uyển Như nắm chặt tay nhỏ bé, cố gắng trấn định đi tới cổng đi. Chợt, một bóng dáng tránh qua, chắn trước người nàng ta. Hoàn toàn không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng ta, cười tủm tỉm chào hỏi nàng ta. Sau đó nói với hai gã gia nô sau lưng nàng ta: "Ta vừa thấy hai người các ngươi ngồi xổm thì thầm nói chuyện thú vị gì thế?"

Hai gã gia nô sùng sốt, tuy rằng biết Tiểu Vũ là hộ vệ bên người Vương Gia, nhưng ở trong vương phủ này, trừ nàng ra, ai cũng rõ nàng đối với Vương Gia mà nói, không phải một tiểu hộ vệ đơn giản như vậy. Nghe thấy nàng vừa hỏi như vậy, lập tức cung kính trả lời: "Nô, nô tài chỉ tùy tiện tâm sự mà thôi. Không, không có gì, phải đi làm việc ngay rồi!"

Nói qua, bọn họ lập tức chuẩn bị cất bước rời đi. Nhưng ánh mắt Tiểu Vũ chớp chớp, mang theo chút đe dọa nói: "Con người của ta đó, chán ghét nhất chính là người khác lừa gạt ta, hoặc là nói chuyện nói một nửa làm lòng ta ngứa ngáy! Mà lòng ta ngứa ngáy, sẽ cực kỳ khó chịu! Mà khi cực kỳ khó chịu, tuyệt đối không để cho người khác dễ chịu! Hai người các ngươi cẩn thận nghĩ lại, vừa rồi...Đền cùng ngồi xổm nói cái gì?"

Mồ hôi lạnh trên trán hai gã gia nô chảy xuống, cúi đầu nuốt nuốt nước miếng.

"Bẩm, bẩm Nguyệt cô nương, vừa rồi nô tài đang nói tới chuyện trước khi xây dựng vương phủ này..."

"Hả?" Tiểu Vũ nhíu mày. "Trước đó? Trước đó có chuyện gì?"

"Éc... Cũng không có gì, là, chính là... Từng có lời đồn có một nữ tử chết oan trong sường phòng phía Tây, cho nên chỗ đó thường có chuyện ma quỷ..."

"Chuyện ma quỷ!?"

Cũng không biết là Mỗ Vũ rất tò mò, hay là rất kinh ngạc. Hai chữ này phá lệ lớn tiếng nói. Khiến Tần Uyển Như đứng cạnh nàng vẫn còn đang kích động không thôi, cả người tức thì bị dọa run run.

"Có thể đừng thảo luận đề tài này nữa được hay không?"

Đây là lời trong lòng Tần Uyển Như, ngay lúc nàng ta muốn nói câu này ra, mỗ Vũ lại giành nói: "Ai nha! Ta thích nhất nghe chuyện xưa ma quỷ! Đến đến đến, mau nói ta nghe chuyện gì đã xảy ra?"

"..."

Tiểu Vũ vừa nói, vừa lôi kéo Tần Uyển Như muốn để nàng ta cùng ngồi xuống nghe.

"Ta, ta còn có việc, các ngươi từ từ tán gẫu!"

Tần Uyển Như lên tiếng từ chối, cũng không ngờ hai tay Tiểu Vũ túm nàng ta chết cũng không buông.

"Đừng vậy! Khó được tất cả mọi người cùng ở tại vương phủ này, có chuyện xưa hay đương nhiên phải chia sẻ với nhau! Đến đến đến đây, ngồi xuống cùng nhau nghe chuyện xưa! Bình thường thấy người ở trong phòng đợi cũng rất buồn tẻ, khó được có chuyện thú vị như vậy, cùng nhau nghe một chút thôi!"

Đầu Tần Uyển Như đầy vạch đen, thực xin lỗi... Nàng ta thật sự không cảm thấy có gì thú vị...

Kéo tay nhiều lần, bắt đắc dĩ là tránh không thoát tay Tiểu Vũ. Thẳng đến nàng không thể lôi kéo nữa, dứt khoát chỉ có thể nhận mệnh.

Kết quả là, hai gã gia nô này nói lại chuyện xưa một lần nữa. Tần Uyển Như liều mạng thôi miên mình, làm bộ không nghe thấy. Thật vất vả chịu đến khi bọn họ nói xong, nghĩ rằng, vậy có thể đi rồi chứ?

Nàng ta nhìn lên Tiểu Vũ, chỉ thấy nàng bày ra dáng vẻ không thú vị. Nhanh túm tay nàng ta không buông như trước, đứng lên lớn tiếng nói: "Cát! Có như vậy thôi? Như vậy cũng coi là chuyện xưa ma quỷ? Ai... Xem ra quá đề cao trình độ của các ngươi rồi! Không sao cả, hôm nay cô nương ta mở lòng từ bi nói một chuyện xưa ma quỷ chân chính, cho các ngươi khinh khất mở rộng lỗ tai!"

"..."

Hai gã gia nô trừng lớn hai mắt, bao hàm chờ mong. Tần Uyển Như lại cảm giác bị người hung hăng hắt một chậu nước lạnh! Các loại buồn tẻ không thôi...

Hu hu hu... Van cầu người giúp đỡ một chút, có thể từ bi một chút hay không? Thả ta đi đi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Tần Uyển Như Bạo Tẩu

Editor: Melodysoyani

*bạo tẩu: thuật ngữ Anime, có thể hiểu nôm na là cảm xúc bộc phát gần như mất lí trí, nổi điên ấy>

Dưới tình huống Tần Uyển Như run run không dứt, hai gã người hầu đều có chút đỏ mặt hơi phát lạnh, Tiểu Vũ chỉ mới kể đến một nửa chuyện mà quý kia!

Thạc thân vương phủ vốn không có nhiều người hầu, lúc này trên hành lang, trừ tiếng nói chuyện của Tiểu Vũ ra, không có bất kì kẻ nào đi qua, cũng không có tiếng vang gì.

Tiểu Vũ kể chuyện sinh động như thật, biểu cảm cũng rất đúng với bầu không khí. Mà ngay lúc chuyện xưa đạt tới **, rốt cuộc Tần Uyển Như nhìn không được phát ra một tiếng hét chói tai, bỗng nhiên có lại hơi sức, dùng sức gạt tay đang bị Tiểu Vũ nắm chặt, đi thẳng đến cửa lớn vương phủ.

"Ta phải về nhà! Ta phải về nhà!! Ta không muốn đợi ở chỗ này nữa!!!"

Tiểu Vũ bị nàng ta tránh thoát, thiếu chút nữa cả người đã đứng không vững lao đảo lui về phía sau, cũng may hai gã nô tay mất lạnh lẽ đỡ nàng. Nàng nhanh chóng đứng vững, chưa di chuyển bước chân, đã lớn tiếng hét lên với Tần Uyển Như: "Này!? Sao lại về vào lúc này chứ? Đừng thế! Sau này mọi người sẽ ở chung với nhau! Cùng nhau chờ tam gia trở về, nếu người cảm thấy buồn, cùng lắm thì mỗi ngày ta sẽ kể một chuyện mà quý cho người nghe!"

Bên này, nàng nói chưa dứt lời, vừa nói Tần Uyển Như đã chạy nhanh hơn. Chạy ra tới cửa lớn, cũng không quay đầu lại mà chạy thật xa.

Lục Hà nhảy ra từ một bên, thò đầu ra nhìn ngoài cửa lớn, tiếp theo quay người đóng cửa lớn, dùng tay ra hiệu OK mà mấy ngày trước đã học với Tiểu Vũ!

Nháy mắt, vẻ mặt Tiểu Vũ thay đổi, cười hi hi vỗ vỗ tay. Xoay người khen ngợi hai gia nô, nói: "Ồ, không thể tưởng được hai người các người diễn trò không tệ nha! Cũng gần siêu việt như ta rồi đó!"

Hai gia nô nghe vậy cúi đầu lui về phía sau một bước, cùng kêu lên nói: "Nguyệt cô nương quá khiêm tốn. Nô tài chỉ dựa theo lời Nguyệt cô nương nói mà lặp lại một lần thôi, sao có thể so sánh với Nguyệt cô nương."

"Được rồi được rồi, tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt. Ta nói các người biểu diễn không tệ, thì chính là không tệ!"

Nói qua, Tiểu Vũ lấy ra hai thỏi bạc từ trong túi áo, cho bọn hắn mỗi người một thỏi: "Đây, phần thưởng của các người!"

"Này..." Hai gia nô lại lui về phía sau một bước, chần chờ không dám nhận lấy.

Tiểu Vũ đảo cặp mắt trắng dã, trực tiếp nhét vào trong tay hai người bọn họ: "Cầm đi! Các người cũng trưởng thành rồi, dành về sau cưới thê tử!"

Hai người do dự một chút, sau cùng vẫn nhận lấy. Sau khi cảm ơn Tiểu Vũ, mới vội vàng đi lo công việc của mình.

Lục Hà đi đến bên người Tiểu Vũ, trong mắt tràn đầy tôn sùng nhìn nàng: "Cô nương! Người thật đúng là thần rồi! Cái chiêu gì cũng chưa làm, lôi kéo nàng, kể một chuyện xưa, đã khiến cho Tần tiểu thư ngoan ngoãn chạy lấy người rồi!"

Hai tay Tiểu Vũ chống eo, có chút lên mặt mỉm cười.

"Đó là dĩ nhiên! Cái này gọi là tấn công vào nhược điểm, một chiêu đã mất mạng! Cao thủ đều là như thế, trước giờ đều không dùng hoa chiêu nhỏ bé!"

"Vâng vâng! Cô nương chính là cao thủ! Không hổ là chủ tử Lục Hà kính trọng!"

Sờ soạng cảm, Tiểu Vũ nhìn phía chỗ sương phòng phía Bắc.

"Kế tiếp... Chỉ còn lại Thanh Diệp Tử này thôi!"

"Ếc, cô nương đã nghĩ ra biện pháp đối phó rồi sao?"

Tiểu Vũ híp đôi mắt lại, thì thảo mở miệng.

"Tiểu Lục à! Từ xưa đến nay, nữ tử ngoài việc nghĩ cách trừ khử tình địch duy nhất ra, còn phải ra tay trước chiếm được lợi thế, muốn tranh đoạt nam tử phải chiếm thành trước, cùng kết liên cảnh với hắn, hoặc là tư định chung thân. Như vậy, mới có thể để cho một nữ tử khác hết hy vọng rút lui."

"Ừm... Hình như chỉ có thể làm vậy! Nếu đã kết làm phu thê, thì dù đối phương có tiếp tục dây dưa cũng vô dụng thôi!"

Ha ha! Tiểu Vũ cười gian một tiếng: "Nhưng mà... Hiện tại không giống thế! Trừ bỏ cách này ra, còn có một cách khác khiến đối phương bằng lòng buông tha!"

"Hả? Là cách gì vậy?"

“Chứ” một tiếng, đôi mắt mỡ Vũ lóe lên một luồng sáng.

"Thì chính là~~~~~ bẻ nàng từ thẳng thành cong! Khiến nàng từ thuần khiết ô nhiễm thành hủ! Chỉ cần để nàng tin tưởng vững chắc, nam nhân và nam nhân có thể mang hạnh phúc đến cho nhau,đó mới là kết cục tốt đẹp nhất! Vậy tự nhiên nàng sẽ bằng lòng buông tha, nói không chừng còn có thể bước lên chúc phúc nữa đó!"

"... Hả???"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: CỬ VƯƠNG GIA ĐẾN VIẾNG THĂM NHÀ

Editor: Melodysoyani.

Hôm nay Tam vương gia Mộ Dung Lư Quang ở trong phủ không có ra ngoài. Thật ra ngày thường hắn cũng hoàn toàn không ra cửa, mà về thư phòng ở Địa phủ, tiếp tục giấc ngủ nướng của hắn mà thôi. Hắn có chút không quen với không khí ở thế giới loài người, ở lại địa phủ vẫn thoải mái tự tại hơn.

Toàn bộ vương phủ đều nằm trong phạm vi kết giới của hắn, nếu Tiểu Vũ xảy ra chuyện, hắn sẽ biết trước tiên. Nếu nàng chuồn êm ra khỏi phủ, hắn cũng sẽ biết trước. Chẳng qua người khổ vẫn là hai huynh đệ Tiểu Bạch Tiểu Hắc. Nếu Tiểu Vũ lên chuồn đi chơi, hai huynh đệ bọn họ sẽ bỏ lại công việc trong tay, một chút cũng không rời đi theo nàng.

Tiểu Hắc thì không sao, nhưng Tiểu Bạch rất khó chịu oán giận. Chẳng qua từ sau khi Tần Uyển Như và Diệp Tử Khuynh ở lại vương phủ, thái độ Vũ nha đầu cực kỳ ngoan ngoãn đến khác thường, chưa từng một mình lên chuồn đi.

Lần trước Tiểu Vũ ngoài ý muốn rơi xuống nước thực sự dọa bọn họ nhảy dựng! Cũng may kịp chạy tới cứu người, Vũ nha đầu cũng vui vẻ không có gì trở ngại. Điều này làm cho Tiểu Hắc Tiểu Bạch vừa buồn lòng một hồi, đồng thời cũng không khỏi cảm thán... Nữ nhân tranh giành tình nhân, quả nhiên là tương đối đáng sợ!

Hôm nay Lư Quang ở trong phủ, hai huynh đệ bọn họ tự nhiên cũng không thể đi giúp Chung lão đại bắt quý, cũng tạm thời tiếp tục làm hộ vệ đi theo bên người Lư Quang.

Sở dĩ Lư Quang không đợi ở Địa phủ, là vì hôm nay quý phủ có vị khách quý!

Cửu vương gia, Mộ Dung Túc Dạ!

...

"Tam ca! Thật sự là ngại quá, hồi kinh lâu như vậy, đến giờ mới tới viếng thăm phủ của huynh. Mong rằng không giận đệ đệ!"

Mộ Dung Túc Dạ bị Mỗ Vũ đánh giá là phiến lá vàng, vừa tiến vào đại sảnh vương phủ một bước, đã khách khí mở miệng chào hỏi trước.

Bởi vì trước kia hai người từng cùng cầu tình cho Tiểu Vũ, cho nên Lư Quang cố ý đi hỏi thăm qua lại lịch của vị cửu vương gia này. Có thể mới biết hắn chính là con của chính cung hoàng hậu, lại cố tình không thích ngôi vị hoàng đế, thích dạo chơi nơi nơi. Lần này hồi kinh, cũng là nghe nói Thất công chúa muốn xuất giá, mới trở về coi trộm một chút. Lại trùng hợp gặp phải sự kiện Tiểu Vũ thay gả này.

Mặc dù nhân khí của Lư Quang ở đế đô khá cao, được tiểu hoàng đế coi trọng. Nhưng nếu như thực so sánh, hắn còn chưa bằng vị Cửu gia trước mắt này! Dù sao xuất thân của người ta đã cao hơn người một bậc, so vị mẫu phi bị đẩy vào lãnh cung của hắn,cùng thân phận của hoàng hậu mà nói, thật đúng là kém xa rồi.Lại nói tới một chuyện không hợp lý khác, nếu lúc này ai đó muốn nổi lên tạo phản, chọn ra vị Đế Vương đứng đầu khác, khẳng định là Cửu gia, chứ không phải tam gia hắn!

"Cửu đệ khách khí rồi! Vẫn thường nghe nói đệ du ngoạn ở bên ngoài, cũng là thừa dịp Thất muội lập gia đình mới chạy trốn về một chuyến. Đoàn người vừa thấy đệ hồi kinh, chỉ sợ đều vội vàng tiếp đón đệ. Đệ còn có thể bớt chút thời gian đến chỗ ta thăm ta, đã khiến ta cảm thấy vinh hạnh vô cùng rồi! Đến, chúng ta ngồi xuống chậm rãi tán gẫu!"

Tiểu Bạch ở bên nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã. Ai... công phu nói lời bịa đặt của Lão đại thật sự là càng ngày càng lợi hại rồi!

Mộ Dung Túc Dạ ngồi ghé dựa một bên, tươi cười đầy mặt nói: "Chao ôi! Tam ca tuyệt đối đừng nói như vậy! Thực không dám đầu điểm, đệ thấy việc khách sáo xã giao trong quan trường khá nhàm chán! Từ lần trước sau khi gặp qua Tam ca trong hoàng cung một lần, không biết sao, lại có cảm giác chỉ hận không gặp Tam ca sớm hơn! Cho nên đây không phải vội vã đến trong phủ huynh, mà là muốn gặp được huynh thôi!"

...

Bên ngoài phòng, hai bóng dáng lén lút nằm sấp bên cạnh cửa nghe lén. Vừa rồi Mộ Dung Túc Dạ vừa nói xong lời này, đôi mắt người nào đó tỏa ánh sáng, chạy nhanh túm tay áo của người kia: "Nghe chưa! Âm chi quá rõ ràng! Chỉ hận không gấp sớm thôi phải không!! Đây không phải là lời thổ lộ rõ ràng rành ròi sao!"

"Rõ ràng rành?"

"Khụ khụ! Ba chữ kia được hài hòa, phải tách ra đọc! Ý tứ chính là không~~ che ~ đây!"

"..."

Trước đó, Tiểu Vũ chạy tới sương phòng phía Bắc của Diệp Tử Khuynh, há mồm nói với nàng một vài chuyện kì lạ gì đó. Mới đầu Diệp Tử Khuynh không quá hiểu rõ, chỉ là sau đó Mộ Vũ đã thay đổi một cách biểu đạt khác, nói thí dụ như, BL đôi thành thích Tiểu Quan, toàn bộ " thuật ngữ chuyên nghiệp " đều đổi thành ngôn ngữ thông thường dễ hiểu.

Dù sao nói ngắn gọn, chính là...

Tam vương gia kỳ thực là thích nam nhân!!

Mà sự thật này, Diệp Tử Khuynh hoàn toàn không muốn nhận! Chỉ là trước kia cũng nghe nói qua tam vương gia rất thích đến tiểu quan quán, hơn nữa chuyện tam vương gia thích nam nhân cũng từng được truyền ra, lúc này Tiểu Vũ nói như vậy, nàng nhất thời cũng cảm thấy chuyện như vậy cũng có thể là thật.

Kết quả, Tiểu Vũ như là muốn chứng minh với nàng vậy, lời kéo nàng chạy đến tiền sảnh. Vụng trộm trốn ở ngoài cửa, nghe cửu vương gia đến viếng thăm nhà nói chuyện. ...

Diệp Tử Khuynh nhú mồm, cái miệng nhỏ nhắn méo mó, có vẻ có chút không cao hứng.

"Bọn họ là huynh đệ ruột! Làm sao có thể là... Là... loại quan hệ kia!"

Tiểu Vũ quăng cho nàng một cái liếc mắt:"Người lại không hiểu à! Thường thường càng là huynh đệ ruột, càng sẽ phát triển thành loại quan hệ kia! Không tin? Được thôi,ta hỏi người! Dáng vẻ Tam vương gia có soái không?"

"...Soái?"

"Khụ khụ, ý là có đẹp mắt không ấy!"

Diệp Tử Khuynh đỏ mặt:"Đương nhiên đẹp mắt!"

Tiểu Vũ thấy dáng vẻ của nàng, không khỏi lại đảo cặp mắt trắng dã. Xin nhờ! Ta chỉ hỏi người mỹ nam người ta có đẹp mắt hay không thôi, người đỏ mặt cái gì?

"Vậy... Dáng vẻ Cửu vương gia có đẹp mắt không?"

Diệp Tử Khuynh gật gật đầu: "Cũng là rất đẹp mắt! Huyết thống của hoàng tộc Mộ Dung đều thật ưu tú, hiện có vài vị Vương Gia công chúa ở trong thành, hơn nữa còn có đệ hạ. Diện mạo đều không tầm thường!"

Mỗ Vũ vỗ tay một cái: "Đây không phải quá rõ rồi sao! Cái gọi là nước phù sa không để chảy ra ruộng người ngoài đó! Đi ra ngoài tìm người có diện mạo kém, không bằng cứ tặng lòng cho người trong nhà!"

Đôi mi thanh tú của Diệp Tử Khuynh cau chặt, vẫn là không quá tin tưởng.

"Ta không tin! Mối không nghe lời dụ dỗ của người đâu! Tam gia và Cửu gia... Làm sao có thể! Đánh chết ta cũng không tin!"

Tiểu Vũ nhún vai một cái, vô vị nói: "Tin hay không tùy người! Dù sao mặc kệ người tin hay không, ta vẫn tin! Người cho là lúc trước Cửu gia tiến cung, là vì cầu tình thay ta sao? Ta nói cho người biết, người sai lầm rồi... Hắn ta cơ bản là cầu tình cho tam gia! Người nghĩ lại đi, ta là thù hạ của tam gia, nếu ta thật sự bị kết tội,tam gia cũng không thể thoát khỏi liên quan! Làm không tốt sẽ bị cho là đồng tội với ta! Tuy rằng tam gia có kim bài miễn tử đền tội, nhưng ngày sau thái độ tiểu hoàng đế đối với hắn, sẽ thay đổi rất lớn! Cho nên Cửu gia mới tiến cung cầu tình thay cho ta, gánh vác một phần của chuyện này! Thế mới khiến ta vô tội thoát thân, tam gia cũng không cần chịu liên lụy!"

Tiểu Vũ nói đạo lý rõ ràng, tình chân ý thiết. Lòng Diệp Tử Khuynh vừa mới kiên định nháy mắt lại bắt đầu dao động rồi. Điều này làm cho mỗ Vũ không nhịn được tự khen mình ở trong lòng. Mn! Ta thật sự là một nhân tài mà phải không? Lời nói dối như vậy cũng có thể nói ra,thật sự khâm phục mình mà!

Dù sao không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, mỗ Vũ nghĩ, đã lừa gạt Lưu Quang và lá vàng, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua hai huynh đệ đứng ở phía sau Lưu Quang.

Kết quả là, nàng lại kéo kéo tay áo Diệp Từ Khuynh, vụng trộm chỉ chỉ về hai huynh đệ ở đằng kia.

"Thấy không? Hai huynh đệ bọn họ, thật ra cũng là... Khụ khụ, người biết rồi đó!"

Diệp Từ Khuynh trừng lớn hai tròng mắt, hoàn toàn kinh ngạc...

...

Ôi hắt hoi!

Mỗ Bạch xoa xoa cái mũi, không rõ làm sao mình có thể hắt hoi.

"Ca, huynh bị cảm à?" Tiểu Hắc ân cần hỏi thăm ở một bên.

Mỗ Bạch quăng cho hắn một cái liếc mắt: "Vô nghĩa quá! Đệ có nghe qua quý sai còn bị cảm mạo chưa?" Mn! Khẳng định là có người rửa ta!

Tiểu Hắc nháy mắt mấy cái: "Cũng phải... Ở thế giới loại người lâu quá, đều nhanh quên bản thân là làm cái chi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Con Tôm? Nấu Cơm?

Editor: Melodysoyani

"Người nào ở bên ngoài?"

Tiếng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên, mỗ Vũ ngẩn ra, vô ý thức lập tức chuẩn bị trốn đi. Không ngờ vừa mới chuyển người, sau cổ đã bị người túm chặt rồi.

"Ui, ta nói Tiểu Bạch Bạch à! Lần sau người muốn bắt người, có thể đổi cách khác được hay không? Người không biết là người xách ta như vậy rất giống túm một con chuột nhỏ à, sẽ làm ta cảm thấy thật mất mặt đó!"

Tiểu Bạch hoàn toàn không để ý dáng vẻ của nàng, khoe miệng nâng lên nụ cười quý dị thân nhiên nói: "Cách này coi như là tương đối dịu dàng rồi đó. Chẳng lẽ... Người muốn ném thử loại ngang ngược tàn bạo hơn?"

"A, ha ha..." Mỗ Vũ cười gượng hai tiếng, dùng sức lắc lắc đầu: "Thôi! Đột nhiên ta cảm thấy bị xách như vậy cũng tốt lắm"

Tiểu Bạch đối đãi nữ tử, từ trước đến nay đều là thương hương tiếc ngọc. Nhưng hắn biết rõ "Thối hư tật xấu" của Tiểu Vũ, biết là tuyệt đối không thể sinh ra thương hại đối với nàng! Vì thế gật gật đầu đối với Diệp Từ Khuynh đang có chút ngu ngơ đứng ở một bên xem như chào hỏi, sau đó lập tức xách mỗ Vũ vào đại sảnh.

Tiểu Vũ vừa vào đại sảnh, Lưu Quang còn chưa mở miệng nói chuyện, cửu vương gia Mộ Dung Túc Dạ lại đột nhiên phì cười ra tiếng, nhìn Tiểu Vũ nói: "Nha đầu! Làm sao mỗi một lần gặp người, người đều có thể mang kinh ngạc và vui vẻ đến cho ta vậy?"

Mỗ Vũ quăng cho hắn một cái liếc mắt, tức giận đáp lại nói: "Có biết kinh ngạc ngạc và vui vẻ của người được xây trên sự thống khổ của ta hay không? Thế nhưng còn không biết xấu hổ cười! Người là lá cây nát vụn!"

"Làm càn!"

Sắc mặt Lưu Quang trầm xuống, Tiểu Vũ thấy thế lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trời đất bao la, mỹ nam lớn nhất! Mỹ nam càng tức, hậu quả tuyệt đối thật nghiêm trọng! Tạm thời nàng nên giả vờ nữ thì tốt hơn!

Mộ Dung Túc Dạ nhú mày, ánh mắt lạnh lẽo dò xét qua người Lưu Quang và Tiểu Vũ.

"Cửu đệ! Nha đầu kia đã bị ta làm hư rồi, cho nên mới không biết lớn nhỏ không hiểu quy củ như vậy, đệ, tuyệt đối đừng để trong lòng."

Lưu Quang lên tiếng nói áy náy, Túc Dạ lại không chút để ý vẫy vẫy tay.

"Lời kia của Tam ca! Không nói đến chuyện khác, chỉ bằng việc ta và nha đầu kia từng có vài lần duyên phận, biết rõ tính tình nàng, ta đã không muốn trách tội nàng rồi!"

Lời này của Túc Dạ, nói có chút nhẹ nhàng băng quơ rồi! Thật sự chỉ là vài lần duyên phận? Phải nói vài lần nghiệt duyên thì chuẩn xác hơn!

Lần đầu gặp mặt, là ở Diệp phủ! Một bàn ngồi chung, uống một hơi cạn sạch một ly rượu! Hắn liếc thấy ra nàng là nữ giả nam trang, nhưng nàng lại biết rõ bản thân là nữ tử, còn dám ôm chăm lấy vai hắn, nói cái gì cảm tình sâu nặng, một ngụm uống hết?

Lần thứ hai gặp mặt, là ở ngã tư đường phồn hoa. Hắn cúi đầu xuống nhìn nàng từ lan can trên cao lầu, nàng ngẩng đầu mỉm cười với hắn ở giữa đám người đi qua đi lại trên đường cái. Váy dài phất phới, khuôn mặt nhỏ nhắn không tính là xinh đẹp, lại lộ ra tươi cười làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Nhưng mà chính là nụ cười thoáng qua này, khiến hắn không cần suy nghĩ đã đưa ra lệnh bài qua lại không bị ngăn trở trong hoàng thành cho nàng. Nàng cười hi hi cảm lệnh bài đi rồi, để là cho hắn, là một cái xung hô kỳ quái, lá cây?

Lần thứ ba gặp mặt, là ở đại điện hoàng cung. Dáng vẻ nàng thong dong quý gồi kia, không sợ hãi không buồn thương tổn. Thật ra hắn sớm lên đứng ở ngoài điện thật lâu, chính là muốn ác ý thử vị nghe nàng khóc lóc kể xin khoan dung một chút, nhưng mà... Nàng lại đi ra ngoài dự kiến của mọi người.

Cuối cùng hắn và tam vương gia đều cầu lượng tình thay nàng, nàng không có việc gì, nhưng hắn lại vô tội đền một kim bài miễn tử...

Nhưng chỉ có tính tình cổ quái như thế, có thể nói là tính tình nữ tử này có chút ác liệt. Nhưng sau khi từ biệt ở hoàng cung, không hiểu sao sự khéo léo kia luôn xâm nhập trong óc của hắn. Thậm chí... là lòng của hắn!

Con mắt Lưu Quang trầm xuống, không cần thuật Độc Tâm, đều có thể đoán được trong lòng cửu vương gia này đang nghĩ cái gì! Sắc mặt không dấu vết biến đổi, Tiểu Hắc đứng sau lưng hắn lập tức cảm giác được độ âm chung quanh thấp xuống rất nhiều, mà Tiểu Bạch trước mặt dĩ nhiên cũng đổ mồ hôi tay.

"Người lên lút đứng ở bên ngoài làm cái gì vậy?"

Không biết có phải Mộ Dung Túc Dạ cũng cảm thấy không khí có chút không thích hợp hay không, lập tức thật thức thời dời đề tài.

"Đến điều tra gian ~ tình ~!"

Những lời này là lời trong lòng, mỗ Vũ tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn nói ra miệng. Nàng nhếch miệng cười, há mồm bắt đầu lừa dối.

"Thất lễ quá, vừa nghe nói cửu vương gia người tới quý phủ! Đã muốn vụng trộm đến nhìn người một cái!"

Lời này vừa nói ra, một người vui mừng một người đau khổ!

Người đau khổ nọ nhủ nhủ mảy, nâng chung trà lên cúi đầu uống trà không nói gì. Mà người vui mừng nọ nhướng nhướng mày, cười nói: "Vậy sao? Xem ra người có vẻ rất nhớ ta thì phải?"

Người có thể đứng tự kỷ như vậy không?

Trong lòng Tiểu Vũ nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: "Đúng vậy! Trước đây cửu vương gia quan tâm ta như vậy, lại cầu tình giúp ta, hơn nữa còn đưa lệnh bài nhỏ kia, tự nhiên ta sẽ nhớ mong người!"

Trán Mộ Dung Túc Dạ nổi ba vạch đen. Xin nhờ! Cái gì đưa lệnh bài nhỏ chứ? Đây rõ ràng là người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của có được hay không?

Tiểu Vũ lại trừng hắn, tuy rằng không nói, nhưng biểu cảm lộ ra mười phần đe dọa! Bên này hai người "Mặt mày đưa tình", bên kia người nào đó thần nhiên buông chén trà trên tay xuống, trừ bỏ Tiểu Hắc ở gần hắn ra, ai cũng chưa chú ý đến cốc trà trong tay hắn đã kết băng.

Mỗ Hắc ngẩn ra, lặng yên nâng tay làm cái thủ thế chém đầu với mỗ Bạch đứng phía trước. Lúc này tay mỗ Bạch khẽ run rẩy, Tiểu Vũ không rõ chân tướng, quay đầu nhìn phía hắn nói: "Bạch Bạch? Người lạnh à?"

"... Hả?"

"Ngày nóng như vậy, người còn run run?"

"..."

Ồi mẹ của tôi! Cô nãi nãi à, người nói ít mấy câu đi! Không phát hiện sắc mặt tướng công nhà người xanh xao rồi à? Người âm ỉ thì âm ỉ, đùa thì đùa. Tốt xấu cũng phải học xem sắc mặt người khác đi được không? Liếc mắt đưa tình với nam nhân khác trước mặt tướng công nhà người, người là ngại sống rất dễ chịu, cuộc sống thiếu tình cảm mãnh liệt sao?

"Canh giờ cũng không sớm, Cửu đệ ở lại trong phủ ta dùng bữa đi?"

Lưu Quang lên tiếng hỏi, nhưng giọng điệu cũng rất là kiên định, không có chút ý tứ cho phép người ta từ chối. Túc Dạ có chút mê mang gật đầu, nhìn ra một chút manh mối.

"Được, được thôi!"

Hắn vừa mở miệng đồng ý, Luru Quang lập tức dời ánh mắt về phía mẫu Vũ.

"Tiểu Vũ!"

"...A hả?"

Người nào đó sững sốt, trong ấn tượng, hình như là đây lần đầu tiên nữ nam gọi tên của nàng đi?

"Hôm nay Cửu vương gia dùng bữa ở trong phủ, thấy đệ ấy thích người như vậy, bữa trưa hôm nay, sẽ để người chuẩn bị, như thế nào?"

"... A??"

Mẫu Vũ kinh ngạc, nhưng Mộ Dung Túc Dạ vừa nghe Luru Quang nói như vậy, lại lộ ra biểu cảm tương đối hứng thú.

"Nha đầu biết nấu ăn? Ha ha, đây ngược lại thật sự là làm cho người ta chờ mong!"

Chờ mong muội tử người!

Tiểu Vũ quăng cho hắn một cái liếc mắt, lập tức có chút khó xử nhìn phía Luru Quang.

"Éc... Gia! Ta chỉ là một tiểu hộ vệ. Không, sẽ không..."

"Đây là quyết tâm của người đó hả? Một bữa cơm đã là làm khó người sao?"

Lời nói muốn từ chối của Tiểu Vũ còn chưa nói xong, đã bị Luru Quang cắt đứt hỏi lại hai câu.

Phép khích tướng không phải dùng với ai cũng được, cũng không phải ai cũng dùng được! Nhưng đối với Tiểu Vũ mà nói, hai câu nói này của Luru Quang, là hoàn toàn phát huy tác dụng của phép khích tướng!

Câu nói của hắn có hàm ý khác, điểm ấy Tiểu Vũ vừa nghe đã hiểu rõ rồi. Bởi vì lúc trước nàng ra về quá quyết tâm, cho nên chỉ cần Luru Quang thoáng nhắc tới, nàng có thể hiểu rõ đầy đủ ý tứ trong đó.

Nhìn qua vẻ mặt khiêu khích của Luru Quang, Tiểu Vũ cắn chặt răng, hai tay nắm chặt quyền, vũ trụ nhỏ lập tức bạo phát.

"Không thành vấn đề! Không phải là một bữa cơm thôi sao! Làm sao có thể làm khó ta được!? Hai vị gia chờ ở đây một lát, ta phải đi chuẩn bị ngay!"

...

Bên ngoài phòng, Diệp Từ Khuynh luôn luôn bị bỏ qua cảm giác căng môi dưới, trên mặt tràn đầy ghen tị và oán hận.

Nàng thấy vẻ mặt cửu vương gia khi nhìn Tiểu Vũ, ý cười kia phát ra từ trong lòng. Thấy ánh mắt lúc tam vương gia lơ đãng liếc nhìn Tiểu Vũ, trong mắt hiện lên một chút sùng nịch.

Làm sao có thể... Làm sao có thể như thế!!?

Rốt cuộc nha đầu kia có điểm nào tốt? Rốt cuộc họ nhìn trúng ở điểm nào? Rốt cuộc Diệp Từ Khuynh nàng có điểm nào không bằng nàng ta?

Nghĩ đến đây, lòng Diệp Từ Khuynh đột nhiên sinh ra một ý niệm ác độc.

Muốn đi làm cơm đúng không? Được! Nàng ta cũng đến trợ giúp một tay!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Nấu Cơm

Editor: Tinh Di

Hì mọi người, lâu ngày không mần truyện nên có chút buồn buồn tay. Nay nhắm trúng hỏ này quyết nhảy cùng mọi người :food: :food:

Mọi người đã và đang theo dõi bộ này mong tiếp tục ủng hộ, và ủng hộ mình nhe :beer: :beer:

Sau khi hạ quyết tâm, Tiểu Vũ hùng hổ hất tay tiểu Bạch ra khỏi người mình, ngang ngược bước về phía nhà bếp.

Mộ Dung Luru Quang nâng chén trà vừa rồi lên, nước trà đóng băng trở lại bình thường. Hắn nhấp một chút, quay qua ném một câu cho Tiểu Bạch còn đang đứng ngẩn đó:

“Đi coi chừng nàng ấy.”

“.... Dạ? Coi chừng? Nấu cơm thì có gì không an toàn sao?”

Nhưng đó chỉ là nghi vấn trong lòng Tiểu Bạch, không thể nói thành lời, vậy mà Mộ Dung Luru Quang đã giải đáp cho hắn:

“Ta lo lắng cho nhà bếp.”

“....”

Cũng may định lực của Mộ Dung Túc Dạ tốt mới có thể giữ nguyên ngụm trà vừa uống, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Chuyện này... không phải có chút hơi khoa trương sao?”

Lần này Mộ Dung Luru Quang không trả lời, vì đã có Tiểu Bạch đứng ra:

“Ngàn vạn lần Cửu Vương gia không nên quá đề cao nha đầu này! Với nàng ấy kì vọng càng cao thì thất vọng còn cao hơn gấp nhiều lần! Nếu mong nàng ấy mang lại niềm vui thì kết quả sẽ là muôn vàn kinh ngạc sợ hãi! Bình thường cũng không tới mức đốt nhà.... Nhưng với nàng ấy thì chuyện gì cũng có khả năng!”

Người có thể khiến Diêm vương đại nhân coi trọng chính là nàng, điều này là minh chứng rõ nhất!

Mộ Dung Túc Dạ ngần ngừ, đưa mắt về phía Mộ Dung Luru Quang: “Đã như vậy... sao Tam ca còn để nàng ấy vào bếp?”

Mộ Dung Luru Quang nhàn nhạt liếc hắn một cái: “Chỉ là ta tò mò không biết nàng ấy sẽ làm ra loại chuyện gì. Hơn nữa... không phải Vương đệ cũng rất mong chờ sao?”

“Hả....” Mộ Dung Túc Dạ chột dạ sờ sờ mũi không nói thêm gì nữa. Quả nhiên là bị Mộ Dung Luru Quang nhìn thấu, càng chối bỏ càng mất mặt.

<<< Truyện đăng tại DDLQD >>>

.....

Nhà bếp vương phủ.

Ba gia đình đứng thành một hàng, ‘nữ đầu bếp’ nào đó lau vôi hai tay vào tạp dề, hít một hơi dài đi tới.

“... Nguyệt cô nương. Cô... rốt cuộc cô muốn làm gì vậy?”

Tiểu Vũ siết chặt dao lớn trong tay, nhìn chằm chằm cá trên thớt, vẻ mặt như sắp ra trận lớn:

“Nấu cơm! Không phải vừa nãy đã nói rồi sao? Nhìn người còn trẻ mà không ngờ trí nhớ tệ vậy!”

“.....”

Trên mái nhà bếp, Tiểu Bạch khoanh tay trước ngực khẽ thở dài. Vốn quen biết nàng lâu như vậy, cũng đã quen với cách nói chuyện phi lý của nàng, nếu là người lạ chắc đã sớm té khỏi mái nhà.

Một người gia đình bước tới, tay chỉ con cá, tốt bụng nói: “Nguyệt cô nương, nô tài biết cô phải làm cơm, nhưng cứ đứng bốn mắt nhìn nhau như vậy không phải là cách!”

Tiểu Vũ vẫn không chút lay động, ánh mắt càng thêm nghiêm túc: “Đương nhiên ta biết đó không phải là cách! Vậy nên ta mới đang nghĩ cách để đối phó với nó!”

Người nọ nghe xong chỉ có thể lau bớt mồ hôi, chuyển hướng qua con dao trên tay nàng:

“Trước tiên dùng cán dao đánh cho cá chết tạm thời, sau đó dùng lưỡi dao đánh vẩy, lấy mang cá, rạch bụng bỏ nội tạng phía trong đi.”

Lúc này Tiểu Vũ mới chịu chú ý tới người nọ.

“Không thể nào? Tàn nhẫn như vậy?”

“.....”

Xem ra người này sắp bị nạng bức điên rồi, dứt khoát nói thẳng: “Vây cô nương đưa dao lại cho nô tài, nô tài sẽ làm việc tàn nhẫn đó!”

Cũng được.....

Tiểu Vũ gần như đã thoả hiệp thì đột nhiên nụ cười khiêu khích của ai đó hiện lên trong đầu, nàng xua xua tay, nghiêm nghị đáp lại: “Không được! Ta đã đồng ý với Vương gia, bữa ăn này phải do chính ta làm!”

Người nọ không biết phải nói thêm gì, lùi lại đứng vào hàng, đột nhiên có một người trong hàng cất lời, không quá to cũng không quá nhỏ: “Ài da, Vương gia sai cô nương xuống bếp chuẩn bị bữa trưa không có nghĩa là kêu chúng ta không được giúp. Nguyệt cô nương làm đầu bếp là rất đúng đắn rồi, chúng ta có thể làm phụ bếp mà!”

Quá đúng!

Một câu nói thức tỉnh tất cả mọi người! Mắt Tiểu Vũ sáng rực, nhìn không được giờ ngón tay cái với người vừa rồi, đại ý vô cùng tán thưởng.

Dao lớn nhanh chóng được trả lại cho chủ của nó.

“Đã vậy, ta phân phó người giải quyết con cá đó!”

“Dạ!” Ba người cùng đồng thanh hô, giấu không được tiếng thờ phào. Ngay sau đó ai vào việc nấy, cắt thái rồi xào nấu, bận bịu không ngừng tay.

Khỏi đầu coi ra không tệ chút nào!

D###ndanLeqUy***.Don

Tiểu Bạch coi chừng đến buồn ngủ thì đột nhiên bị một tiếng nổ lớn làm cho giật mình tỉnh giấc.

Trời ạ! Lại có chuyện gì rồi sao?

Khói đen ngùn ngụt bay ra từ cửa sổ nhà bếp, Tiểu Vũ và một người kia bật mũi chạy ra ngoài, hai người kia ở lại dập lửa.

“Trời ơi là trời! Ngươi, sao lại có chuyện này hả?”

“..... Nguyệt cô nương, những lời này phải là nô tài hỏi người mới đúng chứ?”

Tiểu Vũ ngăn người, làm ra vẻ suy tư: “À à... Chuyện này hình như do ta mà ra! Nhưng hình như ta đâu có làm gì đâu...”

“.....”

Haizzz

Tiểu Bạch than nhẹ một tiếng, bàn tay khẽ phẩy, khói đen nhanh chóng tản đi, lửa trong nhà bếp cũng được dập tắt. Nhà bếp phục hồi lại như ban đầu, chỉ là.... có một vài chỗ bị thiêu cháy đen (= _ =)

Tiểu Vũ thấy khói đen đã hết, nhanh chóng xắn tay áo tính chạy lại nhà bếp, chỉ khi không chịu từ bỏ ý định. Người kia nhanh chân hơn, chạy lên trước mặt nàng, giọng khẩn cầu: “Nguyệt cô nương! Coi như nô tài cầu xin người, người đứng một bên theo dõi thôi được không? Nhà bếp nguy hiểm như vậy, ngộ nhờ có chuyện gì, chúng nô tài không biết phải ăn nói như thế nào với Vương gia. Nếu Vương gia có hỏi, chúng nô tài sẽ nói toàn bộ là người chuẩn bị, người thấy như vậy có được không?”

“Ách...” Tiểu Vũ nhảy mắt mấy cái, “Các người tính khai báo như thế nào?”

Người nào đó có chút lấp bắp nhưng vẫn ra đại ý: “Thì là, chúng nô tài sẽ không nấu như những ngày thường, món này sẽ mặn hơn một chút, món khác sẽ ngọt hơn một chút. Hoặc tệ hơn là vừa sống vừa chín. Như vậy Vương gia sẽ không nghi ngờ...”

“Đúng vậy!” Lời vừa thốt ra đã nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

Riêng Tiểu Vũ nghe tới đây mày hơi nhíu lại, mẹ nó! Không ngờ chôn này không ai đánh giá cao nàng!

Thấy được nét mặt không vui của Tiểu Vũ, người kia không biết phải làm gì. Lúc này đột nhiên cửa mở ra, có người bước vào, tay khua khua như tránh, cau mày nói: “Cháy thứ gì mà mùi khét như vậy?”

Dieenxddan__LeeQuyDonn

Tiểu Vũ nhanh chóng chặn họng người này: “Áo giác! Hoàn toàn là ảo giác của cô đó! Thanh Diệp Tử cô không có chuyện gì làm sao mà chạy qua đây?” Lại nói Thanh Diệp Tử này đúng là không có trọng nghĩa, lúc nàng bị Tiểu Bạch túm cổ giải đi cũng chỉ biết chạy một mình! Quá không trọng nghĩa!

Diệp Tử Thanh nhún nhún vai: “Không có chuyện gì, chỉ là nghe nói hôm nay ngươi làm đầu bếp nên ghé qua coi một chút!”

Tiểu Vũ vốn đã buồn bực, thêm vẻ mặt vui vẻ xem kịch của Diệp Tử Thanh càng khiến cô tức tối: “Có gì mà coi! Nhà bếp không phải nơi thiên kim tiểu thư như cô nên tới, nhanh trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Lời vừa dứt Tiểu Vũ liền đi tới ép người ra phía cửa, Diệp Tử Thanh sức không lại nàng, mắt thấy sắp bị đẩy ra khỏi cửa, nàng ta liền chộp lấy tay Tiểu Vũ: “Ài nha nha! Trước giờ không có đề ý, thì ra tay của người cũng nhỏ nhắn xinh đẹp đó chứ! Lúc cầm dao nhớ cẩn thận đó, không chừng sẽ tự làm thương mình!”

Tiểu Vũ khó hiểu nhìn nàng ta, đột nhiên quan tâm tới nàng là loại chuyện gì đây? Còn chưa kịp hỏi Diệp Tử Thanh đã xoay người, khẽ cười rồi rời đi.

Tiểu Vũ vẫn không hiểu nhìn theo bóng lưng nàng ta.

Chuyện này là sao? Chẳng lẽ là di chứng sau lần rơi xuống hồ? Nặng tới mức ấy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Có Độc

Ba người Mộ Dung Lưu Quang, Mộ Dung Túc Dạ, Diệp Tử Thanh ngồi tại bàn ăn, nhìn chằm chằm chỗ đồ ăn trên bàn, mỗi người một suy nghĩ. Tiểu Vũ đứng cạnh bàn, hai tay chống nạnh không nói gì chỉ cười khoái chí không ngừng.

“Các vị, đừng khách khí! Đừng khách khí! Xin mời!”

“.....”

Khoé mắt Mộ Dung Túc Dạ giựt giựt, đĩa không hề có động tĩnh, tay còn lại chỉ qua lại:

“Đây là món gì?”

“Cá!”

Tiểu Vũ hào hứng giới thiệu, sau thấy vẻ mặt không dám tin của Mộ Dung Túc Dạ đành giải thích thêm: “Cái đó... chỉ là điều chỉnh lửa chưa đúng một chút, cháy không là bao, không là bao!”

“.....”

“Còn đây?” Mộ Dung Túc Dạ chỉ vào một đĩa khác.

“Gà!”

“..... Thật?”

“À... Ban đầu ta tính thay đổi một chút, thử coi con gà này có thể Dục Hoá Trọng Sinh, biến thành phượng hoàng hay không! Nhưng cuối cùng... ha ha rất tiếc lại thất bại, thành ra bộ dạng này...”

“.....”

Bây trên bàn ăn rộng hơn phân nửa đĩa là đồ cháy đen xì, không thể nhìn ra. Đương nhiên cả ba người đều không dại có ý định thử đựng đĩa.

Thấy tình hình trước mặt Tiểu Vũ có chút nóng nảy. Mặc dù không đẹp mắt nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng tự tay xuống bếp đó được không? Không thể nể mặt nhau một chút sao?

“Các vị, không cần đề ý tới chỗ đồ cháy đó, đây đây, thử một chút đi! Mầu xanh này là rau cải, rất bổ dưỡng, ăn vào sức mạnh tăng vọt! Tự tay ta rửa rồi xào, ngon vô cùng, các vị ném thử một chút đi được không....”

Giọng nàng có chút uất ức, Mộ Dung Lưu Quang và Mộ Dung Túc Dạ nhanh chóng thay đổi ánh mắt, không ngờ tới Diệp Tử Thanh cũng thay đổi, đột nhiên khuyên bảo: “Tiểu Vũ nói rất đúng! Hai vị Vương gia cũng nên coi xét tới công sức của nàng ấy, thử một chút cũng được mà!”

“Nên như vậy! Nên như vậy!” Tiểu Vũ ra sức gật đầu phụ hoạ. Thật không ngờ Diệp Tử Thanh cũng có lúc thiện lương! Tình tình như vậy ta chắc chắn sẽ báo đáp, về sau hết mực chú tâm bồi dưỡng ‘Đạo’ Hủ cho người!

Mộ Dung Túc Dạ cười vui vẻ, cầm đĩa lên: “Không thể không thử! Toàn bộ đều là tâm ý của nha đầu nàng! Dù khó ăn ta cũng nuốt trôi!”

Nói xong liền đưa đĩa về phía đĩa rau cải. Đột nhiên Mộ Dung Lưu Quang cũng đưa đĩa tới, vô tình như cố ý đánh rớt đĩa của Mộ Dung Túc Dạ.

Ánh mắt đầy mong chờ của Tiểu Vũ sụp đổ cái ầm, nàng bất mãn kêu lớn:

“Này! Ngươi làm cái gì vậy?”

Mộ Dung Túc Dạ cũng không hiểu, nhìn hấn: “Tam ca, huynh...”

“Có độc!”

“.....!!”

<<< Truyện đăng tại DDLQD >>>

Hai tiếng kia nói ra làm kinh ngạc tất cả. Ánh mắt Mộ Dung Túc Dạ có chút thay đổi. Mộ Dung Lưu Quang cũng không để ý tới hấn, ánh mắt hướng về Tiểu Vũ đang ngu ngốc chưa hiểu chuyện gì.

“Ngươi qua đây!”

“..... Hả? Được!”

Chuyện này nếu là xảy ra với người khác chắc chắn đã vội vàng quỳ lạy xin tha, kêu oan không phải y làm. Tiểu Vũ này lại chẳng phản ứng gì, chỉ đi qua bên Mộ Dung Lưu Quang.

“Vương gia? Chuyện này là sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Mộ Dung Lưu Quang nhận nhặt liếc nàng, không nói gì, cầm cổ tay nàng kéo qua, quan sát thật kĩ.

Tiểu Vũ vẫn chưa hiểu, Mộ Dung Túc Dạ ở bên cạnh đã ồ một tiếng.

“Lá cây?” Tiểu Vũ quay đầu nhìn Mộ Dung Túc Dạ, “Ngươi ồ chuyện gì?”

Mộ Dung Túc Dạ khẽ nhú mày: “Trên tay nàng...”

“Tay ta?”

Tiểu Vũ đảo mắt không ngừng nhìn chăm chăm tay mình, dù cố gắng vẫn không nhìn ra điều gì bất thường. Mộ Dung Túc Dạ thấy thế liền kéo tay nàng về phía ánh sáng: “Để đây sẽ thấy rõ hơn, nàng tự coi đi.”

Tiểu Vũ chăm chú nghe theo, lúc này hình như đã nhìn ra thứ gì đó.

“Oa! Trên tay ta... tay ta có thứ gì đó phát sáng!” Thật không ngờ, không nhìn kĩ dưới ánh nến sẽ không thấy được.

Mộ Dung Lưu Quang buông tay nàng ra, vẻ mặt không hề thay đổi: “Tay của ngươi từng đụng qua những thứ gì?”

“Hừm?” Tiểu Vũ cau mày nghĩ lại, “Hừm... Tiểu Bạch! Ta từng chạm vào hấn, còn có người ở nhà bếp.... À! Diệp Tử Thanh nữa!”

Ba chữ cuối cùng nói ra, Tiểu Vũ theo bản năng nhìn về phía Diệp Tử Thanh, không ngờ bắt gặp khuôn mặt trắng bệch đang cố giấu vẻ hốt hoảng.

Tiểu Vũ suy nghĩ lại, nàng ta đột nhiên tới nhà bếp, còn đột nhiên quan tâm tay nàng, không lẽ.....

D!3nd&&LeequYDo__n

Ánh mắt Mộ Dung Lưu Quang cũng nhìn qua bên Diệp Tử Thanh, cơ thể nàng ta bắt đầu run rẩy, giọng nói như đang cố trấn tĩnh: “Sao các vị đều nhìn ta? Ta không làm loại chuyện hạ độc như vậy.”

Lời này vừa nói ra khiến Mộ Dung Lưu Quang không muốn nhìn nàng ta thêm một giây.

Mộ Dung Túc Dạ khẽ cười, giọng nói đã trở nên lạnh lùng: “Đã có ai ở đây nói qua thứ trên tay Tiểu Vũ là độc được? Diệp tiểu thư quả nhiên tinh tường am hiểu!”

Diệp Tử Thanh cứng người, không biết phải nói gì.

Tiểu Vũ vẫn còn ngây ngốc tự nhìn hai tay mình: “Trên tay ta thực sự có độc sao? Thật khó tin.....”

Nói xong nàng tính đưa lên ngửi, cũng may Mộ Dung Lưu Quang nhanh mắt giữ lại, ánh mắt sắc bén nhìn nàng chăm chăm:

“Biết là độc được còn muốn ngủ? Muốn tìm cái chết?”

Tiểu Vũ rút cổ, giờ hai tay lên cao: “Vậy bây giờ phải làm thế nào? Tay ta sắp thành vô dụng rồi sao? Động đâu cũng gây hại?”

Mộ Dung Lư Quang nhìn không được gõ đầu nàng một cái, sau đó nhìn qua Diệp Tử Thanh:

“Giao thuốc giải ra đây!”

Diệp Tử Thanh thấy chuyện đã bại lộ, cũng không cần giả vờ thêm, chỉ có thể đứng lên cười lạnh:

“Các người quan tâm nha đầu đó tới mức này? Che chở tới mức này? Thức ăn có độc nhưng không hề truy cứu người làm ra nó, thậm chí một câu nghi vấn cũng không? Cứ như thế tin tưởng?”

Mộ Dung Lư Quang mặc kệ nàng ta, lười giải thích. Mộ Dung Túc Dạ khẽ liếc Tiểu Vũ mỉm cười, cũng không có ý định giải thích.

Diệp Tử Thanh cười nhưng không khác gì khóc, lắc đầu đầy đau khổ lùi về phía sau:

“Ngay cả giải thích cũng không muốn, cứ như vậy tin tưởng nha đầu này vô điều kiện? Thật khiến người ngoài nhìn vào khó tin! Một Tam Vương gia chịu đủ mọi lạnh nhạt, cô độc trong lãnh cung, lạnh lùng với mọi thứ; Người kia là Cửu Vương gia luôn phiêu diêu tự tại. Hai người khác như vậy lại cùng động tâm với một tiểu nha đầu, rốt cuộc là các người không hiểu mình hay Diệp Tử Thanh ta ngu muội không nhìn ra?”

Mộ Dung Túc Dạ muốn giải thích một chút nhưng bị Mộ Dung Lư Quang đưa tay ngăn lại. Mộ Dung Lư Quang khẽ liếc nhìn đồ ăn trên bàn, nhàn nhạt nói: “Diệp tiểu thư không cần làm khó bản thân như vậy. Bây giờ tiểu thư có thể chọn, một là đưa thuốc giải, coi như chuyện hôm nay chưa xảy ra; hai là ăn hết chỗ này, nếu không có chuyện gì, khi đó ta sẽ trả lời cho tiểu thư.”

Nụ cười của Diệp Tử Thanh méo xệch: “Đồ ăn ở đây căn bản không thể gây chết người! Cho nên ta mới hạ độc ở tay nàng ta chứ không phải trong thức ăn, chính vì không muốn nhắm vào tính mạng hai vị. Mục đích ban đầu của ta là mượn chính bàn tay đó để hai vị trừng phạt nàng. Từ đến cuối không có ý hại đến hai vị Vương gia!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Diệp Tử Khuynh Rời Đi

Editor: Melodysoyani

Trên nóc nhà, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đang thanh thản nằm phơi nắng.

"Ca! Chuyện này, phơi nắng ấy..... Ta thì không sao cả, ngược lại là huynh, da trắng như vậy, bị rám đen thì sẽ không tốt lắm đâu!"

Mỗ Bạch tròn trắng mắt: "Đệ đừng quan tâm mù quáng nữa! Da Ca ca ta trắng bẩm sinh! Dù có bị rám đen cũng sẽ trắng trở lại. Dưới địa phủ không có mặt trời, tất cả ánh sáng dưới đây đều do lão đại sử dụng pháp thuật biến ra, không thể sánh được với ánh mặt trời âm áp của thế giới loài người. Lần này cứ coi như hai huynh đệ ta được nghỉ phép du lịch, hãy thừa dịp rảnh rỗi khó có được này, tận hưởng một chút đi!"

Tiểu Hắc nghe hắn nói như vậy, cũng không ở nhiều lời nữa. Nằm ở trên nóc nhà lắng nghe tình hình bên dưới, lại không nhận được nói: "Ca! Chúng ta thật sự không cần phải xuống xem một chút sao? Hình như xảy ra chuyện gì rồi đó!"

Mỗ Bạch tròn trắng mắt lần nữa: "Hắc Hắc à! Không phải "ca" nói đệ rồi sao, đệ đừng quan tâm mù quáng nữa! Có lão đại ở đó, có chuyện gì mà không thể xử lý được chứ! Còn đến phiên đệ phiền muộn sao? Đệ đây! Không có việc gì thì đến học hỏi Tiểu Thôi một chút, nhìn người ta bình tĩnh hơn đệ nhiều chưa kia! Cả ngày không ra ngoài mà núp trong thư phòng, ta thấy nếu ngày nào đó người trong vương phủ này đột nhiên chết sạch, hắn cũng chỉ cười nhạt, quay đầu lại tiếp tục đi làm bằng báo cáo của hắn thôi!"

Tiểu Hắc khẽ gật đầu. Cũng phải! Tiểu Thôi nổi tiếng là "ca" bình tĩnh ở địa phủ mà, trừ lão đại ra, hắn là người bình tĩnh nhất. Chỉ là..... Thình thoảng cũng có lúc xảy ra việc ngoài ý muốn.

Trời đất bao la, bằng báo cáo là lớn nhất! Vũ nha đầu đã từng rảnh rỗi ăn no không có việc gì làm thì đi tìm niềm vui, đã len lén chạy tới sau lưng mỗ Thôi đang vui đầu làm bằng báo cáo, đuôi ngón tay út ra nhẹ nhàng nhún một cái!

Pằng! Máy vi tính tắt, Tiểu Thôi bạo phát! Nếu không phải lão đại ngăn cản, hơn nữa đồng ý thêm tiền lương và số ngày nghỉ cho hắn, có lẽ Vũ nha đầu đã sớm bị hắn ăn tươi nuốt sống.

.....

"Ta chưa bao giờ nghĩ tới việc làm hại hai vị Vương Gia!"

Diệp Từ Khuynh nghiêm túc nói. Nhưng Lưu Quang lại làm như không thấy, vẫn tương đối thờ ơ như cũ.

Không khí có chút cứng ngắc, Tiểu Vũ lặng lẽ kéo ống tay áo của Túc Dạ, ý bảo hắn đến khuyên giải. Nhưng Túc Dạ lại nhún nhún vai, bày ra dáng vẻ thương mà không giúp được gì.

Ngươi là lá cây thối!

Tiểu Vũ khẽ nghiêng nửa một tiếng, nhắm mắt đi lên phía trước hai bước. Vừa cười vừa nịnh nọt nói: "Vây, chuyện là! Trước bót giận ha ha..! Việc này..... Có phải ăn hết cái bô xôi là hết chuyện rồi hay không? Vây ta ăn được không? Ta ăn nhé!"

Nói xong, Tiểu Vũ lập tức bung cái đĩa trên bàn lên, cũng không cầm đũa, lập tức đuổi tay nhét hết vào trong miệng.

Quả nhiên hành động này khiến mọi người giật mình. Diệp Từ Khuynh cách nàng gần nhất chợt nhào qua, hắt cái đĩa xuống mặt đất.

Một tiếng vỡ nát vang lên, Diệp Từ Khuynh đỏ mắt nhìn về phía Tiểu Vũ.

"Ngươi điên rồi! Trên tay ngươi vốn có độc, lúc này còn cầm đồ ăn, ngươi muốn chết phải không? Đầu óc ngươi có bệnh sao!"

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, vốn là muốn lập tức há mồm phản bác một câu, "Đầu óc ngươi mới có bệnh!", nhưng vừa thấy dáng vẻ xúc động của Diệp Từ Khuynh, lời nói muốn khạc ra lại nuốt về, bất đắc dĩ sửa lời nói: "Được rồi, thật ra thì đã bị ngươi đoán đúng. Mấy ngày trước đầu óc ta bị nước chảy vào, hình như chưa khỏi phục thì phải!"

Diệp Từ Khuynh giận dữ nhìn chằm chằm vào nàng, vẻ mặt không cam lòng như cũ. Tiểu Vũ có chút sợ hãi vì bị nàng ta nhìn chăm chú, khẽ nghiêng đầu sang chỗ khác tránh né tầm mắt của nàng ta.

"Tại sao?"

"..... hả?"

"Tại sao phải giúp ta?"

"....."

Tiểu Vũ lại nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn nàng, thấy hốc mắt nàng đỏ bừng, cổ nén nước mắt chảy xuống. Không khỏi thở dài, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc hiếm có.

"Thanh Diệp Từ à! Ngươi thấy đó dù sao chúng ta cũng sống chung một thời gian. Mặc dù đường lối khác nhau, nhưng cũng chưa tới mức không thể nói chuyện với nhau. Tội gì phải lấy mạng của đối phương có phải không? Ta hiểu rõ tại sao ngươi phải hạ độc ở trên tay ta, cũng biết nguyên nhân ngươi oán hận ta. Nhưng ta tin tưởng ngươi thiện lương, nếu không mới vừa rồi cũng sẽ không đổ cái đĩa của ta."

Hừ! Diệp Từ Khuynh cười châm chọc một tiếng: "Bót ở này giả mù sa mưa làm bộ như rất hiểu ta! Ta đường đường là thiên kim Thượng Thư, không cần một tiểu hộ vệ như ngươi thông cảm!"

Tuy là nói như vậy, nhưng Diệp Từ Khuynh lại lấy một bình sứ nhỏ từ trong tay áo ra ném cho Tiểu Vũ. Ngay sau đó khẽ nhún người đối với Lưu Quang và Túc Dạ, giống như lúc nàng ta vừa tới vương phủ, cao ngạo ngẩng đầu rời đi. Hai trông mắt đã lóng lánh nước mắt, nhưng rốt cuộc cũng không rơi xuống một giọt lệ ở trước mặt người khác.

Tiểu Vũ nhìn bóng lưng rời đi của nàng ta, trong lòng không khỏi dâng lên vẻ khâm phục. Nàng vẫn luôn cực kỳ bội phục những nữ nhân dám yêu dám hận, thẳng phải thẳng thật đẹp, thua cũng phải thua thật tuyệt! Cho dù trong lòng đều là không buông bỏ, đều không cam lòng, nhưng cũng sẽ không dễ dàng rơi một giọt nước mắt.

Không cần lo lắng cho số mạng tương lai của các nàng, họ sẽ không vì vậy mà nổi giận, ngược lại sẽ cố gắng sống tốt hơn. Như vậy nếu ngày sau còn có duyên gặp lại người yêu thuở ban đầu, nàng cũng vẫn có thể ngẩng đầu như cũ, dũng cảm nhìn thẳng hắn.

Nếu như nam tử hỏi một câu: "Mấy năm nay, trôi qua như thế nào?"

Nàng nhất định sẽ trả lời....."Trôi qua rất tốt!"

.....

Nóc nhà, Tiểu Bạch nhìn Diệp Từ Khuynh bước ra cửa chính cũng không quay đầu lại, không khỏi lắc đầu lại mở miệng.

Tiểu Hắc không hiểu nhìn hắn: "Thế nào? Luyến tiếc nàng ta sao?"

Lần Mỗ Bạch chẳng thèm trợn trắng mắt, mà là trực tiếp đưa tay gõ thật mạnh vào đầu mỗ Hắc.

"Không phải luyến tiếc, mà là đột nhiên có chút cảm xúc dâng lên trong lòng mà thôi!"

Tiểu Hắc vuốt chỗ đau bị gỗ, nghi ngờ hỏi: "Có chút cảm xúc dâng lên trong lòng??"

"Ừm! Có chút cảm xúc dâng lên trong lòng!" Tiểu Bạch nói, ánh mắt dần dần bay xa." Cảm xúc của ta chính là phía sau Diêm đại nhân, luôn là có một loại năng lực làm cho người ta không thể không bội phục!"

"..... À?" Tiểu Hắc hiển nhiên lại mờ mịt: "Năng lực gì?"

Tiểu Bạch nhớ lại những gì đã trải qua, chậm rãi nói: "Rõ ràng chỉ là một nha đầu tầm thường, trừ việc gây họa ra, công phu chính người cũng là hạng nhất. Chỉ có một nha đầu như vậy, vài ba lời đã khiến Mạnh bà vui lòng. Nguyên nhân ở đâu ấy hả? Cũng bởi vì nàng là người đầu tiên ở địa phủ dám nói canh của Mạnh bà khó uống! Sau lại đi ra ngoài Thu Hồn với hai huynh đệ chúng ta, ta nhớ rất rõ ràng, hình như là có một ông lão ở viện mồ côi đã chết rồi, sau khi nha đầu kia trở lại lập tức buồn bực không vui, ngồi ở trên cầu nại hà làm ra dáng vẻ như muốn nhảy sông vậy. Kết quả thế nào ư? Lão đại tự mình ra mặt đi tìm nàng, còn vì vậy để cho nàng đi bắt quỷ với Chung lão đại, thậm chí còn dẫn theo hai huynh đệ mình! Mặc dù ta rất không bằng lòng thừa nhận, nhưng không thể không nói, thật ra thì bắt đầu kể từ lúc đó, hai huynh đệ ta suy bại trở thành hộ vệ riêng của nàng!"

"Ừ!" Tiểu Hắc khẽ gật đầu: "Nhưng những chuyện mà huynh nói có liên quan gì đến chuyện có năng lực không thể không bội phục chứ?"

Tiểu Bạch đưa tay gõ lên đầu mõ Hắc một cái nữa.

"Không có sao? Ta nói nhiều như vậy mà đệ không nghe ra được ý gì hả? Ai, không phải là "ca" nói đệ rồi sao, cái người này đầu óc đúng là....."

Sắc mặt Tiểu Hắc trầm xuống, khó chịu nói: "Này! Có chuyện nói chuyện! Đừng lấy chuyện đầu óc không được thông minh của đệ ra đùa! Đệ biết rõ đệ đàn, trời sanh đó! Nhưng huynh đã biết rõ đệ đàn, còn nói nhiều lời mà đệ nghe không hiểu như vậy, vậy sao có thể trách đệ chứ!"

"Được được!" Tiểu Bạch khoát khoát tay: "Ca phục YOU! Nói đơn giản cho người! Ý của ta là, ngày đầu tiên Tiểu Vũ mới đến Địa phủ, đã thu phục Mạnh bà! Sau đó không lâu lắm, lại thu phục hai huynh đệ chúng ta! Tiếp theo sau đó, thì thu phục Chung lão đại và Tiểu Thôi! Cuối cùng, còn thành công lừa gạt lão đại đến tay! Còn có Thiên đế, Quỳnh Hoa tiên tử, hai con tiểu yêu tu luyện trong bể ngạn hoa kia. Hiện tại lại là Diệp Tử Khuynh này! Đây hết thảy là tất cả, chẳng lẽ đệ không cảm thấy rất thần kỳ sao? Vũ nha đầu giống như có năng lực thần bí vậy, rõ ràng không hề làm gì cả, nhưng lại luôn có thể biến chuyện không thể thành có thể, luôn làm cho người ta không ngờ tới! Đây chính năng lực là làm cho người ta không thể không bội phục!"

"Phải ha....." Mỗ Hắc nháy mắt mấy cái: "Vừa nghe huynh nói như thế, hình như là thật sự có chuyện như thế!"

"Ai....."

Mỗ Bạch lại thờ dài một tiếng: "Không phục thật không phục! Rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu! Mấy huynh à sao lại nâng nàng trên tay vậy chứ....."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Ra Ngoài

Tần Uyển Như rời đi, Diệp Tử Thanh cũng theo đó. Vương phủ vốn không cười nhiều người lại càng thêm vắng vẻ. Chỉ cười một người không ngại ngần năm lần bảy lượt 'la cà' tới thăm, đó chính là...

"Lá cây thối! Có phải nhà ngươi đi vào nhầm cửa rồi chẳng? Đây là phủ Tam Vương gia, không phải phủ Cửu Vương! Chỉ ít cũng là một bên hướng Đông một bên hướng Tây, sao Vương gia ngươi có thể nhầm được!"

Mộ Dung Túc Dạ chỉ có thể cười trừ với Tiểu Vũ, không giống như những lần trước tỏ vẻ tới tìm Mộ Dung Lưu Quang để nói chuyện phiếm, hẳn dừng lại trước mặt Tiểu Vũ: "Nha đầu! Lần này ta tới đặc biệt để tìm ngươi, ta có chuyện muốn nói!"

"Hả?" Lòng mảy Tiểu Vũ hếch cao, dáng vẻ tò mò không thể giấu giếm.

"Chuyện là, ta sắp rời kinh thành! Cho nên có thể coi lần này là lần cuối ta tới thăm Tam ca. Mấy ngày nay quan hệ của hai huynh đệ ta rất tốt, chính là đặc biệt tới đây để nói lời cáo biệt!"

Về mặt Tiểu Vũ biến đổi, hai mắt tròn lớn: "Vậy... ngươi nói chuyện này với ta trước, là muốn ta đốt pháo hoan hi cầu cho ngươi thượng lộ bình an?"

Mộ Dung Túc Dạ khẽ lắc đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: "Thật ra ta nói trước với ngươi để hỏi một chuyện... liệu ngươi có muốn đi cùng ta?"

Tiểu Vũ vẫn còn sững sờ, hồi lâu sau cũng chỉ thốt được một chữ: "... Hả?"

Mộ Dung Túc Dạ bật cười, nhin không được đưa tay khẽ xoa đầu nàng: "Ngươi biết không? Kinh thành Vân Quốc mặc dù lớn nhưng chung quy chỉ là

một toà thành! Lại nói đến Hoàng cung, chính là toà thành ở trong toà thành. Mặc dù náo nhiệt xa hoa nhưng không phải chỗ ta thích thú. Cũng vì lẽ đó mà ta chưa khi nào có suy nghĩ tranh giành ngôi vị Đế vương, sau khi đứng phía sau phò tá Thập tứ đế yên vị ngai vàng, ta có thể thư thái rồi đi, du lãm khắp nơi. Lần này cũng vì đám cưới của Thất tỷ nên ta mới trở lại!”

Tiểu Vũ có chút mù mịt, theo bản năng hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Mộ Dung Túc Dạ mỉm cười, “Sau đó, lần này ta đương nhiên tiếp tục rồi đi, có lẽ sau này không trở lại nữa! Xét đến tính tình của ngươi, có vẻ là người ưa náo nhiệt, ưa tự do. Ta nghĩ, một con chim khó quản thúc như nhà ngươi, sẽ có thảo nguyên phía bắc trường thành phù hợp tha hồ cho ngươi bay nhảy! Nếu ngươi nguyện ý, ta sẽ nói giúp với Tam ca. Nơi đó trời biếc mây trắng, có ngàn sao tinh tú, ngươi có thể thoải mái hát lớn, thoải mái chạy nhảy! Có thể làm tất cả những thứ ngươi muốn làm!”

Trông mắt Tiểu Vũ sáng long lanh, tâm hồn đã sớm biến thành con chim nhỏ bay lượn giữa bầu trời thảo nguyên trong lời Mộ Dung Túc Dạ. Cả người phiêu dạt nâng nâng, đầu óc không còn suy nghĩ nào khác: “Được! Ta đi! Đi!”

Mộ Dung Túc Dạ nghe được lời đó vô cùng hài lòng, nhưng chưa được bao lâu đã có một giọng nói vô cùng lạnh lẽo chen ngang: “Muốn đi đâu?”

Không biết Mộ Dung Lư Quang xuất hiện từ bao giờ, miệng nói những lời kia nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm vào tay Mộ Dung Túc Dạ trên đầu Tiểu Vũ.

Bắt gặp ánh nhìn kia Mộ Dung Túc Dạ có chút chột dạ, thu tay lại, mỉm cười chào hỏi Mộ Dung Lư Quang: “Tam ca! Thật là trùng hợp, ta đang tính tới chỗ huynh!”

Mộ Dung Lư Quang nhàn nhạt gật đầu với Mộ Dung Túc Dạ, ánh mắt liền quay qua Tiểu Vũ: “Hình như ta vừa nghe được nhà ngươi muốn đi đâu đó?”

“Hả...” Tiểu Vũ kinh ngạc, nhất thời không nghĩ ra câu đáp lời. Ngược lại, Mộ Dung Túc Dạ rất nhiệt tình mở lời, “Đúng vậy! Ta đang dự định đưa nàng ấy đi du ngoạn phía bắc kinh thành. Dù sao bên cạnh Tam ca cũng không thiếu gì hộ vệ, một tiểu hộ vệ này thì có tính là gì? Huynh sẽ không phản đối lời thỉnh cầu nhỏ của đệ chứ?”

Đôi lông mày của Mộ Dung Lư Quang khẽ nháy lên: “Đương nhiên ta sẽ không nói gì. Vừa hay gần đây bản vương cũng có nhiều chuyện phiền muộn, chi bằng đi đâu đó giải sầu một chút. Vốn định dắt theo tiểu nha đầu này, nhưng nếu bây giờ nàng ấy muốn đi cùng Cửu đệ thì tùy theo nàng ấy vậy. Đường dài phải đi từ từ, ta nên tìm người đồng lòng đi cùng mới được!”

Lời vừa dứt tay áo bào liền vung lên, Mộ Dung Lư Quang xoay người rồi đi. Nhưng chân chưa bước thì tay áo đã bị ai đó níu lại, hắn không quay đầu nhưng khoé miệng nhếch không được nhếch cao.

“Gia! Ta đi với ngươi! Ngươi mang ta cùng đi du ngoạn sơn thủy giải sầu đi!”

Mộ Dung Lư Quang thu hồi vẻ mặt đắc ý, khẽ lướt qua mặt Mộ Dung Túc Dạ, vô cùng thoả mãn với vẻ kinh ngạc không thôi trên mặt người đệ đệ.

“Sao vậy? Không phải ngươi muốn đi chơi thảo nguyên với Cửu đệ sao?”

“Không!” Lần này Tiểu Vũ níu tay áo Mộ Dung Lư Quang bằng cả hai tay, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, “Ta thân là cận vệ của Vương gia, người đi đâu ta ở đó! Sao có thể vì ưa thích cá nhân mà không làm tròn chức vụ! Như vậy thật đáng tội! Huống hồ Vương gia người cũng vừa nói, đường dài phải đi từ từ, nếu không có người đồng lòng như ta đẩy đi cùng chắc chắn sẽ rất tĩnh mịch! Vì vậy, người đi cùng Vương gia phải là Tiểu Vũ, dù là đi tới chân trời góc bể!”

Từng chữ nói ra đều vô cùng thành khẩn, tưởng như nếu Mộ Dung Lư Quang còn không tin mà để nàng ở lại, nàng sẵn sàng mổ bụng để chứng tỏ lòng thành!

Nhất thời cả ba người đều không nói, chuyện lâm vào thế giằng co.

Tiểu Vũ nói rõ lập trường muốn đi cùng Mộ Dung Lư Quang, nhưng Mộ Dung Túc Dạ sao dễ dàng cho qua! Nha đầu này đã đồng ý với hắn trước, giờ lại lật lọng: “Nha đầu! Sao nhà ngươi có thể không biết xấu hổ như vậy! Ngươi đã đồng ý với ta bây giờ lại một lòng muốn đi với Tam ca, chuyện này là sao?”

Tiểu Vũ vẫn nắm chặt tay áo không buông, đôi lông mày xinh đẹp cau nhẹ: “Ách! Chuyện này...” Trong đầu nàng kịp loé lên gì đó! “Nếu không thì tất cả cùng đi? Hai người thấy thế nào?”

“Cùng đi?”

“Đúng! Cùng đi!” Tiểu Vũ ra sức gật đầu, “Không phải cùng một mục đích ra ngoài du ngoạn đó sao? Cùng nhau đi chính là tốt nhất! Ngươi ngắm núi của ngươi hẳn ngắm sông của hắn! Dọc đường ai muốn ngoạn gì thì ngoạn cái đó, nếu cao hứng còn có thể thi tài! Dù sao cũng là huynh đệ, chuyện cùng đi cũng rất bình thường mà?”

Quan trọng là như vậy Tiểu Vũ nàng sẽ không còn khó xử!

Suy nghĩ chốc lát, Mộ Dung Túc Dạ liền mở miệng nói trước: “Được! Vậy cứ làm như lời nhà đầu nàng! Mấy ngày qua ta và Tam ca trò chuyện rất hợp, cũng không lờ cáo biệt. Lần này có thể cùng nhau du ngoạn một chuyến xem ra không tệ chút nào!”

Mộ Dung Túc Dạ đã mở lời như vậy Mộ Dung Lưu Quang cũng không thể nói khác đi, khẽ gật đầu như đồng tình: “Cửu đệ đã nói như vậy người làm huynh là ta đương nhiên sẵn lòng. Huynh đệ ta cần xây dựng thật nhiều hào cảm mới phải!”

Yes sir!

Nhẹ nhàng giải quyết trong một nốt nhạc! “Cứ thống nhất vậy đi! Ta trở về thu dọn hành lý!” Tiểu Vũ nói xong liền hưng phấn khoa chân múa tay rồi đi để lại hai người vô thức nhìn theo bóng lưng nàng mà mỉm cười...

Đột nhiên hai ánh mắt chạm nhau, tia lửa điện vô thức toé ra tứ phía, không cần nói cũng biết là vì sao....

“Huynh! Đệ thấy Cửu vương gia này cũng thật to gan, dám trừng trừng độ mắt với lão Đại như vậy!” Tiểu Hắc quay đầu nói với tiểu Bạch.

“Hừm! Vị vương gia này xem ra cũng không phải người yếu đuối, đệ không nhìn ra vẻ mặt của lão Đại thay đổi hả?”

Tiểu Hắc sừng sốt: “Có sao? Không lẽ lão Đại sợ hắn ta?”

Tiểu Bạch ném qua một cái liếc mắt coi thường: “Không phải sợ! Mà là... thôi được, chuyện càng ngày càng thú vị đây!”

“Là sao? Vậy là như thế nào?”

Tiểu Bạch khẽ nhếch môi cười: “Là thiên cơ! Thiên cơ thì không thể tiết lộ! Không thể tiết lộ!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 20: Lên Đường

Editor: Tinh Di

Ba người Mộ Dung Lưu Quang, Mộ Dung Túc Dạ, Tiểu Vũ ngồi trong xe ngựa, hai huynh đệ Bạch - Hắc nghiêm nhiên trở thành phu xe. Phía trước là một đôi bạch mã cao lớn bước đi song song, trên lưng ngựa là hai hộ vệ thân cận của Mộ Dung Túc Dạ.

Mộ Dung Lưu Quang vén màn thượng ngoạn phong cảnh hai bên đường, ánh mắt vô tình dừng lại thượng đạo bên hông của một người hộ vệ, khoe môi nâng lên như có như không mỉm cười, miệng được buông xuống: “Hai vị hộ vệ của Cửu đệ xem dáng dấp có vẻ đều là thân thủ bất phàm!”

Đuôi lông mày của Mộ Dung Túc Dạ nảy lên: “Hả! Sao Tam ca nhìn ra được?”

Mộ Dung Lưu Quang khẽ cười: “Nếu ta nói ta chỉ dựa vào cảm giác liệu Cửu đệ có tin tưởng?”

“Ha ha...” Mộ Dung Túc Dạ gật đầu, mở lời khen ngợi, “Nếu là lời Tam ca nói thì đương nhiên đệ tin! Chính là nhãn lực của Tam ca thực sự tinh tường. Người thường nhìn thấy hai người họ đều cho rằng chỉ là hộ vệ thanh tú lịch sự. Nhưng nếu tận mắt thấy họ ra tay thì không có còn suy nghĩ đó không!”

Người nào đó không để ý tới hai vị Vương gia đang nói chuyện phiếm, tinh thần lơ mơ ngủ gà ngủ gật, đột nhiên nghe tới đó giật mình, hai mắt tròn lớn: “Giết người? Người nào giết người?”

“.....”

Mộ Dung Lưu Quang mím môi bất đắc dĩ, quyết định không để ý đến nàng, Mộ Dung Túc Dạ đành phải đứng ra giải thích: “Không có ai giết người hết, là nha đầu nguoi nghe nhầm! Hai ta chỉ đang bàn về hai tiểu hộ vệ phía trước thôi.”

Thật sao? Là nàng nghe nhầm?

Tiểu Vũ không cam lòng bĩu môi, nhưng thấy đáng vẻ không muốn giải thích thêm của hai người đó cũng đành nhìn không hỏi thêm. Nàng nhàm chán liền nhắc mình lên nhắm bên ngoài, ánh mắt cũng lơ đãng dừng lại trên người hai vị hộ vệ, tuy nhiên không phải là thượng đạo, mà là....

“Đừng rồi Lá Cây! Hai người đi cùng người tên gì vậy?”

Mộ Dung Túc Dạ nhìn theo hướng nàng chỉ: “Tên trước mặt nàng gọi là Quỷ Tiêu, còn lại tên Tịch Xa.”

Ai ư? Hai người này một tổ Tiêu Dao?

Tiểu Vũ sờ sờ lỗ mũi, quay qua mình bên còn lại vén lên, nam tử bên còn lại cũng rất tuấn tú, không khỏi nghi ngờ: “Hai người họ là huynh đệ?”

“Hà!.” Mộ Dung Túc Dạ khẽ lắc đầu cười nói, “Tịch Xa theo ta từ khi còn nhỏ, còn Quý Tiêu sau mới đi theo ta, lần đó ta với hắn vô tình gặp nhau, hắn bị thương nặng, sau hắn đi theo để báo đáp ơn cứu mạng.”

“Vậy tên của hắn là...?”

“Là ta tự đặt!”

A~~! Nàng nói rồi mà! Sao có thể trùng hợp như vậy! “Ta nói này Lá Cây! Dù sao ngươi cũng là người Hoàng thất, trong người ít nhiều cũng phải có chừng mực, sao lại đặt tên hạ nhân như vậy? Là trong lòng có quỷ sao?” Tiểu Vũ có chút khó hiểu.

Mộ Dung Túc Dạ nghe xong chỉ khẽ cười không nói, hồi sau Mộ Dung Lưu Quang chợt lên tiếng: “Thần tính Tiêu Dao, quý cũng Tiêu Dao. Ngược lại ta thấy cái tên này không hề tệ.”

Mỹ nam của mình đã lên tiếng như vậy Tiểu Vũ cũng không có ý định phản đối, chỉ nhún nhún vai lại tiếp tục chống cằm ngắm hai bên đường.

D##ndanLeqUy***.Don

Giá xe, tiểu Hắc khẽ huych vào người tiểu Bạch: “Huynh! Người hộ vệ bên tay trái. ....có gì đó không đúng. ....”

Tiểu Bạch lười để ý trả lời: “Đệ nhận ra cũng sớm quá!”

Từ sáng khi chuẩn bị đồ đạc lên đường hắn đã nhận ra tên này có gì đó không ổn.

“Khắp người là sát khí, không có sức sống. Như vậy thật giống. ... giống người chết! Nhưng cả ngày nay đi cùng chúng ta lại không có cho thấy điều gì, huynh, chuyện này là sao?”

Tiểu Hắc nghi ngờ hỏi. Nếu có tiểu Thôi ở đây ngay chỗ này thì có thể mượn sổ Sinh Tử tra một chút rồi. Cái người như người chết kia sao vẫn sống yên yên ổn ổn như vậy?

Tiểu Bạch cười vui vẻ: “Đại Hắc, đệ không biết thế nào là người chết sống?”

“.... Hà?!”

“Chính là người sản phụ lúc chuyển dạ vì quá khó khăn nên qua đời. Đứa nhỏ được sinh ra vừa như người sống vừa như người chết, nhưng chân chính là người sống.”

Tiểu Hắc hai mắt tròn lớn: “Wow! Thần kì như vậy?”

“Nói người chết sống chính là như vậy, vì vậy khi tiểu Thôi lên sổ Sinh Tử cũng sẽ không có tên người này! Sống rồi chờ chết, khắp người hắn là sát khí, người thường không thể đến gần, gần liền té xỉu nếu thể chất không khoẻ mạnh. Hơn nữa vì không có tên trong sổ Sinh Tử nên Địa phủ cũng không thể thu nạp hồn phách của hắn. Có thể duy trì trạng thái không sống không chết lâu vậy, toàn bộ là nhờ thanh bảo đao bên hông kia!”

“Bảo đao?” Tiểu Hắc theo bản năng nhìn về phía đó, đột nhiên đầu bị vỗ mạnh, tiếng cảnh báo của tiểu Bạch vang lên, “Chớ có nhìn bậy! Bảo đao này rất thông linh, tà khí rất mạnh!”

“Cái gì?” Tiểu Hắc có chút không phục, “Chỉ một thanh Phá đao, có gì mà thông linh!”

Tiểu Bạch chỉ khẽ nhếch môi cười, “Không phải Phá đao bình thường đâu tiểu đệ! Nếu ta không nhìn nhầm thì trên đó có Phong ấn chi vân, nói cách khác đó chính là... một thanh Yêu Đao!”

Cuối cùng tiểu Hắc cũng hiểu rõ tình hình, có chút khản trương nói: “Huynh! Vậy bây giờ phải làm sao? Có nên thu thập tên tiểu tử đó?”

Tay tiểu Bạch lại hạ xuống cái đầu đáng thương của tiểu Hắc một lần nữa: “Thu thập em gái ngươi! Lão Đại còn chưa lên tiếng ngươi gấp cái gì?”

“Vậy lão Đại có biết không? Biết người đó không bình thường?”

“Ta phục YOU! Ngươi nghĩ ai cũng có đầu óc ngốc nghếch như ngươi?”

“..... Không nói đệ như vậy không được sao...”

Dieenxddan__LeeQuyDonn

Xe ngựa tạm nghỉ chân ở một quán trà.

Vốn trời sinh Tiểu Vũ có tính nhiều chuyện, ngồi uống trà cũng không chịu yên, tai mắt xoay chuyển không ngừng nghe ngóng. Lúc này tiếng nói chuyện của hai người nào đó sát vách đã thu hút được sự chú ý của nàng.

“Tuồng Tử huynh! Huynh thử nói vụ án ma giết người liên hoàn bao giờ mới tóm được hung thủ đây? Hiện giờ cả huyện Thanh Bình lòng người hoang mang lo sợ, chỉ sợ khuê nữ nhà mình sẽ thành nạn nhân tiếp theo!”

“Haiz... đệ hỏi ta thì ta biết hỏi ai! Huyện thái gia cũng không thể chớp mắt cả tháng trời rồi. Chuyện này thực sự gánh nặng! Huyện Thanh Bình ở gần kinh thành như vậy, nếu để người bên trên biết chuyện chết người liên hoàn này, chức Huyện gia xem chừng khó giữ! Kẻ làm Tổng Bố Đầu như ta cũng e ngại, chỉ sợ cũng vị vương vào tai!”

“.....”

Giết người? Liên hoàn? Ma?

Trông mặt Tiểu Vũ sáng rực, không giấu được vẻ háng hái. Mộ Dung Lưu Quang nhân nháy liếc qua nàng, khẽ đặt ly trà xuống trước mặt: “Sao? Lại muốn dí mũi vào?”

“Khi khi!” Người nào đó có tật giật mình, khẽ xoa mũi, “Mỹ nam nói như vậy sao được? Làm như ta là loại người chỉ thích chõ mũi vào chuyện người khác vậy!”

Tiểu Vũ nha đầu nguoi chính là loại người đó có được không??

Hai huynh đệ người nào đó cũng cực kì bất bình về câu hỏi của Tiểu Vũ, trong lòng không ngừng khẳng định một vạn lần cũng không đủ.

Mộ Dung Túc Dạ khẽ cười: “Dù sao chúng ta cũng đang ở huyện Thanh Bình, chỉ bằng ở lại một chút coi có chuyện kinh thiên động địa gì?”

“Thật?!” Tiểu Vũ kích động nói, thiếu điều dựng tất cả mọi người dậy đi coi chuyện gì ngay lúc đó!

Mộ Dung Lưu Quang không phản đối, chỉ khẽ gật đầu.

Lúc này Tiểu Vũ hào hứng đứng thẳng người, hai tay chống nạnh, miệng hùng hục hào khí: “Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 21: Huyện Thanh Bình

Huyện Thanh Bình là một trong những huyện gần Kinh thành nhất, mặc dù không được phồn hoa như chốn kinh đô nhưng cũng không kém phần náo nhiệt.

Xe ngựa dừng tại một khách điểm, ba người trên xe lần lượt đi xuống, tiểu Bạch và tiểu Hắc đi vào trước lo chuyện phòng ngủ, hai người cận vệ của Mộ Dung Túc Dạ lo chuyện xe ngựa.

Thật là lúc này trời vẫn còn rất sáng, nếu không phải vì nha đầu nào đó đột nhiên háng hái với cái chuyện ‘biến thái giết người hàng loạt’, thì bọn họ còn có thể đi tiếp khá xa. Mà dù sao cũng là ra ngoài du ngoạn, huyện Thanh Bình này nói lớn cũng không lớn mà nói nhỏ cũng không hề nhỏ, có thể đi thăm thú một vòng.

“Chúng ta nên ăn chút gì đó, hay qua chỗ ‘náo nhiệt’ trước đây?” Mộ Dung Túc Dạ lên tiếng hỏi, còn nha đầu kia chỉ có sự hưng phấn không thể giấu, nếu bây giờ ai đó cho nàng đôi cánh, nàng chắc chắn đã bay đi ngay lập tức!

Quả nhiên Tiểu Vũ đáp lời Mộ Dung Túc Dạ: “Đương nhiên nên đi dạo một chút! Hơn nữa còn có thể tha hồ ăn uống đồ ăn dọc đường đi. Tiểu Vũ ta rất khoẻ, không cần ăn cũng được ha ha!”

Lời vừa dứt liền quay qua nhìn Mộ Dung Lưu Quang đầy mong đợi, ý định vô cùng rõ ràng!

Thế nhưng vị Vương gia nào đó không chịu hiểu....

“Là nhà nguoi thôi, chúng ta không phải ai cũng khoẻ mạnh mà ăn tuỳ tiện.” Mộ Dung Lưu Quang nhẹ nhàng ném cho nàng một gáo nước lạnh.

Sắc mặt Tiểu Vũ suy sụp: “Gia! Nguoi không nói những lời đó không được sao? Ít ra cũng nên cho ta một chút khích lệ.... Có động lực mới có thể tiến bộ! Gia chờ đó, sẽ có ngày ta làm ra thứ đồ ăn mà cả đời nguoi không thể quên!”

“Thật?” Mộ Dung Lưu Quang khẽ nhếch môi, “Thật ra không cần chờ tới ngày nào đó, bàn ăn lần trước người làm ra ở Vương phủ, dù chưa thử qua cũng đủ khiến người nhìn cả đời khó quên rồi!”

Lúc này Mộ Dung Lưu Quang như nhớ ra thêm gì đó, vội vàng nói thêm: “À đúng rồi! Đi vào lòng người nhất có lẽ chính là món rau...”

“.....”

Vũ mỗ than thở trong lòng một vạn chín ngàn lần...

Nàng sai lầm rồi! Thực sự sai lầm! Từ lần gặp mặt đầu tiên, từ cái quay đầu rồi nụ cười say đắm lòng người, khi đó nàng đã cho rằng hần thuần khiết, dịu dàng, thiện lương!

Nhưng không ngờ thật không ngờ!

Thuần khiết? Lại nói, không biết đâu hần lại là tiểu quan quán! Từ Vương phủ tới Hoàng cung, đi tới đâu cũng có tiểu yêu liếc mắt đưa tình!

Diêm dúa loè loẹt; Bạch Vô Thường; Lãnh khốc Hắc Vô Danh; Thâm tàng bất lộ Thôi Liên Quân...

Thiếu niên tiểu Hoàng đế; mỹ nhân Hoa tỷ muội; Tàn Uyển Như; Diệp Tử Thanh; bây giờ còn thêm tên Lá Cây dây dưa dùng giăng này!!

Thuần khiết em gái hần! Hần thuần khiết thì người chết nhiều năm cũng sống lại được!!

Dịu dàng? Thiện lương?

Hai từ này dùng trên người hần đúng là nghiệp chướng! Người nghĩ ra hai từ này chắc chắn sẽ đội mồ lên bóp chết hần!

Giả bộ làm người tốt nhưng thực tế chỉ chờ nàng sơ hở, mà không cần sơ hở hần cũng ‘đâm’ nàng luôn! Còn mở miệng nói điều kiện là đầu người! Cuối cùng đã không được kết quả tốt còn suýt mất đầu, mặc dù là mỹ nam nhưng chính là một mỹ nam khôn kiếp!

Nhưng là.....

Dù biết hần máu lạnh vô tình, phúc hắc, không có chút nào thuần khiết! Vậy mà Tiểu Vũ nàng vẫn chọn lao đầu vào chỗ chết! Nàng coi trọng hần! Người đàn ông này chắc chắn phải là của nàng!

“Gia! Dù bây giờ ngươi cười ta cũng không sao hết! Về sau... nhất định sẽ khiến ngươi có lúc cười không nổi! Cứ chờ đó!”

Nghe được lời thề son sắt đánh thép của ai đó lông mày Mộ Dung Lưu Quang chỉ khẽ nâng lên, nhưng vẻ mong chờ không giấu được: “Được! Vậy thì ta sẽ mãi mãi mong chờ!”

.....

Mất thấy chuyện dần căng thẳng, Mộ Dung Túc Dạ khéo léo chen ngang: “Tam ca, ta cũng chưa đói, hay chúng ta đi dạo phố trước thì sao?”

Mộ Dung Lưu Quang không đáp, chỉ khẽ cười gật đầu coi như đã thuận theo, chỉ là trong đầu có chút suy nghĩ...

Chuyện của ta với nữ nhân của ta mà ngươi cũng dám xen vô! Có dũng khí, ta ghi nhận! Cửa Địa phủ luôn luôn mở rộng đón chờ!

D!3nd&&LeequYDo__n

Ba người đã có lựa chọn cuối cùng, không ai nói thêm gì, tiêu tiêu sái sái bước dạo phố.

Huyện Thanh Bình không được rộng lớn như Kinh đô, nhưng phố xá cũng rất đa dạng phong phú, Tiểu Vũ đi qua sạp hàng nào cũng bị thu hút. Hai tay nhỏ không ngưng nâng lên đặt xuống, xoay xoay chơi đùa, nhưng dù người bán có nói trắng nói mây cũng nhất quyết không bỏ tiền mua!

Lúc đầu Mộ Dung Túc Dạ tưởng do nàng không có tiền nên không thể mua, còn ngỡ lời mua cho nàng nhưng đã bị tay Mộ Dung Lưu Quang ngăn lại, khẽ lắc đầu: “Không cần để ý đến nàng! Nha đầu này căn bản chỉ thích thú, không có ý định mua.”

“....” Mộ Dung Túc Dạ có chút khó hiểu, “Sao Tam ca biết chắc như vậy?”

Về mặt hiển nhiên kia thì không thể là nói láo.

“Nàng ấy...” Ánh mắt Mộ Dung Lưu Quang vô thức nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đang không chạy qua chạy phía trước, vẻ cưng chiều không giấu giếm, “Nếu gặp đồ nàng thực sự thích chắc chắn sẽ nói ra miệng! Lúc đó sẽ có bộ dạng vô cùng đáng thương, sau đó... ngươi sẽ không lơ lửng nhìn mà rút túi tiền mua cho nàng!”

Mộ Dung Túc Dạ kinh ngạc: “Nàng ấy còn làm được loại chuyện này?”

Mộ Dung Lưu Quang cười nhạt không giải thích thêm, cất bước về phía tiểu nha đầu phía trước.

Mộ Dung Túc Dạ cau mày trầm tư một lát, sau đó cũng bước tới.

D!3nd&&LeequYDo__n

Đi dạo một hồi, lúc này cả ba người mỗi người cầm một túi giấy nhỏ đứng trước bảng bố cáo của huyện Thanh Bình.

Tiểu Vũ vừa ăn vừa chăm chú nhìn lên bảng. Mộ Dung Lưu Quang cũng chăm chú đọc thông báo trên đó, thỉnh thoảng mới cắn một miếng mán thầu. Chỉ có Mộ Dung Túc Dạ sững sờ nhìn gói giấy trên tay.....

Cũng là bởi Tiểu Vũ kêu đói bụng, sau đó mua cho mỗi người một túi, bắt cầm, còn nói không ăn sẽ từ mặt! Nghĩ đến việc hai vị Vương gia, đường đường là Hoàng thân quốc thích lại cầm túi mán thầu vừa đi vừa ăn trên phố, khoe mẽ Mộ Dung Túc Dạ không hỏi giựt giựt, cảm thấy càng ngày bất ngờ với những chuyện tiểu nha đầu này có thể làm ra.....

Ây, thôi vậy!

Mộ Dung Túc Dạ khề há miệng cắn vào miếng mán thầu trắng bóc còn bốc khói nghi ngút. Còn chưa kịp nhai hay cảm nhận mỹ vị đồ ăn ngoài đường, nha đầu nào đó đang chăm chú đọc bố cáo đột nhiên quay đầu lại nói một câu, đủ khiến hắn suýt phun hết miếng bánh nhỏ vừa cắn được: “Bảng này viết cái gì vậy?”

“.....”

Thiên địa ơi nàng ấy không xem hiểu! Thế bộ dạng nghiêm túc chăm chú vừa rồi có phải là mơ không?

Mặc dù đã hết sức kiềm chế nhưng Mộ Dung Túc Dạ vẫn bị ghen một chút, hắn che miệng ho khụ khụ. Tiểu Vũ còn ân cần vỗ lưng giúp hắn nuốt dễ hơn. Thật vất vả mới nuốt xuống được, Tiểu Vũ lại nói thêm một câu khiến hắn không còn muốn thở.....

“Không phải chỉ mời người mấy cái mán thầu thôi sao, cảm động như vậy làm gì? Cứ thông thả, thông thả ăn, ăn hết ta mua thêm cho người!”

“.....”

So với Mộ Dung Túc Dạ hẳn, Mộ Dung Lưu Quang bên kia có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Bình tĩnh cắn mán thầu, bình tĩnh nhìn bảng bố cáo, bình tĩnh làm mất ngơ tai điếc trước nha đầu nọ.

Được rồi! Mộ Dung Túc Dạ hẳn thừa nhận đã xem thường tiểu nha đầu này! Xem thường Tam ca hắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 22: Kim Bài

Editor: Tinh Di

Mộ Dung Túc Dạ khề liếc qua bảng bố cáo, thông thả giải thích: “Trên bảng là thông báo về vụ án mạng mà chúng ta nghe được ở quán trà, đại ý hi vọng dân huyện cùng một lòng, sớm tóm được thủ phạm”

“Dân huyện một lòng?” Tiểu Vũ gãi gãi lỗ tai, “Ách, là có ý gì?” Chẳng lẽ là dân chúng cùng chung tay lòng bắt thủ phạm?

Bất tri bất giác túi mán thầu trên tay Mộ Dung Lưu Quang đã hết, hắn cũng không có hứng thú lắm với nội dung bố cáo kia, vì thế chỉ khoanh tay đứng một bên.

Mộ Dung Túc Dạ lại hiểu thành hắn muốn nghe kĩ hơn, vì thế nói thêm “Cái này... từ ‘một lòng’ có vẻ không hợp lý lắm. Thực ra ý muốn nói... hi vọng có nữ tử nào đó chịu ra làm mồi nhử để bắt hung thủ...”

“... Là vậy?”

Tiểu Vũ sững sờ, thì ra là ý đó! Loại chuyện làm mồi nhử này.... Tiếng khóc thảm thiết đột nhiên vọng tới, cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Vũ, thu hút được chú ý của tất cả mọi người.

Dieenxddan___LeeQuyDonn

Hai vị quan sai cao lớn mạnh bạo lôi kéo một nữ tử, phía sau là một vị lão hán đang khóc lóc vô cùng thương tâm..

“Phụ thân! Phụ thân!”

“Hai vị quan sai đại nhân! Ta vạn lần cầu xin hai vị đừng mang tiểu nữ của ta đi! Mẹ đứa nhỏ qua đời sớm, thân già chỉ có một đứa con gái. Các vị bắt con bé đi làm mồi nhử, cái này dù không phải lấy mạng nàng nhưng không khác gì lấy mạng thân già này!”

“Cút cút cút!” Một trong hai người quan sai hất hất tay, “Không nhìn thấy bố cáo chỗ kia à? Các ngươi phải tận lực một lòng phối hợp! Một ngày chưa bắt được tên sát nhân biến thái ngày đó huyện Thanh Bình chưa thể yên ổn! Lão già cũng không cần cảm thấy uất ức, tiểu nữ này được chọn trúng chính là phúc đức lớn cho gia chủ! Yên tâm, chờ vụ án này phá xong sẽ có bù đắp xứng đáng cho lão!”

Vị lão hán kia cũng đã lớn tuổi, sức không trụ lại cái hất tay của tên quan sai liền ngã ra phía sau, nhưng lại cố sức bò dậy ôm lấy chân tên quan sai, “Ta không cần bù đắp! Không cần gì hết! Ta chỉ muốn tiểu nữ bình an! Cầu xin mấy vị! Cầu xin đừng mang nó đi!”

Người trên đường vậy lại không ít nhưng không ai dám bước ra can ngăn.

“Lão già này! Rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt!” Tên quan sai bị vị lão hán ôm chân hùng hổ đẩy tiểu cô nương kia cho tên còn lại, chân giơ lên hung hăng tính đạp xuống.

“Dừng tay!” Giọng nói nữ tử nhưng vô cùng khẳng khái. Tên quan sai nhìn theo hướng giọng nói phát ra, thấy một bóng áo đỏ nhỏ đang đi tới phía này, hai bên là hai nam tử tuấn tú hiền ngang.

Chân tên quan sai vẫn đang dừng lại ở giữa không trung, đạp xuống không được mà rút lại cũng không xong, tức tối hất cằm về phía Tiểu Vũ: “Ồ đâu ra nha đầu vô lễ này? Còn dám ngăn cản quan sai phá án?”

Bốn chữ ‘nha đầu vô lễ’ vừa nói xong, Tiểu Vũ cũng không để bụng nhưng hai người nào đó đã cau mày liền, vị nào đó chỉ khề hé miệng: “Và miệng!”

Lời vừa dứt một bóng đen không biết từ đâu bay tới phía tên quan sai hung hăng, còn không kịp thấy người chỉ nghe thấy hai tiếng bạch bạch, mặt tên đó bị đánh đến đổ lạng!

“Là ai?! Kẻ nào dám?” Tên quan sai vừa ôm mặt vừa tức tối chửi rủa.

Tiểu Vũ khề chớp chớp mắt, đúng là nhanh thật, làm nàng nhớ lại tình cảnh của Tần Uyển Như ngày đó.....

Chẳng lẽ... nàng thực sự là tiểu yêu nữ? Chỉ cần có người mắng nàng sẽ bị trừng phạt ngay lập tức?

Dieenxddan__LeeQuyDonn

Tiểu Vũ lắc mạnh đầu, nhanh chóng từ bỏ khả năng vừa rồi. Lúc này lại thấy chân tên quan sai như muốn giáng xuống, lập tức quát lớn hơn: “Dừng chân! Dừng ngay chân!”

Lời dứt tên quan sai theo bản năng dừng lại. Nhưng đột nhiên lấy lại tinh thần, ***! Sao hắn phải nghe lời nha đầu lạ hoắc kia?

Việc hôm nay chưa làm xong lại đột nhiên bị đánh, còn không biết là ai đánh bức bối càng thêm bức bối, mắt thấy vị lão hán vẫn còn ôm chân không chịu buông, con bức tức lên tới vô cùng cần chỗ trút. ***! Ngươi nói dừng chân là lão tử này dừng? Hôm nay lão tử còn phải đạp cho lão già này không ngừng xin tha mới thôi! Trong lòng vừa nghĩ tới đó chân liền dòn sức đạp xuống, nhưng ngay thời khắc sát nút nhất chân hắn lẩn nữa khựng lại, là do.....

Tiểu Vũ vẫn chưa ngáp được miệng, đó chắc chắn là một chùy thủ sắc bén vô cùng! Chuôi đao còn khảm bảo thạch hoa lệ, chuôi là chuôi vàng ròng! Hừm... người chủ nó nhất định là người có tiền mà!

“Mộ Dung Túc Dạ ngươi khai báo cho trung thực! Rốt cuộc ngươi đã tham ô bao nhiêu từ quốc khố? Chỉ là vũ khí tùy tiện bên người cũng khiến chói mắt như vậy? Chắc chắn túi ngươi cũng không hề nhẹ!”

Mộ Dung Túc Dạ vô tội nhún nhún vai, “Đừng tùy tiện nói oan cho ta! Chùy thủ đó là vật gia truyền, không phải đồ ta làm ra!”

Xi! Dù có như lời ta nói ngươi cũng đâu dám thừa nhận! Tiểu Vũ khề mím môi, quyết định cho qua vấn đề này. Nàng đi tới trước mặt tên quan sai, hai tay đỡ lão bá lên. Không đợi ai khác chen vào, ngón tay nhỏ nhắn tinh tế của nàng đã chỉ thẳng vào mặt tên quan sai còn lại đang giữ tiểu cô nương, “Ngươi đó! Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau giao tiểu cô nương đó cho ta?”

“.....”

Mắt thấy huynh đệ của mình đã bị quy phục, hơn nữa những kẻ đi cùng nha đầu này cũng không phải người dễ đối phó, hắn liền buông cô bé, lùi về phía sau, miệng lắp bắp: “Mấy người... mấy người là ai? Lại dám cản trở quan sai làm việc, muốn... muốn tạo phản phải không?”

Tiểu Vũ thấy hắn có ý định bỏ chạy cũng không tính ngăn lại: “Về báo lại với Huyện lão gia nhà ngươi có cô nãi nãi của hắn tới thăm, kêu hắn tới tận đây đón ta! Thời gian một nén nhang, quá giờ khỏi đợi! Nói với hắn, nếu tới muộn hoặc không tới thì vụ án biến giải giết người ở huyện này không cần hắn phá nữa, trực tiếp bỏ mũ quan về làm ruộng đi!”

Cô nãi nãi? Tên quan sai sững sờ, biết là nha đầu này nói đùa nhưng phải là người như thế nào mới dám nói như vậy?

Nhưng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, chân tên này như có bôi mỡ, vừa quay đầu đã không còn dấu vết. Nhóm người này lai lịch không rõ, vẫn là về nhanh báo lại với Huyện thái gia!

Ở bên cạnh Mộ Dung Túc Dạ khẽ nhếch mày, khoe miệng mở rộng: “Đệ nói này Tam ca! Nha đầu này càng ngày càng vô thiên vô pháp! Xem ra còn uy phong hơn cả hai vị Vương gia chúng ta!”

Mộ Dung Lưu Quang đang chăm chú nhìn Tiểu Vũ, nghe vậy liền nhàn nhạt liếc qua Mộ Dung Túc Dạ: “Còn không phải do đệ cưng chiều!”

“...Hả” Người nào đó chưa thể chấp nhận được, “Do... do đệ cưng chiều?”

“Đương nhiên!”

Mộ Dung Lưu Quang đá mắt về một phía, Mộ Dung Túc Dạ nhìn theo liền hiểu ra. Nha đầu này tự mình lấy từ trong túi một miếng màu vàng kim cực kỳ quen mắt, đưa đến trước mặt tên quan sai vừa bị thủy chủ đâm trúng. Về hoàng sợ trên mặt thực sự rất thoải mái, còn khoa trương khom người đưa xuống sát đất: “Hi hi! Đây là Kim bài Hoàng gia đó nha! Người đập đi đập đi! Lần này ta hồng có dám ngăn nữa!”

“.....”

Tên quan sai bị dọa mặt cắt không còn một giọt máu, hai mắt tròn lớn.

Mẹ nó! Hắn đã trêu chọc vào ai đây

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Đây, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 23: Cô Nãi Nãi

Editor: Tinh Di

Đường lớn huyện Thanh Bình, một tên quan sai đang đứng thẳng người bằng một chân, vẻ mặt trắng bệch vì mồ hôi lạnh. Chân còn lại bị thương không thể đứng thẳng, để cách mặt đất một chút đang run lên không ngừng, có thể thấy đã đứng như vậy khá lâu rồi.

Nhưng dù vậy hắn ta vẫn kiên trì, chân giữ nguyên và đầu ngẩng cao... Bởi nếu cúi xuống thì sẽ gặp gỡ thanh đao sắc bén của một nam tử thanh tú, còn đặt chân xuống thì sẽ gặp kim bài của nha đầu nào đó....

Mấy người này không phải người địa phương, dân chúng xung quanh không ngừng xì xào bàn tán. Dám công khai gây sự với quan sai triều đình như vậy không biết có lai lịch như thế nào?

Tiểu Vũ chính là loại người không bao giờ chú ý tới từ ‘nhân nãi’, nàng nói thời gian một nén nhang nhưng cũng không rõ là bao lâu...

Giờ phút này nàng nhàm chán ngồi chồm hổm ở trên đường, mắt thấy chân của tên quan sai, đầu nhanh chóng nảy ra gì đó....

Tiểu Vũ nghĩ đến đây theo thói quen liền nhếch miệng cười, phút chốc không còn đáng vẻ tiểu nha đầu, thay vào đó là tiểu ác ma! Tên quan sai nhìn thấy được sự thay đổi này, mồ hôi ứa ra nhiều hơn...

Đúng lúc này vị lão bá cùng cô nương vừa được cứu bước tới định nói lời đa tạ, tạm thời cắt ngang mấy ý định trong đầu Tiểu Vũ. Tên quan sai thở ra không ngừng...

“Đa tạ! Đa tạ cô nương đã cứu tiểu nữ của ta! Đa tạ!” Lão bá xúc động vãi lía lịa, thiếu điều quỳ xuống đập đầu xuống đất trước mặt nàng.

Tiểu Vũ vẫy vẫy tay ý nói không cần quỳ, người cao tuổi như vậy mà đi hành lễ với nàng không phải tổn thọ chết nàng thì là gì!

“Tú Liên! Mau mau nói đa tạ với ân nhân cứu mạng!”

Được cha nhắc nhở, cô nương lúc này mới giật mình hoàn hồn, vội vàng nói lời đa tạ với Tiểu Vũ, ánh mắt ngày sau đó lại chuyển hướng nhìn.

Tiểu Vũ cứu người được người ta đa tạ cũng không phải ít, chỉ coi như gặp chuyện bất bình giữa đường giang tay tương trợ, nhưng giờ phút này tâm trạng nàng đặc biệt khác, hai lông mày nhỏ xíu khẽ nhíu.

Cô nương này đang nhìn cái gì vậy?

“Ân nhân... mấy người đó đi cùng tỷ?”

Ánh mắt Tú Liên như có như không hướng về phía Mộ Dung Lưu Quang, Tiểu Vũ không phải người mù vừa nhìn là có thể thấy có chuyện gì đó không

đứng.

“Đúng vậy. Hai người đó có thể coi như chủ tử của ta!”

Lời vừa dứt ánh mắt Tú Liên liền dao động, đầu hơi cúi, giọng nói có chút mong đợi: “Nói vậy mọi người cũng cần qua bên đó nói lời đa tạ! Là họ phân phí tỷ qua cứu giúp ta đúng không?”

Hà!

Dù Tiểu Vũ đã sớm đoán được ý định của vị cô nương này nhưng không ngờ nàng ta dám nói ra như vậy.

Ài, thôi! Ai kêu mỹ nam của nàng và Lá Cây đều tuấn tú xuất chúng như vậy! Sớm biết vậy đã không kéo theo hai tên này đi dạo, thật nguy hiểm, nguy hiểm mà! Cái này có phải gieo họa cho nhân gian không ta?!

D###ndanLeqUy***.Don

Không đợi Tiểu Vũ trả lời Tú Liên đã xoay người định đi qua bên đó. Lão bá hình như cũng nhận ra suy nghĩ của nữ tử mình liền kéo tay nàng ta lại. Nhưng Tú Liên coi như không thấy, vẫn một mực đi về phía hai người kia. Tiểu Vũ khẽ lắc đầu một cái quyết định không để ý nữa, nàng quay đầu lại nhìn tên quai sai kia, nụ cười ác ý lại xuất hiện một lần nữa....

D###ndanLeqUy***.Don

“Tú Liên đa tạ đại ân đại đức của hai vị!” Vừa đi đến trước mặt Mộ Dung Lưu Quang và Mộ Dung Túc Dạ, Tú Liên liền khom người hành lễ. Nói đến cô nương này, gia cảnh tuy không phải phú gia nhưng có nhan sắc được liệt vào hàng đại mỹ nhân. Không ít phú gia công tử trong huyện Thanh Bình này khao khát được sở hữu vẻ đẹp này, còn cho bà mối đưa sinh lễ qua dò hỏi, nhưng kết cục đều bị từ chối hết thảy.

Nàng ta tin rằng trong chỗ tối nhất định luôn có ánh sáng, có nhan sắc này nàng ta xứng đáng với nam tử xuất chúng hơn nhiều. Hai người trước mắt đây chỉ cần nhìn có thể thấy lại lịch bất phàm, chắc chắn không thể là kẻ tầm thường. Khó khăn lắm mới gặp được người nàng ta thuận mắt thuận tâm, nàng ta nhất định phải nắm chắc!

Lông mày Mộ Dung Túc Dạ khẽ nâng lên, liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của người trước mắt. Mặc dù không muốn có dây mơ rễ má gì với cô nương này nhưng hấn vốn sinh ra và lớn lên trong cung, được dạy dỗ cư xử có đạo có tình. Vì thế hấn khẽ mỉm cười, khách sáo nói mấy lời: “Cô nương không cần đa lễ, người cứu cô không phải chúng ta, mà là nha đầu bên đó. Cô nương muốn cảm tạ thì nói với nàng ấy là được rồi!”

Lời nói xong nét mặt Tú Liên khẽ cứng lại, ngay sau đó cười nói: “Ta đã nói đa tạ vị cô nương đó, nàng ấy lại nói thêm hai vị mới là chủ tử của nàng, cho nên ta nghĩ mình cần tới đa tạ hai vị nữa mới là phải đạo!”

Thấy được cô nương này vẫn không chịu từ bỏ suy nghĩ, Mộ Dung Túc Dạ liền có chút không vui. Trong khi Mộ Dung Lưu Quang còn chưa một lần nhìn tới người này, bộ dạng như chuyện của người ngoài, không hề liên quan.

Lúc này Mộ Dung Túc Dạ đột nhiên nói thêm “Không có chuyện đó, cô nương hiểu nhầm rồi, vị này mới là chủ tử của nàng ấy, không phải ta!” Mộ Dung Túc Dạ khẽ nhìn qua Mộ Dung Lưu Quang, trong lòng đã thầm cười lớn, muốn giả chết đúng không? Đã thế ta sẽ không để huynh được như ý! Thật muốn nhìn xem một Tam ca luôn lạnh lùng bình tĩnh sẽ đối phó thế nào với cô nương thích dây dưa không chịu hiểu này!

Quả nhiên Mộ Dung Túc Dạ vừa nói xong toàn bộ chú ý của Tú Liên tập trung lại trên người Mộ Dung Lưu Quang. Lúc này Mộ Dung Lưu Quang cũng nghe thấy mình bị nhắc tới quay lại nhìn, vừa vận dụng phải ánh mắt của Tú Liên.

Tình huống này bốn mắt nhìn nhau, tâm Tú Liên khẽ đứng một nhịp, tìm thấy rồi, tìm thấy rồi....

Người này, thế gian lại có nam tử tuấn mỹ như vậy....

Mặc dù Mộ Dung Lưu Quang lạnh lùng, từ trên xuống dưới đều là một bộ dạng ‘đừng có chọc ta’ nhưng Tú Liên hoàn toàn bị mê hoặc, nén không nổi kích động đi đến ngay trước mặt hấn: “On cứu mạng này cả đời Tú Liên sẽ không quên, mạng Tú Liên là được ngài cứu, từ sau Tú Liên sẽ là người của ngài!”

Fuck!

D###ndanLeqUy***.Don

Mộ Dung Túc Dạ lặng lẽ tự nhéo bắp đùi, sợ không nhìn được sẽ bật cười, có chút hào hứng chờ đợi phản ứng của Mộ Dung Lưu Quang. Trong đầu hấn là vẻ sẵn sàng vẻ luống cuống khó xử cho huynh trưởng mình...

Nhưng đáng tiếc....

Tam ca của hấn từ đầu đến cuối vẫn là một vẻ mặt toàn thân, ngay cả sau lời lấy thân báo đáp của cô nương nhà người ta cũng không chớp mắt lấy một cái! “Không cần đền ơn ta, người cứu người không phải ta.”

Mộ Dung Lưu Quang nhàn nhạt trả lời, ánh mắt lại dời tới Tiểu Vũ đứng cách đó không xa.

Tú Liên nhận ra sắc đẹp của mình không có tác dụng với Mộ Dung Lưu Quang, không khỏi lo lắng nói: “Sao ngài lại cho rằng không cần? Là ngài ra lệnh cho nàng ấy cứu người, ta đương nhiên phải đền ơn với ngài!”

Bà vai Mộ Dung Lưu Quang khẽ động, Mộ Dung Túc Dạ nhìn ra hần ta bắt đầu mất kiên nhẫn. Ai u! Cuối cùng cũng bị chọc tới mức nóng nảy rồi?

“Được rồi! Người đã không hiểu lời ta nói thì ta sẽ nói cách khác cho người hiểu! Người đã tạ nàng cũng như đã tạ ta! Nếu muốn đền ơn thì đến với nàng ấy là được rồi!”

“.... Như vậy.... vậy... là có ý gì?”

Lời này nói ra không chỉ Tú Liên không hiểu mà Mộ Dung Túc Dạ cũng mông lung.

“Ý là, nàng ấy là phu nhân của ta! Là nàng có lòng cứu người, không phải ta. Lời tạ của người ta có thể nhận, còn chuyện lấy thân báo đáp người cứu qua hơi ý phu nhân ta. Chỉ là ta tin người cũng nhìn ra, tính khí nàng ấy không tốt! Vừa rồi là cứu người nhưng chỉ chớp mắt là có thể giết người, hiểu chưa?” Mộ Dung Lưu Quang dứt lời liền bước về phía Tiểu Vũ, rõ ràng không muốn nói thêm.

D###ndanLeqUy***.Don

Tú Liên ngây dại đứng tại chỗ, tròn mắt giật giật. Phu nhân? Bọn họ là phu thê? Không phải nữ tử đó nói hai người này là chủ tử của nàng ta sao?

Mộ Dung Túc Dạ cũng bất ngờ trước lời đáp trả này, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, khoé miệng bắt giác giương cao, chân cũng đi về phía Tiểu Vũ.

Không hổ danh là Tam ca! Cái gì cũng dám nói! Hơn nữa... hơn nữa còn trực tiếp khiêu khích hần?

Ha ha! Mặc kệ thế nào hần cũng sẽ không dễ dàng buông tha nha đầu kia!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 24: Huyện Thái Gia Không Nào

Editor: Tinh Di

Mộ Dung Lưu Quang đi tới chỗ Tiểu Vũ tính ngăn trở đũa quái ác của nàng dành cho tên quan sai kia, chợt ánh mắt thay đổi, hần nghiêng đầu nhìn về một góc đường.

Mặc dù có cảm giác trước tên Tri huyện này không phải người tốt đẹp gì, nhưng cũng không ngờ tới hần lại là một kẻ xấu không có não!

Tiểu Vũ mạnh miệng công khai khiêu khích quan sai như vậy, người có đầu óc cũng nghĩ ra được chuyện này không bình thường và những người này lại lịch bất thường.

Mộ Dung Lưu Quang cũng chỉ định giữ tên quan sai này đến nửa ngày sẽ thả về, không ngờ tới... người đến nhanh như vậy, đã thế còn... khua chiêng múa trống náo, kiệu tám người khiêng, dân đen còn phải dạt ra để nhường lối đi!

Giá lẽ như vậy... không phải quá long trọng chứ?!

Mộ Dung Lưu Quang và Mộ Dung Túc Dạ khẽ liếc nhau, cùng quyết định im lặng quan sát. Lúc này Mộ Dung Túc Dạ quay lại nhìn Tịch xa, hần liền thu lại chùy thủ sắc bén.

Lúc này Tiểu Vũ cũng chú ý tới cỗ kiệu kia, đứng dậy nhìn tạm thời bỏ qua cho tên quan sai đáng thương.

D!3nd&&LeequYDo__n

Màn kiệu vén lên, một người đàn ông bước xuống, người này tai to mắt lớn như vừa nuốt trọn một cái đầu heo nướng. Có vẻ ánh mắt hần còn cực kỳ tệ, không thèm nhìn xung quanh mà quay luôn qua tên quan sai vừa chạy về bẩm báo, lớn giọng hỏi: “Là kẻ nào? Kẻ nào dám ngang nhiên gây chuyện ở huyện của ta?”

Trán tên quan sai kia vẫn chưa hết mồ hôi lạnh, muốn nói nhưng lại thôi, chỉ dám liếc mắt về phía đám người Tiểu Vũ ý chỉ điểm. Đáng tiếc thị lực lão gia nhà hần quá kém cỏi, còn tưởng mắt hần bị rút gân.

“Kẻ nào? Lão gia đang hỏi người mà người còn giả câm giả điếc?”

“.....”

Tên này vẫn không dám nói, cực kỳ rồi rầm! Tiểu Vũ ở một bên không thể nhìn tiếp! Ai da ai kêu nàng vốn có tâm địa tốt, không thể đứng nhìn người khác gặp khó khăn! Nàng giơ cao tay, hô lớn: “Đây, kẻ này đây! Ta ở chỗ này, làm ơn chú ý bên này một chút!”

Cuối cùng cũng kéo được chú ý của tên tri huyện, hai tay hắn chấp sau lưng nặng nề đi tới. Đến nơi cũng không thèm chú ý tới tên quan sai bị giữ người kia, trước tiên quan sát Tiểu Vũ một lượt từ trên xuống. Cuối cùng kết luận nàng là nữ tử. “Là nhà người cố ý gây chuyện? Cản trở quan sai làm việc phá án?”

Tiểu Vũ nghe xong đột nhiên bày ra bộ dạng vô tội, “Đâu có! Kẻ nào vu oan cho ta?! Ta chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt, sao dám gây chuyện cản trở mấy vị quan sai đây!”

..... Cái gì?

Tên tri huyện bất ngờ, quay đầu nhìn chằm chằm tên quan sai báo tin như muốn chứng thực, tên này không dám hé miệng, đầu đã đầy vạch đen từ bao giờ...

Mẹ của ta ơi! Tri huyện đại nhân à, chả lẽ người không nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của tiểu Giang? Bị nha đầu đó làm thành như kia! Người chắc là người không bị mù? Chỉ cần nhìn là thấy mà, còn phải làm khó quan sai nhỏ nhoi này làm cái gì?!

Cuối cùng, trời cao dường như nghe được tiếng nài thống khổ của tên này, tri huyện lúc này mới chú ý tới tên còn lại, “Kẻ nào? Tiểu Giang sao người lại ở đây? Còn đứng tư thế này? Bị chuột rút?”

“.....”

Cái gì gọi là hiểu hay không hiểu! Tóm lại là lão gia đầu heo vẫn không hiểu gì!

Chân tiểu Giang run rẩy không ngừng, có vẻ không thể chịu đựng thêm, mắt thấy huyện thái gia chú ý tới mình liền muốn chạy tới ôm đùi...

Thế nhưng, ...

“Khụ khụ!” Tiểu Vũ ho khan hai tiếng, hai chân tiểu Giang đang run rẩy lập tức vững như cột đá, tư thế lại trở về hiên ngang hùng dũng!

Tên tri huyện nhìn qua tiểu Giang lại nhìn qua Tiểu Vũ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Lúc này ánh mắt lại vô tình nhìn thấy Tú Liên, hai mắt sáng rực, chân gấp rút đi về phía nàng ta.

Ánh mắt không phải của người thường mà! Mà là cực kỳ hạ đẳng!

D!3nd&&LeequYDo__n

“A ui! Đây không phải là Tú Liên cô nương đó sao?”

Tú Liên sau thất bại với hai vị nam tử xuất chúng, lúc này trước ánh mắt đầy ham muốn của lão gia tri huyện càng thêm phần bức bối chán ghét, tuy nhiên vẫn phải miễn cưỡng cười chào, “Tri huyện đại nhân!”

“Khà khà không cần đa lễ!” Nét mặt hắn cười cợt không giấu nổi vẻ dâm dăng, “Là ta phái người tới mời cô nương tới huyện đường cùng phá án, nhìn bộ dạng cô nương như vậy, có vẻ không nguyện ý?”

Tú Liên nén tức giận trong lòng, “Quả thật đại nhân coi trọng Tú Liên quá. Tú Liên chỉ là một nữ tử hèn kém, đối với mấy chuyện phá án trọng đại này căn bản không có năng lực! Huống hồ tiểu nữ còn có cha già cần chăm sóc, ngộ ngộ xảy đến chuyện gì ngoài ý thần gia cô quả sao có thể sống? Chỉ xin đại nhân đừng làm khó tiểu nữ, làm khó gia cảnh thêm!”

Tú Liên vừa dứt lời mặt tên tri huyện liền trở nên khó coi, cười gượng hai tiếng, “Ha ha, Tú Liên cô nương cứ an tâm, quan sai bọn ta phá án đương nhiên có biện pháp bảo đảm an toàn cho cô nương! Sẽ không có cái gọi là chuyện ngoài ý!”

Hừ! Đôi mắt xinh đẹp của Tú Liên trừng lớn nhìn chằm chằm hắn!

Người khác không biết nhưng nàng ta rõ hơn ai hết! Tên khốn khiếp này nhìn trúng nàng, từng phái người qua nhà nàng hỏi thiếp, đương nhiên nàng không chịu. Cũng may nơi này gần với kinh thành nên lão ta không dám làm ra loại chuyện bắt người, ép gả.

Nhưng huyện Thanh Bình vừa xảy ra chuyện hắn ta liền nghĩ ra kế để kéo nàng ta vào! Lời vừa nói tuy dễ nghe nhưng hết thấy là dối trá! Ý tứ rõ ràng là uy hiếp! Nếu không chịu về phủ cùng phá án thì phải chịu làm thê thiếp của hắn! Nghĩ tới phải hầu hạ một tên heo mập không đầu óc như hắn nàng ta chỉ muốn ói mửa!

Nghĩ tới đây Tú Nhiên đột nhiên nhìn qua Mộ Dung Lưu Quang, ánh mắt cầu xin. Nhưng người này lại làm như không thấy, cũng may Tiểu Vũ hiểu được ý muốn của nàng ta, không ngại ra tay hào hiệp!

Ai da! Chính là tâm địa nàng quá tốt đi!

“À này heo... à không tri huyện đại nhân! Người thật là! Tuy ta không phải đại mỹ nhân nhưng người làm ơn chú ý tới ta một chút có được không?”

Tri huyện quay lại nhìn nàng, cau mày nói: “Người có chuyện gì?”

“Hi...” Tiểu Vũ chỉ tay vào tên tiểu Giang, “Đại nhân ngài không thấy tư thế đứng của vị quan sai này có gì không đúng sao? Dù gì cũng là người của ngài ngài cũng nên quan tâm hân một chút chứ!”

Trông mặt tiểu Giang loé sáng, có chút cảm động nhìn Tiểu Vũ...

Cô nài nài này, dù vậy cô nói ra những lời này mà không sợ bị sét đánh sao? Là ai biến ta thành cái bộ dạng này!

Tri huyện khề lểc tiểu Giang, giọng điệu còn tệ hơn: “Chân người bị làm sao? Chuột rút từ nãy tới giờ vẫn chưa hết? Mau thả xuống cho ta!”

.....

Người muốn lại không thể giải thích, Tiểu Vũ đành đứng ra giúp hắn: “Chân hắn không phải bị chuột rút, mà là phía dưới có đồ quan trọng, không thể giẫm lên!”

Tri huyện càng cau chặt mày, lúc này mới nhìn xuống chân tiểu Giang, vì đứng xa nên chỉ có thể nhìn thấy một vật nhỏ, ánh vàng.

Tiểu Vũ nói thêm: “Món đồ dưới chân tiểu huynh đệ này là đồ cấm kị, cho nên... dù có mỗi chân đến rụng rồi cũng không dám thả xuống! Tri huyện đại nhân, ngài có muốn đích thân tới nhìn một chút không?”

Lúc này tên tri huyện thực sự tò mò, mặt lại tỏ vẻ không quan tâm bước tới bên đó, vừa cúi xuống liền bắt gặp hình rồng trên miếng lệnh bài, trong lòng lập tức cứng ngắc, dự cảm không tốt.....

Hắn ngược mắt lên lại bắt gặp khuôn mặt vui vẻ cười đến híp mắt của Tiểu Vũ, khăn trương nuốt một ngụm nước miếng đầy, hai tay nhặt miếng lệnh bài lên lật qua lật lại, mặt heo nhanh chóng trở nên trắng bệch...

Nét cười trên mặt Tiểu Vũ vẫn không bớt: “Có muốn cản thử một cái không? Ném thử mới biết là thật hay giả?”

Mồ hôi lạnh đã toát ra cả người, nghe Tiểu Vũ nói vậy tay cầm lệnh bài càng thêm run rẩy: “Cô nương, rốt cuộc cô nương là thần thánh phương nào?”

Tiểu Vũ cười nhếch miệng: “Không phải thần tiên nào cả! Chỉ là một tiểu yêu đến từ kinh thành thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 25: Cứu Hay Không Cứu

Tú Liên cúi đầu, giải thích: "Vốn là chúng ta không muốn trói người, nhưng người thật sự rất thích xen vào việc của người khác. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là xuống tay với người. Về phần ta và tiểu Hồ..... cũng không có liên quan gì cả."

"Hà?" Tiểu Vũ nhíu mày: "Nhưng theo ta được biết, miệng vết thương trí mạng trên cổ người chết, là do một cây kiếm đâm vào cổ họng, thủ pháp tương đối lưu loát. Nhưng vết thương trên mặt, mặc dù xuống tay hung ác, nhưng Lực Đạo mềm mỏng hơn. Nói cách khác, vết thương ở hai nơi này, rõ ràng không phải cùng một người gây nên! Tú Liên, kiếm pháp của Trương Tiểu Hồ, là do người dạy phải không?"

Tiểu Vũ đã nói toạc ra trọng điểm trong một câu, sắc mặt Tú Liên trắng nhợt, vừa định muốn giải thích, lại bị Trương Tiểu Hồ giành nói: "Không sai! Kiếm pháp của ta đúng là do nàng dạy, cho nên giết người cũng là ta giết, không liên quan đến nàng."

Tú Liên nghe vậy, kích động lắc đầu nói: "Không phải! Không phải vậy! Phải...."

"Cô nương!" Trương Tiểu Hồ chợt hét to một tiếng, cắt đứt lời của Tú Liên. Hắn nhìn về nàng, trong đôi mắt trong suốt ánh đầy bóng dáng của nàng. Nhếch miệng cười tự giễu, lần đầu tiên mở miệng gọi tên của nàng.

"Tú Liên..... Mặc kệ nàng thấy ta thế nào, thật lòng coi ta như bằng hữu cũng được, lợi dụng ta cũng được. Chuyện ban đầu, thật xin lỗi! Mặc dù cứu được nàng, lại không thể cứu được đứa bé của nàng và hắn. Những năm này..... Ai! Mặc dù biết mình là si tâm vọng tưởng, nhưng vẫn không nhận được nghĩ muốn bảo vệ nàng, chăm sóc cho nàng. Ta khổ luyện kiếm pháp mà nàng dạy, cũng là bởi vì nguyên nhân này, chỉ là không muốn thấy nàng lên lên khóc thút thít mà thôi. Cho tới nay, ta luôn muốn nghĩ cách để nàng có thể buông oán hận trong lòng xuống, dù là mình bị trở thành thể thân của người kia cũng được, chỉ cần nàng có thể vui vẻ, chỉ cần nàng không bị chìm ngập trong thù hận. Đáng tiếc..... Rốt cuộc vẫn phải đi tới bước này."

"Tiểu Hồ! Đừng bảo là..... Không nên nói nữa....."

Tú Liên tựa như khổ sở lắc đầu, hai tay ôm đầu chôn ở giữa đầu gối.

Trong mắt Trương Tiểu Hồ thoáng qua một chút lưu luyến: "Cô nương! Cho tiểu Hồ nói một câu cuối cùng! Tất cả..... Đều là ta cam tâm tình nguyện. Tuyệt đối không có một chút hối hận!"

Nói xong, hắn đứng lên đi về phía trước một bước đi tới trước mặt Tiểu Vũ. Cách cửa tù hơi vén áo bào lên quỳ gối ở trước mặt của Tiểu Vũ. Cử động đó không thể nghi ngờ là khiến Tiểu Vũ sợ hết hồn, không tự chủ lùi về phía sau một bước kinh ngạc nói: "Ngươi...ngươi làm cái gì vậy?"

Thân thể Trương Tiểu Hồ khom xuống cúi đầu, nghiêm túc nói: "Nguyệt cô nương! Ta hiểu rõ ngươi là người tốt, không thông đồng làm bậy với tên cầu quan kia. Cho nên khẩn cầu ngươi, mặc kệ ngươi vì mục đích gì mà nhúng tay vào án này, nhưng xin hãy bỏ qua cho Tú Liên! Tất cả tội phạt, đều do một mình ta gánh chịu!"

Tiểu Vũ sững sờ, có chút hơi khó sờ sờ đầu: "Chuyện này..... Chuyện này cũng không phải là việc ta có thể quyết định! Mặc dù đó là một con heo đáng ghét, nhưng đầu gi cũng là Tri Huyện của huyện Thanh Bình này, hắn mới là lão đại!"

"Nhưng cô nương ngươi cũng không phải là người bình thường! Ta tin tưởng nếu cô nương có lòng giúp một tay, nhất định có thể thành công! Ta van cầu cô nương, cả đời Tú Liên khổ cực, để lại cho nàng một con đường sống đi!"

"Chuyện này....."

Mỗ Vũ còn do dự, Tú Liên lại chột đứng lên đi tới bên cửa tù. Hốc mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Trương Tiểu Hồ quỳ dưới đất, tức giận nói: "Tiểu Hồ ngươi đứng lên cho ta! Ta không cần ngươi đồng tình! Chuyện này vốn là do ta gây lên, nên do ta gánh trách nhiệm."

Trương Tiểu Hồ vẫn quỳ trên mặt đất không chịu đứng dậy như cũ, bình thân nói: "Tú Liên quên mất còn có một vị lão gia lớn tuổi ở Liễu gia rồi sao? Nếu nàng đi rồi, thì ông ấy phải làm sao đây?"

Tú Liên ngẩn ra, ngay sau đó Trương Tiểu Hồ lại nói: "Thuở nhỏ phụ mẫu ta đều mất, thế gian này đã không còn ai để ta phải nhớ thương! Nếu ta đã lấy mạng mình đổi lại sự tỉnh ngộ của nàng, thì nửa đời sau hãy sống thật tốt đi, đó cũng coi là là đáng giá!"

"Tiểu Hồ....."

Cũng không biết là vì không thể nhìn trường hợp dịu dàng này, hay là bị bọn họ làm rung động. Tiểu Vũ phát tay một cái, mở miệng nói: "Gi thế! Để ta suy nghĩ đã. Ta đi ra ngoài đi bộ một vòng trước, quay về sẽ cho ngươi câu trả lời thuyết phục!"

Nói xong, Tiểu Vũ quay người đi. Hai huynh đệ núp trên nóc nhà nghe lén nhìn nhau, cũng “vèo” một cái, lập tức biến mất.

.....

Hậu viện nha môn, Tiểu Vũ ngồi ở một chỗ trên bậc thang. Tay trái cầm một đóa hoa nhỏ, tay phải xé từng mảnh, trong miệng còn lẩm bẩm nói thầm.

"Giúp, không giúp, giúp, không giúp, giúp..... Không giúp!?"

Hừ hừ! Không giúp!? Thật không giúp?? Nếu không giúp bọn họ..... thì có phải bọn họ quá đáng thương rồi hay không? Lại nói Tú Liên này cũng là người cơ khổ, mặc dù là lạm sát kẻ vô tội rồi, nhưng cũng là bởi vì khúc mắc nhiều năm chưa giải, người yêu bị hại chết, đứa nhỏ trong bụng cũng mất, nếu đổi lại là nàng, xem chừng cũng sẽ nổi điên muốn giết người phải không?

Còn có Trương Tiểu Hồ, người mù cũng nhìn ra hắn thích Tú Liên. Một lòng muốn gánh tội thay nàng, một lòng muốn che chở cho nàng. Dù là lấy tính mạng ra cược, cũng sẽ không tiếc.

Ai.....

Tiểu Vũ phiền não nắm tóc, vứt bỏ cánh hoa trong tay, hái một bông hoa nhỏ khác bắt đầu xé lần nữa.

"Giúp, không giúp, giúp, không giúp, giúp, không giúp..... Giúp!?"

Hừ hừ! Cần giúp một tay không? Thật muốn giúp bọn hắn?? Nhưng giúp bọn hắn, thì không phải mấy người kia đều chết oan? Thiếu gia Phương gia gì đó là chết chưa hết tội, nhưng bốn nữ nhân kia chết thật thảm! Vốn đã có tiếng làm công việc không tốt ở địa phương, chi tiếp khách cũng có thể bị giết, quá vô tội! Quá đáng thương!

Hơn nữa coi như là đáng thương, hai người bọn họ cũng là kẻ phóng hỏa giết người! Giết người sẽ phải đền mạng, nếu không thì ai cũng đi giết người! Cảm thấy chơi vui, nói không chừng còn tổ chức thành đoàn thể bày đàn đi chém!

Ai.....

Được rồi! Mỗ vũ thừa nhận, khi nàng tổng hợp các mâu thuẫn lại, thì đúng là không thể cứu được! Hừ hừ rốt cuộc là giúp hay không giúp đây!!!

Nàng đang sắp phiền não, một bóng dáng màu xanh chợt xuất hiện, ngồi xuống ở bên cạnh nàng.

Tiểu Vũ lé mắt liếc một cái, mở miệng nói: "Này! Ta nói lá vàng này! Nếu ta nhớ không lầm thì, hiện tại hai ta đang trong thời gian chiến tranh lạnh. Mời khi thấy ta tự giác tránh đi được không? Không cần mượn cơ hội làm quen với ta!"

Mộ Dung Túc Dạ nhún vai một cái, mỉm cười nói: "Vậy xin hỏi Tiểu Vũ cô nương, phải làm sao mới xóa bỏ thời gian chiến tranh lạnh giữa chúng ta đây? Từ nhỏ ánh mắt của tại hạ đã cực kỳ tốt, không thể nào làm như không thấy người được!"

Trong lòng Tiểu Vũ đang buồn phiền, nên cũng lười lý luận với hắn. Vừa nghĩ tới định trực tiếp đuổi hắn đi, nhưng chợt nghĩ lại, nghiêng đầu nhìn về hắn nói: "Lá vàng à, ta hỏi người một vấn đề được không?"

Túc Dạ gật đầu một cái: "Hỏi đi! Miễn là ta biết, nhất định nói cho người biết."

Mỗ Vũ nghe vậy, cuối cùng tinh thần tỉnh táo. Suy tư một phen, mở miệng nói: "Nếu! Ta nói là nếu! Người có một bằng hữu giết người, nhưng bản tính của nàng lại không xấu, hơn nữa cũng là bởi vì một vài nguyên nhân đặc biệt mới giết người. Sau đó nàng bị bắt, mà vào lúc này, nàng muốn cầu cứu người, người nên làm thế nào cho phải?"

Túc Dạ nghe xong, không nháy mắt cái nào mà ném thẳng ra bốn chữ.

"Tự sinh tự diệt!"

Tiểu Vũ nhướng mày: "Không thể nào? Nhấn tâm như vậy sao? Nàng, nàng rất đáng thương đó! Cũng có thể nói là vì bất đắc dĩ mới giết người đấy! Làm sao người có thể khoanh tay đứng nhìn, thấy chết mà không cứu!"

Túc Dạ bật cười, lắc đầu nói: "Cũng không phải là ta thấy chết không cứu, chỉ là đã không còn cách đi cứu. Giết người thì phải đền mạng, đây là đạo lý từ cổ chí kim. Còn nữa, nếu ta cứu nàng, ta nhất định cũng sẽ bị liên lụy. Ban đầu nàng giết người, chắc hẳn cũng ngờ tới phải bỏ ra giá cao. Nếu nàng biết rõ còn phạm, ta cần gì phải đi cứu nàng, cần gì tự mình chuốc lấy cực khổ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 26

Tiểu Vũ bị lời nói này của Túc Dạ chặn á khẩu không trả lời được. Quả thật, phải đứng xem xét ở góc độ lý tính, hắn phân tích rất rõ ràng, nói rất đúng! Nhưng..... Nàng lại cố tình là một người theo cảm tính!

Vốn là sau khi nghe câu chuyện kia, nàng cũng đã xúc động. Hơn nữa Trương Tiểu Hồ vừa dập đầu vừa khẩn cầu, coi như nàng không có tim không có phổi đến đâu, cũng không thể làm bộ như không thấy.

Khó ép quá..... Bất đắc dĩ quá đi.....

Tiếp tục phiền não gãi đầu, lại nghe thấy Túc Dạ mở miệng nói lần nữa.

"Người nói, là Tú Liên và Trương Tiểu Hồ trong phòng giam à?"

"....." Nàng giả chết, nàng không nghe thấy chuyện gì cả!

Mộ Dung Túc Dạ cười cười, đưa tay qua vuốt vuốt mái tóc bị nàng làm rối loạn.

"Người muốn cứu bọn họ?"

"....." Bôn Vũ đã chết, có việc thì đốt tiền giấy!

"Ta đã có cách!"

"Cái gì?" Bốn chữ cuối cùng của chiếc lá nào đó rất có lực sát thương, ép mỗ Vũ không thể không như xác chết vùng dậy, lập tức bật dậy từ trên mặt đất.

Cúi người kéo kéo cổ tay áo của Túc Dạ, về mặt Tiểu Vũ kích động nói: "Người có biện pháp? Người thật sự có biện pháp?"

"Ừm!" Túc Dạ gật đầu một cái, một chút ánh sáng lóe lên trong mắt. "Chỉ là..... Có điều kiện!"

"Nói! Cứ việc nói!" Mỗ Vũ cực kỳ khi khái vỗ vỗ bộ ngực 〇〇: "Chỉ cần đừng nói với ta, ngươi xem trọng gia nhà ta, muốn dẫn hần bỏ trốn là được rồi. Còn những điều kiện khác đều đồng ý với ngươi!"

???

Đầu Mộ Dung Túc Dạ đầy dấu chấm hỏi, hần coi trọng Tam ca?? Có ý tứ gì??

Tiểu Vũ thấy hần sững sờ, không khỏi đưa tay đẩy hần một cái nói: "Này! Vàng lá ngươi đừng ngăn người nữa. Mau nói điểm chính đi!"

Túc Dạ hồi hồn, ho nhẹ một tiếng thắc mắc hỏi: "Ta còn chưa nói điều kiện mà, ngươi thật sự là chuyện gì cũng đồng ý sao?"

"Đồng ý đồng ý!" Tiểu Vũ dùng sức gật đầu: "Dựa vào giao tình của chúng ta, ngươi cũng không đến nỗi muốn bán ta đi! Nói đi, có điều kiện gì?"

Túc Dạ nhượng mảy, trêu nói: "Vây..... Ta muốn để ngươi lấy thân báo đáp thì sao?"

"....."

Tiểu Vũ trừng lớn hai mắt, đưa tay chỉ cái mũi nhỏ của mình lấp bắp nói: "Lấy..... Lấy thân báo đáp? Ta á?? Vàng lá à trò đùa này của ngươi không buồn cười chút nào cả!"

"Ha ha!" Túc Dạ nhún nhún vai: "Thật sao? Vây thì không đùa giỡn với ngươi! Điều kiện à, tạm thời còn chưa nghĩ ra, trước hết cho thiếu cũng tốt. Nói đi, ngươi muốn hai người bọn họ đều không có việc gì, hay là một chết một còn hả?"

Lời nói của hần vẫn đậm phong kinh (nhẹ nhàng như gió thoảng), Tiểu Vũ vẫn duy trì thái độ nửa tin nửa ngờ.

"Ngươi thật sự có biện pháp? Nếu cứu cả hai, ngươi cũng có thể làm được?" Nói xong, nàng móc Kim Bài Miễn Tử trong ngực ra quơ quơ, bổ sung: "Ngươi cũng đừng có quên nữa à, Kim Bài Miễn Tử của ngươi còn trong tay ta đó! Dù ta trả lại cho ngươi, ngươi cũng chỉ có thể cứu một người. Mặc dù tam gia cũng có một miếng, nhưng hần cũng không nhất định sẽ cho ngươi mượn!"

Túc Dạ lắc đầu một cái: "Không cần! Vật này à, hàng hóa xu thế! Nếu trông cậy vào nó được, ta sớm không sống thế này rồi!"

Tiểu Vũ kinh ngạc: "Vây làm sao ngươi phải cứu người?"

"Ha há!" Túc Dạ cười thần bí: "Thiên Cơ không thể tiết lộ!"

"....." Mẹ nó!" Chờ ngươi đi vào trong tù thì nói cho hai bọn họ biết, ngày mai Tri Huyện mở thẩm vấn ở công đường, hỏi bọn họ cái gì, cứ việc nhận tội là được. Để cho bọn họ ký tên đồng ý, lập tức thuận theo ngoan ngoãn phối hợp, tránh cho chịu đau khổ đa thiệt! Chuyện sau đó, cũng không cần bọn họ quan tâm, giao cho ta là được rồi."

Túc Dạ nói xong, lập tức xoay người tự nhiên rời đi. Còn chưa đi hơn mấy bước, chợt dừng bước lại khẽ nghiêng đầu nói: "Đúng rồi! Ta giúp ngươi chuyện này, vây thời gian chiến tranh lạnh kia? Kết thúc được rồi chứ?"

Tiểu Vũ chu mỏ: "Thành công lập tức kết thúc! Nếu làm hỏng, thì cả đời này ngươi cứ chờ trong khối băng đi!"

.....

Ngày kế, Tri Huyện mở thẩm vấn. Trương Tiểu Hồ và Tú Liên như dấn dò trước đó của Tiểu Vũ, ngoan ngoãn đồng ý nhận tội. Tri Huyện vừa gõ án một, đã khiến nha dịch giải hai người bọn họ trở về phòng giam, chờ đợi ngày xử trảm!

Tiểu Vũ không biết thuốc trong hồ lô mà Túc Dạ bán là gì, đành phải lo lắng suông ở một bên. Mà từ đầu tới cuối Lưu Quang đều có dáng vẻ lạnh nhạt, chờ phân xét, uống trà, bãi đường, ngủ. Thái độ hờ hững giống như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Án ma quỷ giết người đã được giải quyết, theo đạo lý mà nói, bọn họ cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại huyện Thanh Bình này. Dù sao lần này bọn họ là đi ra ngoài du ngoạn, chỉ là không ngờ đã gặp phải chuyện này ở trạm đầu tiên, mới dừng lại lâu như vậy.

Đi là có thể đi, nhưng Tiểu Vũ không đồng ý! Trong lòng nàng có chuyện, làm sao có thể đi cho xong việc!

Nàng không mở miệng là hét phải đi, Tri Huyện cũng không tiện đuổi người. Lưu Quang càng thêm không sao cả, vẻ mặt không nóng nảy.

Ba ngày đã qua, rốt cuộc Tiểu Vũ cũng không nhịn nổi. Nói là đợi ngày hành quyết, nhưng cũng không thể ngồi chờ đến ngày hành quyết ở đây phải không? Nàng một chân đá văng cửa phòng của người khác, đi tới trước mặt vàng lá đang không lo lắng nghỉ ngơi trên giường êm. Đưa hai tay ra nín lấy cổ áo của hần, sau khi hít sâu một hơi, dùng hết sức lắc lắc.

****! Ngươi vẫn còn có ý định giả chết ở đây với ta sao!? Đồng ý lão nương chuyện đây? Nói gì tất cả đều nằm gọn trong tay ngươi? Cam đoan muối từ ngươi! Đã mấy ngày trôi qua rồi hả? Ngươi có thể làm việc nhanh nhẹn một chút không? Có được hay không thì ngươi cũng nói một câu đi chứ? Chờ đợi thêm nữa lão nương sẽ phải trực tiếp đi cướp ngục rồi! Đến lúc đó nếu không thành công, lão nương sẽ nói là do ngươi chỉ điểm, dù là thành quy cũng muốn lôi kéo ngươi làm đệm lưng!"

Túc Dạ bị lắc choáng váng một trận, sau khi mở mắt ra mê mang nói: "Ngươi thật là, kích động làm cái gì chứ? Ta vừa định ngủ trưa xong sẽ đi tìm ngươi đó!"

Ngủ trưa!? Mí mắt Tiểu Vũ co rút.

"Lão nương đã gặp đến độ phát hỏa, ngươi còn có ý định ngủ trưa với ta? Có tin ta tát một cái cho ngươi dính vào vách tường, ngoe nguẩy cũng không thể luôn không!?"

Túc Dạ ngồi dậy, giơ tay lên dụi dụi con mắt. Rồi sau đó có chút chóng mặt trừng mắt nhìn, đáng vẻ mới tỉnh rất là làm cho tâm thần người nhộn nhạo.

Trong lòng Tiểu Vũ cứng lại. Hừ hừ! Thế nhưng là chơi chiêu dễ tiện, thế nhưng làm nũng với lão nương!!

Túc Dạ nâng khóe môi lên cười khề một tiếng với Tiểu Vũ: "Được rồi! Ngươi đã gấp gấp như vậy, vậy thì ta động thủ! Ngươi trở về chờ, không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai sẽ có tin tức!"

Tiểu Vũ không hiểu nháy mắt mấy cái: "Ngươi động thủ? Ngươi động thủ thế nào? Vàng lá, rốt cuộc ngươi có kế hoạch gì, nói ra để cho trong lòng ta biết ngọn nguồn đi!"

Túc Dạ đứng lên, đưa tay chuyển qua thân thể Tiểu Vũ, rồi sau đó đôi tay khoác lên trên vai của nàng đẩy nàng đi ra ngoài cửa. Vừa đẩy vừa nói: "Không cần gấp gấp như vậy! Dù sao ngày mai cũng sẽ có đáp án! Hiện tại ngoan ngoãn đi chơi đi, ta mệt rồi, cần ngủ!"

"....."

Cuối cùng, Tiểu Vũ được mời ra ngoài cửa, héch miệng không cam lòng rời đi.

Túc Dạ đóng cửa phòng, đầu tiên là bật cười lắc đầu một cái, sau đó móc ra một bình sứ nhỏ từ trong túi tay áo.

"Quý Tiêu."

Vào một tiếng, vốn là chỉ có một mình Túc Dạ trong phòng, trong nháy mắt xuất hiện một bóng người khác.

"Gia, có gì dặn dò?"

Túc Dạ cầm bình sứ trong tay đưa cho hắn: "Nơi này có hai viên thuốc, ngươi cầm đến phòng giam để hai người kia uống. Nhớ! Chuyện này phải làm thần không biết quỷ không hay, không cho bất luận kẻ nào phát hiện ra đầu mối!"

Quý tiêu nhận lấy bình sứ, cúi đầu.

"Tuân lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 27

Dù ưu sầu phiền não thế nào, chỉ cần hơi dính vào giường, lập tức có thể ngủ đến trời đất mù mịt. Đây là ưu điểm lớn nhất của người không có tim không có phổi, hai chữ mất ngủ, tuyệt đối là cách biệt với Tiểu Vũ.

Thấy không, người ta đã ngủ một giấc đến sáng sớm ngày kế. Mở mắt ra đầu tiên là mê mang chớp chớp, tiếp đó ngồi dậy từ trên giường. Vội vã mặc quần áo vào đẩy cửa ra, chạy thẳng tới phòng của Vàng Lá.

Vừa định học giống như hôm qua, một chân soái khí đá văng cửa phòng, lại đột nhiên nghe đường phía trước trong nhà môn, truyền đến từng tiếng hô to gọi nhỏ.

"Này này! Các ngươi nghe nói chưa? Có hai phạm nhân uống thuốc độc tự sát trong tù!"

Lỗi tai Tiểu Vũ sắc bén, nghe lời này trong lòng nhất thời lập tức lộp bộp một tiếng. Mặc dù biết rõ trong phòng giam nhốt nhiều phạm nhân như vậy, cũng không nhất định đúng là chỉ Tú Liên và Tiểu Hồ. Thế nhưng cảm giác bất an mãnh liệt nói cho nàng biết, những thứ thường không linh nghiệm lại đặc biệt linh!

Nghĩ đến đây, cũng không còn đi đá cửa phòng nữa. Nàng rút chân, nhanh chóng chạy vào trong đường.

Hai nha dịch đang thảo luận kịch liệt vừa thấy được Tiểu Vũ, lúc này cúi đầu ra vẻ đáng thương, hô "xin chào cô nãi nãi". Tạm thời Tiểu Vũ không rãnh

đùa giỡn bọn họ, cau mày không nhịn được nói: "Mới vừa rồi ai ở đây ồn ào vậy? Hai phạm nhân nào chết?"

Hai nha dịch nhìn nhau, nha dịch bên phải vâng vâng dạ dạ nói: "Là, là ta nói! Có phải tiếng quá lớn, đã quấy rầy cô nãi nãi ngài nghỉ ngơi rồi không? Tiểu, tiểu nhân thất lễ với ngài, ngài người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tuyệt đối đừng so đo với cháu chắt như ta!"

Mắt Tiểu Vũ tròn trắng, bất đắc dĩ nói: "Ta không trách người kêu la, người kích động cái gì! Mau nói cho ta biết, rốt cuộc là hai phạm nhân nào uống thuốc độc tự sát?"

"Ặc..... Thù, chính là Trương Tiểu Hồ và Tú Liên bắt được mấy ngày trước đây."

"....."

Vậy mà khi Tiểu Vũ chạy tới phòng giam thì "Heo một con" Tri Huyện cũng ở đó. Hai tay chấp sau lưng mặt lo lắng đi dạo qua lại, sau khi gặp lại Tiểu Vũ, lau mồ hôi lạnh trên trán đi tới bên người nàng.

"Chao ôi! Nguyệt cô nãi nãi, lần này nhất định người phải cứu ta!"

Tiểu Vũ ghét đẩy thân thể mập mạp kia của hắn, đi thẳng vào trong phòng giam. Nhìn thấy hai thi thể trên đất, cộng thêm đáng vẻ lắc lắc đầu thờ dài của đại phu đang kiểm tra. Tay nhỏ bé không khỏi nắm chặt, xoay người quát "Heo một con!": "Xảy ra chuyện gì vậy!?"

Tri Huyện đi lên trước mấy bước, mặt khổ ép: "Ta cũng không biết! Mới sáng sớm, mấy nha dịch chạy vào phủ ta thông báo, nói là có phạm nhân uống thuốc độc tự sát trong tù. Ta vừa nghe lập tức cuống cuống chạy tới. Vừa thấy là hai người bọn họ, lúc ấy đầu ta lập tức nặng! Phải biết hai người bọn họ là trọng phạm, cần phải chờ đến lúc xử trảm đấy! Giờ không giải thích được đã bị chết ở trong tù, làm sao ta có thể khai báo với cấp trên đây!"

Tiểu Vũ nhắm mắt lại, đưa tay vẫy đại phu vừa mới kiểm tra tình huống của bọn họ. Lòng còn hi vọng hỏi: "Còn cứu được không?"

Đại phu lắc đầu một cái: "Không có còn cách nào! Thân thể bọn họ rét run đôi môi tím bầm, nhìn đáng đáp, xem ra là đã uống độc vào tối hôm qua. Hôm nay thì đã trễ, không cứu sống nổi....."

Tiểu Vũ nghe vậy, phiền não nắm tóc. Nghiêm nghị hỏi: "Làm sao có thể uống thuốc độc tự sát?? Bọn họ bị bắt tới thì không phải khám người sao? Ở đâu ra độc được cho bọn hắn dùng?"

Trông mặt Tri Huyện đảo một vòng, lấp bắp nói: "Khó thật, chẳng lẽ bị sát hại?"

"Chuyện này phải hỏi nhà dịch của người rồi!" Tiểu Vũ vung tay một cái, gương mặt cực kỳ tức giận.

Người mù đều nhìn ra tâm trạng giờ khắc này của nàng không tốt, Tri Huyện thức thời, cũng không dám chọc giận nàng, lập tức hô lớn: "Lao đầu (đội trưởng nhà lao), lao đầu người đâu rồi!?"

Tiếng nói vừa cất lên, đã có người chạy tới. Thi lễ với Tri Huyện, mở miệng nói: "Đại nhân có gì dặn dò?"

Tri Huyện liếc hắn một cái, hỏi: "Hôm qua người trông chừng phòng giam là những ai? Có nhìn thấy người ngoài xông vào đại lao hay không?"

Lao đầu đứng nghiêm đứng ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bẩm đại nhân. Hôm qua không có gì khác lạ cả, không có phát hiện có người ngoài xông vào!"

Tiểu Vũ nhăn mày lại, suy nghĩ chốc lát lại nói: "Thức ăn đâu? Đã kiểm tra thức ăn chưa? Có độc hay không?"

Đại phu lại lắc đầu: "Đã kiểm tra qua, không có độc."

"....."

Bị giết loại bỏ, hạ độc cũng loại bỏ, Tiểu Vũ buồn bực, chẳng lẽ hai người bọn họ thật sự là uống thuốc độc tự sát? Nhưng không phải trước đó đã nói rõ ràng, nàng sẽ nghĩ cách cứu bọn họ sao? Còn nữa, độc ở đâu ra từ trên người hai người bọn họ?

Trong lòng phiền não rối rắm, Tiểu Vũ tức giận đi ra phòng giam. Thật không nghĩ đến vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy Mộ Dung Túc Dạ mỉm cười đứng ở đó, cười như gió xuân thổi ấm áp.

Tiểu Vũ vừa nhìn thấy hắn, giận ghê gớm. Tay nhỏ bé nắm quyền, vừa nghĩ tới tiền lên đánh hắn mấy cái, nhưng không ngờ Túc Dạ vươn tay trước, đè đầu nhỏ của nàng xuống, ném một cái bó xôi mùa thu cho nàng.

"Ngaoan! Đừng vội cắn người, chờ ta giải thích rõ với người đã!"

Nói xong câu không giải thích được này, Mộ Dung Túc Dạ lập tức không lo lắng đi vào phòng giam. Tiểu Vũ phồng má, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng cũng đi theo hắn cùng nhau đi vào. Ngược lại là nàng phải nhìn một chút, đến cùng là đang trò bịp bợm gì!

Người trong phòng giam gặp được Túc Dạ tới đây, "rầm rầm" một cái, quỳ đầy đất. Tiểu Vũ tròn mắt bên cạnh, nghĩ thầm quan niệm giai cấp thật là đáng sợ! Động một chút là muốn quỳ xuống hành lễ.

Túc Dạ cười nhạt, tùy ý vung tay lên, để cho bọn họ không cần đa lễ. Rồi sau đó nhìn về Chu Tri huyện, biết mà còn hỏi: "Sáng sớm ta đã nghe thấy nha dịch kêu la ở bên trong đường, sao vậy? Là ai uống thuốc độc tự sát?"

Thân thể Tri Huyện run lên: "Bẩm, bẩm cửu Vương Gia, là..... Là Trương Tiểu Hồ và Tú Liên."

"Hả?"

Kỹ thuật diễn của Vàng Lá cũng là cực tốt, nói theo Tiểu Vũ, là đến Hollywood phát triển, cầm một chức ảnh đế không thành vấn đề. Chỉ thấy trên gương mặt tuần tử của hắn tràn đầy kinh ngạc, ngay sau đó kéo Chu Tri huyện đến một bên, cũng không cảm thấy gương mặt mờ heo kia ghê tởm chút nào, cúi đầu đến gần tai của hắn nói nhỏ: "Ta nói Chu đại nhân! Vụ án hai người bọn họ phạm phải, người đã báo lên chưa?"

"Ặc, rồi, rồi ạ....." Mày của Tri Huyện mặt heo đã nhú thành một đường.

"Trời ơi! Vậy người thâm rồi!" Túc Dạ cũng nhượng mày: "Tuy nói vụ án này đã kết thúc, nhưng phạm nhân chờ xử trăm lại xảy ra chuyện ở đây, trách nhiệm này người cũng nhất định phải gánh vác!"

Tri Huyện run rẩy đôi tay, bộ mặt khổ ép nhìn về Túc Dạ.

"Cửu vương gia! Ngài phải cứu hạ quan! Chuyện này không liên quan tới ta một chút nào cả, ta cũng không biết tại sao đang êm đẹp mà hai người bọn họ lại chết!"

"Ừm....." Túc Dạ đưa tay sờ sờ cằm, lâm lâm suy tư: "Nếu không như vậy! Xét thấy chúng ta ở nha môn này nhiều ngày như vậy, Tri Huyện đại nhân lại chăm sóc bọn ta như thế. Bốn vương sẽ..... Giúp người một chút vậy?"

Nghe xong lời này, ánh mắt Tri Huyện sáng trong nháy mắt. Còn chưa tới kịp đập đầu tạ ơn, đã nghe Túc Dạ lại nói: "Thi thể hai người kia cứ giao cho ta, ta sẽ tìm người làm một báo cáo kiểm tra thi thể cận kề cho bọn họ. Chứng minh hai người bọn họ là uống thuốc độc tự sát, không liên quan đến Chu đại nhân người! Rồi sau đó ta sẽ giao báo cáo này cho Hình bộ, để cho bọn họ kết thúc vụ án này. Cứ như vậy, chuyện gì nên giải quyết đều giải quyết! Chu đại nhân..... Người nói cách này của Bốn vương được không?"

"Được! Rất được! Vương Gia thật là thông minh, hạ quan cảm giác khâm phục sâu sắc!"

Mồ Tri Huyện cuống không kịp vuốt mông ngựa, Túc Dạ khẽ mỉm cười, đưa tay vỗ vai hắn một cái.

"Cứ quyết định như vậy đi! Để người mang hai thi thể này ra ngoài trước đã! Chuyện sau đó, giao cho Bốn vương xử lý là tốt rồi. À, đúng rồi! Chu đại nhân! Chuyện này..... Nhớ nhất định phải giữ bí mật đó!"

"Được, được, không thành vấn đề! Tuyệt đối giữ bí mật!"

Heo một con găng sức mà gật đầu bảo đảm, Túc Dạ cười với hắn, rồi sau đó xoay người nháy mắt ra hiệu với Tiểu Vũ. Mỗ Vũ hiểu ý, lại liếc nhìn hai thi thể trên đất, lòng tràn đầy nghi ngờ đi theo Túc Dạ rời phòng giam.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Nay, Ta Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 28: Thuốc Giả Chết.

"Mộ! Dung! Túc! Dạ!"

Nguyệt Tiểu Vũ tự nhận từ lúc biết mỗ Vàng Lá đến nay, đây là lần đầu tiên nghiêm túc đọc đầy đủ họ tên của hắn như thế. Theo đạo lý mà nói, mỗ Lá Cây phải rất cảm động. Nhưng. . . . . Điều kiện đầu tiên là phải coi thường về mặt căn răng nghiền lợi như muốn ăn sống nuốt tươi của Tiểu Vũ.

****! Dù hôm nay người có làm nũng bán mình bán Cúc Hoa cũng vô dụng! Mau nói rõ ràng mọi chuyện cho ta, nếu không. . . . . Cô nãi nãi sẽ để cho người biết, Tại sao Cúc Hoa lại đau như thế!"

". . . . . ? ?"

Đầu Túc Dạ đầy dấu chấm hỏi bày tỏ không hiểu, còn Lưu Quang đầu đầy vạch đen vùi đầu uống trà ở một bên.

"Tam ca? Sao gần đây những lời nha đầu này nói ta càng nghe càng không hiểu vậy? Huynh có thể nghe rõ ý gì không? Có thể giải thích cho Cửu đệ ta một chút được không?"

Lưu Quang vốn còn muốn giả bộ bình tĩnh, đã bị những lời này của Túc Dạ làm cho nhảm chán. Khẽ cau mày do dự thật lâu, mấp máy môi, chậm rãi

mở miệng.

"Cửu đệ. . . . .Đôi khi không hiểu sẽ tốt hơn. Có lúc, không biết chân tướng thường sẽ hạnh phúc hơn khi biết được chân tướng nhiều!"

". . . . ."

Nếu Lưu Quang không muốn nói, Túc Dạ cũng lập tức biết điều không hỏi thêm nữa. Tiểu Vũ không cẩn thận nghe bọn họ nói chuyện, thấy Túc Dạ mặt hồng, không khỏi dùng sức vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: "Này! Này! ! Hỏi người đấy, đừng có sững sờ nữa được không?"

Túc Dạ hồi hồn, mỉm cười giải thích: "Thật ra thì cũng không có gì. Trương Tiểu Hồ và Tú Liên là giả chết, người không cần phải quá lo lắng! Được hiệu hết rồi!(@Melody: ý nói lúc hết hiệu lực rồi á), tự nhiên sẽ tỉnh lại."

"Giả chết! ? Được hiệu! ?" Tiểu Vũ không hiểu ni non, nghi ngờ nhìn Túc Dạ.

"Ừm! Giả chết!" Túc Dạ đưa ngón tay chỉ vào Tịch Diệu đứng ở phía sau, giọng nói hơi tán thưởng nói: "Đây là tùy tùng của ta, không chỉ có khinh công lợi hại, y thuật càng thêm tuyệt hảo! Từ nhỏ hắn đã đi theo bên cạnh ta, bản lĩnh của ngự y trong hoàng thành, hắn đã học hết rồi. Sau này theo ta xuất cung du ngoạn, giang hồ to lớn, cũng may mắn làm quen được với vài vị thần y diệu thủ. Hai người Trương Tiểu Hồ và Tú Liên, là uống thuốc giả chết của Tịch Diệu."

Tiểu Vũ kinh ngạc trừng lớn mắt, lơ đãng nhìn về phía Tịch Diệu lẳng lặng đứng sau lưng Túc Dạ, trong mắt lộ ra một chút tôn kính, nhưng cũng có chút nghi ngờ.

"Trên đời này thật sự có thuốc giả chết sao?"

Túc Dạ hiểu nghi ngờ của nàng, mở miệng nói: "Có hay không có, là thật hay giả, chờ một lát xem họ có thức tỉnh hay không, chẳng phải sẽ biết kết quả sao?"

Cũng phải ! Tiểu Vũ sờ lỗ mũi một cái, ngồi trên ghế ở một bên. Chợt giống như là lại nghĩ tới cái gì, lại bật dậy nói: "Này! Vàng Lá, người đã có thuốc giả chết gì đó, tại sao không ra tay sớm một chút? Sao phải dưng tâm lâu như vậy? Thời gian hai chúng ta quen nhau cũng không ngắn, không phải người biết tính tình ta nóng nảy à?"

Túc Dạ nhún vai cười một tiếng, bắt đầu dĩ nói: "Đề các người chờ vài ngày như vậy, là bởi vì để cho heo một con kia báo thời gian kết án lên. Một khi hắn lần lượt báo án kiện này lên, ta mới có thể ra tay ở bên này. Cứ như vậy, nhân phạm xảy ra chuyện, hắn mới lo lắng hoảng sợ, không kịp nói rõ với bên trên. Ta mới có

thể thoái mái di chuyển xác, còn thuận đường để hắn nợ ta một mối ân tình."

Tiểu Vũ nghe vậy nheo mắt lại nhìn hắn, rút lại bốn chữ "Phiêu dật tuấn lãng" vốn hình dung về hắn. Thì ra là, huyết mạch hoàng tộc Mộ Dung thật thần kỳ, không chỉ là dung mạo, còn có . . . . Tính tình phúc hắc như nhau!

Nghĩ đến đây, Tiểu Vũ lập tức vô ý thức quay đầu liếc nhìn Lưu Quang. Giờ phút này vị gia nợ đang đan tay chống cằm nhắm mắt nghỉ ngơi. Cũng không biết làm sao hắn lại dễ dàng một rã rời như vậy, dù sao một ngày, không phải uống trà thì chính là ngủ.

Nhìn dáng vẻ một chút, mở mắt ra, chính là một yêu nghiệt! Mắt nhỏ dài lộ ra sự mê hoặc. Nhắm mắt lại,

chính là một tuyệt sắc! Khuynh quốc khuynh thành gì đó cũng không hình dung được, cảm giác như nếu ai đó quấy nhiễu về mặt lúc ngời của hắn, chắc chắn không bị chó cắn cũng bị sét đánh!

Một người nam nhân đẹp mắt như vậy, làm sao có thể khoác lên vẻ phúc hắc? Tiểu Vũ đã từng không chỉ một lần hỏi mình, nhưng thực tế thì rất tàn khốc. Mặc dù vị gia trước mắt này còn chưa có bao nhiêu động tĩnh, nhưng nàng biết, người nam nhân này, không có dễ trêu chút nào!

Cho nên. . . . . Nàng ngoan ngoãn không chọc! Khuỵ, chỉ lừa là được rồi!

. . . . .

Yên lặng một lát, một bóng đen chợt tiến vào từ ngoài cửa. Lúc bóng đen đứng ổn định, Tiểu Vũ mới nhìn rõ, là một tùy tùng khác của Vàng lá, Quý Tiêu.

Lại nói, Quý Tiêu này người cũng như tên, làm thật giống như quý mị. Nếu Tiểu Vũ nhớ không sai, từ khi đám người bọn họ bắt đầu ở nha môn này, nàng hoàn toàn chưa gặp qua người này. Cũng không biết cả ngày hắn núp ở nơi nào, thật làm cho người ta khó hiểu!

Điển nhiên Quý Tiêu không có suy nghĩ nhiều như mỗ Vũ, trực tiếp hành lễ với Túc Dạ, mở miệng nói: "Gia, hai người bọn họ đã tỉnh rồi!"

Nghe vậy, Túc Dạ đứng lên, tán thưởng gật đầu một cái với Tích Diêu ở sau lưng. Rồi sau đó nhìn Tiểu Vũ một chút, lại dời ánh mắt về phía Lưu Quang.

"Tam ca, có muốn cùng bọn ta nhìn qua một chút hay không?"

Lưu Quang chậm rãi mở mắt ra, ngời thẳng người nói:

"Hai hộ vệ của ta cũng đã coi chừng ở đó rồi, dĩ nhiên là phải đi đến xem rõ ngọn ngành."

"Ồ! Được! Như vậy mọi người cùng đi xem một chút đi!"

"Được được! Đi nhanh lên đi!"

Tiểu Vũ liên tục không ngừng nắm kéo ống tay áo Túc Dạ, ý bảo hắn kêu Quý Tiễn dẫn đường nhanh một chút. Nàng đã không kịp chờ đợi muốn đi chứng kiến thời khắc kỳ tích!

.....

Đoàn người ra khỏi nha môn, đi về phía Bắc thành. Bước đi, đi ra khỏi cửa thành. Lại đi đi, đi vào núi sâu.

Tiểu Vũ vừa nhìn đường vừa nhìn quanh bốn phía, rừng sâu núi thẳm cùng với nơi Tú Liên từng mô tả, lại vô hình tương tự, chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ là đây là nơi lúc đầu Tú Liên và Vận Bằng Thường đã hẹn ước?

Nghe ngờ trong lòng nghĩ tới, khi nhìn thấy một ngôi nhà lá giữa rừng núi thì chút nghi hoặc còn sót lại của Tiểu Vũ cũng lập tức biến mất. Xem ra, nàng thật đúng là đoán đúng!

Đoàn người vào phòng, đã thấy hai người lẳng lẳng nằm trên giường gỗ. Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đứng ở một bên,

tiền giường gỗ. Tiểu Diêu và Tiểu Bạch đứng ở một bên, sau khi nhìn thấy Lưu Quang, yên lặng đứng ở phía sau hắn.

Tiểu Vũ đi lên điều tra trước, không hiểu nói: "Ah? Không phải nói đã tỉnh sao? Sao vẫn còn nhắm mắt vậy?"

Tịch Diêu nghe vậy đi lên trước, đã nắm cổ tay của bọn hắn bắt đầu bắt mạch. Một lát sau mỉm cười nói: "Không có chuyện gì, chỉ là thân thể mệt mỏi, buồn ngủ mà thôi."

"A ~ ~ ~" Tiểu Vũ gật đầu một cái, nhìn coi cái nhà này, tùy tiện nói: "Vậy bây giờ phải làm sao? Ở nơi này chờ bọn hắn tỉnh lại sao?"

Lưu Quang trầm mặc không nói, Túc Đa khẽ suy tư, xoay người nói với hai huynh đệ: "Có thể phiền toái hai vị tiền ca đây đi một chuyến được không?"

Tiểu Bạch nhướng mày lên, không trả lời, ngược lại Tiểu Hắc sáng khoái, mở miệng nói: "Chuyện gì?"

"À!" Túc Đa cười khẽ một tiếng: "Là như vậy, Tịch Diêu muốn ở lại chăm sóc hai vị trên giường, mà Quý Tiêu thì chưa từng ra mặt ở nha môn. Cho nên muốn phiền toái hai vị trở về nha môn một chuyến, mang hành lý và xe ngựa của bọn ta tới đây. Sau đó chào hỏi Chu tri huyện, nói vụ án đã kết, chúng ta có chuyện tạm thời đi trước. Hai vị lái xe ngựa rời khỏi Bắc Môn trước, thuận đường nhìn một chút có người theo dõi hay không. Nếu như không có, thì lên núi tụ họp với bọn ta, nếu như có. . . . . . Hời! Vậy phiền toái hai vị ra tay xử lý một chút rồi."

Tiểu Bạch Tiểu Hắc nghe vậy, đều nhìn về Lưu Quang chờ đợi chỉ thị. Chỉ thấy Lưu Quang nhẹ nhàng gật đầu, hai huynh đệ bọn họ đã ra ngoài cửa, lắc mình một cái lập tức không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Này, Ta Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.